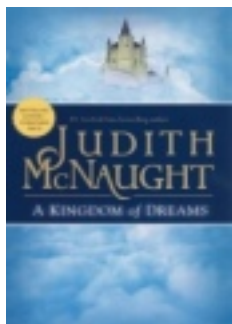

Vương quốc của những giấc mơ

Contents

Vương quốc của những giấc mơ	1
1. Judith Mcnaught - Chương 1	2
2. Judith Mcnaught - Chương 2	12
3. Judith Mcnaught - Chương 3	16
4. Judith Mcnaught - Chương 4	19
5. Judith Mcnaught - Chương 5	25
6. Judith Mcnaught - Chương 6	43
7. Judith Mcnaught - Chương 7	53
8. Judith Mcnaught - Chương 8	62
9. Judith Mcnaught - Chương 9	64
10. Judith Mcnaught - Chương 10	70
11. Judith Mcnaught - Chương 11	76
12. Judith Mcnaught - Chương 12	82
13. Judith Mcnaught - Chương 13	92
14. Judith Mcnaught - Chương 14	100
15. Judith Mcnaught - Chương 15	103
16. Judith Mcnaught - Chương 16	111
17. Judith Mcnaught - Chương 17	115
18. Judith Mcnaught - Chương 18	122
19. Judith Mcnaught - Chương 19	136
20. Judith Mcnaught - Chương 20	141
21. Judith Mcnaught - Chương 21	153
22. Judith Mcnaught - Chương 22	167
23. Judith Mcnaught - Chương 23	173
24. Judith Mcnaught - Chương 24	179
25. Judith Mcnaught - Chương 25	187
26. Judith Mcnaught - The End	198

Vương quốc của những giấc mơ

Giới thiệu

Trong bộ ba tiểu thuyết về nhà Westmoreland của Judith McNaught, Vương quốc của những giấc mơ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vuong-quoc-cua-nhung-giac-mo>

1. Judith Mcnaught - Chương 1

Chương 1

“Nâng ly mừng Công tước Claymore và cô dâu của ngài!”

Trong những hoàn cảnh bình thường, thì một lời kêu gọi nâng ly chúc mừng trong đám cưới sẽ khiến cho các quý ông và quý bà trong những bộ quần áo sang trọng tụ tập trong sảnh lớn của lâu đài Merrick cười và chúc mừng. Những cốc rượu sẽ được giơ lên và mọi người càng đề nghị nâng ly nhiều hơn để chúc mừng ột đám cưới sang trọng và xa hoa như đám cưới sẽ diễn ra tại miền Nam Scotland này.

Nhưng không phải ngày hôm nay. Không phải tại đám cưới này.

Tại đám cưới này, không một lời chúc tụng và không một ai nâng ly. Tại đám cưới này, tất cả mọi người đều nhìn nhau, và ai ai cũng căng thẳng. Gia đình của cô dâu căng thẳng. Gia đình chú rể cũng căng thẳng. Các vị khách mời và những người hầu và đầy tớ trong sảnh đường đều căng thẳng. Ngay cả vị Bá tước đầu tiên của Merrick, trong bức chân dung ngài treo phía trên lò sưởi trông cũng có vẻ căng thẳng.

“Hãy nâng ly chúc mừng Công tước Claymore và cô dâu của ngài!” người em trai của chú rể lại tuyên bố, giọng nói của anh như tiếng sét xé toạc sự im lặng không bình thường như trước cơn bão giữa đám đông trong đại sảnh.

“Chúc cho đôi uyên ương sẽ sống bên nhau hạnh phúc mãi mãi.”

Thông thường, lời chúc xưa đó sẽ mang đến những phản ứng dễ đoán như: Chú rể luôn luôn mỉm cười tự hào bởi vì chàng tin rằng mình đã dành được điều gì đó tuyệt vời. Cô dâu cũng sẽ mỉm cười bởi vì nàng đã thuyết phục được chàng tin vào điều đó. Các vị khách mỉm cười vì, trong giới quý tộc, một đám cưới có nghĩa là mối liên kết giữa hai gia đình quan trọng và hai sự sản to lớn – mà bản thân nó đã là sự kiện đáng ăn mừng và hân hoan khác thường.

Nhưng không phải ngày hôm nay. Không phải trong ngày 14 tháng Mười năm 1497 này. Để chúc mừng, em trai chú rể nâng cao ly trên tay mình và mỉm cười với chàng. Bạn bè của chú rể cũng nâng ly của họ và mỉm cười cứng ngắc hướng về phía gia đình cô dâu. Gia đình cô dâu nâng cao ly của họ và cười lạnh lùng với nhau. Chú rể, dường như là người duy nhất không để ý đến sự tiếp đón lạnh nhạt trong sảnh đường, nâng ly và cười bình thản với cô dâu của chàng, nhưng nụ cười không chạm đến mắt chàng.

Cô dâu chẳng thiết cười với bất kì người nào. Trông nàng giận dữ và chống đối. Sự thật, Jennifer điên tiết đến mức nàng chẳng hề biết đến bất kì ai ở đó. Hiện giờ, mỗi thớ thịt trên người nàng đều tập trung cầu mong một cách tuyệt vọng sự xuất hiện của Chúa, do không chú ý hoặc là thiếu quan tâm, đến mức để cho nàng phải đi đến kết cục này. “Chúa ơi,” nàng kêu lên trong tâm lặng, cố nén sự hoảng sợ đang dâng lên trong cổ họng nàng, “nếu Người muốn làm gì đó để ngăn cản cuộc hôn nhân này, Người cần phải làm điều đó thật nhanh lên, hoặc là sẽ quá muộn trong năm phút nữa! Chắc chắn, con đáng được nhận thứ gì đó tốt

hơn là buộc phải cưới người đàn ông đã cướp đi sự trong trắng của con! Con đã không tự nguyện dâng hiến cho hắn ta, Người biết mà!”

Nhận thấy tội lỗi khi trách cứ Đấng Tối cao, nàng vội chuyển sang van nài: “Chẳng phải con đã luôn luôn cố gắng phục vụ Người hết lòng đó sao?” nàng thì thầm trong đầu. “Chẳng phải con đã luôn luôn vâng phục Người?”

“KHÔNG PHẢI LUÔN LUÔN, JENNIFER,” giọng nói của Chúa Trời vang rền trong đầu nàng.

“Cũng gần như vậy mà,” Jennifer chữa lại một cách thành thật. “Con đã tham dự cầu kinh mỗi ngày, trừ những khi con thật sự ốm, mà chuyện này rất ít xảy ra, và con cũng cầu nguyện mỗi sáng và mỗi tối. Gần như mỗi tối,” nàng vội vã chữa lại trước khi lương tâm nàng có thể phản bác một lần nữa, “trừ khi con ngủ gật trước khi kết thúc lời cầu nguyện. Và con đã cố gắng, con thật sự đã cố gắng trở thành một sơ tốt như là tu viện đòi hỏi. Người biết là con đã cố gắng nhiều như thế nào mà! Lạy Chúa,” nàng kết thúc trong tuyệt vọng, “nếu Người cứu con thoát khỏi cảnh này, con sẽ không bao giờ bước bình và bốc đồng một lần nữa.”

“ĐIỀU ĐÓ THÌ TA KHÔNG TIN ĐƯỢC, JENNIFER,” Chúa Trời nói một cách hồ nghi.

“Không, con xin thề đấy,” nàng sốt sắng đáp lại, cổ chèo kéo mặc cả. “Con sẽ làm bất cứ điều gì Người mong muốn, con sẽ đi thẳng về tu viện và hiến đời con để cầu nguyện và –”

“Giao kèo hôn nhân đã được kí kết. Hãy đưa cha đạo vào,” Ngài Balfour ra lệnh, và hơi thở của Jennifer trở nên dồn dập, kinh hoàng, mọi ý nghĩ về những dự định cống hiến biến mất khỏi trí óc nàng. “Chúa ơi,” nàng van nài, “tại sao Người lại để điều này xảy ra cho con? Người sẽ không để điều này xảy ra chứ, phải không?”

Im lặng trải ra trên khắp đại sảnh khi cánh cửa mở ra.

“CÓ ĐẤY, JENNIFER, TA SẼ LÀM NHƯ VẬY ĐẤY.”

Đám đông tự động tách ra cho cha xứ đi qua, và Jennifer cảm giác như cuộc đời nàng sắp đến hồi kết thúc. Chồng nàng bước vào vị trí bên cạnh nàng, và Jennifer vội tránh ra một inch, dạ dày nàng rối tung lên với sự uất hận và nhục nhã khi phải chịu đựng sự hiện diện của chàng. Giá như nàng biết được một hành động vô tình có thể kết thúc bằng một thảm họa và sự ô nhục như thế này. Giá như nàng đã không bốc đồng và vô tâm đến thế!

Nhắm mắt lại, Jennifer bỏ qua những gương mặt thù địch của người Anh và những gương mặt đàng đàng sát khí của những người họ hàng Scotland của nàng, và trong tâm trí nàng phải đối diện với một sự thật: Chính sự bốc đồng và vô tâm, hai lỗi lầm lớn nhất của nàng, đã khiến nàng phải chịu kết cục thảm khốc này – cũng chính những tính cách này đã khiến nàng gây ra phần lớn những hành động rò rỉ của nàng. Hai tính cách này kết hợp với niềm mong mỏi chiếm được tình yêu của cha nàng, như ông đã yêu những đứa con riêng của vợ ông, đã khiến cho nàng tự huỷ hoại đời mình:

Khi nàng mười lăm tuổi, chính những thứ này đã xui khiến nàng cố gắng trả thù người anh trai khác mẹ quý quý, hèn học của mình bằng một cách dường như là đúng và đáng trọng – đó là bí mật mặc áo giáp của người Merrick vào và sau đó cưới ngựa đấu với anh ta, một cách công bằng trong một trận thách đấu. Hành động sai lầm kinh khủng đó đã dành cho nàng một trận đòn khủng khiếp từ cha nàng ngay trên trường đấu – và chỉ có một chút xúy tự thỏa mãn khi nàng đánh ngã được người anh khác mẹ khỏi con ngựa của anh ta!

Một năm trước đó, cũng chính những tính cách đó đã làm cho nàng hành xử theo một cách tồi tệ khiến ngài Balder già huỷ hôn, và bằng cách đó đã huỷ hoại giấc mơ gắn kết hai gia đình của cha nàng. Với tất cả những việc này, đến lượt nó, đã khiến nàng bị tống vào tu viện ở Belkirk, nơi mà, bảy tuần sau, đã biến nàng thành con mồi dễ dàng cho đạo quân hung tàn của Sói Đen.

Và giờ đây, vì tất cả những điều đó, nàng bị ép buộc phải cưới kẻ thù của mình; một chiến binh dã man người Anh, người mà đạo quân của hắn đã chà đạp đất nước của nàng, người đàn ông đã bắt giữ nàng, cầm tù nàng, cưỡng đoạt trinh tiết của nàng, và huỷ hoại danh dự của nàng.

Nhưng bây giờ tất cả đã quá muộn cho những lời cầu nguyện và thề hứa. Số phận của nàng đã bị trói buộc kể từ giây phút mà, vào bảy tuần trước, nàng đã dấn vào đường đi của gã quái vật kiêu ngạo đứng bên

cạnh nàng, bị buộc chặt vào hần như trong bữa tiệc gà gô.

Jennifer cay đắng nghĩ. Không, trước cả khi đó – nàng đã vô tình đi vào con đường dẫn tới thảm họa trong ngày hôm ấy khi không tin vào những lời cảnh báo đạo quân của Sói Đen đang tiến đến gần.

Nhưng tại sao nàng lại phải tin cơ chứ, Jennifer kêu lên trong nỗ lực tự bảo vệ mình. “Con Sói đang tiến quân về phía chúng ta!” đã trở thành một tiếng kêu hoảng hốt thường thấy hàng tuần trong suốt năm năm trời qua. Nhưng vào cái ngày hôm ấy, bảy tuần trước đây, thì nó đã là sự thật.

Đám đông trong đại sảnh chuyển động không ngừng, tìm kiếm một dấu hiệu của cha sứ, nhưng Jennifer đã chìm trong những hồi tưởng của nàng về ngày hôm đó...

Hôm đó, dường như là một ngày đẹp trời khác thường, bầu trời xanh một màu xanh tươi mát, không khí êm dịu. Mặt trời toả sáng xuống tu viện, tắm những mái nhọn và khung vòm tuyệt đẹp kiểu Gô-thic của nó trong muôn vàn tia sáng vàng chói lọi, chiếu sáng trên đầu ngôi làng Belkirk nhỏ bé còn đang ngái ngủ, ngôi làng chỉ có một tu viện, hai cửa hàng, ba mươi tư ngôi nhà tranh, và một cái giếng bằng đá đặt ở trung tâm của làng, nơi các cư dân tụ tập trong những chiều Chúa nhật, giống như là họ đang làm lúc này. Trên một ngọn đồi xa xa, người chăn cừu đang chăm sóc bầy cừu của mình, trong khi ở trên một bãi cỏ không xa cái giếng, Jennifer đang chơi trò bịt mắt bắt dê với lũ trẻ mồ côi mà tu viện đã giao cho nàng trông nom.

Như thể bằng cách nào đó mà nàng có thể thay đổi các sự kiện bằng cách diễn lại chúng trong trí óc mình, Jennifer nhắm mắt lại, và thỉnh thoảng nàng lại quay về đứng trên bãi cỏ nhỏ đó với lũ trẻ, đầu bị bịt chặt bởi miếng bịt mắt của người đuổi bắt...

“Em ở đâu, Tom MacGivern?” nàng gọi, cánh tay giơ ra, giả như nàng không thể xác định được tiếng cười khúc khích của cậu bé 9 tuổi mà tai nàng đã nói cho nàng biết là chỉ cách phía bên phải của nàng khoảng 1 foot. Nheo mắt dưới tấm vải bịt, nàng đóng giả như một tên “quái vật” cổ điển bằng cách giữ hai tay trên cao, ngón tay xòe ra như móng vuốt, và bắt đầu, kêu lên bằng giọng trầm đục đáng sợ “Người không thể thoát khỏi ta, Tom MacGivern.”

“Ha!” cậu bé hét lên từ bên phải nàng. “Người không tìm được ta đâu, kẻ đuổi bắt!”

“Ta sẽ tìm được người!” Jenny đe dọa, rồi nàng chậm chậm quay sang trái, khiến cho đám trẻ đang trốn sau mấy cái cây và núp trong bụi cây phá lên cười.

“Ta bắt được người rồi!” Jenny kêu lên đắc thắng vài phút sau đó khi nàng nhào xuống một đứa trẻ đang vừa lẩn tránh vừa cười khúc khích, tóm lấy một thân hình bé nhỏ trong tay nàng. Thở hổn hển vì cười, Jenny tháo tấm bịt mắt của nàng ra và nhìn xuống đứa trẻ nàng bắt được, không để ý thấy bộ tóc màu đỏ rực đang chảy xuống vai và cánh tay nàng.

“Chị bắt được Mary!” những đứa trẻ nhao nhao lên. “Bây giờ Mary là kẻ đuổi bắt!”

Cô bé 5 tuổi nhỏ xinh ngược nhìn lên Jenny, đôi mắt nâu mở to sợ hãi, cơ thể nhỏ bé run lên vì sợ. “Làm ơn,” cô bé thì thào, bám vào chân Jenny, “Em – em không muốn mang khăn bịt mắt – Trong đó tối lắm. Em có phải mang cái đó không ạ?”

Mỉm cười làm yên lòng cô bé, Jenny nhẹ nhàng gạt tóc Mary ra khỏi khuôn mặt gầy gò của bé. “Em không phải nếu em không muốn.”

“Em sợ tối,” Mary nhắc lại một cách không cần thiết, đôi vai nhỏ co lại vì xấu hổ.

Bế cô bé trên tay, Jenny ôm bé thật chặt. “Ai cũng sợ một cái gì đấy,” nàng nói và thêm vào một cách hóm hỉnh, “Tại sao ư, tại vì chị cũng sợ – sợ những con ếch!”

Lời thú nhận không mấy thật thà này làm cho cô bé con cười sung sướng.

“Ếch á!” cô bé nhắc lại, “Em thích chúng! Chúng không hề làm em sợ chút nào!”

“Thấy chưa,” Jenny nói khi hạ cô bé xuống đất. “Em rất can đảm. Can đảm hơn cả chị đấy!”

“Chị Jenny sợ những con ếch gốc gác!” Mary kể cho nhóm bạn nghe khi chúng đi lên phía trước.

“Không đúng-” cậu trẻ Tom cãi lại, hăng hái bào chữa cho chị Jenny xinh đẹp, người mà bất chấp địa vị cao quý của mình, luôn luôn hăng hái làm mọi việc – kể cả việc kéo váy lên và lội qua cái ao để giúp cậu bắt một con ếch bị chẳng – hoặc là trèo lên một cái cây, nhanh nhẹn như một con mèo, để cứu cậu bé Will tội nghiệp khi cậu sợ đến nỗi không trèo xuống được.

Tom im tịt trước cái nhìn cảnh cáo của Jenny và không nói thêm gì nữa về nỗi sợ tưởng tượng của nàng với những con ếch. “Em sẽ mang tấm bọt mắt,” cậu bé tình nguyện, ngưỡng mộ nhìn ngắm cô gái mười bảy tuổi đang mặc bộ váy áo của nữ sơ tập sự, người mà hoàn toàn không phải và cũng không hề hành xử như một nữ sơ. Tại sao ư, vì Chúa nhật trước đó trong suốt buổi hành lễ dài lê thê của cha xứ, đầu của Jenny cứ gật liên hồi, và chỉ nhờ có tiếng ho giả to tướng của Tom phát ra từ phía sau ghế nàng ngồi mới khiến cho nàng chợt bừng tỉnh thoát khỏi ánh mắt soi mói sắc như dao của tu viện trưởng.

“Đến lượt Tom mang tấm bọt mắt nhé,” Jenny đồng ý ngay, đưa cho Tom miếng vải. Mỉm cười, nàng nhìn lũ trẻ nhảy vào những chỗ trốn ưa thích của chúng, sau đó nàng nhặt lên tấm khăn trùm mỏng bằng len dùng để giả làm kẻ đuổi bắt. Định đi qua cái giếng nơi dân làng đang háo hức hỏi thăm một người từ đi ngang qua Belkirk trên đường về nhà từ chiến trường Cornwall với người Anh, nàng nâng tấm khăn lên, định mặc vào.

“Thưa tiểu thư Jennifer!” Một trong những người dân làng bất ngờ gọi, “Cô mau lại đây – có tin tức của lãnh chúa.

Mạng che mặt và tấm khăn trùm để quên trên tay, Jenny bắt đầu chạy và những đứa trẻ khi cảm thấy sắp có chuyện gì hay, ngay lập tức ngừng chơi và chạy theo nàng.

“Có tin gì vậy?” Jenny hỏi không ra hơi, ánh mắt nàng dò xét những khuôn mặt lạnh của đám lính. Một trong số họ bước lên trước, lịch sự hạ mũ của anh ta xuống và giữ bên một cánh tay. “Tiểu thư có phải là con gái của lãnh chúa Merrick?”

Ngay khi nghe thấy cái tên Merrick, hai trong số những người đàn ông cạnh cái giếng đột nhiên dừng việc kéo gàu nước lên và trao đổi với nhau những cái liếc mắt hiềm ác trước khi họ nhanh chóng cúi đầu xuống, giữ khuôn mặt trong bóng râm. “Vâng,” Jenny trả lời nhanh chóng. “Ngài có tin tức gì từ cha ta không?”

“Có, thưa tiểu thư. Đức ông đang đến, không xa đằng sau chúng tôi, với cả một đội quân.”

“Lạy Chúa,” Jenny thở dài. “Trận chiến ở Cornwall thế nào?” nàng hỏi sau một chút ngập ngừng, giờ đây sẵn sàng quên hết những lo lắng của bản thân mình để dành hết sự quan tâm cho trận chiến của người Scot diễn ra tại Cornwall để ủng hộ cho Vua James và Edward V chống lại vua nước Anh.

Khuôn mặt người lính nói lên câu trả lời ngay cả trước khi anh ta cất lời:

“Trận chiến đã kết thúc khi chúng tôi rời đi. Ở Cork và Taunton đáng lẽ ra chúng ta đã thắng, và ở Cornwall cũng vậy, cho đến khi tên quỷ đó đích thân đến để điều khiển quân đội của Henry.”

“Tên quỷ?” Jenny vô tình nhắc lại.

Sự hận thù hằn trên khuôn mặt người đàn ông và anh giậm chân xuống đất.

“Phải, tên quỷ - Chính là Sói Đen, cầu cho hắn bị đầy xuống địa ngục nơi mà hắn được sinh ra.”

Hai người phụ nữ làm dấu thánh như thể để gột bỏ quỷ dữ khi nhắc đến cái tên Sói Đen, kẻ thù đáng sợ nhất và đáng căm hận nhất, nhưng những lời tiếp theo của người đàn ông làm họ càng sợ hãi hơn: “Con Sói đang quay lại Scotland. Henry đã cử hắn tới đây với một đội quân mới để bẻ gãy sự ủng hộ của chúng ta đối với Vua Edward. Mọi người hãy nhớ lời tôi, sẽ là chết chóc và tắm máu như lần trước hắn tới đây, thậm chí là tồi tệ hơn. Quân đội đang nhanh chóng trở về nhà và sẵn sàng cho cuộc chiến mới. Tôi nghĩ Con Sói sẽ tấn công Merrick trước tiên, trước bất kì ai trong chúng ta, bởi vì đội quân của cha tiểu thư đã tiêu diệt rất nhiều quân Anh trong trận Cornwall.”

Nói rồi, người đàn ông lịch sự cúi chào, đội mũ vào, rồi quăng mình lên ngựa của anh ta.

Đám đông lo lắng quanh cái giếng nhanh chóng giải tán sau đó, hướng về con đường cắt ngang cánh đồng và bao quanh những ngọn đồi.

Tuy nhiên, hai người đàn ông nọ không tiếp tục đi theo con đường nữa. Một khi tách khỏi tầm nhìn của dân làng, họ ngoặt vào bên phải, tìm ngựa và lén lút phi vào trong rừng.

Nếu như Jenny để ý quan sát, thì nàng có thể thấy một thoáng hai người đàn ông lẩn vào rừng khi họ cho ngựa chạy ngay cạnh con đường nàng đi. Nhưng vào lúc đó, tâm trí nàng đang sợ hãi cũng như những người dân ở Belkirk, vì họ nằm ở vị trí chắn giữa người Anh và lãnh địa Merrick.

“Con Sói đang đến!” một người phụ nữ kêu lên, ôm chặt đứa con của bà ta vào lòng. “Lạy Chúa thương lấy chúng con.”

“Hắn sẽ tấn công Merrick,” một người đàn ông nói, giọng nói run lên sợ hãi.

“Hắn muốn chiếm pháo đài Merrick, nhưng làng Belkirk sẽ bị nghiền nát trên đường hắn đi.”

Ngay lập tức không khí dường như bị bao phủ bởi những dự đoán kinh hoàng về hoả hoạn và cái chết và sự tàn sát, và những đứa trẻ bao quanh Jenny, bám vào nàng trong sợ hãi. Đối với người Scot, dù là nhà quý tộc giàu có hay là người dân làng nghèo khổ, Sói Đen còn độc ác hơn cả quỷ dữ, và nguy hiểm hơn nhiều, vì quỷ dữ chỉ là tinh thần, còn hắn là người bằng xương bằng thịt – một tên Chúa Quỷ đang sống – một kẻ huỷ diệt đe dọa đến sự tồn tại của họ, ngay trên mặt đất này. Hắn là bóng ma hiểm độc mà người Scot dùng để dọa nhau hành xử cho tốt. “Con Sói sẽ đến bắt con,” là câu dọa mà người lớn thường dùng đối với những đứa trẻ nghịch ngợm trong rừng hay là rời giường vào buổi tối, hoặc là không nghe lời.

Mất hết bình tĩnh đối với những câu chuyện mà đối với nàng nhiều tính huyền bí hơn là sự thật, Jenny cao giọng hòng được nghe thấy giữa đám huyền ảo. “Có vẻ như là,” nàng nói, vòng tay ôm những đứa trẻ đang sợ hãi đang bu quanh nàng khi nghe thấy cái tên Sói Đen, “hắn sẽ quay về với tên vua ngu dốt của hắn để liếm láp những vết thương chúng ta đã gây ra cho hắn ở Cornwall trong khi hắn kể về những điều dối trá để thổi phồng chiến thắng của mình. Và nếu không làm thế, hắn sẽ chọn một pháo đài yếu hơn Merrick để tấn công – một nơi mà hắn có cơ hội với tới được.”

Những lời lẽ và giọng điệu vui nhộn của nàng làm những cái nhìn ngơ ngác hướng về phía nàng, nhưng đó hoàn toàn không phải là sự làm ra vẻ dừng cảm giả tạo đã khiến cho Jenny nói vậy: Nàng đã là một Merrick, và một Merrick không bao giờ đầu hàng sợ hãi trước bất kì kẻ nào. Nàng đã được nghe điều đó hàng trăm lần khi cha nàng nói với những người anh em kế của nàng, và nàng đã tự áp đặt điều đó cho bản thân. Thêm nữa, những người dân đã làm bọn trẻ sợ, và nàng không muốn tiếp tục làm thế.

Mary kéo váy của Jenny để làm nàng chú ý, và nói bằng giọng lí nhí sợ sệt, cô bé hỏi, “Chị không sợ Sói Đen ư, chị Jenny?”

“Tất nhiên là không rồi!” Jenny nói với nụ cười sáng rỡ, chắc chắn.

“Họ nói rằng,” cậu trẻ Tom xen ngang sợ hãi, “con Sói cao lớn như là một cái cây vậy!”

“Một cái cây!” Jenny cười, cố gắng sáng tác một câu đùa thật hay về con Sói và tất cả những truyền thuyết bao quanh hắn ta. “Nếu thế, thì sẽ rất là đáng xem khi mà hắn ta cố gắng trèo lên ngựa! Tại sao á, tại vì như thế thì hắn ta sẽ cần tới bốn người hầu mới kéo được hắn lên ngựa!”

Hình ảnh ngơ ngẩn đó làm vài đứa trẻ bật cười, y như là Jenny đã hi vọng.

“Em nghe nói,” cậu trẻ Will lại nói với một cái rùng mình, “hắn đồn hạ những bức tường bằng tay không và uống máu người!”

“Đúng vậy!” Jenny nói với một cái nháy mắt. “Và chính vì thực đơn duy nhất đó khiến cho hắn độc ác đến vậy. Khi hắn đến Belkirk, chúng ta sẽ mời hắn ăn vài món Scot ngon lành.”

“Bố em nói rằng,” một đứa trẻ khác lại lên tiếng, “hắn mang theo một tên khổng lồ bên cạnh hắn, một tên quái vật Golia tên là Arik, kẻ mang theo một cái rìu chiến khổng lồ để chế dìm bọn trẻ con...”

“Em còn nghe –” một đứa trẻ khác lại chen vào.

Jenny ngắt lời nhẹ nhàng, “Để chị kể cho các em nghe điều chị nghe được nhé.” Với một nụ cười rạng rỡ, nàng bắt đầu lừa đám trẻ về hướng tu viện, chỉ cách một tầm nhìn ở phía dưới con đường. “Chị nghe rằng,” nàng ứng biến một cách vui vẻ, “hắn ta già đến nỗi mà hắn phải nhắm mắt lại để nhìn, như thế này –”

Nàng làm khuôn mặt biến dạng trong nỗ lực bắt chước một người mù dờ trông ngó ngẩn nhìn ra xung quanh một cách trống rỗng và là lũ trẻ cười.

Trên đường đi, Jenny tiếp tục bịa ra những câu nhận xét vui vẻ trêu đùa như thế và lũ trẻ bị cuốn vào trò chơi, thêm vào những nhận xét của chúng để làm cho con Sói trông có vẻ ngớ ngẩn.

Nhưng bất chấp những tiếng cười và sự hoan hỉ lúc đó, bầu trời đột ngột tối sầm lại khi một đám mây đen kéo tới, và không khí trở nên lạnh lẽo, làm áo choàng đập vào người Jenny, như thể chính tự nhiên cũng bị rung động khi đề cập tới một con quỷ như vậy.

Jenny sắp sửa đưa ra một câu đùa nữa về sự phung phí của con Sói, nàng ngừng giữa chừng khi nhìn thấy một nhóm lính đang bao quanh tu viện, đi về phía nàng ở dưới con đường. Một cô gái xinh đẹp, cũng mặc quần áo như Jenny trong bộ váy màu xám, khăn choàng màu trắng và một tấm choàng đầu màu xám của nữ tu tập sự, đang cưỡi ngựa phía trước người dẫn đầu, ngồi nghiêm trang một bên yên ngựa của ông, khuôn mặt tươi cười của cô khẳng định điều mà Jenny đã biết.

Lòng rộn ràng, Jenny bắt đầu chạy xuống đồi, cố gắng kiềm chế cử chỉ nôn nóng không ra dáng tiểu thư của mình và nàng đứng nguyên tại chỗ. Đôi mắt nàng hướng tới cha nàng, rồi tới những người đồng bào của nàng, những người đang nhìn nàng với cùng một ánh mắt không thiện cảm trong nhiều năm trời qua – kể từ khi người anh kế thừa dệt thành công những câu chuyện dối trá của hắn.

Nghiêm nghị bảo lũ trẻ vào bên trong tu viện, Jenny chờ ở giữa đường một khoảng thời gian dường như dài vô tận cho đến khi cuối cùng nhóm người cũng tiến tới trước mặt nàng.

Cha nàng, rõ ràng là có ý dừng lại trước tu viện nơi mà Brenna, người em gái kế của nàng, cũng đang ở. Ông xuống ngựa, rồi quay sang trái để đỡ Brenna xuống. Jenny hơi bực vì sự chậm trễ này, nhưng sự quan tâm quá tỉ mỉ đối với những lễ nghi và danh dự càng chứng tỏ ông là một người đàn ông tuyệt vời như thế nào, điều đó làm cho nàng cười.

Cuối cùng, ông cũng hoàn toàn quay lại với nàng, mở rộng vòng tay. Jenny lao vào vòng tay cha, ôm ông thật chặt, thổn thức trong niềm vui vô bờ: “Cha, con nhớ cha biết bao! Đã gần hai năm rồi con mới được gặp cha! Cha khỏe không? Trông cha mạnh lắm. Cha hầu như không thay đổi gì cả!”

Nhẹ nhàng rời vòng tay của nàng khỏi cổ mình, Lãnh chúa Merrick đưa con gái ra xa một chút khi ông quan sát từ bộ tóc rối bù của nàng, đôi má ửng hồng, và bộ quần áo đặc biệt nhàu nhĩ. Jenny cảm thấy lúng túng trước sự quan sát kĩ lưỡng của cha, thầm cầu mong ông sẽ chấp nhận những gì ông nhìn thấy và vì hiển nhiên là ông đã dừng chân tại tu viện, nên một bản tường trình của tu viện trưởng sẽ làm ông hài lòng.

Hai năm trước, những hành xử không đúng của nàng đã khiến nàng bị đày tới tu viện này; một năm trước, Brenna được gửi tới đây vì lí do an toàn khi chiến tranh xảy ra. Dưới sự hướng dẫn nghiêm khắc của tu viện trưởng, Jenny đã học cách phát huy các điểm mạnh và khắc phục những lỗi lầm của nàng. Nhưng khi cha nàng quan sát nàng từ đầu tới chân, nàng không khỏi thắc mắc liệu ông có nhìn thấy cô thiếu nữ trẻ trung bây giờ hay ông nhìn thấy cô gái bất trị vô lối của hai năm trước. Đôi mắt xanh của ông cuối cùng cũng nhìn vào mặt nàng và có một nụ cười trên đó. “Con đã trở thành phụ nữ rồi, Jennifer.”

Jenny thấy trái tim hò reo sung sướng; đối với người cha khó tính của nàng, thì một lời nhận xét như thế cũng bằng với một lời khen. “Con cũng đã thay đổi ở những chỗ khác nữa, cha ạ,” nàng hứa, đôi mắt nàng toả sáng. “Con đã thay đổi rất rất nhiều.”

“Không nhiều đến thế đâu, con gái.” Nhướn đôi lông mày rậm bạc trắng lên, ông nhìn thẳng vào khăn trùm đầu và khăn choàng trên tay Jenny.

“Ô!” Jenny nói, vừa cười vừa giải thích. “Con đang chơi trò bịt mắt bắt dê... với lũ trẻ, và để cả hai thứ thì không vừa khi bịt mắt. Cha đã gặp mẹ tu viện trưởng chưa? Mẹ bề trên Ambrose đã nói gì với cha?”

Nụ cười nở ra trong đôi mắt ảm đạm của lãnh chúa. “Bà bảo với ta,” ông trả lời “rằng con có thói quen ngồi trên đỉnh đồi và nhìn lên trời, mơ mộng, nghe có vẻ quen nhỉ, con gái. Và bà cũng nói với ta con thường gặt gù giữa buổi giảng kinh, mỗi khi cha xức kéo dài thời gian rao giảng hơn con nghĩ, mà điều này nghe cũng có vẻ quen.”

Trái tim Jenny trùng xuống trước sự phản bội đến từ phía bà xơ mà nàng ngưỡng mộ. Một nghĩa nào đó, Mẹ bề trên Ambrose là lãnh chúa trong phạm vi điều khiển của bà, bà điều hành mọi sự sản từ đến ruộng đến vật nuôi thuộc về tu viện này, ngồi ở ghế chủ tọa bất kì khi nào có khách viếng thăm, và giải quyết các vấn đề liên quan đến những tá điền làm việc trên đất của tu viện cũng như những nữ tu sống trong bốn bức tường của nó.

Brenna sợ người phụ nữ cứng rắn này, nhưng Jenny thì yêu bà, và vì vậy mà sự phản bội của tu viện trưởng càng cắt sâu hơn vào lòng nàng.

Những lời tiếp theo của cha nàng đẩy lùi sự thất vọng trong nàng. “Mẹ bề trên Ambrose cũng nói với ta,” ông thú nhận với một chút xiu tự hào, “rằng con có một cái đầu của một tu viện trưởng. Bà ấy nói rằng con đúng là một Merrick từ đầu đến chân, với lòng dũng cảm đủ để lãnh đạo cả đội quân riêng. Nhưng tất nhiên con sẽ không thể làm thế,” ông nói thêm như để dập tan từ trong trứng nước giấc mơ của Jenny.

Jenny giữ nụ cười trên gương mặt mình với sự cố gắng lớn, cố không tỏ ra đau đớn vì bị từ chối cái quyền mơ ước đó – quyền lợi mà đáng lẽ nàng đã có cho đến khi cha nàng cưới mẹ của Brenna và mang về ba đứa con trai của bà ta.

Alexander, cậu con cả, được dành cho cái vị trí đáng ra là của Jenny. Điều đó đáng lẽ ra đã không khó khăn lắm để chấp nhận nếu như Alexander là một người tốt, hoặc có đầu óc bình thường, nhưng hắn ta là một tên nói dối bản bản và xảo trá, và Jenny biết như vậy, ngay cả khi cha nàng và đồng bào của nàng không biết điều đó. Trong vòng một năm kể từ khi tới sống tại lãnh địa Merrick, hắn đã bắt đầu thêu dệt các câu chuyện về nàng, những điều vu khống gồm ghiếc, nhưng lại xảo quyết đến nỗi mà, chỉ trong một vài năm hắn đã khiến cho cả lãnh địa chống lại nàng. Việc đánh mất tình yêu cùng những người đồng bào vẫn còn làm nàng đau đớn không chịu nổi. Ngay cả bây giờ, khi họ nhìn xuyên qua nàng như thể nàng không tồn tại nữa, Jenny vẫn phải ngăn cản mình van xin họ tha thứ cho nàng bởi những điều mà nàng đã không hề làm.

William, người anh kế, cũng giống như Brenna – ngọt ngào và nhút nhát hết sức – trong khi đó Ma e, người em út, lại cũng độc ác và quỷ quyệt như Alexander. Cha nàng vẫn tiếp tục nói “Mẹ bề trên cũng nói rằng con tốt bụng và dịu dàng, nhưng tinh thần của con quá...”

“Bà đã nói tất cả những điều ấy sao ạ?” Jenny hỏi, kéo mình ra khỏi những ý nghĩ phiền muộn về các ông anh kế. “Thật không ạ?”

“Thật.” Thường thì Jenny sẽ hài lòng với câu trả lời như thế, nhưng khi nàng quan sát nét mặt của cha nàng, nàng thấy ông căng thẳng và lo lắng chưa từng thấy. Ngay cả giọng nói của ông cũng căng thẳng, “Thật tốt là con đã từ bỏ được những tật xấu trước đây và trở nên trưởng thành như hôm nay, Jennifer.”

Ông dừng lại, dường như không thể hoặc không muốn tiếp tục, và Jenny nhẹ nhàng hỏi “Tại sao vậy, thưa cha?”

“Bởi vì,” ông nói, kèm theo một tiếng thở dài, “tương lai của đồng bào con sẽ tùy thuộc vào câu trả lời của con cho câu hỏi tiếp theo của ta.”

Những lời của ông vang lên trong trí óc nàng như tiếng kèn xung trận, khiến nàng choáng váng vì vui mừng và hạnh phúc: “Tương lai của đồng bào con tùy thuộc vào con...” Nàng quá hạnh phúc đến nỗi không tin nổi tai mình. Điều này cũng giống như khi nàng đứng trên đồi nhìn khắp toàn cảnh tu viện, mơ giấc mơ yêu thích của nàng – trong đó cha nàng luôn đến tìm nàng và nói, “Jennifer, tương lai của đồng bào con tùy thuộc vào con. Không phải những người anh em kế của con. Mà là con.” Đây là cơ hội nàng hằng mơ để chứng tỏ lòng can đảm của nàng trước đồng bào mình và giành lại tình yêu của họ. Trong những giấc mơ đó, nàng luôn luôn được kêu gọi để thực hiện những hàng động mạo hiểm phi thường, đòi hỏi lòng can đảm chẳng hạn như là đánh sập bức tường trong lâu đài của Sói Đen và tay không bắt giữ hắn ta. Và bất chấp nhiệm vụ khó khăn như thế nào, nàng sẽ không bao giờ đòi hỏi hay e ngại một giây trước khi chấp nhận thử thách.

Nàng quan sát khuôn mặt cha mình. “Cha muốn con làm gì ạ?” Nàng hỏi một cách sốt sắng.

“Hãy nói cho con biết và con sẽ làm! Con sẽ làm bất kì –”

“Con sẽ lấy Edric MacPherson chứ?”

“Gì cơ ạ?” Người nữ anh hùng trong giấc mơ của Jenny thẳng thốt. Edric MacPherson cũng già như cha nàng; là một người đàn ông nhăn nhoe đáng sợ, kẻ đã nhìn nàng theo cái cách làm cho nàng sồn da gà kể từ lúc nàng lớn lên thành thiếu nữ.

“Con có đồng ý hay không?”

Đôi lông mày của Jenny nhíu lại. “Nhưng tại sao ạ?” người nữ anh hùng không bao giờ truy hỏi mệnh lệnh trong giấc mơ của nàng vượt hỏi.

Một cái nhìn lạ lùng, ám ảnh làm tối sầm khuôn mặt lãnh chúa. “Chúng ta đã tham gia trận chiến ở Cornwall – và mất nửa quân số. Alexander đã chết trên chiến trường. Nó đã chết như một Merrick chính cống,” ông thêm vào với niềm tự hào “chiến đấu cho đến chết.”

“Con tự hào thay cho cha, Cha ạ,” (I’m glad for your sake, Papa) nàng nói, không thể cảm thấy gì nhiều hơn là một chút buồn thoáng qua cho người anh em kẻ đã khiến cuộc sống của nàng thành địa ngục. Bây giờ, cũng giống như trước kia, nàng lại ước sao có điều gì đó nàng có thể làm để khiến cha nàng cũng tự hào về nàng. “Con biết cha yêu anh ấy như chính con ruột của mình.”

Chấp nhận lời chia buồn của nàng với một cái gật đầu, ông quay lại với chủ đề đang bàn: “Có rất nhiều chiến binh của ta bị ép buộc đến Cornwall để chiến đấu cho Vua James, nhưng tất cả chiến binh của ta đều theo ta dù cho thể nào đi nữa. Tụi Anh cũng đã biết là chính nhờ vào ảnh hưởng của ta nên các bộ tộc mới đi tới Cornwall, và giờ đây vua Anh muốn trả thù. Hẳn đã cử con Sói tới Scotland để tấn công lãnh địa Merrick.” Nỗi đau tràn ngập giọng nói trầm trầm của ông khi ông thú nhận, “Chúng ta sẽ không thể chịu được một cuộc chiến bây giờ, ngay cả khi các chiến binh của MacPherson tới trợ chiến. Nhưng MacPherson có đủ tầm ảnh hưởng đối với cả tá bộ tộc khác để họ cũng tới giúp chúng ta.”

Tâm trí Jenny rối bời. Alexander đã chết, và con Sói thực sự đang đến để tấn công nhà nàng...

Giọng nói trầm đục của cha nàng kéo nàng ra khỏi cơn mơ màng. “Jennifer! Con có hiểu những điều mà ta đang nói không? MacPherson đã hứa sẽ tham gia vào trận chiến của chúng ta, nhưng chỉ khi con đồng ý lấy ông ta.”

Nhờ mẹ nàng, Jenny được kế vị là nữ bá tước và được thừa kế một sự sản tương xứng với sự sản của MacPherson. “Ông ta muốn đất đai của con sao?” Nàng nói gần như là hi vọng, nhớ lại cái nhìn kinh khủng từ đôi mắt của MacPherson chiếu vào cơ thể nàng khi hắn ta dừng chân tại tu viện một năm trước để thực hiện một “lời chào xã giao” với nàng.

“Đúng vậy.”

“Sao chúng ta không chỉ giao nó cho ông ta để đổi lại sự giúp đỡ này?” nàng tình nguyện một cách tuyệt vọng, sẵn sàng hi sinh những vùng đất tuyệt vời mà không hề e ngại, vì lợi ích của đồng bào nàng.

“Ông ta không đồng ý như vậy!” cha nàng kêu lên giận dữ. “Chiến đấu cho gia đình, họ hàng mình là danh dự, nhưng ông ta không thể gửi người của ông ta tới một cuộc chiến không phải của họ, chỉ để đổi lấy những đất đai cho chính ông ta.”

“Nhưng, chắc chắn là nếu ông ta muốn những đất đai đó đủ nhiều, thì sẽ có cách nào đó...”

“Ông ấy muốn con. Ông ấy đã nói với ta khi còn ở Cornwall.” Cái nhìn của ông tưới khắp khuôn mặt của Jenny, chú ý tới những đường nét đã được thay đổi trên khuôn mặt đó, từ một cô gái gầy gò, mặt đầy tàn nhang, xấu xí trở thành một mỹ nhân xinh đẹp lạ thường. “Con có đôi mắt của mẹ con, con gái ạ, và điều đó đã thu hút ngay cả một ông lão. Ta sẽ không yêu cầu con làm điều này nếu còn cách nào khác.” Ông nhắc nhở nàng một cách cộc cằn

“Con đã từng cầu xin ta cho con được cống hiến. Con đã nói không có điều gì là con không thể làm cho đồng bào mình...”

Jenny thấy như lòng dạ nàng bị vặn xoắn lại vì ý nghĩ nàng sẽ phải giao thân thể mình, cả cuộc đời mình, vào tay người đàn ông mà linh tính mách bảo nàng phải tránh thật xa, nhưng nàng ngẩng đầu lên và nhìn thẳng vào mắt cha nàng: “Vâng, thưa cha,” nàng nhẹ nhàng nói. “Con sẽ đi với cha ngay bây giờ chứ?”

Cái nhìn đầy tự hào và vui sướng trên mặt cha nàng đã gần như khiến nàng thấy sự hi sinh này là chính đáng. Cha nàng lắc đầu. “Tốt nhất con nên ở lại đây với Brenna. Chúng ta không có ngựa dự cho con và chúng ta phải nhanh chóng về Merrick và bắt đầu chuẩn bị cho trận đánh. Ta sẽ gửi thư cho MacPherson nói rằng cuộc hôn nhân đã được định đoạt, và ta cũng sẽ cho người tới đưa con đi đến chỗ ông ta.”

Khi cha nàng quay đi lấy ngựa của ông, Jenny đầu hàng nỗi căm dỗ mà nàng cảm thấy suốt từ nãy đến giờ: thay vì chỉ đứng một bên mà nhìn, nàng đi vào giữa những hàng lính vũ khí đầy mình, những người đã từng là bạn nàng hoặc là bạn chơi cùng nàng. Hi vọng vài người trong số họ có thể đã nghe thấy việc nàng đồng ý cưới MacPherson và điều đó sẽ làm giảm bớt ác cảm của họ với nàng, nàng dừng lại bên cạnh con ngựa của một người đàn ông tóc đỏ, khỏe mạnh. “Chào anh, Renald Garvin,” nàng nói, mỉm cười dè dặt nhìn vào mắt anh ta. “Vợ anh vẫn khỏe chứ?”

Quai hàm anh ta cứng lại, đôi mắt lạnh lùng lướt qua nàng. “Khỏe, tôi nghĩ vậy,” anh ta nói.

Jenny cam chịu sự khinh thường không thể nhầm lẫn được từ phía người đàn ông đã từng dạy nàng câu cá và cười với nàng khi nàng ngã xuống suối.

Nàng quay đi và hướng ánh nhìn van nài vào một người đàn ông bên cạnh Renald. “Còn anh, Michael MacCleid? Chân anh có còn đau nữa không?”

Đôi mắt màu xanh gặp mắt nàng, rồi chúng nhìn thẳng ra phía trước.

Nàng lại đi đến người đằng sau anh ta, người này có khuôn mặt chứa đầy sự tức giận khi nàng giơ tay ra, giọng nàng khản thiết. “Garrick Carmichael, đã bốn năm rồi kể từ khi Becky chết đuối. Cháu thề với chú, cũng như cháu đã thề khi đó, cháu không hề đẩy cô ấy xuống sông. Chúng cháu cũng không hề cãi nhau – đó chỉ là một lời nói dối của Alexander để -”

Khuôn mặt lạnh như đá, Garrick Carmichael kéo ngựa của ông ta sang hướng khác, và không thèm nhìn vào nàng, người đàn ông cười ngựa đi qua nàng.

Chỉ có người tá điền Josh già, là kéo cương con ngựa của ông ta lại, để cho những người khác đi lên trước. Hơi cúi người xuống, ông ta đặt bàn tay chai sạn lên đầu nàng. “Bác biết cháu nói sự thật, tiểu thư ạ,” ông nói, và lòng trung thành không thay đổi của ông làm nàng ứa nước mắt khi nàng nhìn lên đôi mắt nâu dịu dàng của ông. “Cháu hơi nóng vội, điều này không cần phải bàn cãi, nhưng cháu cũng biết kiềm chế. Garrick Carmichael và những người khác có thể bị lừa bởi khuôn mặt thánh thiện của Alexander, nhưng không phải lão Josh già này. Cháu sẽ thấy bác không thêm tiếc thương cái chết của nó một tí nào! William sẽ lãnh đạo lãnh địa tốt hơn. Carmichael và những người khác -” ông thêm vào một cách chắc chắn, “họ sẽ thay đổi cách nhìn về cháu một khi họ được biết cháu cưới MacPherson vì lợi ích của họ và cha cháu.”

“Các anh cháu ở đâu ạ?” Jenny hỏi nhanh, mong thay đổi đề tài để kiềm chế những giọt nước mắt của nàng.

“Họ về nhà theo đường khác. Chúng ta không chắc là con Sói sẽ không tấn công khi chúng ta đi cùng nhau, vì thế chúng ta chia nhau ra khi rời Cornwall.” Võ nhẹ lên đầu Jenny, ông già lái ngựa về phía trước.

Như đang chìm trong cơn mơ, Jenny đứng bất động ở giữa đường, nhìn đoàn người của mình rời đi và biến mất sau hàng rào.

“Trời tối rồi,” Brenna nói bên cạnh nàng, giọng nói nhẹ nhàng của cô chứa đầy sự thương cảm.

“Chúng ta nên đi vào trong tu viện thôi.”

Tu viện. Chỉ mới ba tiếng đồng hồ ngắn ngủi trước, Jenny đã ra khỏi tu viện với tâm trạng vui tươi, phơi phới. Vậy mà giờ đây nàng như – đã chết. “Em cứ đi đi. Chị - chị không muốn vào trong đó. Chưa muốn. Chị nghĩ chị sẽ đi bộ một đoạn lên đồi và ngồi ở đó một lát.”

“Mẹ bề trên sẽ quở trách nếu mình không về trước khi trời tối, và trời thì sắp tối rồi,” Brenna nói giọng dè dặt. Chuyện sẽ luôn luôn là như vậy giữa hai chị em, với Jenny phá luật và Brenna sợ hãi đi theo. Brenna là một cô gái dịu dàng, ngoan đạo, và xinh đẹp, với mái tóc vàng, đôi mắt nâu, và tính cách ngọt ngào khiến cho cô, trong mắt của Jenny, là biểu tượng cao nhất của nữ tính. Cô nhu mì và nhút nhát bao nhiêu thì Jenny bốc đồng và liều mạng bấy nhiêu.

Không có Jenny, cô sẽ hiếm khi dám làm một hành động mạo hiểm nào – hay thậm chí là bị mắng một lần nào. Không có Brenna lo lắng và bảo vệ, Jenny sẽ có nhiều chuyến phiêu lưu hơn – và tất nhiên là nhiều sự quở trách hơn. Kết quả là, hai cô gái gần như dính lấy nhau, cố gắng bảo vệ lẫn nhau hết mức có thể trước những rắc rối gây ra bởi khuyết điểm của người kia.

Brenna hơi ngần ngại rồi tự nguyện với một chút xiu sợ hãi trong giọng nói, “Em sẽ ở lại với chị. Nếu chị ở một mình, rồi chị sẽ quên thời gian và có lẽ sẽ bị vồ bởi – một con gấu trong bóng tối mất.”

Vào lúc đó, viễn cảnh bị gấu vồ có vẻ như khá hấp dẫn với Jenny, người mà toàn bộ phần đời còn lại của nàng, sẽ bị bao phủ trong u ám và buồn nản đã được báo trước.

Bất chấp thực tế là nàng thực sự muốn, cần, được ở ngoài trời một lát và cố gắng cân bằng suy nghĩ, nhưng Jenny vẫn lắc đầu, biết rằng nếu nàng ở lại, Brenna sẽ sợ chết khiếp khi nghĩ đến việc đứng trước mặt tu viện trưởng.

“Không, chúng ta sẽ về.”

Mặc kệ lời nói của Jenny, Brenna cầm tay Jenny và kéo sang bên trái, hướng về phía ngọn đồi nhìn được toàn cảnh tu viện, và lần đầu tiên người dẫn đường là Brenna, còn Jenny thì đi theo.

Trong khu rừng bên cạnh con đường, hai bóng đen di chuyển thật khẽ, song song với hai cô gái đang đi lên đồi.

Cho đến khi hai người bước lên con dốc trên đồi, Jenny đã thấy mất hết kiên nhẫn với việc than thân trách phận, và nàng cố gắng phi thường để làm tâm trạng phần chần trở lại. “Nghĩ kĩ lại thì,” nàng mở đầu chậm rãi, hướng về phía Brenna, “đây là hành động cao thượng và danh dự nhất mà chị đã từng có cơ hội được làm – cưới MacPherson vì lợi ích của đồng bào mình.”

“Chị cũng giống như Joan ở Arc,” Brenna sẵn sàng đồng ý ngay, “lãnh đạo người dân của cô ấy đến chiến thắng!”

“Trừ việc là chị cưới Edric MacPherson.”

“Và,” Brenna kết thúc đầy khuyến khích, “chị đựng một số phận còn đau đớn hơn cô ấy!”

Nụ cười mở ra trong đôi mắt của Jenny khi nghe điều này, từ chính miệng của người chị em gái thân thiết của mình.

Được khuyến khích khi thấy Jenny đã có thể cười trở lại, Brenna tiếp tục nói về những việc khác để có thể động viên nàng. Khi họ đã gần ở trên đỉnh đồi, bị chặn bởi rừng cây dày đặc, cô bỗng nói, “Cha có ý gì khi nói là chị có đôi mắt của mẹ chị nhỉ?”

“Chị không biết,” Jenny trả lời, bị sao lãng bởi một cảm giác khó chịu như là có người đang theo dõi họ từ trong rừng. Quay bước trở lại, nàng nhìn về hướng cái giếng và nhìn thấy những người dân làng đã trở về nhà hết. Kéo chặt áo khoác vào người, nàng run lên vì gió, và nói mà không để ý lắm. “Mẹ bề trên Ambrose cũng nói ánh mắt chị hơi thẳng thừng và chị phải cẩn thận với phản ứng của những người đàn ông vì điều đó khi chị rời khỏi tu viện.”

“Tất cả những cái đó nghĩa là gì nhỉ?”

Jenny nhún vai bất cần. “Chị cũng chẳng biết.” Quay lại và tiếp tục trèo lên, Jenny nhớ ra mũ trùm đầu và vải buộc đầu trên tay và bắt đầu choàng lên đầu. “Theo em thì chị trông như thế nào?” nàng hỏi, liếc về phía Brenna.

“Chị không hề nhìn thấy mặt mình trong hai năm qua, trừ khi thoáng nhìn thấy bóng mình dưới nước. Chị có thay đổi nhiều không?”

“Có chứ,” Brenna cười. “Ngay cả Alexander cũng sẽ không dám gọi chị là gầy gò, xấu xí nữa đâu, hay là nói tóc chị có màu cà rốt.”

“Brenna!” Jenny ngắt lời, kinh ngạc vì sự thô lỗ của mình. “Đáng ra em phải đau lòng vì cái chết của Alexander nhiều chứ? Đó là anh trai của em và –”

“Đừng nói về chuyện đó nữa,” Brenna nài. “Em đã khóc khi cha kể với em, nhưng khi những giọt nước mắt khô đi em cũng cảm thấy có lỗi vì em đã không yêu anh ấy nhiều như em tưởng. Cả trước đây và bây giờ. Em không thể. Anh ấy – quá nhỏ mọn. Thật không phải khi nói xấu người đã khuất, nhưng em vẫn không thể nghĩ ra điều gì tốt mà nói về anh ấy.” Giọng nói của cô lạc đi, và cô kéo áo choàng sát mình hơn trong ngọn gió lớn, nhìn Jenny trong im lặng và rõ ràng muốn thay đổi chủ đề.

“Vậy hãy nói trông chị như thế nào,” Jenny đề nghị, ôm em gái thật chặt trong giây lát.

Họ ngừng bước, đường đi của họ đã bị chặn bởi rừng cây dày đặc. Một nụ cười nhẹ, đầy ẩn ý trải ra trên khuôn mặt xinh đẹp của Brenna khi cô quan sát người chị kế của mình, đôi mắt nâu của cô nhìn khắp khuôn mặt ẩn tượng của Jenny, với đôi mắt to sáng trong như pha lê xanh sẫm bên dưới hàng lông mày duyên dáng, cân đối. “Trông chị - cũng khá xinh!”

“Tốt, nhưng em có nhìn thấy gì bất thường ở chị không?” Jenny hỏi, nghĩ đến những lời của Mẹ bề trên Ambrose khi nàng buộc chặt khăn trùm đầu vào thắt miếng vải len bên ngoài. “Có gì mà có thể khiến đàn ông cư xử không đàng hoàng ư?”

“Không,” Brenna nói, bởi vì cô đã nhìn Jenny với con mắt của một cô gái trẻ ngây thơ. “Chẳng có gì đâu.” Một người đàn ông chắc hẳn sẽ trả lời khác, bởi vì mặc dù Jenny Merrick không xinh đẹp theo nghĩa thông thường, nhưng nhìn nàng vừa ẩn tượng vừa khôu gợi. Nàng có cái miệng phóng khoáng như đang chào mời được hôn, đôi mắt như viên ngọc ướt vừa đáng kinh ngạc vừa khiêu khích, mái tóc dày, màu đỏ óng mượt, và thân hình thon thả, gợi tình dường như được sinh ra để dành ột bàn tay đàn ông.

“Mắt chị màu xanh,” Brenna lại bắt đầu, cố gắng miêu tả nàng, và Jenny cười.

“Hai năm trước nó cũng màu xanh mà,” nàng nói. Brenna mở miệng định trả lời, nhưng câu nói bỗng trở thành một tiếng thét bị chặn lại bởi một bàn tay đàn ông bịt mồm cô và bắt đầu kéo cô trở vào trong rừng.

Jenny lập tức cúi xuống, bản năng mách bảo sẽ có một cú tấn công từ phía sau nàng, nhưng đã quá trễ. Đám đá và gào thét chống lại một bàn tay đàn ông mang găng, nàng bị nhấc bổng lên và kéo vào trong rừng. Brenna đã bị vắt ngang qua ngựa của người đàn ông kia như một bao bột, chân tay của cô rũ ra chứng tỏ là cô đã bị ngất xỉu nhưng Jenny thì không dễ dàng bị khuất phục như vậy. Khi kẻ khổng chế nàng định ném nàng lên ngựa của hắn, nàng liền lao sang phía bên kia, lăn tròn, ngã xuống một đồng đất và lá cây, chống cả tay và chân để bò bên dưới ngựa của gã, rồi lao đi. Nhưng hắn lại tóm được nàng, và Jenny cào cấu mặt hắn, quần quai trong tay hắn. “Quý thần ơi!” hắn kêu, cố giữ chặt chân tay nàng. Jenny hét lên một tiếng khùng khiếp, rồi cố hết sức bình sinh đá hắn, tặng hắn một cú trời giáng bằng đôi ủng màu đen, cứng cáp của nữ tu tập sự. Một tiếng kêu đau đớn phát ra từ phía người đàn ông tóc vàng và hắn phải buông nàng ra trong một giây. Nàng chạy hết sức về phía trước và có thể đã chạy được vài mét nếu không bị vướng vào rễ cây và ngã sòng soài trên mặt đất, đập đầu vào một tảng đá.

“Đưa tôi sợi dây thừng,” em trai của Sói nói, một nụ cười quỷ quyệt hiện ra trên mặt anh khi anh nhìn đồng đội. Phủ cái khăn choàng của tù binh qua đầu nàng, Stefan Westmoreland bọc xung quanh người nàng, sử dụng nó để ép chặt cánh tay vào người nàng, rồi dùng sợi dây đồng đội đưa cho để buộc thật chặt quanh người Jenny. Cuối cùng, anh ném cái bọc người đó một cách khinh bỉ lên ngựa, phần lưng nàng hướng lên trời, rồi anh nhảy lên chỗ trống trên lưng ngựa phía sau nàng.

2. Judith Mcnaught - Chương 2

Chương 2

“Royce sẽ không tin được vận may của chúng ta đâu,” Stefan nói với người đồng đội đi bên cạnh, tù nhân của anh này cũng bị bó chặt và vắt ngang qua yên ngựa. “Tưởng tượng mà xem – Mấy cô con gái của

Merrick đứng ở dưới đám cây đó, ngon lành như là mấy trái táo chín trên cành cần được hái. Bây giờ chúng ta chẳng còn cần phải quan sát trận địa phòng thủ ở Merrick nữa – lão ta sẽ đầu hàng vô điều kiện thôi.”

Bị buộc chặt trong nhà tù bằng len, đầu nàng hoa lên và bụng đập vào lưng ngựa với mỗi bước chạy của nó, cái tên “Royce” làm áu nàng đông lại. Royce Westmoreland, Công tước Claymore, con Sói. Những câu chuyện kinh dị mà nàng nghe được về hắn ta đã không còn nghe có vẻ bịa đặt nữa. Brenna và nàng đã bị bắt bởi hai người đàn ông không thèm tỏ ra coi trọng bất kì điều gì có nêu trong Hiệp ước Thánh Albans, trong đó đề cập đến những cô gái hành xử và ăn mặc biểu thị rõ họ là những nữ tu tập sự - chưa phải là xơ vì họ chưa thể nguyên. Jenny tự hỏi, loại đàn ông gì mà lại đặt bàn tay của họ lên các bà xơ, cho dù là tập sự, mà không hề bị lương tâm cắn rứt hay lo sợ bị trừng phạt, dù là bởi con người hay thần thánh. Chẳng ai dám làm thế cả. Chỉ có một con quỷ và bè lũ của hắn là dám mà thôi!

“Cô nàng này thì ngất xỉu ngay lập tức,” Thomas nói với tiếng cười lớn. “Thật tiếc là ta chẳng có thời gian để thử chiến lợi phẩm, mặc dù, nếu là tôi thì tôi sẽ thích ném thử một tí cái mà anh đang quần trong chân đấy, Stefan.”

“Của anh xinh hơn,” Stefan trả lời lạnh lùng, “và anh sẽ không được ném thử gì hết cho đến khi Royce quyết định anh ấy muốn làm gì với cả hai cô gái.”

Gần như nghẹt thở vì nỗi sợ hãi trong chốn, Jenny vô tình rên lên, hoảng sợ dâng đầy trong cổ họng, nhưng không ai nghe thấy nàng. Nàng cầu Chúa đánh chết ngay mấy tên bắt cóc trên ngựa đi, nhưng Chúa trời dường như không nghe thấy nàng, và những con ngựa vẫn không ngừng tiến về phía trước. Nàng cầu mong sẽ được chỉ dẫn một kế hoạch nào đó để trốn thoát, nhưng tâm trí nàng quá bận rộn, thực ra là bị tra tấn bởi những truyền thuyết hoang đường đầy chết chóc về Sói Đen: Hắn không hề giữ tù binh trừ khi hắn định sẽ tra tấn họ. Hắn cười vang khi nạn nhân hét lên đau đớn. Hắn uống máu của họ...

Bực tức dâng lên trong cổ họng Jenny và nàng bắt đầu cầu nguyện, không phải để trốn thoát, vì trong thâm tâm nàng biết là chẳng còn đường nào thoát. Thay vì vậy nàng cầu mong cái chết sẽ đến thật nhanh và nàng sẽ không làm nhục thanh danh của gia đình. Giọng nói của cha nàng vang lên khi nàng nhớ lại cha đứng trong đại sảnh ở Merrick, dạy các anh trai kế của nàng khi họ còn nhỏ: “Nếu ý nguyện của Thượng đế là các con phải chết trong tay kẻ thù, thì hãy làm việc đó một cách dũng cảm. Chiến đấu đến chết như một chiến binh. Như một Merrick! Chiến đấu đến chết...”

Câu nói đó vang lên trong đầu nàng, giờ này qua giờ khác, nhắc đi nhắc lại, nhưng khi những con ngựa đi chậm dần và nàng nghe thấy xa xa, những âm thanh không thể nhầm lẫn được của cả một doanh trại lớn, nỗi tức giận bắt đầu đè bẹp nỗi sợ trong nàng. Nàng quá trẻ để chết, nàng nghĩ, thật là không công bằng! Và bây giờ thì Brenna bé nhỏ sẽ phải chết và đó cũng là lỗi của Jenny. Nàng sẽ phải trả lời trước Chúa trời với lương tâm cắn rứt. Và tất cả chỉ bởi vì một tên quái vật khát máu đang tràn qua vùng đất này, sẵn sàng san bằng mọi thứ cản đường hắn.

Tim nàng đập thình thịch khi những con ngựa đến điểm dừng. Xung quanh nàng, tiếng kim loại va nhau khi những người đàn ông di chuyển và khi nàng nghe thấy giọng nói của các tù nhân – giọng đàn ông van nài vật vã đau đớn, “Xin hãy rủ lòng thương, ngài Sói – lòng thương, ngài Sói ơi –” Giọng nói buồn thảm đó biến thành một tiếng thét khi nàng bị kéo mạnh không khách khí khỏi con ngựa.

“Royce,” kẻ bắt cóc nàng gọi, “lại đây – chúng em mang đến cho anh một thứ!”

Hoàn toàn bị bịt mắt trong cái áo choàng phủ qua đầu, và cánh tay vẫn bị buộc chặt bởi dây thừng, nàng bị vắt lên vai kẻ bắt cóc mình. Bên cạnh nàng, nàng nghe thấy tiếng Brenna thét gọi tên nàng khi họ bị mang về phía trước.

“Dũng cảm lên, Brenna,” Jenny kêu, nhưng giọng nàng bị chìm trong cái áo choàng, và nàng biết cô em gái đang sợ hãi không thể nghe thấy nàng.

Jenny bị đặt xuống đất một cách thô bạo và bị đẩy tới trước. Hai chân nàng bị tê và nàng đổ nhào, quỳ trên đầu gối nàng. Hết chết như một Merrick. Chết một cách oanh liệt. Chiến đấu đến chết, câu nói đó lướt qua óc nàng khi nàng cố hết sức đứng lên. Phía trên nàng, giọng nói của Sói lần đầu tiên vang lên và nàng biết đó là giọng của hắn. Giọng nói trầm, dữ dội – một giọng nói vang lên từ địa ngục. “Chuyện gì? Hi vọng là cái gì đó để ăn.”

Người ta nói hấn ăn thịt những người mà hấn giết... Những lời của cậu bé Thomas vang lên trong đầu nàng khi cơn thịnh nộ hoà trộn tiếng thét của Brenna với lời cầu khẩn của người tù binh nọ. Sợi dây thừng quanh cánh tay nàng bỗng nhiên được nói lỏng. Bị điều khiển bởi sợ hãi và giận dữ, Jenny loay hoay trong tấm khăn choàng, trông như là một con ma đang cố quăng đi tấm vải liệm của nó. Và đúng vào lúc mà nó rơi xuống, Jenny nắm chặt quả đấm của mình và tung với tất cả sức lực về phía tên khổng lồ đen tối, quỷ quái trước mặt nàng, thụi vào xương quai hàm của hấn.

Brenna ngất xỉu.

“Đồ quỷ!” Jenny hét. “Đồ dã man!” và lại tung nắm đấm lần nữa, nhưng lần này nàng bị tóm lại bởi một bàn tay kẹp chặt đau đớn và kéo tay nàng lên cao trên đầu. “Ác quỷ!” nàng hét, vùng vằng và đá vào ống quyển của hấn.

“Con của Quỷ! Đồ giết người vô...!”

“Cái quái gì...!” Royce Westmoreland quát, và vươn tay ra, chàng tóm lấy hai cánh tay nàng vào gờ cả thân hình nàng lên cao, giữ chặt nàng trong khoảng cách chiều dài một cánh tay. Đúng là một sai lầm. Bởi vì bàn chân đi ủng của nàng lại đá lần nữa, lần này dứt khoát trúng vào háng của chàng với tác động suýt nữa thì làm chàng gập người lại.

“Con quỷ nhỏ này!” chàng thét, ngạc nhiên, đau và giận dữ làm cho chàng buông nàng ra, rồi tóm lấy khăn trùm đầu của nàng, bắt được một nắm tóc bên dưới nó, rồi kéo đầu nàng ngược ra sau. “Yên!” Chàng hét.

Ngay cả thiên nhiên dường như cũng tuân lệnh chàng; những tù binh ngừng kêu khóc, tiếng kim loại va nhau cũng ngừng và một sự yên lặng kinh khủng, khác thường bao phủ khắp cánh đồng rộng lớn. Tim nàng đập thình thịch còn da đầu nàng thì đau đớn, Jenny nhắm chặt mắt lại và chờ đợi một sự trừng phạt từ sức mạnh siêu nhiên của chàng, chắc chắn sẽ giết chết nàng.

Nhưng chẳng có gì xảy ra.

Nửa sợ hãi nửa tò mò kì quặc, nàng chậm chậm mở mắt ra và lần đầu tiên, thực sự nhìn thấy khuôn mặt chàng. Bóng dáng ma quái sừng sững đứng trước mặt nàng suýt làm cho nàng hét lên sợ hãi: chàng cao lớn. Khổng lồ. Tóc chàng màu đen và tấm áo choàng màu đen bay phần phật đằng sau lưng, cuộn cuộn trong gió như thể chính nó cũng là một thực thể sống. Ánh lửa nhảy múa qua khuôn mặt đen sạm, trông như điều hâu của chàng, những chỗ hõm tối trên khuôn mặt làm cho chàng trông như thể là quỷ sa tăng; ngọn lửa bùng lên trong đôi mắt kì lạ của chàng, nung chảy chúng cho đến khi chúng chảy ra như bạc nóng chảy với hai viên than đá đỏ rực trên khuôn mặt râu tóc bờm xờm của chàng. Bờ vai chàng cứng chắc và rộng khủng khiếp, ngực chàng cũng vậy, cánh tay chàng cơ bắp vạm vỡ. Chỉ cần một cái nhìn cũng đủ làm Jenny tin rằng chàng có khả năng làm mọi điều kinh khủng mà người ta vẫn nói.

Chết oanh liệt! Chết nhanh chóng!

Nàng nghiêng đầu sang một bên và cắn chặt vào cổ tay chàng.

Nàng nhìn thấy đôi mắt toé lửa của chàng mở rộng trong một giây trước khi tay chàng giơ lên, giáng cho nàng một cái tát khiến đầu nàng bị quật sang một bên và cả thân hình quỵ xuống đầu gối. Jenny tự động cuộn mình như một quả bóng, và chờ đợi, mắt nhắm chặt, cái chết quét qua nàng, trong khi một nỗi sợ hãi gào rú trong từng chân tơ kẽ tóc trên cơ thể run rẩy của nàng.

Giọng nói của tên khổng lồ phía trên nàng vang lên, lần này còn đáng sợ hơn nữa vì nó bị kiềm chế trong cơn giận dữ không lời: “Các người làm cái quái quỷ gì thế hả?” Royce quát em trai. “Chúng ta còn chưa đủ rắc rối hay sao hả! Quân lính đang kiệt sức và đói khát, và cậu mang hai người đàn bà tới để đốt cháy sự chịu đựng của họ hay sao.”

Trước khi em trai chàng có thể nói, Royce ra lệnh cho những người khác rời khỏi ngay lập tức, rồi chàng hướng đôi mắt sắc lẹm xuống hai thân thể phụ nữ đang nằm dưới chân mình, một trong hai người ngất xỉu, người còn lại thì cuộn tròn như quả bóng, run rẩy đến nỗi cơ thể cô ta rung động như trong những cơn đau đớn vật vã. Vì lí do gì đó mà cô gái đang run rẩy kia làm chàng điên tiết nhiều hơn là người bạn bất tỉnh của cô ta. “Dậy!” chàng quát Jenny, thúc mũi giày vào nàng. “Cách đây một phút vẫn còn rất đông cảm cơ mà, dậy ngay!”

Jenny từ từ duỗi thẳng người, và cố chống người ngồi dậy, nàng loạng choạng trên đôi chân mình, cơ thể lao đảo trong khi Royce lại hướng về em trai chàng. “Tôi chờ câu trả lời đây, Stefan!”

“Và em sẽ trả lời nếu anh thôi không thét vào mặt em. Hai người này là –”

“Xơ!” Royce chợt nhận ra, chàng đột nhiên nhìn chăm chăm vào hình thánh giá trên sợi dây da vòng quanh cổ Jenny, rồi nhìn lên cái khăn choàng bẩn thỉu và tấm bọt đầu siêu vẹo. Trong một thoáng phát hiện này làm chàng gần chết điếng. “Quý thần ơi, các người mang hai bà xơ đến đây để làm gì?”

“Xơ!” Stefan thẳng thốt, kinh ngạc.

“Điểm!” Jenny thốt lên, bị xúc phạm. Chắc hẳn ta không vô đạo đến nỗi thực sự để bọn người của hân biến bọn nàng thành gái điểm chứ.

“Tôi sẽ giết cậu vì chuyện này, Stefan, vì vậy hãy giúp tôi –”

“Anh sẽ nghĩ khác khi em nói cho anh biết họ là ai,” Stefan nói, kéo cái nhìn hoảng sợ ra khỏi bộ váy màu xám và cây thánh giá của Jenny. “Ồ trước mặt anh, anh trai yêu quý,” anh trịnh trọng thông báo với một chút xiu hài hước, “chính là Tiểu thư Jenny, cô con gái cả quý báu của Lãnh chúa Merrick.”

Royce nhìn chăm chăm vào mặt em trai, bàn tay chàng nói lỏng khi chàng quay lại quan sát kĩ khuôn mặt bẩn thỉu của Jenny. “Hoặc là cậu đã bị gạt, Stefan, hoặc là cả vùng đất này đều dối trá, khi nói “con gái của Merrick là cô gái xinh đẹp nhất trong vùng.”

“Không, em không ngốc đâu. Cô ta đúng mà, em đã nghe chính miệng cô ta nói thế.”

Giữ cằm của Jenny ở giữa ngón trỏ và ngón cái của mình, Royce nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhếch nhác của nàng, quan sát nó dưới ánh lửa khi cặp lông mày của chàng nhú lại và môi chàng giãn thành một nụ cười. “Sao có người có thể gọi cô ta là người đẹp được nhỉ?” chàng nói với giọng chế nhạo, điềm tĩnh. “Viên ngọc của Scotland đây sao?”

Chàng nhìn thấy sự giận dữ do câu nói của chàng mang lại trên mặt nàng khi nàng quay mặt khỏi tay chàng, nhưng thay vì bị ấn tượng bởi sự can đảm đó, chàng lại thấy tức giận. Mọi thứ có liên quan đến cái tên Merrick đều làm chàng giận dữ, làm máu nóng sôi lên trong người chàng, và chàng lại nắm chặt khuôn mặt xanh tái, đầy dất của nàng quay về phía mình. “Trả lời đi!” chàng ra lệnh bằng giọng điên tiết.

Trong trạng thái gần như kích động, Brenna cho rằng Jenny đang phải chịu lời buộc tội thay ình theo cách nào đó, và cô túm váy áo của Jenny, dùng nó như cột trụ, cô tự nâng mình lên một cách không chắc chắn, rồi dựa cả người vào phía bên phải Jenny, giống như khi hai đứa trẻ sinh đôi nằm bên nhau lúc mới sinh.

“Họ không gọi Jenny như thế!” cô vội nói trong khi Jenny dường như đã quyết định tiếp tục giữ im lặng, điều chắc chắn sẽ làm cho cô bị gã khổng lồ trước mặt họ trừng phạt khủng khiếp. “Họ - họ gọi tôi như vậy.”

“Cô là cái quỷ gì?” chàng giận dữ hỏi.

“Cô ấy chẳng là ai cả!” Jenny bật kêu lên, bất chấp điều răn thứ tám trong hi vọng rằng Brenna sẽ được tự do nếu như họ tin cô chỉ là một nữ tu, chứ không phải là một Merrick. “Cô ấy chỉ là Sơ Brenna ở Tu viện Belkirk!”

“Đúng vậy không?” Royce hỏi Brenna.

“Đúng!” Jenny kêu lên.

“Không,” Brenna thì thầm sợ sệt.

Nắm chặt tay thành nắm đấm, Royce Westmoreland chớp mắt. Đúng là một cơn ác mộng, chàng nghĩ. Một cơn ác mộng kinh khủng. Sau trận chiến khốc liệt, chàng hết thức ăn, không có chỗ trú chân, và hết luôn cả kiên nhẫn. Và bây giờ thì đến cái này. Bây giờ, chàng thậm chí còn không thể tìm được một câu trả lời thành thật, tử tế từ hai cô gái đang khiếp sợ. Chàng chợt nhận ra mình mệt mỏi, kiệt sức sau ba ngày ba đêm không ngủ. Chàng quay khuôn mặt bơ phờ và nhìn chăm chăm vào Brenna. “Nếu cô có bất kì hi vọng nào được sống sót sau một giờ nữa,” chàng thông báo, đã nhận ra cô là người dễ bị dọa hơn trong số hai người, nên sẽ ít có khả năng nói dối hơn, “cô sẽ trả lời ngay bây giờ và thành thật.” Ánh mắt sắc như dao

của chàng nhìn xoáy vào đôi mắt nâu đang mở lớn trong sợ hãi của Brenna, cầm tù chúng. “Cô có phải là con gái của Lãnh chúa Merrick hay không?”

Brenna nuốt nước bọt và cố gắng nói nhưng không thể thốt lên một từ. Rũ xuống vì thất bại, cô cúi đầu và gật một cái rất nhẹ.

Hài lòng, Royce bắn một tia nhìn chết chóc về phía con mèo hoang trong bộ váy nữ tu, rồi chàng ra lệnh dứt khoát cho em trai: “Trời họ và nhốt trong lồng. Bảo Arik gác ngoài cửa để bảo vệ họ khỏi đám lính. Tôi muốn cả hai bọn họ còn sống đến mai để tra hỏi.”

Tôi muốn họ còn sống đến mai để tra hỏi... những lời này dội lại trong tâm trí hỗn loạn của Jenny khi nàng nằm dưới đất bên cạnh Brenna tội nghiệp ở trong lồng, tay và chân nàng đều bị trói bằng dây da, nàng nhìn lên bầu trời không mây, không sao qua một cái lỗ trên đỉnh lồng. Con Sói sẽ hỏi những câu hỏi gì, nàng tự hỏi cho đến khi sự mệt mỏi lần ất nổi sợ. Hình thức tra tấn nào hắn sẽ dùng để kiếm câu trả lời từ họ, và câu trả lời hắn tìm kiếm là gì? Ngày mai, Jenny chắc chắn, sẽ đánh dấu ngày tàn của đời họ.

“Jenny?” Brenna thì thào. “Chị có nghĩ là ngày mai ông ta sẽ giết chúng ta không?”

“Không,” Jenny nói dối.

3. Judith Mcnaught - Chương 3

Chương 3

Doanh trại của Sói dường như bình tĩnh trước cả khi ngôi sao cuối cùng nhạt đi trên bầu trời, nhưng Jenny chỉ ngủ được không quá một giờ suốt cả đêm. Run rẩy dưới cái áo khoác mỏng, nàng nhìn chăm chú lên bầu trời màu xanh lam, liên tục xin Chúa Trời thứ tội và cầu xin Người cứu giúp Brenna ra khỏi những kết cục thảm hại bởi quyết định sai lầm của Jenny đi lên đồi vào lúc trời tối ngày hôm qua.

“Brenna,” nàng thì thầm khi thấy những chuyển động của lính tráng ồn ào hơn ở bên ngoài, cho thấy toàn doanh trại đã hoàn toàn tỉnh giấc, “em dậy chưa?”

“Rồi ạ.”

“Khi Sói tra khảo chúng ta, hãy để chị trả lời nhé”. “Vâng,” cô trả lời, giọng run run.

“Chị vẫn chưa biết chắc hắn muốn biết gì, nhưng chắc chắn đó là điều chúng ta không được phép cho hắn biết. Có lẽ chị có thể đoán được hắn sẽ hỏi câu hỏi gì và biết lúc nào nên nói dối hắn.”

Bình minh màu hồng rạng lên trên bầu trời trước khi hai người đàn ông vào cởi trói cho họ và cho họ vài phút riêng tư trong bụi cây ở trong rừng, rồi bọn họ lại trói Jenny và dẫn Brenna đi gặp con Sói. “Chờ đã,” Jenny sợ hãi khi nhận ra mục đích của họ, “hãy để tôi đi, làm ơn. Em gái tôi... không khỏe lắm.”

Một trong số họ, gã đàn ông cao lớn như một ngọn tháp hơn hai mét, chỉ có thể là tên khổng lồ trong truyền thuyết tên gọi Arik, nhìn nàng bằng cái nhìn lạnh thấu xương và bỏ đi. Người lính kia tiếp tục mang Brenna đi và qua một góc vải của lồng, Jenny nhìn thấy những cái nhìn dâm dăng mà đám đàn ông trong doanh trại ném cho Brenna khi cô đi qua đám bọn họ, tay bị trói chặt.

Nửa giờ Brenna bị dẫn đi dường như dài vô tận đối với Jenny, nhưng cuối cùng nàng ngạc nhiên vô bờ khi thấy Brenna không có dấu hiệu nào chịu sự tra tấn về thể xác khi cô quay lại.

“Em ổn không?” Jenny hấp tấp hỏi khi tên lính bỏ đi. “Hắn không làm hại gì em chứ.”

Brenna lắc đầu, nhưng ngay lập tức khóc oà. “Không –” cô khóc một cách kích động, “mặc dù ông ta rất giận dữ bởi vì em – em không thể ngừng khóc. Em quá sợ, Jenny, và ông ta thì quá to lớn, và hung dữ, và em không ngừng – ngừng khóc, mà như thể càng chọc – chọc tức ông ta hơn.”

“Đừng khóc,” Jenny an ủi. “Mọi chuyện qua rồi mà,” nàng nói dối. Nói dối, nàng nghĩ một cách buồn bã, giờ đã trở nên rất dễ dàng với nàng rồi.

Stefan chui qua cửa lều của Royce và đi vào trong. “Lạy Chúa, nàng đúng là đẹp tuyệt,” anh nói, ám chỉ tới Brenna, người vừa được đưa ra. “Quá tệ vì nàng lại là một nữ tu.”

“Cô ta không phải,” Royce nạt lại bức bối. “Cô ta đã cố gắng, giữa những cơn nấc nghẹn, để giải thích cô ta là một ‘nữ tu tập sự.’”

“Cái gì kia?”

Royce Westmoreland là một chiến binh suốt đời lăn lộn trên chiến trường, hiểu biết của chàng về lĩnh vực tôn giáo gần như bằng không. Toàn bộ thế giới của chàng, kể từ khi chàng còn là một cậu bé, đã là giới quân sự, và vì vậy chàng liền tự hiểu những lời giải thích trong nước mắt của Brenna sang một khái niệm trong quân sự, chàng hiểu như sau: “Đại khái, một nữ tu tập sự là một người tự nguyện nhưng chưa hoàn thành sự huấn luyện của anh ta, hoặc lời thề trung thành của anh ta đối với vị minh chủ của mình.”

“Anh có tin lời cô ấy nói là thật không?”

Royce cau mày về nghĩ ngợi và uống nốt chỗ rượu của mình. “Cô ta quá sợ hãi để bịa chuyện. Thậm chí, cô ta sợ đến nỗi không nói được.”

Đôi mắt của Stefan nhíu lại hoặc là vì nổi ghen tị đối với cô gái hoặc là bức mình vì anh trai mình không thể hiểu cặn kẽ về vấn đề này hơn. “Và quá xinh đẹp để tra khảo tận tình hơn?”

Royce nhìn lại bằng cái nhìn chăm biếm, nhưng tâm trí chàng bận rộn nghĩ đến chuyện khác. “Tôi muốn biết lâu đài Merrick được củng cố như thế nào, cũng như phương hướng của nó – bất kì điều gì có ích với chúng ta. Nếu không, cậu sẽ phải tiếp tục hành trình tới Merrick mà cậu đã bỏ dở ngày hôm qua.” Chàng đặt cốc rượu một cách cương quyết xuống mặt bàn. “Mang cô chị tới đây,” cuối cùng chàng nói lạnh lùng.

Brenna lùi lại hoảng hốt khi thấy tên khổng lồ Arik bước vào lều của họ, mặt đất dường như rung lên dưới mỗi bước chân của hắn. “Không, làm ơn,” nàng thì thào tuyệt vọng. “Đừng đưa tôi trở lại đó.”

Hoàn toàn mặc kệ Brenna, hắn bước thẳng tới Jenny, xiết chặt tay nàng bằng bàn tay khổng lồ của hắn, và kéo nàng đi. Những lời đồn thổi, Jenny nhận ra hơi hoảng hốt, đã không hề phóng đại kích thước cái riu chiến của Arik: tay cầm của nó thực sự to như là một cành cây mập.

Sói đang không ngừng đi đi lại lại trong khoảng trống trong lều của chàng, nhưng chàng dừng lại ngay khi Jenny bị đưa vào trong, đôi mắt xám bạc nhìn nàng khi nàng đứng thẳng tự hào, đôi tay bị trói ngoặt ra đằng sau. Mặc dù mặt nàng cố không biểu lộ gì, Royce vẫn ngạc nhiên khi thấy sự khinh bỉ sâu thẳm trong đôi mắt xanh của nàng đang nhìn chăm chăm vào chàng. Sự khinh bỉ - chứ không phải những giọt nước mắt. Đột nhiên chàng nhớ lại những gì đã nghe được về cô con gái lớn của Merrick. Cô em được gọi là “Viên ngọc của Scotland,” nhưng cô chị lại là một người thừa kế lạnh lùng, cao ngạo với của thừa kế quá thừa mứa và dòng máu quá quý tộc, đến nỗi không một người đàn ông nào xứng với nàng ta. Không chỉ như thế, người ta còn đồn rằng nàng xấu xí này đã coi khinh lời cầu hôn duy nhất nàng nhận được và đã bị cha nàng đẩy tới một tu viện. Với gương mặt đầy bùn đất, khó mà nói được nàng “xấu xí” thế nào nhưng chắc chắn một điều nàng không hề có vẻ đẹp thiên thần cũng như tính cách của em gái nàng. Cô kia thì khóc lóc thảm thương – còn nàng này thì đang nhìn chăm chăm vào chàng.

“Quý thật, hai cô đúng là chị em gái à?”

Cầm nàng còn héch lên cao hơn. “Đúng.”

“Quái lạ thật,” chàng nói giọng chế nhạo. “Hai cô là chị em ruột?” chàng đột ngột hỏi như đánh đổ. “Trả lời ngay!” chàng quát lên khi nàng vẫn cứng đầu im lặng.

Jenny, mặc dù đang sợ hãi hơn nhiều so với vẻ bề ngoài, bỗng nghĩ liệu chàng sẽ tra tấn nàng hay là giết chết nàng sau khi khởi đầu tra hỏi bằng một câu liên quan đến quan hệ huyết thống của nàng. “Cô ấy là

em kế của tôi,” nàng thừa nhận, và một sự can đảm bừng bừng đè bẹp nỗi sợ của nàng. “Tôi thấy khó mà tập trung nghĩ về bất kỳ cái gì khi mà tay bị trói ngoặt như thế này. Như thế này vừa đau vừa không cần thiết.”

“Cô nói đúng,” chàng nhận xét cực cần, nghĩ lại lúc nàng đá vào háng chàng. “Chân cô mới là thứ đáng bị trói.”

Chàng nói nghe có vẻ bức đến nỗi một sự hài lòng đáng ngạc nhiên làm môi nàng hơi cong lên. Royce đã để ý thấy và chàng không thể tin vào mắt mình. Những người đàn ông trưởng thành, những chiến binh, run rẩy trước sự hiện diện của chàng, trong khi cô gái trẻ này với dáng đứng hiên ngang và cái cằm chống đối đang thấy vui vì đã chọc giận được chàng. Sự hiếu kỳ và kiên nhẫn của chàng đột ngột bay biến. “Không nói những chuyện vớ vẩn xã giao nữa,” chàng nói lạnh lùng, từ từ tiến về phía nàng. Niềm vui của Jenny biến mất, nàng lùi lại một bước, dừng lại và dính chặt lấy mặt đất.

“Tôi muốn cô trả lời vài câu hỏi. Có bao nhiêu lính được trang bị vũ khí trong lâu đài cha cô ở Merrick?”

“Tôi không biết,” Jenny đáp thẳng thừng, rồi nàng làm hỏng ấn tượng kiên cường của mình bằng cách cẩn thận bước lùi thêm một bước nữa.

“Cha cô có biết tôi hành quân về phía đó không?”

“Tôi không biết.”

“Cô đang thử thách sự kiên nhẫn của tôi,” chàng cảnh cáo bằng giọng đều đều báo điềm xấu. “Hay cô thích tôi tra hỏi cô em bé bồng dịu dàng của cô hơn?”

Lời đe dọa đã có hiệu quả như mong đợi; phản ứng cứng rắn của nàng trở nên tuyệt vọng. “Tại sao cha tôi lại không nghĩ ông quay lại tấn công chứ? Hàng năm trời, người ta đã đồn đại là ông sẽ làm thế. Bây giờ thì ông đã có cơ rồi! Mặc dù ông cũng chẳng cần cái đó.” Jennifer kêu lên, sợ hãi cực độ khi chàng lại bắt đầu bước về phía nàng. “Ông là một con thú! Ông thích thú khi giết người vô tội!” Khi chàng không chối cãi chuyện đó, Jenny thấy muốn quy.

“Nếu cô đã biết thế,” chàng nói bằng giọng nhỏ nhẹ đặc biệt nguy hiểm, “thì nên biết điều mà nói cho tôi biết cha cô có bao nhiêu lính trang bị vũ khí?”

Jenny nhanh chóng tính nhẩm có lẽ khoảng 500 người. “Hai trăm,” nàng nói.

“Cô đúng là đồ ngốc nghếch, ngu xuẩn!” Royce tức giận, chụp lấy cả hai cánh tay nàng và rung chúng dữ dội. “Tôi có thể bẻ cô ra làm đôi bằng tay không, mà cô còn dám đối trả?”

“Ông còn muốn tôi làm gì nữa?” Jenny kêu lên, run từ đầu đến chân, nhưng vẫn bướng bỉnh. “Phản bội lại chính cha đẻ của mình ư?”

“Trước khi cô rời khỏi cái lều này,” chàng cam đoan, “cô sẽ nói cho tôi biết – một cách tình nguyện – cô biết gì về các kế hoạch của ông ta, hoặc là với một vài sự giúp đỡ của tôi mà cô chắc sẽ không muốn đâu.”

“Tôi không biết cha tôi đã tập hợp được bao nhiêu người,” Jenny kêu lên tuyệt vọng. “Đó là sự thật,” nàng thoát ra. “Cho đến hôm qua, cha tôi chưa hề gặp tôi trong suốt hai năm qua, và trước đó nữa ông hiếm khi nói chuyện với tôi!”

Câu trả lời đó làm Royce ngạc nhiên đến nỗi chàng nhìn nàng đăm đăm.

“Tại sao không?”

“Tôi – tôi đã làm cha không vui,” nàng thú nhận.

“Tôi không hiểu tại sao,” chàng nói thẳng thừng, thầm nghĩ nàng là cô gái khó hạ gục nhất mà chàng chẳng may gặp phải. Nàng cũng có, chàng nhận ra lần đầu tiên, đôi môi mềm mại nhất, gợi cảm nhất mà chàng từng nhìn thấy và có lẽ là cả đôi mắt xanh nhất nữa.

“Ông ta không hề nói chuyện với cô, hay là tỏ sự quan tâm tối thiểu nhất với cô, vậy mà cô vẫn mạo hiểm mạng sống để bảo vệ ông ta khỏi tôi?”

“Đúng vậy.”

“Tại sao?”

Có một vài câu trả lời thành thật hơn và an toàn hơn mà Jenny có thể đưa ra, nhưng sự tức giận và nỗi đau đang làm tê liệt não nàng. “Bởi vì,” nàng nói thẳng tuột, “Tôi khinh bỉ ông, và tôi khinh bỉ tất cả mọi thứ mà ông đại diện cho.”

Royce nhìn nàng, cảm thấy vừa giận, vừa ngạc nhiên và cả khâm phục sự can đảm bất khuất của nàng. Rất muốn giết quách nàng đi, nhưng như thế không thể cho chàng câu trả lời mong muốn, chàng đang không biết làm gì với nàng, và mặc dù chàng rất muốn bóp cổ nàng ngay bây giờ, nhưng điều đó là hoàn toàn không thể. Trong bất kì trường hợp nào, với con gái của Merrick làm con tin, thì có khả năng Merrick sẽ đầu hàng vô điều kiện. “Đi đi,” chàng nói ngắn gọn.

Không cần chàng phải giục giã thêm, Jenny chạy nhanh ra khỏi lều, nhưng cửa lều vẫn chưa mở và nàng dừng lại.

“Tôi bảo, cút ra ngoài!” Royce điên tiết quát, và nàng quay đầu lại.

“Tôi chẳng mong gì hơn, tuy nhiên, tôi không đi xuyên qua vải lều được.”

Không nói lời nào, chàng vươn tay và nâng tấm vải lên, rồi trong sự ngạc nhiên của nàng, chàng cúi đầu làm động tác giả cúi chào. “Đây tớ của quý cô. Nếu có bất kì điều gì có thể giúp sự lưu lại của quý cô ở đây với chúng tôi dễ chịu hơn, tôi hi vọng quý cô sẽ không ngại kêu tôi một tiếng.”

“Vậy thì hãy cởi trói cho tôi,” nàng yêu cầu với giọng hoàn toàn ngờ vực.

“Không,” Royce quát. Tấm vải bị thả xuống, đập vào lưng nàng, và Jenny lao về phía trước với sự giận dữ đáng ngạc nhiên, rồi nàng phát ra một tiếng thét khi một bàn tay bí ẩn vươn ra, tóm lấy tay nàng, nhưng đó chỉ là một trong số cả tá lính gác bên ngoài lều của Sói.

Lúc Jenny trở về lều của mình, Brenna đã tái mét vì sợ hãi khi bị bỏ lại một mình. “Chị hoàn toàn ổn, chị đảm bảo mà,” Jenny trấn an cô khi cô sụp xuống đất một cách kì cục.

4. Judith Mcnaught - Chương 4

Chương 4

Lửa trại được đốt từng lúc trong thung lũng nơi đoàn quân của Sói hạ trại đêm hôm đó. Đứng ở cửa lều, tay bị trói chặt sau lưng, Jenny chú ý quan sát hoạt động của những người lính, “Nếu chúng ta có thể trốn thoát, Brenna à –” nàng bắt đầu nói.

“Trốn thoát?” em gái nàng nhắc lại, há hốc miệng. “Làm sao mà chúng ta làm được điều đó hở Jenny?”

“Chị không chắc lắm, nhưng nếu chúng ta muốn làm thế thì phải nhanh lên. Chị nghe vài người đàn ông ngoài kia nói chuyện, và họ nghĩ là chúng ta sẽ bị dùng làm con tin để ép cha đầu hàng”.

“Cha có làm như thế không?”

Jenny cắn môi. “Chị không biết. Đã từng có lúc – trước khi Alexander đến Merrick – khi mà những người đồng bào của chị sẽ hạ vũ khí của họ còn hơn là nhìn chị bị hại. Nhưng bây giờ chị chẳng là gì với họ nữa.”

Brenna nhận ra chút cay đắng trong giọng nói của chị mình, nhưng mặc dù cô rất muốn an ủi Jenny, cô biết rằng Alexander đã chia rẽ những người ở Merrick khỏi cô tiểu thư của họ đến nỗi mà họ chẳng thêm quan tâm tới nàng nữa.

“Dẫu sao, họ yêu chị, vì thế rất khó biết được là họ sẽ quyết định thế nào hay là cha sẽ tác động đến họ ra sao. Tuy nhiên, nếu chúng ta thoát ra sớm, chúng ta có thể đến Merrick trước khi họ quyết định bất kì điều gì, và đó là điều chúng ta phải làm.”

Trong tất cả những trở ngại trên đường của họ, điều làm Jenny lo lắng nhất chính là con đường trở lại Merrick, mà nàng đã dự tính là sẽ mất khoảng hai ngày trên lưng ngựa từ đây. Mỗi một giờ mà họ phải trải qua trên đường đều nguy hiểm; kẻ cướp ở khắp nơi, và hai người phụ nữ đơn độc trên đường, thậm chí một người đàn ông tốt bụng cũng có thể nảy ra trong đầu những ý nghĩ đen tối. Những con đường đơn giản là không hề an toàn. Kể cả các quán trọ cũng vậy. Chỗ trú chân duy nhất an toàn là tu viện và nhà thờ, nơi mà tất cả những khách lữ hành trung thực, đáng tôn trọng chọn ở.

“Vấn đề là, chúng ta không thể có một cơ hội trốn thoát với đôi bàn tay bị trói,” Jenny nói tiếp, khi nàng nhìn ra ngoài doanh trại bận rộn. “Điều đó có nghĩa là hoặc chúng ta phải thuyết phục họ cởi trói cho ta, hoặc cách khác là tìm cách trốn vào rừng trong giờ ăn khi mà ta không bị trói. Nhưng nếu ta làm thế, sự vắng mặt của chúng ta sẽ bị phát hiện ra ngay khi họ đi thu những cái đĩa thức ăn và trước khi ta có thể đi được xa. Tuy nhiên, nếu đó là cách duy nhất trong ngày mai hoặc ngày kia, chúng ta có lẽ sẽ phải làm thế,” nàng tuyên bố một cách vui vẻ.

“Một khi đã trốn được vào trong rừng, chúng ta sẽ làm gì?” Brenna hỏi, can đảm lờ đi nỗi sợ hãi khi nghĩ đến cảnh ở trong rừng một mình vào buổi đêm.

“Chị không chắc lắm – trốn ở đâu đó, chị nghĩ vậy, cho đến khi họ thôi không truy lùng ta nữa. Hoặc là chúng ta có thể lừa để họ nghĩ rằng mình đi sang hướng đông thay vì hướng bắc. Nếu chúng ta có thể cướp được hai con ngựa của họ, điều này sẽ làm tăng cơ hội in hỏ bỏ xa họ, cho dù thể nghĩa là sẽ khó lần trốn hơn. Mẹo ở đây là làm sao làm được cả hai việc đó. Chúng ta cần vừa trốn được lại vừa bỏ xa họ.”

“Sao mà mình làm được?” Brenna hỏi, trán cô nhăn lại suy nghĩ dăm chiêu.

“Chị không biết, nhưng mình phải thử làm gì đó.” Mải mê tính toán, nàng nhìn trống rỗng qua người đàn ông cao, râu ria vừa dừng lại nói chuyện với một trong những hiệp sĩ của chàng và đang quan sát nàng một cách chủ ý.

Ngọn lửa đã tàn và lính gác đã đi thu những đĩa ăn của họ và trói họ lại, nhưng cả hai cô gái vẫn chưa nghĩ ra được một chiến lược khả dĩ, mặc dù họ đã bàn bạc vài kế sách lạ lùng. “Chúng ta không thể chịu mãi như thế này như những con tốt thí sẵn sàng được hấn sử dụng,” Jenny bật nói khi họ đang nằm cạnh nhau đêm đó. “Chúng ta phải trốn thoát.”

“Jenny, chị có từng nghĩ là họ sẽ làm gì chúng ta khi mà – nếu”, cô nhanh chóng sửa lại, “ông ta bắt được chúng ta?”

“Chị không nghĩ hấn sẽ giết mình,” Jenny đảm bảo với cô sau một phút suy nghĩ. “Chúng ta sẽ không còn giá trị là con tin nếu đã chết. Cha chắc sẽ đòi gặp chúng ta trước khi đồng ý đầu hàng, và lão Bá tước chắc phải chứng tỏ chúng ta - còn sống và còn thở - nếu không thì cha sẽ xé xác hấn ra,” Jenny nói, quyết định rằng nghĩ về chàng như là Bá tước Claymore, chứ không phải Sói thì sẽ tốt hơn, bớt sợ hơn.

“Chị nói đúng,” Brenna đồng ý và nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Nhưng phải vài giờ sau Jenny mới có thể thư giãn một chút đủ để chìm vào giấc ngủ, vì bất chấp bề ngoài nàng tỏ ra dũng cảm và tự tin đến mấy, thì nàng cũng sợ hãi hơn bất kì khi nào trong đời. Nàng sợ cho Brenna, cho chính nàng, và cho cả lãnh địa của nàng, và nàng vẫn chưa tìm ra cách khả dĩ nhất để chạy trốn. Nàng chỉ biết là họ phải cố gắng.

Vì tên bắt cóc sẽ không giết họ nếu hấn bắt lại họ, điều này rất có thể là sự thật; tuy nhiên, cũng có những cách khác – khó mà nghĩ ra được – thay vì phải giết người mà hấn ta có thể làm để trả đũa họ. Trí óc nàng gọi lên một hình ảnh khuôn mặt tối tăm của chàng bị che hết bởi bộ râu dày hàng tháng trời không cạo, và nàng run rẩy khi nghĩ lại đôi mắt màu bạc lạ lùng mà họ đã nhìn thấy đêm qua với ánh lửa phản chiếu trong đó. Hôm nay mắt chàng có màu xám giận dữ của bầu trời bão tố - nhưng cũng có một lúc, khi mắt chàng nhìn xuống môi nàng, biểu hiện trong đó đã thay đổi - và sự thay đổi không thể gọi tên lên được đó dường như làm cho chàng càng đáng sợ hơn trước. Nàng tự nói với mình một cách cứng cỏi, rằng chính là do bộ râu đen khiến chàng trông đáng sợ, vì nó giấu đi một phần khuôn mặt chàng. Không có bộ râu đen đó, chắc chắn trông chàng không khác gì những người đàn ông già nua khác... ba mươi lăm? Bốn mươi? Nàng đã nghe những huyền thoại về chàng kể từ khi nàng mới là đứa bé ba hay bốn tuổi, vì thế chàng nhất định là đã rất già rồi! Nàng cảm thấy khá hơn, khi nhận ra chàng đã già. Chỉ là do bộ râu mà trông hấn

ta có vẻ đáng sợ, nàng tự trấn an bản thân. Bộ râu của hắn, và chiều cao và thân hình to lớn của hắn, và đôi mắt kì lạ, màu bạc của hắn.

Trời đã sáng và khi mà nàng vẫn còn chưa nghĩ ra kế hoạch cụ thể nào khả dĩ đáp ứng yêu cầu của họ là vừa nhanh chóng lại vừa trốn và tránh được cướp đường, hay tệ hơn. “Ước gì mình kiếm được quần áo đàn ông,” Jenny nói, không phải lần đầu tiên, “thì mình sẽ có nhiều cơ hội hơn, vừa để trốn vừa tới được nơi muốn đến.”

“Chúng ta không thể chỉ bảo những người lính gác ươn đồ của anh ta được,” Brenna nói nhỏ tuyệt vọng, khi nỗi sợ đã đàn áp được tính cách điềm tĩnh của cô. “Em ước em có kim chỉ ở đây,” cô thêm vào với một cái thở dài.

“Em căng thẳng đến nỗi chẳng thể ngồi yên. Hơn nữa, em luôn luôn suy nghĩ tốt nhất khi có cái kim trong tay. Chị có nghĩ là lính gác sẽ đưa cho em ít kim chỉ nếu em hỏi anh ta một cách tử tế không?”

“Khó đấy,” Jenny trả lời trống lảng, theo thói quen khi nàng nhìn ra ngoài những người đàn ông đang đi lại trong những bộ quần áo chiến đấu rách rưới. Nếu ai đó cần kim chỉ, thì chính là những người này. “Hơn nữa, em sẽ khâu cái gì với –” giọng nói của Jenny chìm xuống nhưng trí não nàng thì reo lên, và đó là tất cả những gì nàng có thể làm để làm dịu nụ cười sung sướng khi chậm chậm quay mặt lại với Brenna. “Brenna,” nàng nói bằng giọng ngẫu hứng cẩn trọng, “em đúng về việc hỏi người lính gác tìm kiếm ít kim chỉ đấy. Anh ta trông có vẻ cũng tốt, và chị biết là anh ấy thấy em xinh. Sao em không thử gọi anh ta và hỏi xin hai cái kim nhỉ.”

Jenny chờ, cười thầm khi Brenna đi ra tấm cửa lều và đề nghị người lính gác. Lát nữa nàng sẽ nói cho Brenna biết kế hoạch, nhưng chưa phải bây giờ; khuôn mặt Brenna sẽ làm lộ chuyện nếu cô cố nói dối.

“Giờ là người khác gác rồi – em chẳng hề biết người này,” Brenna thì thào thất vọng khi người đàn ông bước về phía cô. “Hay là em nhờ anh ta đi tìm anh lính tốt bụng nọ?”

“Cách nào cũng được,” Jenny nói, nhún nhó.

Eustace đang ở cùng với Royce và Stefan quan sát vài tấm bản đồ khi anh được thông báo rằng các cô gái đang tìm anh. “Không có giới hạn nào cho tính kiêu ngạo của cô ta à!” Royce nói, ám chỉ Jenny. “Cô ta lại còn sai cả người canh gác mình việc đưa thư nữa, và còn gì nữa, bọn họ lại còn răm rắp tuân lệnh cô ta.” Bớt châm biếm, chàng nói nhanh, “Tôi chắc chắn là cô gái mắt xanh mặt trắng nhờ anh tới?”

Lionel cười và lắc đầu. “Tôi nhìn thấy hai khuôn mặt sạch sẽ, Royce ạ, nhưng cô gái nói chuyện với tôi có mắt màu xanh lục, không phải xanh dương.”

“À, hiểu rồi,” Royce nói một cách châm chọc, “không phải là quý cô Kiêu căng sai anh ra khỏi vị trí gác, mà là nàng Xinh đẹp. Thế nàng ta muốn gì?”

“Cô ấy không nói với tôi. Muốn gặp Eustace cơ.”

“Quay lại vị trí của anh và ở nguyên đó. Bảo cô ta đợi,” chàng nạt.

“Royce, họ chỉ là hai cô gái yếu đuối,” chàng hiệp sĩ nhắc nhở chàng, “và nhỏ bé. Vậy mà, anh không tin tưởng bất kì ai canh gác họ ngoài chính Arik và một trong chúng tôi,” anh nói, ám chỉ những hiệp sĩ trong đội vệ sĩ thân tín của Royce và cũng là những người bạn được tin cậy. “Anh bắt trói họ và canh chừng họ như là những gã đàn ông nguy hiểm, có khả năng áp đảo chúng ta và trốn thoát vậy.”

“Tôi không thể tin được ai khác canh những cô gái,” Royce nói, lơ đãng đặt tay lên gáy. Đột ngột, chàng rời khỏi ghế của mình. “Tôi chán quanh quẩn trong lều rồi, tôi sẽ đi với anh và xem họ muốn gì.”

“Tôi cũng thế,” Stefan nói.

Jenny nhìn thấy Bá tước đi đến, cặp chân dài mang chàng tiến nhanh về phía căn lều, hai lính gác của họ ở bên phải chàng và em trai chàng đi bên trái.

“Sao?” Royce nói, bước vào lều cùng ba người đàn ông. “Lần này thì là gì?” chàng hỏi Jenny.

Brenna co rúm lại vì sợ, tay cô đặt lên ngực, khuôn mặt cô bối rối khi ngay lập tức nhận lỗi đã làm phiền đến chàng. “Tôi – là tôi đã hỏi anh ấy.” Cô gật đầu về phía người lính gác. “Tôi đã hỏi ngài Eustace.”

Với biểu hiện hết kiên nhẫn, Royce bỏ qua Jenny và nhìn vào cô em gái ngốc nghếch của nàng. “Thế cô làm ơn cho tôi biết tại sao được không?”

“Vâng.”

Đó thực sự là tất cả những gì cô định nói, Royce đã nhận ra. “Tốt, vậy thì nói đi.”

“Tôi... chúng tôi” – cô liếc mắt cầu cứu về phía Jenny, rồi nói tiếp – “chúng tôi... rất muốn có một ít kim chỉ.”

Cái nhìn nghi ngờ của Royce chiếu vào con người có lẽ muốn kim chỉ nhất để làm gì đó bất lợi cho chàng về mặt thân thể, nhưng hôm nay Tiểu thư Jennifer Merrick nhìn lại chàng bình thần, khuôn mặt đã dịu lại. Biểu hiện cam chịu này khiến chàng cảm thấy một nỗi thất vọng kì cục, vì không nghĩ nàng lại dễ dàng chịu khuất phục đến thế.

“Kim chỉ?” chàng nhắc lại, cau mày với nàng.

“Đúng vậy,” Jenny trả lời bằng giọng bình tĩnh thậm trọng không có vẻ thách thức hay là phục tùng, nhưng lịch sự nhã nhặn như thể nàng đã đầu hàng số phận mình. “Thì giờ trôi qua quá chậm và chúng tôi chẳng có việc gì làm. Em gái tôi, Brenna, gợi ý là chúng tôi nên may vá.”

“May vá?” Royce nhắc lại, khinh bỉ chính mình khi vẫn bất trí và đặt họ dưới sự canh gác nghiêm mật. Lionel đã đúng – Jenny cũng chỉ là một cô gái nhỏ. Một cô gái trẻ, vô tâm, cứng đầu hơi can đảm hơn bình thường. Chàng đã đánh giá nàng quá cao đơn giản là vì không có tù nhân nào khác được đưa đến trước mặt chàng mà lại dám đánh lại chàng. “Các cô nghĩ đây là gì, phòng nghỉ của nữ hoàng chắc?” chàng quát. “Chúng tôi không có những cái –” Trí óc chàng ngừng trệ khi chàng suy nghĩ tên của mấy cái dụng cụ kì cục mà phụ nữ ở cung điện tiêu tốn hàng giờ mỗi ngày để may vá với mấy cái chỉ thêu.

“Khung thêu?” Jenny gợi ý.

Mắt chàng nhìn nàng khinh thường. “Tôi e là không – không có mấy cái khung thêu.”

“Có lẽ là một cái khung nhỏ chẳng?” nàng nói thêm, mở to đôi mắt vẻ ngây thơ khi nàng cố nén cười.

“Không!”

“Phải có thứ gì mà chúng tôi có thể dùng kim chỉ được chứ,” Jenny nói nhanh khi chàng dậm bước đi. “Chúng tôi sẽ phát điên mất nếu không làm gì suốt ngày này sang ngày khác. Không cần biết là khâu cái gì. Chắc chắn ông phải có gì đó cần được vá –”

Chàng quay ngoắt lại, nhìn nàng thẳng thốt và hài lòng và hơi nghi ngại. “Cô tự nguyện khâu vá cho chúng tôi?”

Brenna bị choáng váng trước đề nghị này của chàng; Jenny cố gắng điều hoà cử chỉ của nàng. “Tôi cũng không nghĩ nhất thiết phải vá cái gì...”

“Ở đây có đủ việc vá víu cho cả một trăm thợ may bận rộn suốt năm,” Royce nói một cách dứt khoát, quyết định ngay lúc đó là hai cô gái cần phải trả ơn cho chỗ ngủ và bữa cơm của họ – đương nhiên rồi – và khâu vá chính là cách trả ơn tốt nhất. Quay sang Godfrey, chàng nói, “Đi tìm cho họ đi.”

Brenna trông cực kì ngạc nhiên là đề xuất của cô lại đưa đến kết quả là họ thực sự gia nhập hàng ngũ kẻ thù; Jenny cố gắng một cách nghiêm túc để trông có vẻ sao lãng, nhưng vào lúc mà bốn người đàn ông đã ra khỏi tầm nghe, nàng vòng tay quanh em gái và ôm cô thật chặt. “Chúng ta vừa vượt qua được hai trong số ba trở ngại trên đường trốn chạy,” nàng nói. “Mình sẽ được cởi trói và có cách để giả trang, Brenna.”

“Giả trang?” Brenna hỏi, nhưng trước khi Jenny trả lời, đôi mắt cô mở lớn khi hiểu ra và cô lại ôm lấy chị gái mình lần nữa, cười nhẹ. “Quần áo đàn ông,” cô khúc khích, “và ông ta đưa nó cho chúng ta.”

Trong vòng một giờ, lều của họ chất đống hai ngọn núi nhỏ quần áo và một ngọn núi thứ ba những tấm chăn và áo khoác rách thuộc về những người lính. Một đống quần áo thuộc về Royce và Stefan Westmoreland, cùng với những hiệp sĩ của Royce, Jenny vui mừng nhận ra hai trong số họ thuộc khối người trung bình và nhỏ.

Jenny và Brenna làm việc rất muộn tối đó, mắt họ căng ra dưới ánh nền phập phùng. Cả hai đã sửa lại những đồ mà họ chọn để mặc cho cuộc chạy trốn và đem giấu đi. Hiện giờ họ cần miễn làm việc trên đồng quần áo của Royce.

“Em nghĩ giờ là mấy giờ rồi?” Jenny hỏi khi nàng cẩn thận khâu cánh tay áo của chàng khít lại hoàn toàn. Bên cạnh nàng là rất nhiều quần áo của chàng đã chịu chung số phận như vậy, bao gồm vài cái quần bó đã được thắt chặt khéo léo ở phần đầu gối khiến cho không ai xỏ chân qua chỗ đó được.

“Khoảng mười giờ gì đó,” Brenna trả lời khi nàng cắt chỉ. “Chị nói đúng,” cô cười khi gỡ một trong những chiếc áo của bá tước lên, cái mà hiện giờ có một hình đầu lâu xương chéo màu đen thêu đằng sau lưng. “Ông ta sẽ không bao giờ nhận ra khi mặc cái này vào.” Jenny cười, nhưng Brenna bỗng chìm trong suy tư. “Em cứ nghĩ mãi về MacPherson,” Brenna nói và Jenny chú ý tới cô, khi mà Brenna không bị sợ hãi áp chế, cô thực sự rất thông minh.

“Em không nghĩ cuối cùng chị phải lấy MacPherson đâu.”

“Sao em nói vậy?”

“Bởi vì không nghĩ ngờ gì là cha sẽ thông báo cho Vua James – thậm chí cả Giáo hoàng – rằng chúng ta bị bắt từ tu viện, và điều đó có thể dẫn tới một cơn thịnh nộ và Vua James sẽ gửi quân đội tới Merrick. Tu viện là bất khả xâm phạm và chúng ta đang hưởng sự bảo trợ của nó. Vì thế, nếu Vua James tới hỗ trợ chúng ta, chúng ta sẽ không cần lính của MacPherson nữa, đúng không?”

Một tia hi vọng ánh lên trong mắt Jenny, rồi lại lung lay. “Chị không nghĩ chúng ta thực sự ở trên đất tu viện lúc đó.”

“Cha không biết đâu, nên cha sẽ nghĩ là chúng ta vẫn ở. Và tất cả mọi người nữa, em nghĩ vậy.”

Lông mày nhíu lại băn khoăn, Royce đứng bên ngoài lều của chàng, nhìn về hướng căn lều nhỏ ở rìa doanh trại nơi hai nữ tù nhân của chàng đang ở. Eustace vừa thay thế Lionel và đang đứng gác.

Ngọn lửa nền chập chờn giữa lều vải và mặt đất cho Royce thấy cả hai cô gái vẫn đang thức. Trong cảnh thanh bình của đêm không trăng, chàng tự thú nhận rằng một phần lí do chàng đến lều của họ sáng nay là do tò mò. Ngay khi chàng nghe nói khuôn mặt của Jenny đã sạch, chàng liền thấy tò mò không thể chối được và phải nhìn cho rõ. Giờ đây, chàng phát hiện ra chàng càng thắc mắc kì cục hơn về màu tóc của nàng. Xét từ cặp lông mày cân đối của nàng, tóc nàng hoặc là màu đỏ hoặc là màu nâu, trong khi em nàng chắc chắn là màu vàng, nhưng Brenna Merrick chẳng làm chàng bận tâm. Jenny thì có.

Nàng giống như một trò chơi xếp hình mà từng miếng chàng phải chờ để xem mỗi lần một miếng, và mỗi miếng sau lại đáng kinh ngạc hơn miếng trước.

Nàng chắc chắn đã được nghe những câu chuyện hoang đường về sự hung bạo được gán cho chàng, nhưng nàng vẫn chỉ sợ chàng bằng một nửa những người đàn ông khác. Đó là miếng ghép đầu tiên và kích thích trí tò mò nhất của trò chơi xếp hình – toàn bộ cô gái này. Sự dũng cảm và không sợ sệt. Sau đó, đến đôi mắt nàng – đôi mắt to, quyến rũ với màu xanh đậm khiến chàng nghĩ nó như là nhung. Đôi mắt phi thường. Đôi mắt ngay thẳng và diễn cảm với hàng lông mi dài màu nâu đỏ. Đôi mắt nàng khiến chàng muốn ngắm nhìn khuôn mặt nàng, và hôm nay chàng đã nhìn, chàng không thể tin được những lời đồn thổi nói nàng xấu xí.

Nàng không thực sự đẹp, nhưng “xinh xắn” cũng không hẳn hợp với nàng, khi nàng nhìn lên chàng trong lều ngày hôm nay chàng thấy bị tê liệt. Gò má nàng cao và thanh tú, da nàng mịn màng như thạch cao, má nàng màu hồng nhạt, mũi nàng nhỏ nhắn. Đối lập với những đường nét thanh thoát này, cằm nàng nhỏ và thể hiện sự bướng bỉnh kiên quyết, nhưng khi nàng cười, chàng có thể thấy đã nhìn thấy hai má lúm nhỏ xíu.

Tất cả những cái đó tạo nên một khuôn mặt hấp dẫn, làm siêu lòng người, chàng nghĩ. Chắc chắn làm siêu lòng người. Và đó là trước khi chàng cho phép bản thân mình nghĩ tới đôi môi mềm mại, phóng khoáng của nàng.

Kéo những suy nghĩ của mình ra khỏi cặp môi của Jennifer Merrick, chàng ngược lên và nhìn về phía Eustace dò hỏi. Hiểu ngay câu hỏi ngầm của chàng, Eustace hơi quay người để ngọn lửa chiếu sáng thân hình anh,

và nâng bàn tay phải lên như là đang cầm cây kim giữa hai ngón tay, rồi anh chuyển động cánh tay, lên lên xuống xuống đều đặn, như thể đang khâu vá.

Hai cô gái đang khâu vá. Royce thấy hơi khó hiểu, vì lúc đó đã muộn rồi. Theo kinh nghiệm bản thân, chàng thấy những người phụ nữ quý tộc thêu những thứ đặc biệt cho gia đình hoặc là nhà cửa của họ, nhưng việc sửa chữa quần áo thì họ dành cho người hầu. Chàng nghĩ, khi cố gắng một cách không thành công mường tượng bóng của Jenny dựa vào tấm vải lều, những người phụ nữ quý tộc cũng khâu vá để giữ mình bận rộn khi họ thấy buồn chán. Nhưng không phải vào lúc muộn như thế này và không phải dưới ánh sáng ngọn nến.

Các cô gái Merrick quá cần mẫn làm việc, chàng nghĩ với chút châm biếm và khó tin. Họ tốt làm sao khi muốn giúp những kẻ bất cóc mình bằng cách sửa chữa quần áo của những tên bất cóc. Họ rộng lượng làm sao.

Tốt đến mức khó tin.

Đặc biệt là trong trường hợp của Tiểu thư Jennifer Merrick, người mà chàng đã từng được vinh dự ném qua lòng độ lượng.

Bước ra khỏi lều của mình, Royce tản bộ về phía trước, đi ngang qua chỗ những người lính kiệt sức, mình đầy thương tích đang nằm ngủ trên mặt đất, cuộn mình trong áo choàng của họ. Khi chàng đến gần lều của những người phụ nữ, lí do hiển nhiên cho việc họ đột ngột quan tâm tới kim chỉ đột nhiên dội vào chàng, và chàng thầm nguyện rửa khi rào bước. Không nghi ngờ gì nữa, bọn họ đang phá phách những bộ quần áo được giao cho họ, chàng nhận ra đầy giận dữ!

Brenna kêu lên ngạc nhiên khi Sói gạt tấm cửa lều ra sau, bước vào trong, nhưng Jenny chỉ mới bắt đầu nhìn và chậm chạp đứng lên, mặt nàng biểu hiện sự lịch sự nghi ngại.

“Hãy xem các cô đang làm gì,” Royce quát, ánh mắt chàng quét từ Brenna, với bàn tay nâng lên cảnh giác trên cổ họng, tới Jenny. “Cho tôi xem!”

“Tốt thôi,” Jenny nói với vẻ ngây thơ giả vờ. “Tôi chỉ mới bắt đầu làm cái áo này,” nàng nói quanh co khi cẩn thận để sang một bên cái áo cánh của chàng với một lỗ thủng trên cánh tay nàng mới vừa khâu lại. Hướng tới những bộ quần áo mà nàng định sẽ mặc, nàng giơ một cái quần bó dày bằng len lên cho chàng xem và chỉ vào chỗ rách khoảng năm phân đã được mended lại cẩn thận ở đằng trước.

Hoàn toàn bối rối, Royce nhìn chằm chằm vào đường khâu gần như không thể nhìn thấy, khít chặt mà nàng đã khâu. Nàng thật kiêu căng, ngạo mạn, vô nguyên tắc và cứng đầu cứng cổ, chàng tự thú nhận, nhưng nàng cũng là một thợ may bậc thầy.

“Thế này có qua được sự kiểm duyệt của ngài không, đức ông?” nàng nhấn mạnh với một chút châm biếm.

“Tôi có giữ được việc không, thưa ngài?”

Nếu nàng là bất kì ai khác chứ không phải con tin của chàng và là đứa con gái kiêu kì của kẻ thù của chàng, thì Royce khó mà cưỡng lại ý muốn ôm nàng trên tay và hôn nàng nồng nhiệt. “Cô làm rất tốt,” chàng công bằng thừa nhận. Chàng đã chuẩn bị đi, rồi chàng quay lại, tay vẫn giữ tấm cửa lều ra sau. “Lính của tôi bị lạnh, áo quần của họ bị rách và không chịu được thời tiết khắc nghiệt sắp tới. Họ sẽ rất vui khi biết được ít nhất cũng có quần áo mặc được cho tới khi đồ mùa đông được mang tới.”

Jenny đã thấy trước được chàng có thể nhận ra Brenna và nàng nguy hiểm như thế nào với một cây kéo trong tay, và chàng có thể sẽ tới để tra xét công việc của họ, vì vậy nàng đã làm sẵn một cái quần bó để qua mắt chàng. Tuy nhiên, nàng đã không hề lường trước chàng thực lòng khen ngợi nàng, và cách nào đó nàng cảm thấy khó chịu và bị phản bội khi mà chàng thể hiện một chút xú tính người.

Khi chàng đi, cả hai cô gái sụp xuống thảm. “Ôi trời,” Brenna e ngại nói, đôi mắt nhìn lên đồng chẵn ở góc lều mà họ đã cắt ra thành từng mảnh. “Ở góc độ nào đó, em đã không hề nghĩ về những người đàn ông ở đây như là – những con người.”

Jenny từ chối thừa nhận là nàng cũng nghĩ như vậy. “Chúng là kẻ thù của ta,” nàng nhắc nhở cả hai. “Kẻ thù của chúng ta, kẻ thù của cha, và của Vua James.” Bất chấp những lời khẳng định tự tin ấy, bàn tay

Jenny rụt lại khỏi cây kéo khi nàng định chạm vào chúng, nhưng rồi nàng bắt mình nhặt chúng lên và kiên định vạch một đường trên một chiếc áo choàng khác trong khi nàng cố gắng hoạch định con đường tốt nhất để trốn thoát vào sáng ngày hôm sau.

Rất lâu sau khi Brenna đã chìm vào giấc ngủ vì mệt, Jenny vẫn thức, xem xét mọi việc đúng – và sai.

5. Judith Mcnaught - Chương 5

Chương 5

Sương giăng lấp lánh trên ngọn cỏ, được chiếu sáng bởi những tia mặt trời đầu tiên trong ngày, và Jenny thức dậy lặng lẽ, cẩn thận để không đánh thức Brenna sớm hơn mức cần thiết. Sau khi đã xem lại một cách hệ thống tất cả các phương án, nàng đi đến một kế hoạch khả thi nhất, nàng gần như thấy lạc quan về cơ hội trốn thoát của họ.

“Đến giờ chưa?” Brenna thăm thì, giọng nghẹn lại vì lo sợ khi cô quay lưng lại, nhìn thấy Jenny đã mặc sẵn cái quần len dày, áo nam, và áo chèn bằng da mà họ sẽ mặc bên dưới áo váy khi những người lính gác dẫn họ vào rừng và cho họ vài phút riêng tư cho nhu cầu cá nhân mỗi sáng.

“Đến giờ rồi,” Jenny nói với một nụ cười khuyến khích.

Brenna tái mặt, nhưng cô vẫn dậy và mặc quần áo với hai tay run rẩy. “Em ước gì em không phải là kẻ hèn nhất,” Brenna thì thầm, tay cô áp chặt lên ngực trong khi tay còn lại với lấy tấm áo chèn da.

“Em không phải kẻ hèn nhất,” Jenny trấn an cô, giữ giọng thấp, “chỉ là hơi lo lắng thái quá – và hay lo xa – về những hậu quả có thể xảy đến của bất kì hành động nào của em. Thực tế thì,” nàng thêm vào, khi nàng giúp thắt dây ở cổ chiếc áo Brenna đang mặc, “em thực sự dũng cảm hơn chị nhiều. Vì nếu chị mà cũng biết sợ những hậu quả như em, thì chị đã không bao giờ có đủ can đảm làm bất kì điều gì.”

Hưởng ứng vời lời khen ngợi bằng một nụ cười ngượng ngập, nhưng Brenna không nói gì.

“Em có mũ chưa?”

Khi Brenna gật đầu, Jenny cầm một cái mũ đen lên cho chính nàng để chốc nữa có thể giấu bộ tóc dài đi, rồi nàng nâng váy lên, gài chiếc mũ vào ống quần của nàng. Mặt trời lên cao thêm chút nữa, biến bầu trời thành màu xám sẫm nước khi các cô gái chờ tên khổng lồ xuất hiện để dẫn họ tới bìa rừng, những bộ quần áo nữ tu thùng thình che giấu được quần áo đàn ông mà họ đang mặc bên dưới.

Gần đến giờ, Jenny hạ giọng thành tiếng thì thảo khi nàng ôn lại kế hoạch của họ lần cuối, sợ rằng Brenna có thể quên mất cô phải làm gì trong giây phút hoảng loạn. “Hãy nhớ,” nàng nói, “mỗi giây trôi qua đều quý, nhưng chúng ta không được hành động quá sớm hoặc là di chuyển quá nhanh, nếu không chúng sẽ để ý.” Khi em cởi áo váy, nhớ phải giấu kĩ dưới bụi rậm. Hi vọng lớn nhất của ta là bọn chúng tìm kiếm hai bà xơ, chứ không phải hai cậu bé. Nếu chúng tìm thấy váy áo của chúng ta, chúng sẽ bắt được ta trước khi ta ra khỏi doanh trại.”

Brenna gật đầu và nuốt khan, rồi Jenny tiếp. “Một khi thoát khỏi bộ váy áo, em phải quan sát chị và di chuyển thật khẽ khỏi bụi cây. Đừng nghe bất kì cái gì khác và đừng nhìn. Khi chúng nhận ra chúng ta đã chạy mất, chúng sẽ la hét, nhưng điều đó không có nghĩa gì cả, Brenna ạ. Đừng sợ hãi những tiếng hét.”

“Em sẽ không đâu,” Brenna nói, đôi mắt cô đã mở lớn vì sợ. “Chúng ta sẽ ở trong rừng và di chuyển vòng sang rìa phía nam của doanh trại nơi giữ ngựa. Những kẻ truy bắt sẽ không ngờ mình vòng lại doanh trại, chúng sẽ tìm ta ở hướng ngược lại – vào sâu trong rừng.”

“Khi đến gần trại ngựa, em sẽ ở yên trong rừng, và chị sẽ đi lấy ngựa. Với một chút may mắn, bất kì ai có nhiệm vụ truy bắt cũng sẽ để ý tới chúng ta hơn là mấy con ngựa.”

Brenna gật đầu lặng lẽ và Jenny tìm cách nhấn mạnh tốt nhất cho phần còn lại những gì nàng phải nói. Nàng biết rằng nếu họ bị tìm thấy, thì nàng sẽ phải là người đánh lạc hướng để Brenna tự trốn đi, nhưng thuyết phục Brenna đi mà không có nàng không hề đơn giản. Bằng giọng trầm và khản trương, cuối cùng Jenny nói, “Bây giờ, trong trường hợp chúng ta bị chia cắt –”

“Không!” Brenna kêu lên. “Chúng ta sẽ không đâu, không thể.”

“Nghe chị này!” Jenny thì thầm nghiêm nghị đến nỗi Brenna không thể nói nốt những câu phản đối. “Nếu chúng ta bị chia ra, em phải hiểu rõ phần còn lại của kế hoạch để - chị sẽ bắt kịp em sau này.” Khi Brenna miễn cưỡng gật đầu, Jenny nắm cả hai bàn tay ướt mồ hôi của em gái trong tay nàng và xiết chặt, cố truyền qua Brenna một chút can đảm của nàng. “Phía bắc là ở trước ngọn đồi cao kia – cái ở đằng sau trại ngựa ấy. Em có biết chị đang nói chỗ nào không?”

“Em biết.”

“Tốt. Một khi chị có ngựa cho chúng ta cưỡi, chúng ta sẽ vẫn ở trong rừng, đi theo hướng bắc, cho đến khi lên đến đỉnh đồi. Một khi lên đó, chúng ta sẽ rẽ sang hướng tây khi xuống đồi, nhưng mình vẫn phải ở trong rừng. Khi nhìn thấy con đường, chúng ta sẽ đi song song với nó, nhưng chúng ta cần phải đi trong rừng. Claymore có thể sẽ sai người theo dõi con đường, nhưng bọn chúng tìm kiếm hai bà xơ từ tu viện Belkirk chứ không phải hai chàng trai trẻ. Nếu chúng ta may mắn, chúng ta có thể gặp vài khách lữ hành và gia nhập nhóm của họ, thế sẽ giúp ta cải trang tốt hơn và tăng khả năng thành công.”

“Brenna, còn một điều nữa. Nếu họ nhận ra chúng ta và truy đuổi, em phải đi theo hướng chị chỉ nhanh hết sức có thể, còn chị đi theo hướng khác và đánh lạc hướng họ khỏi em. Nếu điều đó xảy ra, cố cải trang càng lâu càng tốt. Chỉ khoảng năm đến sáu tiếng từ đây đến tu viện, nhưng nếu chị bị bắt, em phải đi mà không có chị. Chị không biết mình đang ở đâu. Chị đoán là mình đã vượt qua biên giới nước Anh. Cưỡi ngựa từ Bắc sang Tây Bắc và khi em tới được một ngôi làng, hãy hỏi đường tới Belkirk.”

“Em sẽ không đi mà không có chị,” Brenna kêu lên khe khẽ.

“Em phải đi – để báo cha và quân của cha tới cứu chị.”

Khuôn mặt của Brenna trống rỗng khi cô nhận ra cô phải hoàn toàn giúp đỡ Jenny, chứ không phải chống đối, và Jenny cười nhẹ với cô. “Chị cảm thấy chắc chắn là mình sẽ cùng tới lãnh địa Merrick vào thứ bảy này.”

“Lãnh địa Merrick?” Brenna thốt lên. “Chẳng phải chúng ta nên ở lại tu viện và nhờ ai đó tới thông báo tình hình cho cha à?”

“Em có thể ở lại tu viện nếu muốn, và chị sẽ nhờ Mẹ bề trên Ambrose đi cùng để chị có thể đi về nhà trong hôm nay hoặc tối nay. Cha chắc chắn nghĩ là mình bị bắt ở đây, vì thế chị phải gặp cha ngay lập tức, trước khi cha chấp nhận các điều kiện của chúng. Hơn nữa, cha sẽ cần hỏi chị về số lượng lính ở đây, vũ khí của chúng – những thứ đại loại thế, mà chỉ có chúng ta có thể trả lời.”

Brenna gật đầu, nhưng đó không phải là tất cả lí do Jenny muốn tự mình đi đến lãnh địa Merrick, và cả hai đều hiểu điều đó. Hơn bất cứ điều gì, Jenny mong muốn làm gì đó khiến cha nàng và đồng bào nàng tự hào, và đây là cơ hội bằng vàng cho nàng. Khi và chỉ khi nàng thành công, nàng muốn ở đó để thấy điều đó trong mắt họ.

Tiếng bước chân của lính gác vang lên bên ngoài lều, Jenny đứng thẳng và một nụ cười lịch sự, thậm chí là hoà hoãn nở trên mặt nàng. Brenna cũng đứng dậy, trông như thể là sắp đối mặt với tử thần.

“Xin chào,” Jenny nói khi Ngài Godfrey tới dẫn họ đi vào rừng. “Tôi cảm thấy như thể là chưa ngủ chút nào.”

Ngài Godfrey, một người đàn ông ở độ tuổi ba mươi, nhìn nàng kì cục – không nghi ngờ gì nữa, Jenny nghĩ, là vì nàng chưa bao giờ nói một lời với anh ta; nàng khựng lại khi thấy ánh mắt anh ta dường như chiếu xuống bộ váy áo của nàng, phồng lên vì quần áo đàn ông ở bên trong.

“Cô đã ngủ rất ít,” anh nói, rõ ràng là đã biết những nỗ lực tối muộn của họ với kim chỉ.

Bước chân của họ êm nhẹ nhờ cỏ dày, khi Jenny đi bộ bên trái anh ta và Brenna hấp tấp đi bên phía kia của nàng.

Ngáp dài, nàng liếc mắt về phía anh ta. “Sáng nay em gái tôi thấy không khoẻ do tối qua thức khuya. Sẽ rất là tuyệt nếu chúng tôi được thêm vài phút để thư giãn bên cạnh dòng suối?”

Gương mặt nhiều nếp nhăn, râm nắng của anh quay sang phía nàng, nhìn nàng với một chút nghi ngờ và không chắc chắn, rồi anh gật đầu đồng ý.

“Mười lăm phút,” anh nói và Jenny reo lên trong lòng, “nhưng tôi muốn thấy chỏm đầu của ít nhất một trong hai cô.”

Anh đứng canh ở rìa khu rừng, nhìn nghiêng về phía họ, Jenny biết đôi mắt của anh không hề nhìn xuống thấp hơn là đỉnh đầu của họ. Cho đến nay, không một lính gác nào của họ tỏ những cái nhìn dâm dăng về phía những phần cơ thể ngoài quần áo của họ, và việc này khiến nàng đặc biệt cảm kích.

“Hãy giữ bình tĩnh,” nàng nói khi dẫn Brenna đi xuống suối. Một khi đã tới nơi, nàng đi dọc bờ suối, di chuyển sâu vào trong rừng hết mức có thể mà không làm Ngài Godfrey chạy theo họ, rồi nàng dừng lại bên dưới những tán cây thấp, trên một bụi cây um tùm.

“Nước có vẻ lạnh đấy, Brenna,” Jenny kêu, cao giọng để người lính gác có thể nghe thấy và nghĩ không cần phải nhìn họ quá gần. Khi nàng nói, Jenny đứng dưới tán cây và cẩn thận cởi vải bịt đầu và khăn trùm, gật đầu ra hiệu cho Brenna làm như nàng. Khi cả hai cái vải bịt đầu đã được cởi bỏ, Jenny cẩn thận cúi xuống, giữ cái khăn trùm ở trên cao quá đầu như thể là đầu nàng vẫn ở đó, và rón rén treo nó lên một cành cây trên đầu. Hài lòng, nàng cúi xuống và di chuyển nhanh về phía Brenna, khi đó vẫn đang giữ chặt cái mũ trùm trên đầu, nàng lấy nó ra khỏi những ngón tay run rẩy của Brenna, rồi mắc vào bụi cây.

Hai phút sau, cả hai cô gái đã cởi được bộ váy và vùi chúng dưới bụi cây, chất đồng lá và cành khô lên trên để giấu chúng. Trong một phút ngẫu hứng, Jenny với tay vào trong đồng quần áo và cành cây, nhặt ra được cái khăn tay của nàng. Bậm môi, nàng nhìn về phía Brenna và vừa cúi vừa chạy thật nhanh cho đến khi được khoảng mười lăm mét đi xuống ngược lại với hướng họ định đi. Chỉ dừng lại đủ để mắc cái khăn tay vào một cành cây gai góc, như thể nàng bị rơi mất trong khi chạy, nàng quay lại và chạy về phía Brenna.

“Cái đó sẽ đánh lạc hướng chúng và cho ta thêm một ít thời gian,” nàng nói.

Brenna gật đầu, vừa có vẻ nghi ngờ lại vừa hi vọng cùng lúc, và hai cô gái nhìn nhau trong một thoáng, người này quan sát biểu hiện của người kia. Brenna vươn tay và kéo mũ của Jenny xuống thấp hơn qua tai nàng và vén một lọn tóc đỏ óng ả vào trong rồi gật đầu.

Nở nụ cười vừa biết ơn vừa khuyến khích, Jenny nắm tay Brenna và dẫn cô đi nhanh vào rừng, di chuyển theo hướng bắc, đi vòng theo rìa doanh trại, cầu trời Godfrey sẽ dành cho họ đủ mười lăm phút mà anh ta đã hứa, có lẽ còn nhiều hơn.

Một vài phút sau họ đã đi vòng qua trại ngựa, họ chạy trong những bụi cây, nín thở. “Ồ yên đây và đừng cử động,” Jenny nói, mắt nàng ngay lập tức tìm kiếm bóng dáng người lính gác mà nàng biết chắc chắn phải ở gần trại ngựa. Nàng thấy anh ta, ngủ gật trên đất ở phía rìa xa của trại. “Lính gác đã ngủ gật ở vị trí của anh ta,” nàng thì thầm sung sướng, quay về phía Brenna rồi nói thêm, “Nếu anh ta thức dậy và bắt chị khi đang cố lấy mầy con ngựa, thì em phải theo sát kế hoạch của chúng ta bằng cách chạy bộ. Em hiểu không? Ở lại trong rừng và đi về phía ngọn đồi cao phía sau chúng ta.”

Không chờ Brenna trả lời, Jenny trườn về phía trước. Ở bìa rừng, nàng dừng lại nhìn quanh. Doanh trại vẫn còn chưa thức dậy hết, bị nhầm lẫn vì buổi sáng âm u nên tưởng là trời chưa sáng. Những con ngựa ở rất gần tay với của nàng.

Người lính gác chỉ quay người một lần trong khi ngủ lúc Jenny lặng lẽ tóm hai con ngựa khó bảo bằng dây cương của chúng và dẫn chúng về phía những sợi dây thừng làm hàng rào trại ngựa. Nhón trên đầu mũi chân, nàng nâng cao sợi dây thừng hết mức có thể để lủ ngựa đi qua, và trong vòng hai phút sau, nàng đã đưa cho Brenna một trong hai con rồi họ nhanh chóng dẫn chúng vào rừng, tiếng vó ngựa bị lớp cỏ lá mục dày trong một buổi sáng đầm sương chặn lại.

Jenny khó mà kìm nén nụ cười hân hoan của nàng khi họ dẫn được ngựa tới một cái cây đổ và sử dụng độ cao ấy để trèo lên những cái lưng ngựa to lớn. Họ đang trên đường hướng tới đỉnh đồi khi những âm thanh mơ hồ của còi báo động vang lên đằng sau họ.

Âm thanh đó lần đầu tiên yêu cầu phải im lặng, và khi nghe thấy tiếng thét của những người đàn ông, cả hai cô gái đồng thời thúc chân vào hông ngựa và lái chúng về phía trước, chạy qua rừng.

Cả hai đều là những người cưỡi ngựa thành thạo, và họ đều nhanh chóng thích nghi với việc ngồi dạng chân trên ngựa. Tuy nhiên, việc thiếu yên là một cản trở, bởi vì không có yên họ cần phải quặp chắc đầu gối hơn, mà cử chỉ đó với những con ngựa chiến sẽ hiểu là mệnh lệnh tăng tốc, và như thế càng đòi hỏi phải nắm chặt dây cương để an toàn tính mạng. Phía trước họ là đỉnh đồi, và rồi sau đó, phía bên kia đồi sẽ là con đường, là tu viện, và cuối cùng sẽ là lãnh địa Merrick. Họ dừng lại một chút để Jennifer có thể cố lấy hướng, nhưng khu rừng che khuất tia nắng nhỏ nhất, và Jenny từ bỏ, buộc phải đi theo bản năng. “Brenna,” nàng nói, nheo mắt khi nàng vỗ nhẹ vào cái cổ to, mượt mà của con ngựa chiến to lớn màu đen nàng đang cưỡi. “Hãy nghĩ lại những truyền thuyết về Sói – về con ngựa của hắc tặc ta ấy. Có phải người ta nói tên nó là Thor và nó là con ngựa chiến nhanh nhất trên toàn lãnh thổ không? Và cũng là con ngựa lanh lợi nhất?”

“Đúng rồi,” Brenna trả lời, run một chút trong bình minh se lạnh khi những con ngựa bắt đầu đi vào trong rừng rậm.

“Và,” Jenny tiếp tục, “có phải người ta nói nó màu đen như than với một ngôi sao màu trắng duy nhất trên trán làm dấu hiệu?”

“Đúng.”

“Và con ngựa này có đúng cái dấu ấy phải không?”

Brenna nhìn sang và gật đầu.

“Brenna,” Jenny nói, cười nhẹ, “chị đã ăn cắp đúng con ngựa thần thoại Thor của Sói Đen!”

Tai con vật vểnh lên khi nghe thấy tên của nó, và Brenna quên mất những nỗi sợ hãi của cô, cười phá lên.

“Hèn nào mà nó được buộc và giữ riêng khỏi những con ngựa khác,” Jenny hoan hỉ nói thêm, ánh mắt nàng nhìn con vật phi thường đầy ngưỡng mộ.

“Điều đó cũng giải thích tại sao lúc chúng ta mới chạy ra khỏi doanh trại, nó đã nhanh hơn con ngựa em đang cưỡi biết bao nhiêu, và chị phải kiềm nó lại.” Cúi người về phía trước, nàng vỗ vào cổ chú ngựa. “Mày thật là đẹp quá,” nàng thì thầm, không hề thấy chút ác cảm nào với chú ngựa – mà chỉ thấy cảm ghét chủ của nó.

“Royce –” Godfrey đứng trong lều của Royce, giọng cộc lốc vì nổi xấu hổ, cái cổ to, rậm nắng đỏ lên. “Mấy cô gái... à... đã trốn rồi, khoảng ba phần tư giờ trước – Arik, Eustace và Lionel đang tìm trong rừng.”

Royce khựng lại giữa chừng lúc đang tìm cái áo, khuôn mặt gần như là hài hước trong biểu hiện không thể tin được khi chàng nhìn hiệp sĩ của mình chăm chăm tức tối và giận dữ. “Họ làm gì cơ?” chàng nói, nụ cười hoài nghi cùng với vẻ bức bối quét qua mặt chàng. “Anh định nói với tôi là,” chàng vừa nói, vừa giật lấy một cái áo trong đồng quần áo hai cô gái đã sửa chữa tối qua, “anh để cho hai cô gái ngây thơ đánh lừa –” Chàng luồn cánh tay vào một tay áo, rồi nhìn sững vào cái tay áo dính chặt, không chịu mở ra để tay chàng luồn qua. Thầm nguyên rửa trong lòng, chàng với lấy cái áo khác, kiểm tra cho chắc chắn cái tay áo xem nó có ổn không, rồi luồn cánh tay vào trong. Toàn bộ cái tay áo rời ra khỏi thân áo và rơi xuống như là có ma.

“Thề có Chúa,” chàng nghiêng răng kèn kẹt, “tôi mà đặt được tay lên con phù thủy mắt xanh đó, tôi sẽ –” Ném cái áo qua một bên, chàng bước về phía cái hòm và kéo một cái áo mới ra, choàng vào người, quá giận để kết thúc câu nói. Tự động vươn tay lấy cái gương ngấn của mình, chàng gài vào người và đi qua Godfrey. “Chỉ cho tôi chỗ anh nhìn thấy chúng lần cuối,” chàng quát.

“Ở đây, trong rừng này,” Godfrey nói. “Royce –” anh nói tiếp, khi anh chỉ chỗ hai cái khăn trùm đầu treo lơ lửng trên cành cây. “Ừm, có lẽ không cần cho những người khác biết chuyện này, phải không?”

Một nụ cười hiện ra trong mắt Royce khi chàng liếc về phía người đàn ông to lớn, hiểu ngay rằng lòng tự hào của Godfrey đã chịu một cú đánh quá nặng và anh ta hi vọng giữ nó trong vòng bí mật riêng tư. “Không

cần thiết phải kéo còi báo động,” Royce nói, đôi chân dài của chàng đi dọc theo bờ suối, mắt chàng xoáy vào chỗ rừng cây và quan sát bụi cây. “Tìm được chúng cũng dễ thôi.”

Một giờ sau, chàng đã không còn chắc chắn điều đó nữa, và sự châm biếm của chàng đã bị thay thế bằng giận dữ. Chàng cần con tin. Họ là chìa khoá mở cánh cổng lâu đài Merrick, để không có cảnh đầu rơi máu chảy và sự hi sinh của những người lính thiện chiến.

Cùng với năm người đàn ông quần thảo khu rừng, lao về phía tây vì tin rằng một trong hai cô gái đã để rơi khăn tay khi chạy, nhưng khi họ không còn tìm được dấu vết nào để đi tiếp từ đó, Royce kết luận rằng một trong hai người – mà chắc chắn là cô gái mắt xanh quý quái – đã cố tình đặt chiếc khăn trắng phau ở đó nhằm mục đích đánh lạc hướng họ. Điều đó là phi lí – không thể tin được. Nhưng, rõ ràng, nó là sự thật.

Một bên là Godfrey và một bên là Arik mặt lạnh, Royce đi qua chỗ hai cái khăn trùm màu xám và giận dữ giật chúng xuống khỏi cành cây. “Kéo còi báo động và lập hai đội tìm kiếm từng xăngtimét trong rừng,” chàng quát khi đi ngang lều của hai cô gái. “Chắc chắn chúng trốn trong những chỗ rừng rậm nhất. Cây rừng rất dày và chúng ta có thể đã đi ngay bên cạnh chúng.”

Hai chục người lính xếp thành một hàng dài, bắt đầu lùng sục khu rừng, xuất phát từ thượng nguồn con suối và di chuyển chậm xuống phía hạ nguồn, tìm dưới mỗi bụi cây và hốc cây. Vài phút trôi qua, rồi một giờ, rồi vài giờ, và cuối cùng là đến tận buổi chiều.

Đứng bên bờ suối nơi hai cô gái được nhìn thấy lần cuối cùng, Royce liếc nhìn về phía ngọn đồi đầy cây cối rậm rạp ở hướng bắc, biểu hiện của chàng càng ngày càng giận khi thời gian cứ trôi qua mà hai con tin thì vẫn mất tích. Gió nổi lên và bầu trời xám xịt.

Stefan đi về phía chàng, vừa trở về từ chuyến trình sát đêm qua. “Em nghe hai cô gái đã trốn sáng nay,” anh nói, lo lắng theo dõi tia nhìn của Royce lên đỉnh đồi phía bắc. “Anh có nghĩ là họ thực sự lên được trên đó không?”

“Chúng không có đủ thời gian lên đó nếu chạy bộ,” Royce trả lời, giọng chàng khàn đục trong cơn giận. “Nhưng để phòng trường hợp chúng chọn con đường đi vòng dài hơn, tôi đã sai người chặn các ngã đường. Họ đã hỏi mọi lữ khách họ bắt gặp, nhưng không ai nhìn thấy hai cô gái trẻ. Chỉ có một người dân làng nhìn thấy hai cậu bé cười ngửa lên đồi và đó là tất cả.”

“Dù chúng ở đâu, có vẻ như chúng sẽ bị lạc hướng nếu cố đi lên những ngọn đồi kia – không có đủ ánh sáng mặt trời để định hướng. Hơn nữa là, chúng không biết mình đang ở đâu vì thế không thể định được hướng cần đi.”

Stefan im lặng, mắt anh quan sát những ngọn đồi xa xa, rồi đột ngột nhìn vào Royce. “Khi em đi vào doanh trại lúc này, em thắc mắc là liệu tối qua anh có đi săn một mình không.”

“Tại sao?” Royce hỏi.

Stefan e dè, biết rằng Royce đánh giá cao con ngựa chiến tuyệt vời của chàng vì lòng can đảm vô song và sự trung thành tuyệt đối hơn rất nhiều người. Thực tế, những chiến tích trên chiến trường và trong chuyện kể của Thor cũng trở thành huyền thoại như chính chủ của nó vậy. Một công nương nổi tiếng ở triều đình đã có lần than phiền với bạn bè rằng nếu Royce Westmoreland mà dành cho cô ta một nửa sự quan tâm chàng dành cho ngựa của mình, thì cô sẽ tự cho là mình may mắn. Và Royce đáp lại, với giọng chua chát, rằng nếu công nương ấy có nửa sự trung thành và trái tim của con ngựa của chàng, thì chàng sẽ cưới cô ta.

Không có người đàn ông nào trong quân đội của Henry dám lấy ngựa của Royce ra khỏi trại ngựa để cưới. Điều đó có nghĩa là ai đó đã...

“Royce...”

Royce quay lại khi nghe thấy giọng nói rụt rè của em trai, nhưng ánh mắt chàng đột nhiên nhìn xuống đất bên cạnh Stefan nơi lá và cành khô làm thành một cái mố cao không bình thường dưới bụi cây. Bản năng mách bảo chàng dùng chân hất tung mố đất – và chàng nhìn thấy chúng – bộ váy áo màu xám tro không thể lẫn lộn được của các bà xơ. Ngồi xuống, chàng lấy tay kéo ra một tấm vải, ngay khi Stefan nói thêm, “Thor không ở trong chuồng ngựa với những con ngựa khác. Hai cô gái có lẽ đã dắt ngựa ra khỏi mà lính gác không để ý.”

Royce chậm chạp đứng dậy, bàn tay nắm chặt khi chàng nhìn thấy những bộ quần áo bị vứt bỏ, giọng chàng run lên tức giận. “Chúng ta đã truy tìm hai bà xơ đi bộ. Đáng lẽ chúng ta phải tìm hai người đàn ông thấp bé, cưỡi trên con ngựa của tôi.”

Chửi thề trong lòng, Royce quay gót và đi thẳng ra chuồng ngựa. Khi chàng đi ngang qua lều của hai cô gái, chàng quăng mạnh bộ váy màu xám vào qua cửa lều để mở với một sự ghê tởm và giận dữ, rồi chàng chạy tới chuồng ngựa cùng Stefan.

Người lính đứng canh ở chuồng ngựa lớn tiếng chào chủ nhân của mình, rồi lùi lại cảnh giác khi Royce vươn tay ra tóm lấy ngực áo anh ta, nhắc anh ta lên khỏi mặt đất. “Ai gác ca sáng sớm nay?”

“Là tôi – thưa đức ông.”

“Anh có trốn gác không?”

“Không, thưa đức ông, không!” Anh ta kêu lên, biết rõ hình phạt dành cho lỗi lầm đó trong quân đội của đức vua là cái chết.

Royce khinh bỉ ném anh ta qua một bên. Trong vòng vài phút, một đội gồm 12 người đàn ông, với Royce và Stefan dẫn đầu, phi nước đại trên đường, hướng về phía bắc. Khi họ tới ngọn đồi chắn giữa doanh trại và con đường hướng bắc, Royce ghìm dây cương, đưa ra các chỉ dẫn. Giả định hai cô gái không gặp tai nạn hoặc là mất phương hướng, Royce biết họ đã có thể đi qua phía bên kia đồi và trèo lên ngọn tiếp theo. Ngay cả như thế, chàng vẫn tách bốn người ra khỏi đội, ra lệnh cho họ rà soát những ngọn đồi từ bên này sang bên kia.

Với Stefan và Arik và năm người đàn ông khác đi cùng, Royce thúc ngựa và lái nó chạy xuống dưới con đường. Hai giờ sau, họ vòng quanh đồi và đi vào con đường hướng bắc. Một ngả rẽ hướng đông bắc, ngả kia theo hướng tây bắc. Ngần ngừ không quyết, Royce ra hiệu cho đám lính ngừng lại khi chàng xem xét con đường mà hai cô gái có thể đã đi. Nếu như hai cô đã không đủ thông minh để dùng một chiếc khăn tay đánh lạc hướng những người bắt cóc mình, chàng có thể đã đưa tất cả người của mình đi theo hướng tây bắc. Nhưng vì đã xảy ra chuyện trên, nên chàng không thể bỏ qua khả năng là họ sẽ cố tình chọn con đường vòng xa hơn nửa ngày. Royce biết việc đó sẽ khiến họ mất thời gian hơn nhưng an toàn hơn. Tuy nhiên, chàng vẫn nghi ngờ việc họ biết đích xác hướng đi về nhà. Chàng nhìn bầu trời; chỉ khoảng hai giờ nữa ánh sáng ban ngày sẽ tắt. Con đường hướng tây bắc sẽ phải trèo lên những ngọn đồi ở xa xa. Con đường ngắn nhất cũng là con đường đi lại khó khăn nhất vào ban đêm. Hai người phụ nữ, sợ hãi và tuyệt vọng mặc dù cải trang thành nam giới, chắc chắn vẫn phải chọn con đường an toàn, dễ đi dù nó dài hơn. Đã đưa ra quyết định, chàng ra lệnh cho Arik và những người còn lại lùng sục con đường dài ba mươi kilômét.

Mặc khác, Royce tức giận nghĩ khi chàng phi ngựa về con đường hướng tây bắc và ra hiệu cho Stefan theo chàng, cái cô phù thủy mắt xanh kiêu ngạo và quỷ quyết kia sẵn sàng đi lên đồi vào buổi đêm. Cô ta dám làm tất cả, cái con người đó, chàng càng nghĩ tới càng giận khi chàng nhớ lại chàng đã lịch sự cảm ơn cô ta như thế nào vì cô ta sửa quần áo cho họ đêm qua – và cô ta đã dịu dàng hoà nhã thế nào khi chấp nhận lời cảm ơn đó. Cô ta không biết sợ. Chưa biết. Khi chàng tóm được cô ta, cô ta sẽ được dịp học cái đó. Cô ta sẽ phải học cách sợ chàng.

Tự lẩm bẩm một mình, Jenny thêm hai cành củi vào đồng lửa mà nàng nhóm lên bằng cách dùng cái môi lửa đã được đưa cho nàng hôm qua để thắp nến. Đầu đó trong cánh rừng rậm gần đó, một con vật tru lên ghê rợn lúc trăng lên, và Jenny lẩm bẩm quả quyết hơn, giấu cái rùng mình bản năng bên dưới nụ cười tươi rói, khuyến khích dành cho cô em gái tội nghiệp Brenna. Không còn nguy cơ đổ mưa, bầu trời trở lại đen tối, không có sao mà chỉ có một mặt trăng tròn màu vàng, và Jenny cực kì hài lòng về việc đó. Điều cuối cùng mà nàng muốn lúc này là trời mưa.

Con thú lại tru lên, và Brenna quẩn chặt hơn cái chần ngựa quanh vai.

“Jenny,” cô thì thào, đôi mắt nhìn chị gái tin cậy. “Âm thanh đó có phải là cái em đang nghĩ không?” Như thể từ đó quá kinh khủng để nói ra, cô chỉ dám bập bẹ từ “sói” trên đôi môi tái nhợt.

Jenny có lí do để chắc chắn là có nhiều hơn một con sói. “Ý em nói mấy tiếng cú vọ mà chị em mình vừa nghe thấy?” Nàng nói quanh co, mỉm cười.

“Không phải tiếng cú đâu,” Brenna nói, và Jenny rúm lại cảnh giác khi em gái cô ho một tiếng nặng nề, đáng ngại, khiến cô khó thở. Triệu chứng viêm phổi đã hành hạ Brenna hầu hết thời niên thiếu đã quay lại tới nay, bị trầm trọng thêm do cái lạnh trong rừng và nỗi lo sợ của cô.

“Thậm chí cả khi không phải là cú,” Jenny nói nhẹ nhàng, “thì cũng không có con thú dữ nào lại gần ngọn lửa cả - chị biết chắc điều đó. Garrick Carmichael đã dậy chị vào một đêm khi ba bọn chị trên đường trở về từ Aberdeen và tuyết rơi khiến bọn chị phải hạ trại. Ông đã đốt lửa và bảo với chị và Becky như thế đó.”

Vào lúc này, nguy cơ từ việc nhóm lửa cũng làm Jenny lo lắng gần như nguy cơ từ những con sói. Một ngọn lửa nhỏ, dù ở trong rừng đi nữa, cũng có thể bị nhìn thấy từ rất xa và mặc dù họ đã bỏ xa con đường hàng trăm mét, nàng vẫn không thể loại bỏ khả năng những kẻ truy lùng vẫn bám theo họ.

Cố thoát khỏi nỗi lo lắng của mình, nàng kéo đầu gối lên và tựa cằm vào đó, gật đầu về phía Thor. “Em đã bao giờ được nhìn thấy một con vật tuyệt vời nhường này trong đời chưa? Đầu tiên, sáng nay chị nghĩ nó sẽ hát chị xuống khi chị cưới nó, nhưng dường như nó cảm nhận được sự khẩn trương của chúng ta và dịu lại. Và suốt cả ngày hôm nay – đây mới là điều lạ lùng nhất – dường như nó biết chị muốn nó làm gì, mà không cần chị phải thúc giục hay là hướng dẫn nó. Hãy tưởng tượng nỗi vui mừng của cha khi chúng ta trở về, không chỉ trốn thoát khỏi sự cầm tù của Sói, mà còn mang về cả con ngựa của hãn nữa.”

“Chị không thể biết chắc đó là ngựa của ông ta,” Brenna nói, trông như cô hoảng sợ khi nghĩ về việc đánh cắp một con chiến mã cự phách và tiếng tăm như thế.

“Chắc chắn là nó!” Jenny tự hào tuyên bố. “Nó giống y hệt như trong những câu chuyện kể về nó. Hơn nữa, nó nhìn chị khi chị gọi tên nó.” Để minh họa, nàng khẽ gọi tên con ngựa, và nó ngẩng cái đầu tuyệt đẹp lên, hưởng ứng với nàng bằng đôi mắt tinh anh như mắt người. “Chắc chắn là nó!” Jenny sung sướng nói, nhưng Brenna dường như kinh hãi cái ý nghĩ ấy.

“Jenny,” cô thì thầm, đôi mắt lớn màu nâu thoảng buồn khi nhìn nụ cười can đảm, kiên quyết trên mặt chị gái. “Sao chị lại can đảm đến thế trong khi em thì quá yếu đuối?”

“Bởi vì,” Jenny nói với một tiếng cười khúc khích, “Đức Chúa Trời rất công bằng, và vì em đã nhận được mọi sự xinh đẹp duyên dáng, nên Ngài muốn chị cũng phải được cái gì đó để cân bằng.”

“Ôi, nhưng –” Brenna đột ngột dừng khi con ngựa đen to lớn bỗng ngẩng đầu lên và hít ngửi rất to trong đêm.

Bật ngồi dậy, Jenny nhảy đến bên Thor, dùng tay nàng giữ mũi nó để giữ yên lặng. “Nhanh lên – dập lửa đi, Brenna! Dừng cái chặn.” Tim nàng đập thình thịch trong lồng ngực, Jenny rướn đầu, lắng nghe âm thanh của các kị sĩ, cảm thấy sự hiện diện của họ cho dù nàng không thể nghe được họ.

“Nghe này,” nàng thì thào khẩn thiết. “Ngay khi chị cưới Thor chạy, em phải thả con ngựa của em cho chạy đi vào trong rừng theo hướng đó, rồi chạy ra đây trốn dưới cái cây đổ. Đừng rời khỏi đây hay gây ra bất kì tiếng động nào cho đến khi chị quay lại.”

Trong lúc nói, Jenny nhảy lên một cái cây rồi trèo lên lưng Thor. “Chị sẽ cưới Thor chạy khỏi con đường và chạy lên trên kia. Nếu tên Bá tước ma quỷ đó ở ngoài kia thì hãn sẽ đuổi theo chị. Và Brenna,” nàng nói thêm gần như nín thở, đã quay Thor hướng về phía đường, “nếu hãn ta bắt được chị và chị không trở lại, đi theo đường dẫn tới tu viện và theo sát kế hoạch của chúng ta – dẫn cha tới cứu chị.”

“Nhưng –” Brenna thì thào, run lên vì sợ hãi.

“Làm đi! Làm ơn mà!” Jenny van nài rồi lái ngựa đi qua khu rừng về phía con đường, cố tình gây ra càng nhiều tiếng động càng tốt để thu hút sự chú ý của những kẻ săn đuổi khỏi Brenna.

“Ồ dang kia!” Royce hét lên với Stefan, chỉ vào bóng người tối đen đang chạy về hướng đỉnh đồi phía trước, rồi họ thúc ngựa, lao về phía con đường để đuổi theo người cưới ngựa đó. Khi họ tới địa điểm gần nơi các cô gái hạ trại, mùi không lẫn đi đâu được của ngọn lửa mới dập khiến Royce và Stefan ghì cương đột ngột. “Lục soát chỗ đó,” Royce hét, thúc ngựa phi nước đại.

“Cậu có thể tìm thấy cô trẻ hơn ở đó.”

“Quý thật, cô ta biết cười ngựa!” Royce nghĩ gần như là ngưỡng mộ, ánh mắt chàng đông cứng trong thân hình bé nhỏ đang ôm riết lấy cổ Thor khi nàng cố gắng chạy trước chàng khoảng ba trăm mét. Bản năng mách cho chàng biết đó là Jenny, chứ không phải cô em nhút nhát của nàng – điều đó cũng chắc chắn như là chàng biết đó chính là Thor. Thor đang chạy hết tốc lực, nhưng ngay cả tốc độ phi thường của con ngựa đen cũng không thể bù được cho quãng thời gian bị bỏ phí mỗi khi Jennifer không để cho nó thực hiện cú nhảy cao ngoạn mục mà thay vào đó bắt nó đi vòng. Không có yên cương, rõ ràng là nàng đang ở vào thế hiểm nghèo do không được ngồi tử tế trên lưng ngựa mỗi khi nó nhảy quá cao.

Royce thu hẹp khoảng cách xuống còn khoảng năm mươi mét và gần như ngay lập tức nhận ra Thor đột ngột đổi hướng khỏi con đường nó đang chạy và từ chối nhảy qua một cái cây đổ, dấu hiệu chắc chắn nó đã cảm thấy mối hiểm nguy nào đó và đang cố gắng bảo vệ bản thân cũng như người cưỡi nó.

Một tiếng thét cảnh báo và kinh hoàng thoát ra khỏi lồng ngực Royce khi chàng vượt lên ngang hàng và nhìn thấy không có gì ngoài một cái dốc thẳng đứng và khoảng không ở đằng sau cái cây đổ. “Jennifer, không!” chàng hét lên, nhưng nàng không để ý đến tiếng kêu cảnh báo.

Sợ đến từng chân tóc, nàng đưa con ngựa quay lại đường, kéo nó lại rồi thúc bàn chân vào hông nó, “Đi!” nàng hét, và sau một giây do dự, con ngựa khổng lồ tung vó thực hiện cú nhảy ngoạn mục. Một tiếng thét xé toạc màn đêm gần như cùng lúc Jenny mất thăng bằng và trượt khỏi lưng ngựa, bám vào bờm ngựa dày trong khoảng một giây, trước khi nàng ngã xuống đâm sầm vào cành nhánh của cái cây đổ. Và rồi có một âm thanh khác vang lên – tiếng thịch ghê rợn của một con vật to lớn rơi xuống con dốc dựng đứng và lộn vòng cho đến khi chết.

Jenny loạng choạng trèo lên khỏi tán cây khi Royce lao xuống khỏi ngựa của chàng và chạy tới rìa vực đá. Nàng hất tóc khỏi mắt và nhận ra chẳng có gì ngoài bóng tối ở vài mét phía dưới nàng rồi nàng nhìn về phía người đuổi theo nàng, nhưng chàng đang nhìn chăm chăm xuống dưới đáy con dốc, quai hàm cứng lại như đá. Nàng quá khùng hoảng và mất phương hướng đến nỗi nàng không hề chống cự khi chàng kẹp chặt tay nàng đau đớn và đưa nàng đi xuống ngọn đồi dốc cùng với chàng.

Trong một thoáng, Jenny không thể nào tưởng tượng nổi chàng định làm gì – rồi tâm trí nàng chợt bừng tỉnh. Thor! Chàng đang tìm kiếm con ngựa của chàng, nàng nhận ra, mắt nàng hoảng loạn lia khắp địa hình lởm chởm, cầu nguyện bằng cách nào đó mà con vật tuyệt vời ấy không bị thương. Nàng nhận ra nó cùng lúc với Royce – thân hình bất động, màu đen của nó nằm cách xa vài mét so với tảng đá đã chặn cú rơi của con vật, và làm gãy cổ nó.

Royce hất tay nàng ra xa, và Jenny đứng yên ở chỗ ấy, tê liệt vì ăn năn và đau đớn khi nàng nhìn con vật đẹp đẽ mà nàng đã vô tình giết chết. Như trong mơ, nàng nhìn người chiến binh mạnh mẽ nhất của nước Anh quỳ trên một gổ của chàng cạnh con ngựa đã chết, chăm chăm vuốt ve bộ lông đen bóng mượt của con vật, và nói vài câu bằng giọng nói thô ráp mà nàng khó nghe được.

Nước mắt làm mờ mắt nàng nhưng khi Royce đứng dậy và quay sang đối mặt với nàng, sự hoảng hốt vượt qua nỗi đau trong nàng. Bản năng bảo nàng chạy trốn, và nàng quay người chạy, nhưng nàng không đủ nhanh. Chàng túm được tóc nàng và kéo nàng ngược trở lại, quay mặt nàng lại đối diện với chàng, đôi mắt chàng rừng rực lửa giận. “Con ngựa mà cô vừa mới giết còn can đảm và trung thành hơn khối người đàn ông! Nó đã quá trung thành và can đảm cho nên mới để cô đưa nó vào chỗ chết!” Đau đớn và kinh hoàng hằn sâu trên khuôn mặt nhợt nhạt của Jenny nhưng chúng không hề làm giảm sự căm ghét trên gương mặt người bắt giữ nàng, chàng đang xiết chặt nắm tóc trên đầu nàng, kéo đầu nàng về phía sau, “nó biết không có gì ngoài không khí đằng sau cái cây ấy, và nó đã cảnh báo cô, nhưng nó vẫn để cô đưa nó tới chỗ chết!”

Như thể chàng không thể tin mình thêm nữa, chàng ném nàng ra xa, tóm tay nàng và lôi xềnh xệch nàng theo sau lên tới đỉnh đồi. Jenny vỡ lẽ ra lí do chàng kéo nàng theo xuống dốc chắc chắn là vì chàng không muốn nàng cướp thêm con ngựa nữa của chàng. Nhưng lúc đó, nàng đã kiệt sức đến nỗi không thêm cố thử, thậm chí cả khi cơ hội sờ sờ ra đó. Tuy nhiên, bây giờ khi ý thức đã quay trở lại, và khi chàng ném nàng lên lưng ngựa, một cơ hội khác đã tới. Ngay khi bá tước chuẩn bị nhảy lên ngựa, Jenny bắt thần với lấy dây cương, cố gạt ra khỏi tầm tay của chàng. Hành động thất bại, vì chàng nhảy lên lưng con ngựa đang chạy mà chẳng cần cố gắng gì hết và chàng vòng tay quanh eo nàng kẹp chặt làm nàng tắc thở. “Thử bày trò nữa xem,” chàng thì thào trong tai nàng bằng giọng đặc giận dữ đến nỗi nàng run, “một trò nữa làm

phiền tôi,” cánh tay chàng xiết chặt khủng khiếp, “và tôi sẽ làm cô phải hối hận suốt phần đời còn lại! Hiểu chưa?” Chàng nhấn mạnh câu hỏi với một cái xiết cánh tay thật chặt.

“Vâng!” Jenny hồn hển, và chàng từ từ thả lỏng vòng tay quanh người nàng.

Rúc bên dưới cái cây đổ mà Jenny đã bảo cô trốn, Brenna thấy Stefan Westmoreland vòng lại bãi cỏ và đuổi theo con ngựa của cô. Từ chỗ trốn, cô chỉ có thể nhìn thấy chân lũ ngựa, mặt đất rừng và khi anh xuống ngựa thì cô chỉ nhìn thấy chân anh mà thôi. Brenna nghĩ thành thực, cô đáng lẽ nên chạy sâu vào rừng, nhưng nếu cô làm thế, thì cô sẽ bị lạc. Hơn nữa, Jenny đã bảo cô phải ở yên đây, và trong tất cả những trường hợp như thế này, Brenna luôn luôn làm theo lời Jenny hoàn toàn tin tưởng và không hề sai một li.

Đôi chân đàn ông đi lại gần hơn. Anh ta dừng lại bên đồng lửa, khơi đồng tro bằng mũi ủng, và bản năng mách bảo Brenna là đôi mắt anh đang chiếu vào bóng tối của bụi cây mà cô đang trốn. Anh đột ngột di chuyển, đi về phía cô, và ngực cô đập mạnh, cô bắt đầu thở gấp vì cảm thấy phổi thiếu dưỡng khí. Bịt tay vào miệng, cô cố đè nén tiếng ho đang dâng lên giữa chừng khi cô nhìn trừng trừng đồng cứng sợ hãi vào mũi ủng chỉ cách mình vài xăngtimét.

“Được rồi,” một giọng trầm vang lên trên bãi cỏ nhỏ, “ra ngoài này đi, tiểu thư. Các nàng đã làm chúng ta phải đuổi theo mệt đấy, nhưng cuộc săn đuổi đã kết thúc rồi.”

Hi vọng đây chỉ là cái bẫy và anh thực ra không biết cô đang ở đâu, Brenna ẩn mình sâu hơn xuống chỗ trốn. “Tốt thôi,” anh thở dài, “Ta đoán là phải thò tay vào đó và kéo nàng ra.” Anh vươn tay ra đột ngột và ngay lập tức một bàn tay to lớn lùa vào các cành cây, mò mẫm và cuối cùng sờ gần vào chỗ ngực Brenna.

Một tiếng kêu phẫn nộ tắc trong cổ họng cô và bàn tay anh mở rộng, chậm chậm đưa lại gần hơn, như thể anh đang cố xác định xem anh đã tìm thấy gì. Khi anh nhận ra, anh liền thu tay về ngay lập tức trong cơn hốt hoảng, rồi lại lùa tay tới trước, nắm cánh tay Brenna, và kéo cô ra.

“Chà chà,” Stefan nói, nhưng không cười. “Có vẻ như ta tìm thấy một nàng tiên rừng.” Brenna không có đủ can đảm để đánh anh hay cắn anh như Jenny đã làm với anh trai anh, nhưng cô cố gắng quắc mắt nhìn anh khi anh ném cô lên ngựa của cô và trèo lên ngựa của mình, giữ dây cương con ngựa của cô trong tay.

Khi họ ra khỏi khu rừng tiến vào con đường, Brenna thầm cầu nguyện Jenny sẽ thoát, rồi cô quay người lại để nhìn khắp con đường lên đỉnh đồi. Trái tim cô thổn thức khi nhìn thấy Jenny đang đi về phía mình, ngồi phía trước trên con ngựa của Sói. Stefan lái ngựa đi bên cạnh anh trai.

“Thor đâu?” Anh hỏi, nhưng biểu hiện chết chóc trên mặt Royce đã trả lời câu hỏi trước cả khi chàng nói. “Chết rồi.”

Royce cưỡi ngựa hoàn toàn câm lặng, mỗi phút trôi qua lại giận dữ hơn. Bên cạnh nỗi mất mát to lớn mà chàng cảm thấy về Thor, chàng vừa mệt mỏi, đói, và gần như phát điên lên vì một cô gái trẻ (chàng chắc chắn Brenna vô tội) với mái tóc đỏ (giờ thì chàng đã biết), cô ta đã thành công lừa được một người lính gác đa mưu, dày dạn kinh nghiệm, kéo một nửa đội quân vào cuộc truy lùng cô ta, và buộc chàng phải tốn cả ngày và đêm để bắt lại. Nhưng điều làm chàng tức giận hơn hết là ý chí bất khuất, tính khí ngang ngạnh và kiểu cách ương bướng của cô ta. Cô ta giống hệt như một đứa trẻ hư hỏng không chịu thừa nhận cô đã sai bằng cách sụp xuống và khóc lóc.

Khi họ cưỡi ngựa vào trong doanh trại, những cái đầu quay về phía họ và những khuôn mặt giãn ra, nhưng không một người đàn ông nào ngu ngốc đến mức reo mừng. Ngay từ đầu việc hai tù nhân trốn thoát đã là một việc đáng xấu hổ, chẳng vui vẻ gì, nhưng việc hai tù nhân lại là phụ nữ thật khó tin. Đúng là một sự sỉ nhục.

Royce và Stefan cưỡi ngựa tới trại ngựa và Royce nhảy xuống, kéo Jenny xuống một cách thô bạo. Nàng bắt đầu hướng tới lều của mình, rồi kêu lên một tiếng và ngạc nhiên khi Royce kéo nàng lại. “Tôi muốn biết làm thế nào cô lấy ngựa ra khỏi trại mà người lính gác không nhìn thấy.”

Tất cả những người đàn ông trong phạm vi nghe thấy câu hỏi đều rơi vào trạng thái căng thẳng và quay về phía Jenny, chờ nàng trả lời. Cho đến lúc ấy, họ hành xử như thể nàng vô hình, nhưng giờ đây nàng cảm thấy lúng túng dưới những cái nhìn chăm chăm đầy căng thẳng của họ.

“Trả lời ngay!”

“Tôi không phải lén lút gì cả,” Jenny nói, cố tỏ ra đường hoàng và khinh thị hết mức có thể. “Lính gác của ông ngủ gật.”

Một cái nhìn đau đớn không thể tin được lướt qua đôi mắt giận dữ của Royce, nhưng mặt khác khuôn mặt chàng trống rỗng khi chàng gật đầu ngấn gợn về phía Arik. Tên khổng lồ tóc vàng, với rìu chiến trong tay, đi thẳng vào đám đàn ông, hướng về phía tên lính bị buộc tội. Jenny nhìn theo hoàn cảnh bày ra trước mắt, tự hỏi điều gì sẽ xảy ra cho người đàn ông tội nghiệp đó. Không nghi ngờ gì việc anh ta sẽ bị trừng phạt vì đã sao lãng nhiệm vụ, nàng biết thế, nhưng hi vọng hình phạt không quá kinh khủng. Hay là sẽ như thế? Nàng không biết vì Royce đã nắm chặt cánh tay nàng và bắt đầu kéo nàng theo chàng.

Khi Royce dẫn nàng ngang qua doanh trại, Jenny có thể cảm nhận được những cái nhìn đầy ác cảm hướng vào nàng từ mọi người lính và hiệp sĩ mà nàng đi ngang. Nàng đã sỉ nhục tất cả bọn họ bằng việc trốn thoát và lừa phỉnh họ. Giờ đây họ ghét nàng vì điều đó, và sự căm ghét của họ hiểm ác đến nỗi đốt cháy da thịt nàng. Ngay cả Bá tước cũng trở nên giận dữ với nàng hơn trước, Jenny nghĩ, khi nàng bước nhanh gần như chạy, cố bắt kịp bước chân chàng trước khi chàng giật tay nàng ra khỏi thân.

Nỗi lo sợ về cơn thịnh nộ của chàng đột ngột bị gạt xuống bởi một hiểm họa trước mắt – Royce Westmoreland đang đưa nàng về lều của chàng, chứ không phải của nàng.

“Tôi không vào đó đâu!” nàng kêu, cố kéo người lại.

Thầm chữ thề, bá tước vươn tay ra và bế thốc nàng qua vai như một bao bột, mông nàng chống lên trời, mái tóc dài đổ xuống bấp chân chàng. Những tiếng cười dâm dăng và tiếng reo hò vang lên khắp bãi cỏ khi những người đàn ông chứng kiến sự sỉ nhục của nàng, và Jenny gần như buồn nôn vì sự tức giận và nỗi tủi nhục này.

Trong lều, chàng ném nàng xuống tấm thảm lông thú trên mặt đất, rồi đứng nhìn nàng lồm cồm ngồi dậy, rồi nàng ngồi đó nhìn lên chàng như một con thú nhỏ bị dồn đến chân tường. “Nếu ông làm nhục tôi, tôi sẽ giết ông, tôi thề đấy,” nàng kêu lên, âm thầm hoảng hốt trước sự giận dữ đã biến khuôn mặt chàng lạnh như thép và đôi mắt chàng như hai mảnh bạc nóng chảy.

“Làm nhục cô?” chàng nhắc lại với sự khinh miệt cay độc. “Điều cuối cùng trên đời này cô làm thức tỉnh trong tôi mới là sự thèm muốn. Cô sẽ ở trong cái lều này bởi vì nó đã được canh gác rất nghiêm mật, và tôi không muốn lãng phí thêm thời gian của những người lính của tôi theo sát cô. Thêm vào đó, cô đang ở trung tâm của doanh trại, và nếu cô quyết định chạy trốn thì người của tôi sẽ xé cô ra từng mảnh. Rõ chưa?”

Nàng trừng trừng nhìn chàng nhưng vẫn giữ thái độ im lặng như đá, và sự chống đối kiêu ngạo của nàng đối với mệnh lệnh của chàng càng làm chàng điên tiết hơn. Hai bàn tay nắm chặt bên mình, chàng cố dằn cơn giận dữ và nói tiếp, “nếu cô làm thêm bất kì việc gì khiến tôi hoặc bất kì ai khác trong doanh trại này bực mình, tự tay tôi sẽ làm cho cuộc sống của cô thành địa ngục. Hiểu chưa?”

Nhìn vào khuôn mặt giận sôi gan, đầy sát khí của chàng, Jenny hoàn toàn tin là chàng có thể, và sẽ làm thế.

“Trả lời ngay!” chàng ra lệnh đầy đe dọa.

Nhận ra cơn giận của chàng đã bị đẩy xa khỏi lí trí, Jenny im lặng và gật đầu.

“Và –” chàng nói tiếp, dừng giữa chừng như thể chàng không tin tưởng bản thân để nói nhiều hơn. Quay lại, chàng vỗ lấy một bình rượu trên bàn và định uống thì người cận vệ của chàng, Gawin, đi vào lều. Trong tay Gawin là những cái chăn mà cậu ta thu nhặt trước đó trong lều của mấy cô gái – những cái chăn này đã được phân phát cho đám lính trước khi cậu ta nhận ra chúng đã bị cắt xé, chứ không phải là vá víu. Khuôn mặt của chàng trai vừa giận vừa nghi ngờ.

“Chuyện quái gì xảy ra với cậu?” Royce quát, bình rượu đã đi được nửa đường đến miệng chàng.

Gawin hướng gương mặt trẻ trung, phần nộ của mình về hướng chủ nhân. “Những cái chăn, thưa đức ông,” cậu nói, đưa ánh mắt trách cứ về phía Jenny, “cô ta đã cắt nát chúng, thay vì vá chúng. Quân lính đã đủ lạnh với những cái chăn này rồi, bây giờ thì...”

Trái tim Jenny bắt đầu đập hoảng loạn khi bá tước từ từ, rất cẩn trọng, hạ cái bình xuống bàn. Chàng nói và giọng chàng gần như là một tiếng thì thào khan khan, nghiêng rằng vì cuồng nộ. “Lại đây.”

Jenny lắc lắc đầu, bước lùi một bước.

“Cô đang làm mọi chuyện tồi tệ hơn cho cô đấy,” chàng cảnh cáo khi nàng lùi một bước nữa. “Tôi bảo, lại đây.”

Đáng lẽ Jenny phải nhảy qua tảng đá lúc này. Cửa lều đang mở, nhưng không có đường nào để thoát; những người lính đang tụ tập ở đó kể từ khi Royce mang nàng vào trong lều, chắc chắn là chờ nghe tiếng nàng kêu gào, khóc thét để mua vui.

Royce nói với người cận vệ, nhưng ánh mắt sắc như dao của chàng vẫn hướng về Jenny. “Gawin, mang kim và chỉ lại đây.”

“Vâng, thưa đức ông,” Gawin chấp hành và hấp tấp đi vào trong góc, mang cả hai thứ lại. Cậu đặt lên bàn cạnh Royce, rồi đứng yên và ngạc nhiên nhìn Royce đơn giản nhặt những mảnh vụn từng là những chiếc chăn lên và đưa chúng ụp phủ thủy tóc đỏ đã phá hủy chúng.

“Cô sẽ mạng lại từng cái chăn một,” chàng bảo Jenny bằng một giọng nhỏ nhẹ không bình thường.

Sự căng thẳng rời khỏi cơ thể nàng và nàng nhìn chăm chú vào người bắt giữ mình với cảm xúc hỗn độn giữa bối rối và vui mừng. Sau khi khiến chàng mất cả ngày cả đêm truy đuổi, sau khi giết chết con ngựa đẹp đẻ của chàng và phá quần áo chàng, hình phạt duy nhất mà nàng nhận được từ chàng chỉ là vá lại đồng chăn nàng đã phá. Đó mà là làm cuộc sống của nàng như địa ngục ư?

“Cô sẽ không có chăn để ngủ cho tới khi mọi cái chăn đều đã được sửa, hiểu không?” chàng nói thêm, giọng chàng êm mượt và cứng như thép. “Cho đến khi người của tôi được ấm, cô sẽ chịu lạnh.”

“Tôi – tôi hiểu,” Jenny run run nói. Hành động của chàng rất tự chủ - rất mẫu mực – đến nỗi nàng không nghĩ chàng sẽ làm gì nhiều hơn với nàng. Thực ra, khi nàng bước tới trước và đưa một bàn tay run rẩy về phía những mảnh vải tả tơi mà chàng đang cầm, một ý nghĩ lướt qua óc nàng là có lẽ những lời đồn đại đã thổi phồng sự thô lỗ của chàng – ý nghĩ đó tiêu tan ngay giây phút sau đó: “Ồi!” nàng kêu lên khi bàn tay to lớn của chàng vung lên như con rắn tấn công và kẹp chặt quanh eo nàng, giật mạnh nàng ra phía trước với một lực mạnh đến nỗi tổng hết không khí ra khỏi phổi nàng và giật đầu nàng ra sau. “Con quỷ nhỏ hư hỏng này,” chàng nói. “Ai đó cần phải đánh bật sự kiêu ngạo ra khỏi người cô khi cô còn là đứa bé. Tuy nhiên, vì là không có ai, nên tôi sẽ làm –”

Chàng nâng tay lên và Jenny giơ một tay lên che đầu, tưởng chàng định đánh vào mặt nàng, nhưng bàn tay to lớn mà nàng nghĩ để đánh nàng lại kéo tay nàng xuống. “Tôi có thể bẻ gãy cổ cô mất nếu tôi đánh vào chỗ đó. Thực ra tôi nhắm vào cái khác –”

Trước khi Jenny có thể phản ứng lại, chàng ngồi xuống và bằng một cử động nhanh nhẹn kéo nàng nằm trên đùi chàng. “Không!” nàng kêu lên, oằn mình giằng dữ và sợ hãi, hoàn toàn ý thức được những người đàn ông đang tụ bên ngoài lều, cố gắng nghe ngóng. “Ông dám!” nàng kêu lên, khi cổ hết sức lao mình xuống sàn đất. Chàng dùng chân kẹp chặt hai chân nàng, giam nàng giữa hai chân, và giơ tay lên.

“Cái này,” chàng nói, khi tay chàng phát một cái xuống hông nàng, “là cho con ngựa của tôi.” Jenny đếm trong những cơn đau, cắn môi đến bật máu trong nỗ lực kìm nén tiếng khóc khi bàn tay chàng giơ lên rồi đập xuống không thương xót, lần nữa, lần nữa và lần nữa. “Cái này là cho sự phá hoại của cô... cuộc chạy trốn ngu ngốc... những cái chăn cô làm hỏng...”

Định đánh nàng cho đến khi nàng phải khóc lóc và xin chàng dừng lại, Royce tiếp tục cho đến khi thấy đau tay, nhưng ngay cả khi nàng co rúm mình lại tránh bàn tay chàng, nàng chưa bao giờ bật ra một tiếng kêu. Thực tế, nếu toàn bộ cơ thể nàng không giật cục mỗi lần chàng hạ cánh tay xuống hông nàng, thì chàng cũng không biết nàng có cảm thấy gì hay không.

Royce lại giơ tay lên và rồi ngập ngừng. Hai bên hông nàng cứng lại, chờ đợi cú đánh tiếp theo của chàng, cơ thể nàng căng lên, nhưng nàng vẫn không hề kêu. Ghê tởm chính mình và bị tước mất niềm vui của việc làm nàng khóc và xin tha, chàng đưa nàng ra khỏi đùi mình, đứng dậy, nhìn xuống nàng và chàng thở gấp.

Ngay cả bây giờ, sự bướng bỉnh của nàng, niềm kiêu hãnh không gì gạt bỏ được đã khiến cho nàng không quỵ lụy dưới chân chàng. Chống tay xuống đất, nàng từ từ đứng lên, loạng choạng, cho đến khi nàng đứng trước mặt chàng, cánh tay giữ chặt hai bên người. Đầu nàng hướng về phía trước, tránh mặt khỏi tầm nhìn của chàng, nhưng khi chàng nhìn, nàng run rẩy, cố giữ đôi vai khỏi run. Trông nàng thật nhỏ bé và tội nghiệp đến nỗi chàng cảm thấy nhức nhối vì hối hận. “Jennifer –” chàng gọi.

Đầu nàng ngẩng cao, và Royce sững người kinh ngạc và ngưỡng mộ không thể chối cãi vì hình ảnh tuyệt vời mà chàng nhìn thấy. Đứng đó như một người du mục giận dữ hoang dã, tóc nàng phất phơ xung quanh nàng như ngọn lửa màu vàng rực và đôi mắt to, xanh sống động của nàng long lanh nước mắt cảm phần, nàng chậm chậm giơ tay lên... trong tay nàng là một con dao nhỏ mà rõ ràng nàng đã kéo ra khỏi ủng của chàng khi chàng đang đánh nàng.

Và trong giây phút ấy, khi nàng giơ cao con dao hướng vào chàng, chuẩn bị tấn công, Royce Westmoreland nghĩ nàng là sinh vật tuyệt vời nhất mà chàng từng nhìn thấy; một nữ thần hoang dã, xinh đẹp và giận dữ đòi báo thù, ngực nàng phập phồng trong cơn giận khi nàng can đảm đối mặt với kẻ thù áp đảo nàng. Chàng đã đánh nàng và làm nhục nàng, Royce nhận ra, nhưng chàng không thể đập vỡ tinh thần bất khuất của nàng. Đột nhiên Royce không còn chắc chắn muốn đập vỡ tinh thần nàng nữa. Nhẹ nhàng và không lên giọng, chàng giơ tay ra. “Đưa con dao cho ta, Jennifer.”

Nàng giơ cao tay hơn – nhắm đích, Royce nhận thấy, nàng nhắm thẳng tới trái tim chàng.

“Ta sẽ không làm nàng đau,” chàng nói tiếp, bình tĩnh khi nhìn Gawin di chuyển lén lút phía sau nàng, khuôn mặt cậu ta đầy sát khí, chuẩn bị nhào vào bảo vệ mạng sống của chủ mình.

“Và cả,” Royce nói thêm nhấn mạnh nhằm truyền lệnh đến Gawin, “người cận vệ quá tức giận của ta cũng sẽ không hại nàng, anh ta đang đứng phía sau nàng, sẵn sàng cắt cổ họng nàng nếu nàng cố thử.”

Trong cơn giận, Jenny quên mất người cận vệ vẫn còn trong lều – và cậu ta đã chứng kiến sự sỉ nhục của nàng! Nhận thức được điều đó khiến nàng bùng nổ như ngọn núi lửa.

“Đưa ta con dao,” Royce nói, kéo dài tay về phía nàng, hoàn toàn tự tin rằng nàng sẽ phải đưa nó cho chàng. Và nàng đã làm thật. Con dao lao đi trong không khí với tốc độ ánh sáng, nhắm thẳng vào tim chàng. Phản xạ nhanh nhẹn giúp chàng dùng tay gạt lưỡi dao, quay ngược con dao khỏi bàn tay nắm chặt của nàng, và cũng với bàn tay ấy, chàng kéo nàng về phía chàng, vòng cánh tay quanh người nàng, cầm tù nàng trong vòng tay chàng, một dòng máu tươi rỉ ra từ vết cắt mà nàng đã để lại trên má chàng gần nơi tai.

“Đồ phủ thủy khát máu!” chàng nói giận dữ cực độ, mọi sự ngưỡng mộ dành cho nàng phút trước ngay lập tức biến mất khi chàng cảm thấy máu chảy xuống mặt. “Cô mà là đàn ông, thì tôi đã giết cô rồi!”

Gawin nhìn vào vết thương trên mặt chủ nhân, trông còn giận dữ hơn cả Royce, và khi cậu nhìn vào Jenny, có vẻ chết chóc hiện lên trong mắt cậu.

“Tôi sẽ gọi lính gác,” cậu nói khi ném cho nàng cái nhìn căm ghét cuối cùng.

“Đừng có ngốc thế!” Royce quát. “Cậu muốn toàn doanh trại biết việc này và sau đó là cả đất nước biết rằng ta bị một bà xơ đả thương à? Chính là nỗi sợ hãi ta, huyền thoại về ta, đánh bại những kẻ thù trước cả khi chúng giơ vũ khí chống lại ta!”

“Tôi xin lỗi, thưa đức ông,” Gawin nói. “Nhưng làm sao Ngài bắt cô ta câm miệng lại một khi cô ta được thả?”

“Tôi được thả?” Jenny nói, tỉnh thức khỏi cơn mê sảng gây ra bởi nỗi sợ khi nàng nhìn thấy máu do nàng gây ra. “Ông định thả chúng tôi sao?”

“Sau này, nếu như tôi không giết cô trước,” Sói quát, đẩy nàng ra xa khỏi chàng với sức mạnh khiến nàng ngã khụy xuống tấm thảm lông ở góc lều. Chàng với lấy bình rượu, để mắt đến nàng, rồi uống một ngụm rượu lớn, rồi chàng liếc nhìn vào cây kim lớn trên bàn bên cạnh cuộn chỉ. “Tìm một cái kim nhỏ hơn đi,” chàng ra lệnh cho người cận vệ.

Jenny ngồi nguyên tại chỗ, lúng túng trước hành động và lời nói của chàng. Giờ đây khi lí trí quay lại với nàng, nàng khó có thể tin được là chàng sẽ không giết chết nàng vì tội cố giết chàng. Lời nói của chàng

vang vọng trong tâm trí nàng, “Chính nỗi sợ ta, những huyền thoại về ta, đã đánh bại kẻ thù của ta trước cả khi chúng giương vũ khí lên chống lại ta.” Ở đâu đó trong nơi sâu thẳm tâm trí rối bời của nàng, nàng đã đi đến một kết luận rằng Sói không tệ hại như những lời đồn thổi về chàng – bởi vì nếu chàng chỉ tệ bằng nửa những lời người ta nói, thì nàng đã bị tra tấn và làm nhục. Thay vì vậy, rõ ràng là chàng có ý định thả Brenna và nàng đi.

Vào lúc mà Gawin quay lại với cây kim nhỏ hơn, Jenny gần như đã cảm thấy hàm ơn người đàn ông mà nàng cố giết nhiều phút trước. Nàng không thể và sẽ không tha thứ cho chàng tội xâm phạm thân thể nàng, nhưng nàng đánh giá mọi thứ đang công bằng giữa hai người, bây giờ nàng đã làm tổn thương cả thể xác và lòng tự tôn của chàng như chàng đã làm với nàng. Khi nàng ngồi nhìn chàng uống rượu, nàng quyết định cách ứng xử khôn ngoan nhất và tốt nhất, là từ nay trở đi cố gắng hết sức không chọc giận chàng khiến chàng đổi ý về việc thả họ lại tu viện.

“Tôi cần phải cạo râu cho ngài, thưa đức ông,” Gawin nói, “nếu không tôi chẳng nhìn thấy vết thương để khâu.”

“Vậy thì cạo đi,” Royce cầu nài, “cậu chẳng làm ăn gì được với cái kim đó ngay cả khi nhìn thấy mình đang làm gì đâu. Khấp người ta đầy thẹo để mình chứng chuyện đó.”

“Thật tiếc vì cô ta đã cắt mất ngài,” Gawin đồng tình, và Jenny cảm thấy như lúc này nàng không tồn tại nữa. “Ngài đã có đủ thẹo ở đó rồi,” cậu ta thêm vào khi mang ra một con dao sắc và một cốc nước để cạo râu.

Thân hình của chàng trai chắn giữa Sói và tầm nhìn của Jenny khi cậu ta làm nhiệm vụ, và mỗi phút trôi qua, Jenny lại thấy mình rướn người sang một bên, lúc bên này lúc bên kia, quá tò mò muốn nhìn thấy bộ mặt hung tàn được ẩn giấu dưới bộ râu đen dày. Hay là bộ râu che giấu một cái cằm yếu đuối? Nàng tự hỏi, nghiêng hẳn sang trái, cố gắng nhìn. Chắc chắn là một cái cằm yếu đuối rồi, nàng quyết định, nghiêng sang phải nhiều đến nỗi suýt mất thăng bằng khi nàng cố nhìn vòng qua người cận vệ.

Royce không hề quên sự hiện diện của nàng, cũng như tin nàng, khi mà nàng đã tỏ ra táo tợn đến nỗi dám thử giết chàng. Quan sát nàng từ góc mắt, chàng thấy nàng nghiêng từ bên này sang bên kia, và chàng nhạo báng nói với cận vệ, “Đứng sang một bên đi, Gawin, để cô ta thấy mặt ta trước khi cô ta đổ nhào như một cái chai đang lăn, cố gắng nhìn qua cậu.”

Jenny đã nghiêng quá nhiều sang phải để nhìn, không thể thu mình về kịp lúc để giả vờ như nàng không làm đúng như thế. Má nàng ửng hồng và nàng đưa mắt ra khỏi khuôn mặt của Royce Westmoreland, nhưng trước đó nàng đã có được ấn tượng là Sói trẻ hơn đáng kể so với nàng nghĩ. Hơn nữa, chàng không hề có cái cằm yếu đuối nào cả. Đó là một cái cằm khoẻ mạnh, vuông vắn với một rãnh nhỏ tò mò ở giữa. Những cái khác, nàng không thể nói được.

“Tối đây, tối đây, không cần xấu hổ,” Royce thúc giục một cách châm biếm, nhưng rượu mạnh mà chàng đã uống làm tan cơn giận của chàng. Hơn nữa, chàng thấy việc nàng nhanh chóng, đáng kinh ngạc thay đổi từ một tên thích khách gan lì thành một cô gái trẻ tò mò vừa làm chàng lúng túng lại vừa buồn cười. “Đến đây mà nhìn rõ vào gương mặt cô vừa cố rạch một đường,” chàng giục, nhìn gương mặt ra vẻ nghiêm trang của nàng.

“Tôi cần khâu vết thương này, đức ông,” Gawin nói, vẻ nghiêm nghị. “Nó sâu và sưng tấy lên và bản thân nó đã xấu xí lắm rồi.”

“Cố gắng đừng làm ta gớm guốc trước tiểu thư Jennifer đây,” chàng mỉa mai nói.

“Tôi là cận vệ của ngài, thưa đức ông, chứ không phải là thợ may,” Gawin đáp lại, kim chỉ giữ cân bằng trên đường cắt sâu bắt đầu từ thái dương của chủ nhân và kéo dài đến đường viền cằm.

Từ “thợ may” đột nhiên nhắc Royce nhớ đến đường may khít, gần như vô hình mà Jenny đã làm trên một chiếc quần len, và chàng vẩy Gawin lùi ra, hướng cái nhìn ước đoán về phía tù nhân của mình. “Lại đây,” chàng bảo Jenny bằng giọng bình tĩnh nhưng vẫn đầy uy quyền.

Không còn dám chọc giận chàng, khiến chàng thay đổi quyết định về chuyện thả họ, Jenny đứng lên và tuân lệnh chàng một cách cảnh giác, vui mừng vì được thoát khỏi cơn đau nhói phía sau.

“Đến gần hơn đi,” chàng mời mọc khi nàng dừng giữa chừng ngoài tầm với của chàng. “Có vẻ hợp lí khi cô phải vá lại hết những thứ cô đã làm hỏng nhỉ. Hãy khâu vết thương cho tôi.” Trong ánh nến, Jenny nhìn thấy vết rách mà nàng để lại trên mặt chàng và nhìn thấy cả thịt tươi đỏ lôm, thêm vào ý nghĩ nàng phải chọc vào đó bằng kim, nàng cảm thấy buồn nôn. Nàng cố nuốt vào câu phản đối dâng lên trong cổ họng và thì thầm qua đôi môi khô ran, “Tôi – tôi không thể.”

“Cô có thể và cô sẽ làm,” Royce nói không khoan nhượng. Một giây trước, chàng đã nghi ngờ tính hợp lí khi để cho nàng lại gần chàng với một cây kim, nhưng khi chứng kiến nỗi hoảng loạn của nàng được nhìn thấy những gì mình gây ra, chàng cảm thấy an toàn hơn. Thực ra, chàng nghĩ, ép cô ta nhìn vào đó – và chạm vào nó – đúng là một sự trả đũa!

Với sự phản đối rõ ràng, Gawin đưa cây kim và chỉ cho nàng, và Jenny cầm trong bàn tay run lẩy bẩy, giơ lên trước mặt Royce, nhưng ngay khi nàng chuẩn bị chạm vào chàng, chàng nắm tay nàng và cảnh cáo bằng giọng lạnh lùng, “Tôi hi vọng cô không ngốc đến nỗi có ý nghĩ thử gây ra bất kì nỗi đau đớn nào không cần thiết?”

“Không, tôi không định. Tôi sẽ không làm thế,” Jenny nói yếu ớt.

Hài lòng, Royce đưa bình rượu cho nàng, “Đây, uống một ít cái này trước đã. Cái này sẽ làm cô bớt sợ.” Nếu lúc đó chàng có đưa nàng thuốc độc, và nói rằng nó làm nàng bớt sợ, thì Jenny cũng vẫn uống, vì nàng quá quẫn trí trước việc phải làm. Nàng nâng bình rượu lên và uống liền ba ngụm lớn, bị nghẹn, và lại nâng lên để uống thêm nữa. Nàng sẽ còn uống nhiều nữa, nếu bá tước không giắt bình rượu khỏi tay nàng. “Nhiều quá sẽ làm mờ mắt cô và khiến cô lóng ngóng,” chàng nói khô khan. “Tôi không muốn cô khâu cái tai của tôi đâu. Bây giờ, bắt đầu đi.” Quay đầu, chàng bình tĩnh đưa bên mặt bị rách lại cho nàng trong khi Gawin đứng bên cạnh Jenny, nhìn nàng làm để đảm bảo nàng không làm gì có hại.

Trước đó chưa bao giờ trong đời Jenny đâm vào da thịt con người bằng kim, và khi nàng đâm kim qua làn da sưng phồng của bá tước, nàng không thể hoàn toàn đè nén tiếng hỗn hển phản kháng của nàng. Quan sát nàng từ góc mắt mình, Royce cố không rụt lại đau đớn vì sợ nàng sẽ nhìn thấy và ngắt xiu ngay. “Đối với một sát thủ, thì cô đúng là có cái dạ dày quá yếu,” chàng nhận xét, cố làm sao nhăng cơn đau của mình, và sao nhăng trí óc nàng khỏi công việc máu me của nàng.

Cắn chặt môi, Jenny đâm cây kim vào thịt chàng lần nữa. Màu sắc mờ nhạt trên mặt nàng, và Royce cố hướng nàng vào một cuộc nói chuyện. “Điều gì khiến cô cho rằng mình được kêu gọi để làm nữ tu?”

“Tôi – tôi không được kêu gọi,” nàng thở dài.

“Thế cô làm gì ở tu viện Belkirk?”

“Cha tôi gửi tôi tới đó.” Nàng nói, nuốt xuống sự ghê tởm việc đang làm.

“Bởi vì ông ta nghĩ cô sinh ra để làm nữ tu?” Royce ngạc nhiên hỏi, vẫn nhìn nàng từ góc mắt của chàng. “Ông ta ắt hẳn phải nhìn thấy một bản chất khác mà cô thể hiện cho tôi thấy.”

Câu nói suýt nữa làm nàng cười, chàng nhận thấy, nhìn nàng cắn chặt môi và màu sắc trở lại trên đôi má nàng. “Thực ra,” nàng nhẹ nhàng thú nhận, giọng nói nhẹ nhàng của nàng ngân nga tuyệt vời khi nàng không giận dữ hoặc là cảnh giác, “tôi nghĩ cha gửi tôi tới đó bởi vì ông đã nhìn thấy chính cái bản chất mà ông thấy.”

“Thật sao?” Royce tiếp tục cuộc đối thoại. “Điều gì khiến cho cô cố giết ông ta?”

Giọng chàng có vẻ bất bình thật sự, làm cho Jenny không thể nén cười. Hơn nữa, nàng không hề ăn gì từ ngày hôm qua, khiến cho tác dụng của rượu lại càng mạnh trong huyết quản nàng, làm nàng thấy thư giãn và ấm áp từ đầu đến chân.

“Sao?” Royce nhấn mạnh, quan sát má lúm nhỏ xinh hiện lên ở góc miệng nàng.

“Tôi không cố giết cha mình,” nàng nói chắc chắn, khâu thêm một mũi.

“Thế cô đã làm gì, để ông ta nhét cô vào cái tu viện ấy?”

“Trên hết, là vì tôi đã từ chối kết hôn với một người – theo cách nào đấy.”

“Thật sao?” Royce nói, thực sự ngạc nhiên khi chàng nhớ lại những lời đồn về con gái cả của Merrick lần cuối chàng ở lại cung điện của Henry. Người ta đồn rằng con gái cả của Merrick là một cô gái xấu xí, lên mặt đạo đức, lạnh lùng và là một bà gái già. Chàng lục lại trí nhớ, cố gắng nhớ xem ai đã mô tả nàng cho chàng theo nghĩa ấy. Edward Balder, giờ thì chàng đã nhớ - Bá tước vùng Locklordon, một sứ thần từ triều đình của vua James, đã nói với chàng về nàng. Nhưng sau đó, tất cả những người mà chàng gặp trong dịp hiếm hoi nghe về nàng đó đều nói vậy về nàng. Xấu xí, ra vẻ đạo đức, gái già, họ đã nói vậy, và còn nhiều nữa, nhưng chàng không thể nhớ được ngay lúc này. “Cô bao nhiêu tuổi?” chàng bỗng hỏi.

Câu hỏi làm nàng lúng túng và ngượng ngùng. “Mười bảy,” nàng thừa nhận, hơi miễn cưỡng, Royce nghĩ, “và hai tuần.”

“Già thế cơ á?” chàng nói, miệng chàng co giật vừa buồn cười vừa động lòng. Mười bảy thì khó mà nói là già, mặc dù hầu hết các cô gái lấy chồng ở tuổi từ mười bốn đến mười sáu. Chàng nghĩ nàng không hợp với khái niệm gái già. “Thế cô là một bà cô tự nguyện hả?”

Sự xấu hổ và phản đối ánh lên trong đôi mắt xanh biếc của nàng, và chàng cố nhớ lại những điều khác mà những người ở triều đình nói về nàng. Chàng không nhớ ra điều gì – trừ việc họ nói em gái nàng, Brenna, hoàn toàn che khuất nàng. Theo lời đồn đại, Brenna có gương mặt xinh đẹp lấn át cả mặt trời và các vì sao. Royce vẫn tự hỏi làm thế nào mà bất kì người đàn ông nào lại yêu thích cái cô tóc vàng nhu mì, nhợt nhạt đó hơn người phụ nữ trẻ quyến rũ bốc lửa này, và rồi chàng nhớ lại rằng chính chàng nói chung cũng đã từng thích những sự an ủi của một cô nàng tóc vàng thiên thần – cụ thể là một cô thôi. “Thế cô là bà cô tự nguyện hả?” chàng nhắc lại, khôn khéo chờ đến khi nàng khâu một mũi nữa rồi mới dùng từ ngữ làm nàng nao núng.

Jenny khâu thêm một mũi nữa, rồi một mũi nữa, và một mũi nữa, cố tránh nhận thức đột ngột lạ lùng về chàng như một người đàn ông đẹp trai, nam tính. Nhưng nàng thú nhận một cách khách quan, chàng thật đẹp trai, ngoài sức tưởng tượng. Khi đã may râu nhẵn nhụi, chàng hiện ra với một vẻ đẹp nam tính, khoẻ mạnh khiến nàng cực kì ngạc nhiên. Quai hàm chàng vuông vắn, cằm chẻ, gò má cao và rộng. Nhưng điều hoàn toàn kinh ngạc là phát hiện sau cùng của nàng: Bá tước Claymore, cái tên làm khiếp hãi kẻ thù của chàng – có cặp lông mi dày nhất mà nàng từng thấy trong đời! Nụ cười nhảy múa trong mắt nàng khi nàng tưởng tượng ra cảnh mọi người ở nhà sẽ xôn xao đến thế nào khi nàng chia sẻ mẫu thông tin ấy. “Cô có phải tự nguyện làm bà cô không?” Royce nôn nóng nhắc lại lần thứ ba.

“Tôi nghĩ chắc là thế, vì cha tôi cảnh cáo tôi là ông sẽ gửi tôi tới tu viện nếu tôi làm hỏng lời cầu hôn duy nhất thích hợp với mình mà tôi từng nhận được.”

“Ai đã cầu hôn cô?” Royce ngạc nhiên hỏi.

“Edward Balder, Bá tước Locklordon. Giữ nguyên nào!” nàng bạo gan ra lệnh khi chàng nhảy lên vì ngạc nhiên. “Tôi sẽ không chịu bị đổ tội làm việc kém cỏi khi ông cứ cử động dưới mũi kim thế đâu.”

Những lời lẽ đe dọa sắc bén thốt ra từ miệng một cô gái, hơn nữa lại là tù nhân của chàng suốt nửa khiến Royce cười lớn. “Cô định khâu bao nhiêu mũi nữa đây?” Chàng hỏi hết cả kiên nhẫn. “Nó chỉ là một vết rách nhỏ thôi mà.”

Cảm thấy tức vì chàng rõ ràng chẳng coi cuộc tấn công bạo gan của nàng ra gì ngoài một sự bất tiện tí chút, Jenny lùi lại và nhìn vào chàng. “Đó là một vết rách lớn, kinh khủng chứ không kém hơn đâu!”

Chàng mở miệng định cãi lại nhưng cái nhìn của chàng lại hạ xuống phía ngực nàng, gò lên lồ lộ dưới lớp vải áo nàng đang mặc. Kì lạ là đến lúc ấy chàng không hề để ý ngực nàng lớn thế nào, hay là eo nàng thon thế nào, và mông nàng tròn lẳn thế nào. Ngay sau đó, Royce tự nhắc nhở mình, vỡ lẽ ra, vì nàng toàn mặc bộ váy không hình dạng của bà xơ cho đến vài giờ trước, và cho đến vài phút trước, chàng còn quá giận không để ý nàng mặc gì cả. Bây giờ khi chàng đã để ý, chàng ước gì mình không biết. Nhìn thấy mọi thứ, chàng nhớ lại mông nàng tròn thế nào dưới tay chàng. Ham muốn len lỏi trong chàng, và chàng đổi vị trí một cách không thoải mái trên ghế dựa.

“Làm cho xong đi,” chàng cộc cằn nói.

Jenny để ý sự thô lỗ đột ngột của chàng, nhưng nàng đổ lỗi cho tâm trạng không vui của chàng – cũng chính tâm trạng này đã khiến chàng trong một lúc thì giống như quỷ, còn lúc khác lại giống một ông anh.

Về phần mình, nàng thấy cơ thể nàng cũng thất thường gần giống tâm trạng của chàng. Vài phút trước nàng bị lạnh, bắt chấp ngọn lửa cháy trong lều. Giờ thì nàng thấy mặc áo quá nóng! Tuy nhiên, nàng thà cố kéo lại mối quan hệ gần như thân thiện giữa họ vài phút trước, bởi vì nàng tha thiết mong muốn tình bạn đó, đơn giản vì nó làm nàng bớt sợ chàng. Nàng nói một cách có chủ ý, “Đường như ông ngạc nhiên khi tôi nhắc tới Bá tước Lochlondon.”

“Đúng thế,” Royce nói, giữ khuôn mặt vô tư.

“Tại sao vậy?”

Chàng không muốn kể với nàng rằng Edward Balder phải chịu trách nhiệm với tất cả những lời đồn đại không hay về nàng ở khắp London. Nếu biết rằng Balder là một kẻ khoe mẽ rỗng tuếch, thì không có gì ngạc nhiên khi hắn phản ứng với việc bị từ hôn bằng cách vấy bẩn tên tuổi người phụ nữ đã từ chối hắn. “Bởi vì hắn ta là một ông già,” cuối cùng Royce trả lời thoái thác.

“Ông ta còn xấu xí nữa.”

“Ừ, cả xấu xí.” Cố thử tưởng tượng, Royce vẫn không hiểu làm sao mà một ông bố yêu con lại cố gả con gái cho lão già dâm dăng đó. Về mặt này, Royce không thể tin là ông bố cũng định nhốt con gái trong tu viện suốt đời thật. Chắc chắn Bá tước Merrick chỉ gửi nàng đến tu viện đó vài tuần để dạy nàng biết tuân lệnh mà thôi. “Cô đã ở tu viện Belkirk bao lâu?”

“Hai năm.”

Miệng chàng há hốc, rồi chàng tự giạt mình và ngậm lại ngay. Mặt chàng rất đau và tâm trạng chàng đột ngột xấu đi. “Rõ ràng là, cha cô cũng thấy cô không dạy dỗ được, cứng đầu, cứng cổ và không biết điều như tôi,” chàng nói mất bình tĩnh, muốn được uống một ngụm rượu nữa.

“Nếu tôi là con gái ông, ông sẽ thấy thế nào?” Jenny hỏi giọng căm phẫn.

“Bị nguyên rủa,” chàng cộc cằn nói, lơ đi cái nhìn bị tổn thương trên mặt nàng. “Trong vòng hai ngày qua, cô đã chống đối tôi nhiều hơn cả hai lâu đài tôi chiếm được bằng vũ lực gần đây.”

“Ý tôi là,” Jenny nói, đôi mắt nàng chứa đầy giận dữ, chống hai tay lên hông, “Nếu tôi là con gái ông, và kẻ thù truyền kiếp của ông bắt cóc tôi, ông sẽ muốn tôi làm gì?”

Nhất thời chết lặng, Royce nhìn nàng khi chàng nghĩ kỹ điều nàng vừa nói. Nàng không điệu dàng cũng không cầu xin lòng thương hại. Thay vì vậy, nàng đã cố hết mức có thể để tuân tự lẽ chàng, trốn thoát khỏi chàng, và giết chàng. Nàng không hề nhỏ lấy một giọt nước mắt, ngay cả khi chàng đánh nàng một trận nhớ đời. Sau đó, khi chàng nghĩ là nàng sắp khóc, thì nàng lại lên kế hoạch đâm chết chàng. Ý nghĩ thoáng qua đầu chàng là nàng chắc hẳn không biết khóc, nhưng trong một giây chàng mê mải tưởng tượng chàng sẽ cảm thấy thế nào nếu nàng là con gái chàng – một nạn nhân vô tội bị bắt cóc khỏi một tu viện an toàn.

“Thu móng vuốt lại đi, Jennifer,” chàng nói cộc lốc. “Tôi hiểu cô muốn nói gì rồi.”

Nàng nhận chiến thắng với một cái gật đầu lịch sự - thực ra là duyên dáng hơn nhiều so với những gì Royce chịu thừa nhận.

Đó là lần đầu tiên Royce nhìn thấy nàng thật sự mỉm cười, và tác động của nụ cười lên mặt nàng còn hơn cả sưng sốt. Nụ cười đến chậm rãi, rạng lên trong mắt nàng cho tới khi chúng toả sáng, rồi chạm đến khuôn miệng phóng khoáng của nàng, làm mềm chúng ở hai bên góc cho đến khi chúng mở ra, hé lộ một chút hàm răng trắng phau, và một đôi má lúm nhỏ xíu ở nơi góc miệng nàng.

Đáng lẽ Royce đã cười với nàng, nếu lúc đó chàng không bắt gặp cái nhìn khinh thị trên mặt Gawin, và chàng nhận ra rằng mình đang đối đãi với tù nhân một cách hào hiệp ngớ ngẩn – quan trọng hơn là, đối với con gái của kẻ thù. Hơn tất cả, sự phá phách của người đàn bà này làm cho rất nhiều lính của chàng phải run rẩy vì rét dưới trời lạnh đêm nay, không có cả chăn cho họ ủ ấm. Chàng gật đầu cộc lốc về phía tám thám. “Đi ngủ đi. Mai, cô bắt đầu sửa chữa những thiệt hại cô gây ra ấy cái chán.”

Sự thô lỗ của chàng làm biến mất nụ cười trên mặt nàng, nàng bước lùi lại.

“Tôi nói là làm đây,” chàng thêm vào, giận dữ với chính mình hơn là với nàng.

“Cho đến khi cô sửa xong mấy cái chấn, cô sẽ ngủ không có chấn.”

Cầm nàng hếch lên kiêu hãnh giống như chàng thường thấy, và quay về phía những tấm thảm dùng làm giường ngủ của chàng. Royce nhận thấy nàng di chuyển duyên dáng như một nữ bá tước, chứ không phải là một bà xơ.

Jenny nằm trên tấm thảm lông thú trong khi chàng thổi tắt nến; một lát sau, bá tước cũng nằm dài xuống bên cạnh nàng, kéo tấm lông thú quanh mình để giữ ấm. Sự thoải mái do rượu đột ngột thoát khỏi nàng, và tâm trí suy kiệt của nàng ôn lại mỗi một giờ lo lắng sợ hãi trong suốt ngày dài đằng đẵng, từ lúc bình minh Brenna và nàng lên kế hoạch trốn, cho đến vài giờ trước khi người đàn ông nằm bên cạnh nàng bây giờ bắt được nàng.

Nhìn chằm chằm vào bóng tối, nàng nhớ lại hình ảnh đáng sợ hơn tất cả - hình ảnh mà nàng cố quên suốt buổi tối nay. Trước mắt nàng là Thor đẹp lồng lẩy, nhảy qua cây rừng không hề nhọc công, chạy lên đỉnh đồi, vượt qua hết chướng ngại vật này đến chướng ngại vật kia, và rồi nàng nhìn thấy con ngựa nằm chết trên tảng đá, bộ lông óng ánh, bóng mượt dưới ánh trăng.

Nước mắt đọng quanh mắt nàng; nàng phát ra một tiếng thốn thức và rồi lại một tiếng nữa, cố giữ chúng lại, nhưng nỗi đau đớn nàng dành cho con vật dũng cảm không thể xoa nhòa được.

Sợ phải ngủ trước nàng nên Royce vẫn nghe thấy những âm thanh rời rạc trong tiếng thở của nàng, và cả một tiếng thút thít rất nhẹ, rất đáng nghi. Có khả năng nàng cố nặn ra nước mắt, hi vọng chàng sẽ thương tình mà cho nàng tấm chăn lông, chàng quay sang phía nàng và nhẹ nhàng quay mặt nàng lại phía mình. Mắt nàng long lanh vì nước mắt. “Cô lạnh lắm à, cô đang cố nuốt nước mắt?” Hoàn toàn kinh ngạc, chàng cố nhìn khuôn mặt nàng trong ngọn lửa nhỏ xíu sắp tàn ở giữa lều.

“Không,” nàng nói giọng khàn khàn.

“Thế sao?” chàng hỏi, hoàn toàn không hiểu cái gì đã hạ gục được tính kiêu ngạo ương bướng của nàng khiến nàng phải khóc. “Hay tại tôi đánh cô đau quá?”

“Không,” nàng thì thầm đau đớn, mắt nàng khoá chặt trong mắt chàng. “Con ngựa của ông.”

Trong tất cả những thứ nàng có thể nói, thì đó là điều cuối cùng chàng mong đợi và cũng là điều chàng muốn nghe nhất. Bằng cách nào đó biết nàng thực sự hối hận về cái chết của con ngựa khiến cho nỗi đau bớt đi một phần.

“Nó là con vật đẹp dễ nhất mà tôi từng thấy trong đời,” nàng khàn khàn nói thêm. “Nếu tôi biết việc ăn trộm nó sáng nay có thể dẫn nó đến cái chết, tôi thà ở lại đây đến khi tôi có thể - có thể tìm được cách khác.”

Nhìn lên đôi mắt trong bóng tối của bá tước, Jenny thấy chàng rúm lại khi chàng bỏ tay ra khỏi mặt nàng. “Đúng là kì tích khi cô ngã ngựa trước nếu không cả hai đều chết rồi,” chàng nói cộc lốc.

Quay sang phía của nàng, nàng giấu mặt trong tấm thảm lông thú. “Tôi đã không ngã,” nàng thì thầm, “nó đã hất tôi ra. Tôi đã cưỡi nó vượt chướng ngại vật suốt cả ngày. Tôi biết chúng tôi có thể dễ dàng vượt qua gốc cây ấy, nhưng khi nhảy lên, nó đồng thời chồm lên, không vì lí do gì hết, và tôi ngã ra đằng sau. Chính nó đã hất tôi ra trước khi nhảy.”

“Thor sinh được hai ngựa non, Jennifer,” Royce nói bằng giọng nhẹ nhàng thô ráp, “giống hệt như nó. Một con đang ở đây, con còn lại đang được huấn luyện ở Claymore. Với tôi nó không hoàn toàn mất đi.”

Từ nhân của chàng thở phào, và trong bóng tối, nàng nói đơn giản, “Cảm ơn.”

Một cơn gió ào ào thổi qua thung lũng tối đen không ánh trăng, vấy lấy đám lính đang ngủ trong cái ôm giá lạnh cho đến khi răng họ va vào nhau lập cập, mùa thu đã đến sớm và khắc nghiệt như thể mùa đông. Trong lều, Royce cuộn mình trong tấm lông thú ấm áp và cảm thấy một bàn tay lạnh giá khác lạ chạm vào cánh tay chàng.

Chàng mở mắt và nhìn thấy Jenny đang run cầm cập trên tấm thảm, cơ thể mỏng manh của nàng cuộn tròn như quả bóng, đầu gối nàng co lên tận ngực, khi nàng cố giữ lấy hơi ấm. Thực tế Royce không hề ngại ngủ đến mức không biết mình đang làm gì, chàng cũng không hề quên chính chàng đã cấm nàng ngủ với chăn ấm cho đến khi nàng sửa lại hết những tấm chăn hồng cho lính của chàng. Và, thành thực mà nói, khi chàng nhìn ngắm cái thân hình run lẩy bẩy của nàng, thì chàng cũng nghĩ đến lính của mình đang bị lạnh hơn nàng gấp nhiều lần giữa cảnh màn trời chiếu đất, không lều trại. Do đó hoàn toàn không có lời bào chữa nào cho hành động tiếp theo của chàng: dựa người trên khuỷu tay, chàng với tay qua người Jennifer và cầm mép của tấm lông thú dày, rồi chàng kéo chúng cuộn quanh người nàng, để chúng tạo thành cái chăn ấm xung quanh nàng.

Chàng nằm lại và nhắm mắt không hề ăn năn. Rốt cuộc thì, những người lính của chàng đã học cách thích nghi với mọi khó khăn và điều kiện thời tiết. Còn Jennifer Merrick thì không.

Nàng chuyển động, rúc sâu hơn vào tấm lông thú, và như thế nào đó mà mộng nàng dựa vào chỗ đầu gối đưa lên của Royce. Mặc dù bị ngăn cách bởi tấm lông thú dày, trí não chàng ngay lập tức hình dung ra mọi đường nét nữ tính quyến rũ ở ngay trong tầm tay với của chàng. Nhưng Royce kiên trì đẩy những suy nghĩ đó ra khỏi đầu. Nàng có một khả năng đặc biệt cùng lúc vừa là cô gái vô tư, non nớt lại vừa là nữ thần tóc vàng rực lửa – nàng là một đứa trẻ có thể dễ dàng bề gãy nổi giận dữ của chàng như bề một cành cây khô, và một người đàn bà có thể làm dịu cả nỗi đau chỉ với lời “xin lỗi” thì thầm. Nhưng dù là đứa trẻ hay người đàn bà, chàng cũng không dám chạm vào nàng, vì bằng cách này hay cách khác, chàng cũng sẽ phải để nàng đi, nếu không chàng sẽ làm hỏng hết mọi kế hoạch đã được sắp xếp cẩn thận cho tương lai của chàng trong một vài tháng tới. Dù cha của Jennifer có đầu hàng hay không, điều đó cũng không thực sự quan trọng với Royce. Trong vòng một tuần, hoặc cùng lắm là hai, chàng sẽ trả nàng về với cha, nếu ông ta chấp nhận đầu hàng theo các điều kiện của Henry, hoặc chàng sẽ mang nàng cho chính Henry nếu cha nàng từ chối đầu hàng. Giờ đây nàng là tài sản của Henry, chứ không phải của Royce, và chàng không muốn làm phức tạp vấn đề lên theo bất kì cách nào nếu chàng ngủ với nàng.

Bá tước Merrick đi lại trước ngọn lửa ở trung tâm sảnh lớn, khuôn mặt ngài nhăn lại phần nộ trước những kế hoạch mà hai đứa con trai và bốn người bạn, người đồng đội được tin cậy nhất đưa ra.

“Chúng ta không thể làm gì,” Garrick Carmichael chán nản nói, “cho đến khi Vua James gửi quân tăng cường như ngài đã yêu cầu khi báo cáo việc Sói bắt cóc các cô gái.”

“Sau đó chúng ta có thể tấn công tên con hoang đó và giết hắn,” Ma, cậu con út gầm ghe. “Hắn đã đến rất gần với biên giới của chúng ta rồi – chúng ta không còn cần phải hành quân dài mệt mỏi để đến đánh nhau với hắn nữa.”

“Con không thấy có gì khác biệt chuyện hắn ở gần ta hay không và ta có bao nhiêu lính,” William, người con lớn nhất, lạnh lẽo nói. “Thật ngu ngốc khi tấn công hắn trước khi giải cứu Brenna và Jenny.”

“Làm thế quái nào mà chúng ta cứu được họ trước?” Malcolm quát. “Giờ này có lẽ họ đã chết nghèo rồi,” cậu nói cục cằn. “Chẳng còn gì để làm ngoài việc tìm cách trả thù.”

Với thân hình nhỏ nhắn hơn nhiều và cái đầu lạnh hơn nhiều so với em trai và cha dượng của mình, William gạt đám tóc màu nâu đỏ khỏi trán và rướn người về phía trước trên ghế, nhìn thẳng vào cậu em. “Kể cả khi Vua James gửi quân cho chúng ta đủ để tấn công Sói, chúng ta cũng sẽ không giải thoát được hai chị em. Họ sẽ chết trong cuộc chiến – hoặc là bị giết ngay khi nó bắt đầu.”

“Hãy thôi phản đối mọi kế hoạch đi trừ khi con có cái gì khá hơn!” bá tước nạt.

“Con nghĩ là có,” William nhẹ nhàng trả lời và mọi cái đầu đều hướng về anh. “Chúng ta không thể đưa hai chị em họ thoát ra bằng vũ lực, nhưng lén lút thì được. Thay vì gửi quân đến thách đấu với hắn, hãy để con dẫn theo vài người đi cùng. Chúng con sẽ ăn mặc như những nhà buôn, hay là thầy đồng, hoặc ai đó, chúng con sẽ theo dõi đội quân của Sói cho đến khi lại gần mấy cô gái. Jenny,” anh trêu mếu nói, “có thể cũng nghĩ như con. Nếu thế, em ấy chắc đang chờ chúng ta.”

“Con muốn chúng ta tấn công!” Malcolm kêu lên, ham muốn thử sức với Sói lần nữa đè bẹp mọi lí trí của cậu ta, đồng thời vì cậu chẳng lo lắng chút gì ấy người chị em gái của mình.

Cả hai chàng trai trẻ đều quay qua chờ ý kiến của người cha. “Malcolm,” ông nói trù mến, “Có vẻ như con muốn làm theo cách của một người đàn ông – theo đuổi phục thù mà bất chấp hậu quả. Con sẽ có cơ hội tấn công khi Jamie gửi tăng viện cho chúng ta. Còn bây giờ –” ông nhìn về phía William với một sự tôn trọng mới mẻ - “kế hoạch của anh trai con là cái tốt nhất mà chúng ta có.”

6. Judith Mcnaught - Chương 6

Chương 6

Trong vòng năm ngày tiếp theo, Jenny bắt đầu nhận ra thời khoá biểu của toàn bộ doanh trại. Buổi sáng, ngay sau bình minh, lính tráng thức dậy và luyện tập với vũ khí vài giờ, khiến cho cả thung lũng và cánh đồng vang lên âm thanh chói tai, không ngừng nghỉ của gươm chạm khiên, gươm đấu với gươm. Các xạ thủ của Sói, với kĩ năng thần kì, cũng luyện tập mỗi ngày, thêm vào đồng loạt âm của kim loại va nhau tiếng cung bật vù vù của họ.

Thậm chí cả ngựa cũng được đưa ra ngoài mỗi ngày và được luyện tập, các kỵ sĩ cưỡi ngựa phi nước đại trong trận đánh giả với những đối thủ tưởng tượng. Rất lâu sau khi những người đàn ông đã nghỉ ăn bữa trưa, âm vang chiến trận vẫn còn ong ong trong tai nàng.

Ngồi trong lều của Royce, bàn tay bận rộn với việc vá lại mấy cái chần, Jenny lắng nghe tiếng ồn ào không dứt, cố gắng một cách không thành công để làm dịu nỗi lo lắng của mình. Nàng không thể tưởng tượng làm thế nào mà quân của cha nàng có thể sống sót khi chiến đấu với những “cỗ máy chiến tranh” mà Sói đã huấn luyện những người lính của mình, nàng cũng không thể ngừng lo lắng lãnh địa Merrick không kịp chuẩn bị để đối phó với cuộc tấn công sắp tới vào họ. Rồi nỗi lo của nàng lại hướng tới Brenna.

Nàng không hề được nhìn thấy em gái kể từ cái đêm mà họ gần trốn thoát. Em trai của bá tước, Stefan rõ ràng là có nhiệm vụ cầm tù Brenna trong lều của anh ta, cũng như bá tước Claymore đang làm với Jenny; tuy nhiên, bá tước cầm hai cô gái ở cùng nhau. Jenny không ngừng hỏi chàng về Brenna và chàng cũng thành thực trả lời rằng Brenna đang an toàn và được chăm sóc tốt bởi em trai chàng.

Đặt đồ khâu sang một bên, Jenny đứng dậy và đến bên cửa lều mở, thềm được đi bộ ra ngoài. Thời tiết đầu tháng Chín thật đẹp - ấm áp suốt cả ngày, mặc dù ban đêm thì lạnh. Đội vệ sĩ tinh nhuệ của Sói - gồm mười lăm người đàn ông chỉ có nghĩa vụ trung thành với Royce, chứ không phải với quân đội - đang luyện tập trên lưng ngựa ở phía xa xa của cánh đồng, và mặc dù nàng rất muốn ra ngoài đi dạo dưới ánh mặt trời, nhưng điều đó đã bị người giam giữ nàng cấm tiệt, thái độ của chàng với nàng mỗi ngày càng thêm cứng rắn. Các hiệp sĩ, đặc biệt là Ngài Godfrey và Ngài Eustace, trước đây đã rất lịch thiệp với nàng, giờ đây cũng đối xử với nàng như kẻ thù mà họ buộc phải chịu đựng ở cùng. Brenna và nàng đã lừa họ, và không ai trong số họ có vẻ sẽ quên được hay bỏ qua chuyện đó.

Đêm đó, sau khi ăn xong, Jenny lại nói về điều chi phối tâm trí nàng nhiều nhất. “Tôi muốn gặp em tôi,” nàng nói với bá tước, cố gắng tận dụng tâm trạng vui vẻ của chàng.

“Vậy thì hãy xin ta,” chàng nói ngắn gọn, “chứ đừng có kẻ lể với ta.”

Jenny căng thẳng bởi giọng điệu của chàng, ngừng lại để đánh giá tình trạng nguy hiểm của nàng cùng với tầm quan trọng của việc đạt được mục đích, và sau một chút e dè, nàng gật đầu chấp nhận, và ngọt ngào nói, “Vậy thì, em có thể gặp em gái không, thưa đức ông?”

“Không.”

“Vì Chúa tại sao lại không?” Jenny bùng nổ, ngay lập tức quên mất nàng đang giả vờ ngoan ngoãn.

Mắt chàng long lanh vì cười. “Bởi vì,” Royce nhận xét, thích thú đùa cợt với nàng dù rằng chàng đã quyết sẽ giữ khoảng cách với nàng cả về mặt thể xác lẫn tinh thần. “Như ta đã nói với nàng, nàng gây ảnh hưởng

xấu đến em gái. Nếu để mặc cô ta, không có nàng, thì cô ta sẽ không thể tưởng tượng ra hay đủ can đảm để lên kế hoạch chạy trốn. Và không có cô ta, thì nàng không thể bỏ đi được.”

Jenny rất thèm được gọi chàng bằng những cái tên làm chàng tức điên, nhưng làm thế chỉ khiến nàng thất bại thêm. “Em không cho là ông sẽ tin em nếu em hứa với ông em sẽ không cố trốn nữa.”

“Nàng sẵn lòng làm việc đó?”

“Vâng. Vậy em có được gặp em gái không?”

“Không,” chàng sửa lại nhã nhặn hơn, “Ta e là không.”

“Tôi thấy thật khó tin,” nàng tuyên bố với thái độ cao ngạo, vương giả khi nàng chậm chậm đứng lên, “ông không thể cầm chắc toàn bộ quân đội nước Anh đủ để giam hãm hai người phụ nữ yếu đuối. Hay là ông quá ác độc nên mới từ chối tôi?”

Miệng chàng cứng lại, nhưng chàng không nói gì, rồi ngay sau khi ăn xong chàng rời khỏi lều và cho đến khi Jennifer đi ngủ từ rất lâu chàng mới quay về.

Sáng hôm sau, Jenny rất ngạc nhiên khi thấy Brenna được đưa đến cửa lều. Những bộ váy nữ tu họ chôn giấu dưới bụi cây quá bẩn thỉu nên không mặc được, và bây giờ Brenna cũng như Jenny phải mặc áo chen, quần bó ống và đi ủng cao cổ rõ ràng là mượn của một trong số những người đàn ông.

Sau khi ôm cô thật chặt, Jenny kéo cô ngồi xuống cạnh mình và định bàn bạc về những cách để chạy trốn, thì ánh mắt nàng nhìn thấy một đôi ủng đàn ông thò ra ở vách lều sát mặt đất. Đôi ủng có đinh thúc ngựa bằng vàng chỉ dành riêng cho các hiệp sĩ.

“Chị có khoẻ không, chị gái?” Brenna hỏi đầy lo lắng.

“Khỏe lắm,” Jenny trả lời, tự hỏi hiệp sĩ nào đang ở ngoài đó và dù là ai thì họ cũng được lệnh phải nghe mảy cô gái nói chuyện. Một cái nhìn đột ngột, đầy hàm ý lướt qua mặt Jenny và nàng nói thêm, “Thực ra, nếu chị biết mình sẽ được đối xử tốt thế này, thì chị đã chẳng gắng sức mà trốn một cách ngu ngốc.”

“Sao?” Brenna thở gấp, mặt cô kích động.

Jenny ra hiệu cho cô giữ im lặng, rồi nâng khuôn mặt Brenna giữa đôi bàn tay mình và hướng ánh mắt của cô về phía đôi ủng đen bên ngoài lều. Bằng giọng thì thào nhỏ xíu, nàng nói, “Nếu chúng ta có thể thuyết phục họ tin là ta không còn muốn trốn nữa, chúng ta sẽ có cơ hội tốt hơn để làm chuyện đó. Chúng ta phải trốn, Brenna, trước khi cha đầu hàng. Nếu cha làm thế, thì mọi chuyện sẽ quá muộn.”

Brenna gật đầu hiểu ý và Jenny tiếp tục nói, “Chị biết là lúc bị bắt trông chị không phải thế, nhưng nói thực với em là chị sợ chết khiếp khi ở một mình trên những ngọn đồi đó vào cái đêm mà mình chạy trốn. Và khi chị nghe thấy tiếng sói tru –”

“Sói!” Brenna kêu. “Chị đã nói đó là tiếng cú.”

“Không, chị gần như chắc chắn khi nghe thấy tiếng ấy, đó là một con sói kinh khủng! Nhưng vấn đề là, ở đây chúng ta an toàn – chúng ta sẽ không bị giết hay làm nhục như lúc đầu chị nghĩ, vì thế chẳng có lí do gì chúng ta phải mạo hiểm chạy trốn lần nữa và tự tìm đường về nhà. Bằng cách này hay cách khác, sớm thôi, Cha sẽ cứu chúng ta mà.”

“Vâng!” Brenna hoà theo, khi Jenny ra hiệu để cô nói to đồng tình. “Em hoàn toàn đồng ý!”

Đúng như Jennifer hi vọng, Stefan Westmoreland, chính là người đã đứng bên ngoài lều, đã báo cáo với anh trai những gì anh nghe thấy. Royce lắng nghe với đôi chút ngạc nhiên, nhưng tính hợp lí đằng sau sự tự nguyện rút lui trong trật tự của Jennifer rõ ràng là không thể trời cãi. Hơn nữa, việc Jennifer sẵn sàng chờ đợi cho đến khi sự giam cầm họ chấm dứt cũng là hợp tình, và cả những lí do nàng nói với em gái về quyết định của nàng cũng vậy.

Và như thế, mặc dù vẫn còn những mối lo ngại mơ hồ, Royce ra lệnh cho lính gác quanh lều của chàng giảm từ bốn xuống còn một người, và người đó là Arik, vai trò của anh ta chỉ là để bảo vệ an toàn cho chính những tù nhân. Chẳng bao lâu sau khi mệnh lệnh được ban ra, Royce thấy mình dù đứng ở đâu trong doanh trại, cũng hay đưa mắt về lều của chàng – luôn luôn trông mong sẽ thấy một mái tóc đỏ óng rồi nù cổ lách

qua vật lều. Hai ngày trôi qua và nàng vẫn cam chịu ở trong phạm vi căn lều, chàng thay đổi quyết định và bảo với Jennifer là nàng được phép ở với em gái mỗi ngày một giờ. Nhưng đồng thời chàng cũng nghi ngờ tính khôn ngoan của việc làm đó.

Jennifer, biết rõ những lí do của sự thay đổi này, bắt đầu tìm kiếm những cơ hội để củng cố lòng tin của bá tước với nàng để từ đó khiến chàng cho linh lợi là việc canh gác.

Tối tiếp theo, số mệnh đưa tới cho nàng một cơ hội tuyệt vời, và Jenny đã tận dụng tối đa cơ hội đó: Nàng vừa bước ra ngoài với Brenna, định nói với Arik họ muốn đi bộ vòng quanh lều – khu vực này hiện nay đã được giới hạn cho họ - thì tình hình có hai việc cùng xảy đến với Jenny: Thứ nhất nàng thấy Arik và đám lính gác của Sói đang ở cách nàng khoảng hai mươi lăm mét, đang can dự vào một vụ tranh cãi giữa những người đàn ông với nhau; thứ hai là, xa xa phía bên trái nàng, bá tước đã quay lại và quan sát Jennifer và Brenna.

Nếu không biết chàng đang quan sát, chắc nàng đã cố chạy vào rừng với Brenna, nhưng vì nàng ngay lập tức nhận ra chàng có thể tóm gọn họ trong vòng vài phút nếu họ làm thế, nàng liền làm một việc khôn ngoan hơn nhiều: Cố tỏ ra nàng không hề biết bị theo dõi, nàng khoác tay Brenna, và chỉ cho biết sự vắng mặt của Arik, rồi nàng thận trọng đi ngược hướng với khu rừng, ngoan ngoãn đi vòng quanh phạm vi lều mà họ được phép. Bằng cách làm như vậy, Jenny đã khéo léo khiến cho Royce tin rằng, ngay cả khi không có lính gác, nàng cũng sẽ không tìm cách trốn.

Màn diễn thành công ngoài sức tưởng tượng. Tối đó, Royce, Stefan, Arik và các hiệp sĩ áo đen tập trung để bàn kế hoạch nhỏ trại ngày hôm sau và bắt đầu hành quân bốn mươi kilômét về hướng đông bắc tới lâu đài Hardin, đây là nơi đội quân được nghỉ ngơi trong khi chờ tăng viện từ London. Trong suốt cuộc thảo luận và trong bữa ăn sau đó, cách đối xử của Royce Westmoreland với Jenny gần như là lịch sự! Và khi tất cả mọi người đã ra khỏi lều, chàng quay qua nàng nhẹ nhàng nói, “Nàng và em gái sẽ không bị cấm gặp nhau nữa.”

Jenny đang định ngồi xuống đồng cảm lắm, dừng lại giữa chừng vì lạ lùng trước giọng nói dịu dàng của chàng và nhìn chàng đắm đắm. Nàng cảm thấy bức bối, không thể cất nghĩa được nhưng cũng không hề nghi ngờ khi nàng nhìn lên khuôn mặt kiêu hãnh, quý phái của chàng. Điều này giống như chàng đã ngừng coi nàng như kẻ thù và đang yêu cầu nàng cũng làm như vậy, và nàng không biết phải phản ứng thế nào.

Khi nàng nhìn vào đôi mắt màu bạc khôn dò của chàng, bản năng mách nàng rằng đề nghị hoà hoãn sẽ khiến chàng còn nguy hiểm với nàng hơn cả sự thù địch, nhưng tâm trí nàng phản đối điều đó, vì nó chẳng nghi lí gì với nàng. Chắc chắn nàng sẽ có lợi từ mối quan hệ bạn bè sơ giao giữa họ, và thực tế là nàng đã khá thích thú với những câu đùa vui giữa họ khi nàng khâu vết thương cho chàng buổi tối nọ.

Nàng mở miệng định cảm ơn đề nghị của chàng, rồi dừng lại. Nó giống như một sự phản bội chính mình nếu nàng cảm ơn kẻ bắt cóc nàng vì sự rộng lượng của hắn, giả đồ như mọi chuyện đã được tha thứ và họ là những người bạn tốt. Hơn nữa, mặc dù nàng vui vì đã khiến chàng tin nàng, nàng cũng cảm thấy xấu hổ vì trò lừa đảo và sự giả dối mà nàng đã thực hiện. Dù chỉ là một cô gái trẻ, Jenny đã có tính ngay thẳng và cởi mở - thái độ này đã khiến cha nàng không vừa lòng và chính nó cũng khiến nàng thách thức người anh trai kẻ quỷ quyệt trong một trận đấu vì danh dự, chứ không cố đánh bại hắn ta bằng trò lừa gạt bẩn thỉu của hắn. Sự cởi mở và trung thực đã khiến nàng bị đẩy vào tu viện. Tuy nhiên, ở đây nàng bị buộc phải nhượng bộ với lừa dối, và dù những cố gắng của nàng đã được tưởng thưởng, và lí do của nàng là chính đáng, thì nàng vẫn cảm thấy xấu hổ vì những gì đã làm. Kiêu hãnh và trung thực và liêu lĩnh đang xung đột lẫn nhau bên trong nàng, và lương tâm nàng bị giằng xé trong xung đột.

Nàng cố nghĩ xem Mẹ bề trên Ambrose sẽ làm gì trong tình huống này, nhưng đơn giản là ngay từ đầu nàng không thể tưởng tượng được ai đó dám xúc phạm đến danh dự của bà tu viện trưởng, chưa nói đến việc dám ném bà qua lưng ngựa như một bao bột, và tất cả những điều khác mà Jenny đã phải chịu kể từ khi đến đây.

Nhưng có một điều chắc chắn, Mẹ bề trên Ambrose luôn đối xử công bằng với tất cả mọi người, bất kể trong tình huống tồi tệ thế nào.

Bá tước đã dành cho Jenny lòng tin cậy – và một mối quan hệ bạn hữu – điều này nàng có thể trông thấy trên mặt chàng; nghe thấy trong giọng nói trầm ấm dịu dàng của chàng. Nàng không thể, và không dám từ

chối lòng tin ấy.

Tương lai lãnh địa của nàng phụ thuộc vào việc nàng có thể trốn thoát – hay ít nhất là được cứu dễ dàng hay không, vì chắc chắn họ sẽ thử làm điều đó trước khi đầu hàng. Vì vậy, Jenny cần chút tự do trong doanh trại – nhiều nhất có thể. Dù xấu hổ hay không, nàng cũng không có lí do chính đáng để khinh thường lòng tin của chàng. Nàng cũng không thể từ chối tình bạn của chàng mà không làm tổn thương lòng tin đó, nhưng ít nhất nàng cố gắng đáp trả ở một mức độ chân thành và trung thực nào đó.

Đã quyết định sau một hồi dài im lặng, Jenny nhìn lên bá tước, héch cằm nàng lên và với một cái gật đầu vui vẻ không chú ý, nàng chấp nhận yêu cầu hoà hoãn của chàng.

Cảm thấy thú vị nhiều hơn là phiền phức khi chàng hiểu lầm nàng chấp thuận “trong danh dự” sự rộng lượng của chàng, Royce khoanh tay trên ngực và tựa hông vào bàn, một bên lông mày nhướn lên vẻ châm biếm buồn cười.

“Nói cho ta biết vài điều, Jennifer,” chàng nói khi nàng ngồi xuống dưới tấm thảm và khoanh chân lại, “khi nàng ở trong tu viện, có phải nàng được cảnh cáo phải tránh xa bảy tội lỗi?”

“Vâng, tất nhiên.”

“Bao gồm cả tội kiêu ngạo?” chàng cần nhắc, bị ánh nền phản chiếu lên từng sợi tóc óng ả của nàng làm xao lãng khi nó phủ qua vai nàng.

“Tôi không hề kiêu ngạo,” nàng nói với nụ cười quyến rũ, biết rõ chàng đang ám chỉ đến sự chấp thuận muộn màng, hơi thiếu tôn trọng đề nghị hoà hoãn của chàng.

“Tôi nghĩ mình hơi ngang ngạnh. Bướng bỉnh nữa. Và cứng rắn. Nhưng tôi không nghĩ mình kiêu ngạo.”

“Những lời đồn, và cả kinh nghiệm của bản thân ta với nàng, đều khiến ta phải nghĩ ngược lại.”

Giọng điệu gượng gạo của chàng làm Jenny phá ra cười, và Royce bị chìm đắm trong cảm giác sung sướng và đẹp đẽ của nụ cười ấy. Chàng chưa bao giờ nghe thấy âm thanh tiếng cười của nàng trước đây, hay là nhìn thấy nụ cười bùng lên trên đôi mắt đẹp của nàng. Ngồi trên đồng thảm lông thú, cười với chàng, Jennifer Merrick đẹp đến không thể quên nổi. Chàng biết điều đó cũng rõ ràng như chàng biết nếu chàng bước tới và ngồi xuống bên cạnh nàng, chàng cũng sẽ không thể cưỡng lại nàng được nữa. Chàng rụt rè, nhìn nàng, lặng lẽ cân nhắc mọi lí do khiến chàng nên đứng nguyên tại chỗ - và rồi giấu kín mục đích của mình, chàng làm điều ngược lại.

Chàng với tay lấy hai cái li và một bình rượu trên bàn bên cạnh chàng, rồi chàng mang tất cả tới chỗ cái thảm. Rót rượu vào li, chàng đưa cho nàng một cái. “Nàng bị gọi là Jennifer kẻ kiêu ngạo, nàng có biết chuyện đó không?” chàng hỏi, mỉm cười với gương mặt quyến rũ của nàng.

Không hề biết mình đang lao đầu vào một lĩnh vực nguy hiểm mà nàng chưa từng biết tới, Jenny nhún vai, đôi mắt nàng nhảy múa vui vẻ. “Đó là lời đồn đại, sau khi tôi ra mắt Ngài Balder, tôi đoán vậy. Ông cũng bị gọi là Kẻ huỷ diệt Scotland, và người ta nói ông giết trẻ con rồi uống máu chúng.”

“Thật à?” Royce nói với một cái rùng mình cường điệu, rồi chàng ngồi xuống bên cạnh nàng. Chàng thêm vào nửa đùa nửa thật, “Hèn gì mà cá nhân tôi không được hoan nghênh cả trong những lâu đài ở Anh.”

“Thật sao?” nàng hỏi, lúng túng và cố nén một sự thương cảm đang dâng trào. Chàng có thể là kẻ thù của Scotland, nhưng chàng chiến đấu vì nước Anh, và thật là không công bằng nếu chính đồng bào chàng lại từ chối chàng.

Nâng li của nàng, Jenny uống vài ngụm để bớt căng thẳng, rồi nàng hạ cái li nặng xuống, quan sát chàng trong ánh lửa từ ngọn nến mỡ đặt trên bàn bên kia căn lều. Anh chàng Gawin đang ở phía đối diện, có vẻ đang mê mải đánh bóng áo giáp của chủ nhân bằng cát và giấm.

Giới quý tộc Anh quốc, nàng quyết định, hẳn phải rất kì quặc, vì như ở Scotland, thì người đàn ông bên cạnh nàng chắc hẳn sẽ được đánh giá là người anh hùng cực kì đẹp trai và được hoan nghênh ở mọi lâu đài có các cô gái chưa chồng! Mặc dù chàng có một vẻ kiêu ngạo; quai hàm cứng rắn, thô và cái cằm được đóng dấu bởi sự quả quyết sắt đá và quyền năng không thể thay đổi, nhưng khi gộp chung lại, thì lại thành một gương mặt đậm chất nam tính và đẹp trai. Không thể đoán được tuổi của chàng; đời sống với nắng và gió

đã tạo nhiều nếp nhăn nơi đuôi mắt và khoé miệng chàng. Nàng đoán chàng phải già hơn nhiều so với vẻ bề ngoài, vì nàng không thể nhớ được lần đầu tiên nàng nghe được những huyền thoại về sự huỷ diệt của Sói. Đột nhiên nàng thấy rất kì lạ tại sao chàng dành cả đời trên chiến trường, mà lại vẫn chưa kết hôn và sinh người thừa kế cho tất cả những sự sản mà chàng đã chinh phục được.

“Sao ông lại quyết định không kết hôn?” Nàng chợt hỏi, và rồi không thể tin được là nàng đã thực sự hỏi câu này.

Ngạc nhiên hiện ra trên mặt chàng khi chàng nhận thấy, chàng mới ở tuổi hai mươi chín, mà rõ ràng nàng đã coi chàng qua cái tuổi kết hôn lâu rồi. Lấy lại vẻ mặt điềm tĩnh chàng hài hước hỏi, “Nàng nghĩ tại sao ta chưa kết hôn?”

“Bởi vì chưa có tiểu thư thích hợp nào hỏi cưới ông?” Nàng bạo gan hỏi với nụ cười nửa miệng xác xược mà Royce thấy cực kì quyến rũ.

Bất chấp thực tế đã có rất nhiều lời đề nghị hôn nhân dành cho chàng, chàng chỉ cười hỏi. “Ta hiểu rằng nàng nghĩ ta quá già?”

Nàng gật đầu cười. “Có vẻ như cả hai ta sinh ra để trở thành người ế chồng, ế vợ.”

“A, nhưng nàng là bà cô tự nguyện, vì thế nàng không giống ta.” Hoàn toàn vui vẻ, Royce chống khuỷu tay, nhìn má nàng hồng lên do chỗ rượu mạnh mà nàng đã uống. “Theo nàng thì ta đã sai ở chỗ nào?”

“Tất nhiên tôi không biết. Nhưng tôi nghĩ,” nàng nói tiếp sau một giây suy nghĩ, “không có nhiều cơ hội để ông gặp gỡ những tiểu thư danh giá trên chiến trường.”

“Đúng. Ta đã dành cả đời để chiến đấu vì hoà bình.”

“Lí do duy nhất không có hoà bình là bởi vì ông không ngừng phá vỡ nó bằng những cuộc chinh phục và những trận chiến liên miên,” nàng nói u ám. “Người Anh không thể sống hoà thuận với bất kì ai.”

“Thật vậy sao?” Chàng lạnh lùng hỏi, thường thức tỉnh thần của nàng y như lúc nàng cười khi này.

“Chắc chắn rồi. Tại sao ư, ông và quân đội của ông chỉ vừa mới trở về từ cuộc chiến với chúng tôi ở Cornwall _”

“Ta chiến đấu ở Cornwall, trên đất của người Anh,” Royce nhẹ nhàng nhắc nhở nàng, “bởi vì Vua James yêu quý của nàng – tiện thể nói cho nàng biết ông ta có cái cảm yếu đuối đấy – đã xâm phạm lãnh thổ của chúng ta cố gắng đưa chồng của em họ ông ta lên ngai vàng.”

“Bởi vì,” Jenny đáp trả một cách kẻ cả, “Perkin Warbeck có vẻ như là vị vua thích hợp cho nước Anh và Vua James biết điều đó! Perkin Warbeck là đứa con thất lạc từ lâu của Vua Edward IV.”

“Perkin Warbeck,” Royce phản đối, “là đứa con thất lạc từ lâu của người đánh cá ở Hà Lan.”

“Đó chỉ là ý kiến của ông thôi.”

Khi thấy chàng có vẻ chán ghét tranh cãi đề tài này, nàng nhìn trộm khuôn mặt như tạc của chàng, rồi thốt lên “Vua James thực sự có một cái cảm yếu đuối à?”

“Đúng vậy,” Royce xác nhận, cười với nàng.

“À, từ đầu chúng ta không phải đang bàn về vẻ ngoài của ngài ấy,” nàng nói về đoạn trang khi lĩnh hội mẫu thông tin về vua của nàng, người ta nói ngài đẹp trai như thiên thần vậy, “chúng ta đang bàn về những cuộc chiến bất tận của ông. Trước chúng tôi, ông đánh nhau với người Ireland, và sau đó ông –”

“Ta đánh nhau với người Ireland” Royce cắt lời nàng với nụ cười nhạo báng, “bởi vì họ đã đưa Lambert Simnel lên làm vua và sau đó xâm lược nước Anh nhằm cướp ngai vàng của Henry cho hắn.”

Bằng cách nào đó mà chàng khiến cho cả Scotland và Ireland có vẻ có lỗi, và Jenny không có đủ thông tin để tranh cãi với chàng về vấn đề này. Nàng nói với một tiếng thở dài, “Bây giờ thì tôi không nghĩ là còn gì để nói khi ông ở quá gần biên giới của chúng tôi. Ông đang đợi thêm quân lính, và Henry cử ông tới Scotland để tiến hành cuộc chiến đẫm máu với chúng tôi. Tất cả mọi người trong doanh trại đều biết điều đó.”

Quyết định lái cuộc nói chuyện về chủ đề vô thưởng vô phạt ban đầu, Royce nói, “Theo như ta nhớ, chúng ta đang bàn về sự bất khả của ta trong việc tìm kiếm một người vợ thích hợp trên chiến trường, chứ không phải nói về các cuộc chiến.”

Vui mừng vì được đổi đề tài, Jenny thận trọng hướng sự chú ý của mình trở lại vấn đề. Sau vài phút nàng nói, “Ông chắc hẳn đã đến triều đình của Henry và gặp vài tiểu thư ở đó?”

“Ta đã đến.”

Chìm trong suy nghĩ, nàng nhấp ngụm rượu, trong khi tưởng tượng người đàn ông cao lớn đuổi người bên cạnh nàng, một chân chàng co lên, bàn tay đặt lơ là trên đầu gối, hoàn toàn thoải mái trong một căn lều ở giữa chiến trường. Mọi thứ của chàng đều nói lên chàng là một chiến binh. Ngay cả bây giờ, khi đang nghỉ ngơi, cơ thể chàng vẫn phát ra sức mạnh hùng hân; vai chàng rộng đến khó tin, cánh tay và ngực chàng vòng lên với cơ bắp cuộn cuộn bên dưới cái áo chên bằng len màu xanh thẫm, những cơ bắp ở chân và đùi chàng nổi rõ bởi chiếc quần bó len màu đen bên trên đôi ủng cao. Hàng năm trời mặc áo giáp và đeo gươm lớn đã khiến chàng cứng cáp, kiên cường cho chiến trận, nhưng Jenny không thể tin được cuộc sống như thế có thể giúp ích gì cho chàng khi chàng tới triều đình, hay là chuẩn bị cho chàng để hoà mình vào những con người nơi đó. Mặc dù chính nàng cũng chưa bao giờ đến triều đình, nàng vẫn nghe được nhiều câu chuyện về sự xa hoa và những quy tắc phức tạp ở đó. Đột nhiên nàng phát hiện ra chàng trông sẽ cực kì không thích hợp và cảm thấy khó chịu khi ở đó. “Ông – ông không cảm thấy thoải mái với những người ở triều đình phải không?” nàng dè dặt hỏi.

“Không hoàn toàn,” Royce nói, bị sao lãng bởi những cảm xúc phức tạp hiện lên trong đôi mắt biểu cảm của nàng.

Lời thú nhận của chàng dội vào tim nàng khiến nàng nhói đau, vì Jenny hiểu rõ hơn ai hết nỗi tủi nhục và đau đớn của việc không thích hợp ở giữa những con người mà mình mong muốn được chấp nhận nhất. Thật sai lầm, không công bằng khi người đàn ông hàng ngày phải mạo hiểm tính mạng vì nước Anh mà lại bị chính đồng bào mình lãng tránh. “Tôi chắc chắn là ông chẳng có lỗi gì,” nàng nói thương cảm.

“Thế theo nàng thì lỗi là do đâu?” chàng hỏi, một nụ cười nhẹ nở trên môi chàng. “Tại sao ta lại không thoải mái khi ở triều đình?”

“Chúng ta đang nói về cảm giác của ông khi ông ở cùng với các tiểu thư, hay là với các quý ông?” Nàng hỏi, đột nhiên cảm thấy muốn giúp chàng do một phần vì lòng thương hại, một phần vì rượu mạnh, và một phần khác là vì phản ứng với cái nhìn màu xám không hề nao núng của chàng. “Nếu là với các tiểu thư, thì tôi có thể giúp,” nàng tình nguyện. “Ông có muốn vài lời khuyên không?”

“Xin mời.” Nhấn mạnh nụ cười của mình, Royce làm dịu khuôn mặt cho đến khi trông có vẻ thành thực nghiêm trang. “Hãy nói cho ta biết cách ứng xử với các tiểu thư sao cho lần tới khi ta tới triều đình, ta sẽ thuyết phục thành công một người chấp nhận lấy ta?”

“Ồ, tôi không thể hứa là họ sẽ muốn lấy ông,” nàng bật nói không suy nghĩ.

Royce bị nghẹn vì rượu và chùi mấy giọt dính trên khoé miệng chàng. “Nếu ý định của nàng là giúp ta tự tin lên,” chàng nói, giọng nói vẫn nghèn nghẹn vì cười, “thì nàng làm việc rất tồi, tiểu thư ạ.”

“Tôi không định –” Jenny luống cuống giải thích. “Thực ra, tôi –”

“Có lẽ chúng ta nên trao đổi những lời khuyên,” chàng vui vẻ nói tiếp. “Nàng nói cho ta biết những tiểu thư quý tộc muốn được đối xử như thế nào, và ta sẽ cho nàng biết những điều sẽ đụng chạm vào tự ái của đàn ông. Nào, uống thêm rượu đi,” chàng ngọt ngào nói thêm, với tay ra sau tìm bình rượu và rót thêm vào li của nàng. Chàng liếc mắt qua vai về phía Gawin và ngay lập tức người cận vệ đặt cái khiên cậu ta đang đánh bóng xuống và rời khỏi lều.

“Tiếp tục với lời khuyên của nàng đi, ta sốt sắng muốn nghe đây,” Royce nói khi nàng uống thêm một ngụm rượu nữa. “Hãy giả định như là ta đang ở triều đình và vừa mới bước vào phòng khách của nữ hoàng. Xung quanh ta là vài tiểu thư xinh đẹp, và ta quyết định sẽ chọn một trong số họ làm vợ –”

Kinh ngạc khiến nàng tròn tròn mắt. “Ông không quá xuề xòa đến như vậy chứ?”

Royce ngửa đầu ra sau và phá lên cười, âm thanh kì lạ khiến cho ba lính gác xông vào trong lều để xem xét nguyên nhân. Nhanh chóng xua họ ra, chàng nhìn vào cái mũi thanh tú của nàng, đến giờ vẫn còn chun lại bất bình, và chàng nhận thấy chàng đã bị nàng đánh giá còn hơn cả thấp. Nén một cơn buồn cười nữa, chàng giả vờ hối hận, “Chẳng phải ta đã nhấn mạnh các tiểu thư đều rất xinh đẹp là gì?”

Biểu hiện của nàng giãn ra và nàng mỉm cười, gật đầu. “Đúng rồi, ông có nói. Tôi quên mất rằng sắc đẹp là thứ mà tất cả đàn ông đều lưu tâm.”

“Đầu tiên thì đó là cái quan trọng nhất,” Royce chỉnh lại. “Rồi, vậy thì. Ta nên làm gì bây giờ khi mà ta đã – để lộ ra cái mục đích kết hôn của mình?”

“Thông thường ông làm gì?”

“Nàng nghĩ ta làm gì?”

Cặp lông mày của nàng nhíu lại và vẻ châm biếm hiện lên trên đôi môi phóng khoáng của nàng khi nàng quan sát chàng, suy nghĩ câu trả lời. “Dựa theo những gì mà tôi biết về ông, thì tôi chỉ có thể đoán ông sẽ kéo nàng vào lòng rồi đánh nàng đến khi đồng ý thì thôi.”

“Ý nàng là,” Royce nói thẳng tuột, “đó không phải là cách giải quyết vấn đề?”

Jenny nhìn thấy vẻ hài hước trong đôi mắt chàng; nàng lại cười to, làm cho Royce tưởng như lều của chàng đang tràn đầy tiếng nhạc. “Các tiểu thư... những nàng tiểu thư cao quý,” nàng nhấn mạnh sau một lúc với cái nhìn rõ ràng ám chỉ kinh nghiệm của chàng trước đây là với những kiểu phụ nữ khác, “có những ý kiến nhất định về cách mà họ mong người đàn ông sẽ làm để chiếm được trái tim họ.”

“Vậy những tiểu thư cao quý mơ ước được đối xử như thế nào?”

“Tất nhiên là được đối xử một cách hào hiệp. Nhưng còn hơn thế nữa,” nàng nói thêm, đôi mắt như ngọc biếc của nàng long lanh ánh sáng mơ màng.

“Một tiểu thư mong muốn rằng khi chàng hiệp sĩ của nàng bước vào căn phòng đông đúc, đôi mắt chàng sẽ chỉ nhìn vào mình nàng. Chàng bị mù hoàn toàn trước mọi thứ khác vì sắc đẹp của nàng.”

“Trong trường hợp đó, anh ta sẽ lâm vào nguy hiểm đến tính mạng vì có thể trượt vào gươm của chính anh ta,” Royce chỉ ra trước khi nhận thấy Jennifer đang nói về giấc mơ của chính nàng.

Nàng nhìn chàng quở trách. “Và,” nàng nhấn mạnh, “nàng ấy sẽ mong chàng là một người lãng mạn bẩm sinh – mà ông thì chắc chắn không phải như thế rồi!”

“Tất nhiên là không nếu lãng mạn có nghĩa là ta phải sờ soạng đi vào trong phòng như một người mù,” chàng trêu. “Nhưng nói tiếp đi – các tiểu thư còn muốn gì nữa?”

“Sự trung thành và tận tụy. Và cả lời lẽ nữa – đặc biệt là lời lẽ.”

“Kiểu lời lẽ nào?”

“Lời lẽ yêu thương và ngưỡng mộ dịu dàng,” Jenny mơ mộng nói. “Một tiểu thư muốn nghe chàng hiệp sĩ nói chàng yêu nàng hơn tất cả và với chàng, nàng thật xinh đẹp. Nàng muốn chàng nói với nàng rằng mắt nàng gợi nhớ đến đại dương hay là bầu trời, và môi nàng gợi chàng nhớ đến những cánh hoa mới nở...”

Royce quan sát nàng trong nỗi ngạc nhiên. “Nàng thực sự mơ ước một người đàn ông sẽ nói những điều như thế với nàng?”

Nàng tái nhợt như thể bị chàng đánh, rồi dường như nàng hiểu sai toàn bộ câu nói.

“Kể cả những cô gái xấu xí cũng mơ ước, thưa đức ông,” nàng nói và mỉm cười.

“Jennifer,” chàng nói giọng đầy hối hận và ngạc nhiên, “nàng không xấu xí. Nàng –” Càng lúc càng bị nàng quyền rũ, chàng quan sát nàng, tự hỏi cái gì đã làm chàng mê mẩn, nhưng đó không chỉ là khuôn mặt hay thân hình nàng; Jennifer Merrick có một sự dịu dàng rạng rỡ làm ấm lòng chàng, một tinh thần bất khuất thách thức chàng – và sức hút ngày càng tăng cuốn lấy chàng về phía nàng. “Nàng không xấu xí.”

Nàng cười không hề ác ý và lắc đầu. “Trong bất kì trường hợp nào, ngài đừng bao giờ cố gắng rù quyền cô tiểu thư của ngài bằng lời xu nịnh sáo rỗng, đức ông ạ, bởi vì ngài chắc chắn không thể thành công!”

“Nếu ta không thể ép cô ấy đồng ý, cũng không thể tán tỉnh bằng lời lẽ,” Royce trả lời, mê mải ngắm đôi môi hồng tươi của nàng, “Ta ước chừng chỉ còn một kĩ năng duy nhất để dựa vào...”

Chàng cố ý nhấn nha từng lời cho đến khi Jenny, mắc bẫy, không thể nén nổi tò mò hỏi. “Ý ông là kĩ năng gì?”

Mắt chàng xoáy vào mắt nàng và chàng nói với nụ cười tinh quái. “Tính khiêm tốn không cho phép ta nêu ra.”

“Đừng khiêm tốn,” Jenny thúc giục, tò mò đến nỗi nàng không hề biết tay chàng đang nâng lên vai nàng. “Cái gì mà ông làm tốt đến nỗi một tiểu thư sẵn sàng cười ông chỉ vì điều đó?”

“Ta tin là ta khá giỏi –” tay chàng vòng qua vai nàng – “hôn.”

“H-Hôn á!” nàng ấp úng, vừa cười vừa lùi lại, tránh cánh tay chàng. “Thật không thể tin được ông lại khoe khoang về một điều như thế với tôi!”

“Đó không phải là khoe khoang,” Royce nói, trông có vẻ chua chát. “Người ta đã khiến ta tin là ta khá giỏi trong việc đó.”

Jenny cố gắng hết mức để trông có vẻ như không bằng lòng nhưng nàng thất bại; môi nàng cong lên muốn cười vì ý nghĩ “Kẻ huỷ diệt Scotland” lại tự hào khoe khoang về kĩ năng hôn của chàng chứ không phải về kĩ năng đấu thương hay đấu kiếm.

“Ta thấy nàng nghĩ chuyện đó rất đáng cười?” Royce nói lạnh lùng.

Nàng lắc đầu mạnh đến nỗi tóc nàng rủ xuống khắp bờ vai, nhưng mắt nàng lại ánh lên vui vẻ. “Chỉ là vì,” nàng nói trong khi cố nén cười, “Tôi không thể tưởng tượng một hình ảnh như thế về ông trong đầu.”

Không hề báo trước, tay chàng giơ lên và vòng quanh cánh tay nàng, kéo nàng sát vào chàng. “Sao nàng không tự đánh giá nhỉ?” chàng khẽ gợi ý.

Jenny cố lùi lại. “Đừng ngốc thế! Tôi không thể - Tôi không làm được!” Nàng đột nhiên không thể thôi nhìn vào miệng chàng. “Tôi rất sẵn lòng tin lời ông mà. Sẵn lòng!”

“Không, ta cảm thấy cần phải chứng minh cho nàng.”

“Không cần đâu,” nàng kêu lên hoảng hốt. “Làm sao tôi có thể đánh giá ông hôn như thế nào khi mà tôi chưa từng được hôn trong đời?”

Lời thú nhận đó chỉ càng làm Royce muốn nàng nhiều hơn, vì chàng đã quá quen với những phụ nữ từng trải trên giường như chính chàng. Môi chàng cong lên một nụ cười, nhưng bàn tay chàng lại càng nắm chặt cánh tay nàng, kéo nàng vào gần hơn nữa, trong khi bàn tay kia đặt lên vai nàng.

“Không!” Jenny kêu, cố sức lách ra khỏi chàng nhưng không được.

“Nhất định được.”

Jenny căng người lên chống đỡ cuộc tấn công về thể xác mà nàng chưa biết đến; nỗi kinh hoàng dâng tràn trong cổ họng nàng, nhưng giây phút tiếp theo nàng nhận ra chẳng có gì để sợ hãi. Môi chàng mát lạnh trên môi nàng và mượt mà đáng kinh ngạc khi chàng chà sát nhẹ nhàng trên khuôn miệng đóng chặt của nàng. Choáng váng đến mức tê liệt, tay nàng đặt cứng ngắc trên vai chàng, cố đẩy chàng xa khỏi nàng, nhưng nàng vẫn bị giữ bất động trong khi tim nàng bắt đầu đập loạn nhịp và nàng cố gắng một cách tuyệt vọng giữ mình như là nạn nhân bị hôn và giữ thẳng đầu.

Royce hơi nới lỏng bàn tay chàng ra chỉ đủ để nàng nhấc đôi môi mím chặt khỏi miệng chàng. “Có lẽ ta không giỏi như ta đã nghĩ,” chàng nói, cẩn thận che giấu vẻ châm biếm. “Ta có thể thể là tâm trí nàng bận rộn suốt.”

Không lo sợ, cảnh giác, và bối rối, nhưng Jenny vẫn đấu tranh để không vùng vẫy hay làm bất kì điều gì có thể làm hỏng mối quan hệ mà họ vừa thiết lập. “Ý - ý ông là gì?” nàng hỏi, tinh ý nhận ra cơ thể cường

trắng của chàng đang duỗi ra bên dưới và bên cạnh nàng trong điệu bộ đùa nghịch, đầu chàng đặt trên tấm lông thú.

“Ý ta là, nụ hôn của chúng ta có phải là kiểu mà những cô tiểu thư danh giá mơ ước hay không?”

“Xin hãy thả tôi ra.”

“Ta tưởng nàng định giúp ta đáp ứng được ý muốn của các quý cô danh giá, như nàng chứ.”

“Ông hôn rất giỏi! Chính xác như cách mà các tiểu thư mong muốn được hôn!” Nàng kêu lên tuyệt vọng, nhưng chàng chỉ nhìn nàng hồ nghi, chứ nhất định không chịu thả nàng ra.

“Ta vẫn không thấy tự tin lắm,” chàng đùa, nhìn đôi mắt xanh tuyệt đẹp của nàng long lên vì giận.

“Vậy thì hãy tập luyện với ai khác ấy!”

“Thật không may, Arik không hấp dẫn với ta,” Royce nói, và trước khi nàng có thể nói lời phản đối nào nữa, chàng nhanh chóng đổi chiến thuật. “Tuy nhiên,” chàng nhã nhặn nói, “Ta có thể thấy rằng, mặc dù những đe dọa trừng phạt về mặt thể xác chẳng là gì với nàng, cuối cùng ta đã khám phá ra cái gì có tác dụng.”

“Cái gì cơ,” nàng nghi ngại hỏi, “ý ông là gì?”

“Ta muốn nói, nếu sau này ta muốn nàng phải làm theo ý ta, thì ta chỉ cần phải hôn nàng đến khi nàng khuất phục. Nàng sợ hãi thấy rõ.”

Viễn cảnh bị hôn – chắc chắn là ở trước mặt tất cả lính của chàng – mỗi khi nàng phản kháng, rung lên hồi chuông cảnh cáo trong đầu óc nàng. Hi vọng bằng cách nói chuyện bình tĩnh, hợp lý, chứ không phải hấp tấp chống đối câu nói của chàng, nàng có thể can ngăn chàng đừng làm như đã nói, nàng nói, “Không phải là tôi thấy sợ, mà chỉ là không quan tâm thôi.”

Royce ghi nhận màn kịch của nàng với cảm xúc lẫn lộn vừa buồn cười lại vừa ngưỡng mộ, nhưng như thế chỉ càng làm tăng thêm quyết tâm khó hiểu của chàng phải cảm nhận được sự đáp ứng của nàng với chàng.

“Thật sao?” Chàng thở nhẹ nhàng, cái nhìn với mí mắt nặng trĩu giữ chặt trên môi nàng. Khi chàng nói, tay chàng vòng quanh đầu nàng, kéo xuống, chậm chạp cho đến khi hơi thở nồng ấm của chàng quện vào hơi thở của nàng, và chàng nhìn lên, khóa chặt đôi mắt nàng trong mắt chàng. Chàng kéo môi nàng xuống môi chàng, kiên quyết, biết rằng đôi mắt xám của chàng đã cầm tù đôi mắt xanh sợ hãi của nàng. Một cơn choáng váng lan toả khắp toàn thân nàng, mắt nàng nhắm chặt, và môi chàng bắt đầu di chuyển trên môi nàng, khám phá tường tận và khao khát mỗi đường cong mềm mại và run rẩy của nàng.

Royce cảm thấy môi nàng mềm đi trong vô thức, cảm thấy cánh tay run rẩy của nàng buông xuôi, và ngực nàng dựa vào ngực chàng, tim nàng đập cuồng loạn. Tay chàng vẫn giữ chặt miệng nàng vào miệng chàng, nói lỏng áp lực trong khi môi chàng lại gắn chặt hơn nữa. Quay người nàng lại, chàng đè lên nàng, hôn nàng sâu hơn, tay chàng dịu dàng trượt dọc bên hông nàng. Chàng lướt nhẹ đầu lưỡi dọc theo nếp gấp trên môi nàng, tìm kiếm đường vào, đòi hỏi chúng phải tách ra, và khi cuối cùng chàng được thoả ý, lưỡi chàng lún sâu vào sự ngọt ngào trong miệng nàng rồi chậm chậm thu lại, chàng lại đưa lưỡi vào lần nữa trong hành động mô phỏng hiển nhiên cái mà chàng bắt đầu thèm khát với một quyết tâm nguy hiểm. Jenny thở hổn hển bên dưới chàng, căng thẳng, rồi đột nhiên mọi sự căng thẳng biến mất khi một niềm vui bùng nổ dâng đầy trong nàng. Hoàn toàn ngây thơ trước niềm đam mê nóng bỏng mà chàng đã cố ý, khôn khéo làm dâng lên trong nàng, nàng say sưa trong đó, bị cảm dỗ đến nỗi hoàn toàn quên chàng là kẻ giam giữ nàng. Giờ đây chàng là tình nhân – nồng nàn, thuyết phục, dịu dàng, ham muốn. Sự mềm yếu bao phủ nàng và với một tiếng rên đầu hàng bất lực, nàng vòng tay quanh cổ chàng, môi nàng di chuyển cùng với sự nồng nhiệt được đánh thức.

Miệng Royce trở nên đòi hỏi hơn, lưỡi chàng tìm kiếm, chinh phục trong khi tay chàng trượt trên lưng nàng không ngừng nghỉ, vuốt ve ngực nàng, rồi vươn xuống nữa, nhanh chóng nói lỏng thắt lưng của nàng vào thọc vào bên dưới áo nàng. Jenny cảm thấy bàn tay chai sạn của chàng tấn công kiên quyết trên ngực trần của nàng cùng lúc môi nàng bị chinh phục trong một nụ hôn ngấu ngiến.

Nàng rên rỉ vì khoái lạc dữ dội, và ham muốn của Royce bùng nổ khi chàng cảm thấy da thịt nàng căng lên dưới bàn tay chàng, hai núm vú nàng dựng đứng phản ứng lại nó. Ngón tay chàng chà xát nhẹ nhàng lên

xuống hai đầu vú, rồi chàng giữ chúng giữa các ngón tay, mân mê chúng. Chàng cảm thấy hơi thở dồn dập của nàng trong miệng mình khi những ngón tay nàng bầu chặt lấy vai chàng, và nàng hôn chàng mãnh liệt, như thể đang cố gắng đáp trả những khoái lạc mà chàng mang đến cho nàng.

Giật mình vì phản ứng ngọt ngào đau đớn của nàng, Royce nhắc miệng chàng khỏi nàng, nhìn xuống khuôn mặt đầy đam mê, say đắm của nàng trong khi chàng tiếp tục mơn trớn ngực nàng, chàng tự nói với mình là chàng phải để cho nàng đi ngay.

Những người phụ nữ mà chàng từng qua đêm không bao giờ muốn được quyền rũ hay đối xử dịu dàng. Họ muốn sự hung bạo, sức mạnh và sự dẻo dai đã thành một phần trong truyền thuyết về chàng. Họ muốn bị chinh phục, bị cưỡng đoạt và bị điều khiển bởi con Sói. Chàng không thể kể xiết bao nhiêu người đàn bà đã rên lên “Làm đau em đi” trên giường của chàng. Vai trò chinh phục trong tình dục đã bị gán cho chàng, và chàng chấp nhận nó trong nhiều năm, càng ngày càng thấy nhàm chán cho đến khi thấy ghê tởm nó.

Royce từ từ nhắc tay ra khỏi ngực nàng, ra lệnh ỳnh thả nàng ra, dừng những việc mà chàng đã bắt đầu và dừng ngay bây giờ. Ngày mai, chàng chắc chắn sẽ hối hận vì đã để mọi việc đi quá xa, chàng biết thế. Nhưng mặt khác, nếu phải hối hận thì chàng phải có cái gì đó cụ thể chắc chắn để mà hối hận, chàng quyết định. Và với ý định đã hình thành một nửa trong đầu cho phép cả hai có thêm một chút vui thú mà họ cùng khám phá ra đêm nay, Royce cúi đầu hôn nàng, trong khi tay chàng cởi áo của nàng ra. Mắt chàng nhìn xuống, dính chặt lấy sự cám dỗ trần trụi đặt trước mặt chàng. Ngực nàng thon gọn, tròn và đầy đặn, hai núm vú dựng đứng màu hồng cứng lại vì ham muốn, run lên dưới cái nhìn của chàng; da nàng mịn như kem, hồng hào trong ánh lửa, và nguyên vẹn như bông tuyết mới rơi.

Giữ hơi thở đều đặn, chàng kéo cái nhìn từ ngực nàng lên môi nàng, rồi đến đôi mắt mê hoặc của nàng, trong khi tay chàng cởi áo và ném nó sang một bên để chàng có thể cảm thấy làn da trần mịn màng trắng trẻo của nàng bằng làn ngực trần của chàng.

Đã bị mê hoặc đến gần như mù mị vì hơi nóng của những nụ hôn, ánh mắt và rượu của chàng, Jenny nhìn mê mải vào đường viền trên môi chàng, quan sát chúng hạ xuống có mục đích trên môi nàng. Mắt nàng nhắm nghiền và thể giới bắt đầu quay cuồng khi miệng chàng chiếm giữ nàng với cơn đói khát ngấu nghiến, tách môi nàng ra để lưỡi chàng đi vào miệng nàng. Nàng rên lên sung sướng khi bàn tay chàng khum lấy ngực nàng, đẩy chúng lên cao rồi giữ ở đó, trong khi chàng từ từ hạ bộ ngực trần, thô nham lên trên chúng, rồi toàn thể trọng lượng của chàng đè lên người nàng. Cơ thể chàng phủ lên nửa người nàng, chàng đặt những nụ hôn kêu gọi lên miệng và tai nàng, lưỡi chàng lướt qua điểm nhạy cảm, khéo léo khám phá nó cho đến khi Jenny quằn quại bên dưới chàng.

Chàng di chuyển miệng mình qua má tới môi nàng, và miệng chàng bắt đầu quyền rũ một cách chậm chạp, gợi tình đến khi Jenny rên rỉ trong cổ họng. Đôi môi mở rộng của chàng bao phủ môi nàng, ép chúng mở rộng hơn cho đến khi chàng bắt được lưỡi nàng, đưa nó vào miệng chàng như thể đang uống từng giọt ngọt ngào trong đó, rồi chàng đưa lưỡi của chàng cho nàng đến khi Jenny bắt kịp chuyển động của chàng một cách bản năng, lúc đó nụ hôn trở nên hoang dại. Lưỡi chàng gắn chặt lấy lưỡi nàng, tay chàng luồn vào tóc nàng, và Jenny ôm chặt vòng tay quanh cổ chàng, chìm đắm trong nụ hôn rung chuyển đất trời.

Thân dưới của chàng nâng lên, chân chàng tách chân nàng ra, và chàng đưa mình vào giữa chúng, ấn vào nàng cho đến khi nàng cảm nhận được sự cương cứng của chàng ở giữa hai đùi nàng. Bị chi phối bởi niềm đam mê đói khát của chàng, nàng bám chặt lấy chàng, phát ra tiếng kêu thất vọng khi chàng kéo miệng chàng khỏi nàng, rồi hỗn hển vì ngạc nhiên khi chàng đưa miệng xuống ngực nàng. Môi chàng trên vú nàng, kéo nhẹ, rồi mạnh hơn, làm nó cứng lại cho đến khi lưng nàng cong lên và những cơn sóng khoái cảm thuần khiết dào dạt trong mọi góc ngách cơ thể nàng. Khi nàng nghĩ mình không thể chịu đựng được hơn nữa, chàng kéo mạnh hơn, làm nàng rên lên. Ngay khi nghe thấy chàng liền dừng lại, quay mặt sang bầu ngực bên kia với cùng một ý định, trong khi nàng lùa ngón tay vào bộ tóc dày của chàng, vô thức ép chặt đầu chàng vào ngực nàng.

Đến khi nàng cảm thấy mình có thể chết vì khoái cảm, chàng đột ngột chống người trên tay, nâng ngực chàng khỏi cơ thể nàng. Không khí lạnh giá phủ vào làn da nóng hổi của nàng, kết hợp với sự thiếu vắng da thịt chàng trên nàng, phần nào kéo nàng ra khỏi trạng thái mù mị mà chàng đã đưa nàng vào. Jenny mở mắt và nhìn thấy chàng lưng chừng phía trên nàng, mắt chàng âm ỉ nhìn ngực nàng, hai núm vú dựng đứng vì lưỡi và môi và răng chàng.

Hoảng loạn – ham muốn, đam mê – cuối cùng cũng tác động đến Jenny khi sức ép từ những bắp đùi đòi hỏi của chàng truyền khao khát sang nàng. Chàng cúi đầu xuống với nàng và, hoảng sợ vì phải chờ đợi quá lâu, nàng lắc đầu dữ dội. “Làm ơn,” nàng rên. Nhưng chàng đã ngồi dậy, cơ thể căng thẳng, cảnh giác. Một giây sau, giọng lính gác vọng từ phía ngoài lều vào.

“Xin thứ lỗi, thưa đức ông, những người lính đã quay lại.”

Không nói một lời, Royce bật dậy, nhanh chóng chỉnh trang lại quần áo, và bước ra khỏi lều. Vẫn còn choáng váng vì ham muốn và bối rối, Jenny nhìn chàng ra đi, rồi ý thức cũng dần dần trở về với nàng. Sự xấu hổ lan khắp người nàng khi nàng nhìn xuống quần áo xộc xệch của mình và chỉnh lại chúng như cũ, đưa bàn tay run rẩy lên vuốt lại mớ tóc rối tung. Nếu chàng ép buộc nàng hiến thân thì cũng đủ tệ hại rồi, nhưng chàng không hề làm thế. Như thể bị vướng vào một câu thần chú nào đó, nàng đã tự nguyện dấn thân vào cuộc chinh phục chính nàng một cách phóng đãng. Kinh hoàng vì những việc mà nàng đã làm – suýt nữa đã làm – khiến toàn thân nàng run rẩy, và khi nàng cố đổ tội cho chàng, thì lương tâm nàng không cho phép làm thế.

Nàng bắt đầu cuống cuống nghĩ những câu có thể nói, hoặc những việc có thể làm, khi chàng quay lại, vì dù rằng rất ngại thẹn trong chuyện này, nàng cũng tự biết chàng sẽ muốn tiếp tục ở chỗ mà họ đã dừng lại, và trái tim nàng bắt đầu đập hoảng loạn – không phải vì sợ chàng, mà là sợ chính nàng.

Nhiều phút trôi qua rồi một giờ trôi qua, nỗi sợ của nàng biến thành ngạc nhiên, và cuối cùng – may mắn biến thành kiệt sức. Cuộn tròn trong tấm lông thú, đôi mắt nàng sụp xuống, rồi khi nó mở ra thì có vẻ như nhiều giờ đã trôi qua và chàng đang đứng bên trên nàng.

Nàng thận trọng quan sát những đường nét cứng rắn, kiên quyết của chàng, và trí óc mơ ngủ của nàng, nàng nhận thấy “người tình” rời bỏ căn lều vài giờ trước đây, cũng như nàng chẳng còn mong tiếp tục cuộc chinh phục lại lần nữa.

“Đó là một sai lầm,” chàng nói cộc cằn, “cho cả hai ta. Nó sẽ không xảy ra lần nữa.”

Đó là điều cuối cùng mà nàng muốn nghe từ chàng, và khi chàng quay bước đi nhanh ra khỏi lều vào trong bóng đêm, nàng tự đánh giá đó chắc hẳn là một kiểu xin lỗi cộc cằn của chàng cho điều đã xảy ra. Mọi nàng tách ra trong sự ngạc nhiên thâm lặng, rồi nàng nhanh chóng nhắm mắt lại khi Gawin lại vào trong lều và nằm xuống trên tấm nệm rơm của cậu ta bên cạnh lối vào.

7. Judith Mcnaught - Chương 7

Chương 7

Khi mặt trời lên, các lều trại được nhổ lên và âm thanh ầm ầm, liên tục như sấm rền vang lên khắp nơi khi năm ngàn lính vũ trang gồm các hiệp sĩ, lính đánh thuê, và cận vệ di chuyển ra khỏi thung lũng, tiếp nối với đoàn quân là những cỗ xe nặng nề kéo kẹt bên dưới sức nặng của những quả pháo, các cọc nhọn, máy bắn đá, và tất cả những công cụ cần thiết cho chiến tranh khác.

Với Jenny, giờ đang cưỡi ngựa bên cạnh Brenna trong sự canh gác chặt chẽ của các hiệp sĩ ở cả hai bên, thế giới đã trở thành một nơi mờ mịt với tiếng ồn và bụi và sự bối rối trong nội tâm nàng. Nàng không biết đang đi đâu, hay nàng đang ở đâu, thậm chí nàng là ai. Như thể cả thế giới đã bị chấn động và mọi người đều đã thay đổi theo cách nào đó. Bây giờ chính Brenna là người cười trấn an Jenny, trong khi Jenny, người vẫn tự mình khá thông minh, đang nhìn quanh tìm kiếm – hi vọng được nhìn thấy bóng dáng của Royce Westmoreland!

Nàng đã nhìn thấy chàng vài lần cưỡi ngựa đi qua nàng, nhưng ngay cả chàng nữa, cũng giống như người xa lạ. Vũ trang đầy đủ cưỡi trên con ngựa chiến màu đen, sự hung hãn toát lên từ đôi ủng cao đến cái áo choàng bao bọc đôi vai mạnh mẽ của chàng, bay phấp phật đằng sau chàng, chàng là sinh vật quyền năng đáng sợ nhất mà Jenny từng gặp – một kẻ hoàn toàn xa lạ sẽ huỷ diệt gia đình nàng, lãnh địa của nàng và mọi thứ quan trọng trong đời nàng.

Đêm đó khi nằm bên cạnh Brenna, nhìn lên những vì sao, nàng cố không nghĩ đến cái tháp bao vây xấu xí đang phủ bóng quái gở lên bãi cỏ - cái tháp đó sẽ nhanh chóng được mang đến bên cạnh tường thành cổ kính của lâu đài Merrick. Trước đó, khi ở trong thung lũng, nàng đã thoáng nhìn thấy nó giữa các cành cây, nhưng nàng chưa bao giờ biết chắc nó là cái gì. Hoặc có lẽ đơn giản là nàng không muốn khẳng định nó.

Giờ đây, nàng khó mà nghĩ đến cái gì khác được, và nàng nhận ra mình tuyệt vọng bầu vùi vào lời tiên đoán của Brenna, rằng Vua James sẽ gửi lực lượng tới trợ giúp lãnh địa của nàng chiến đấu. Trong suốt thời gian đó, một phần rất nhỏ trong nàng không dám tin là sẽ có một cuộc chiến. Có lẽ vì nàng không thể nào tin được người đàn ông đã hôn nàng và chạm vào nàng với sự dịu dàng đam mê ấy lại có thể thực sự trở mặt lạnh lùng và vô cảm, huỷ diệt gia đình và lãnh địa của nàng. Một phần ngây thơ, yếu đuối trong tim nàng không thể tin rằng người đàn ông đã cười đùa với nàng đêm qua lại có khả năng làm như vậy.

Nhưng rồi, nàng cũng không thể tin rằng đêm qua đã thực sự xảy ra. Đêm qua chàng là một người tình dịu dàng, thuyết phục và đòi hỏi. Hôm nay chàng là người xa lạ có khả năng coi nàng như không hề tồn tại.

Royce không hề quên sự tồn tại của nàng – ngay cả trong ngày thứ hai của cuộc hành trình. Kí ức về cái cách mà nàng nằm trong vòng tay chàng, sự ngọt ngào say đắm của những nụ hôn và những cái vuốt ve bất tận, đã khiến chàng mất ngủ suốt hai đêm liền. Suốt ngày hôm qua, khi chàng cưỡi ngựa qua các hàng quân, chàng luôn tìm kiếm bóng dáng nàng.

Ngay cả bây giờ, khi chàng cưỡi ngựa dẫn đầu đoàn quân của chàng và bị chói mắt vì ánh nắng, cố gắng chạy đuổi với thời gian, thì tiếng cười thánh thót của nàng vẫn vang lên như chuông trong mọi góc ngách tâm trí chàng. Chàng lắc đầu, như để đẩy chúng ra ngoài, và đột nhiên thấy nàng đang nhìn chàng với nụ cười nửa miệng tự mãn của nàng...

Nàng nghĩ tại sao ta quyết định không kết hôn? Chàng hỏi.

Bởi vì không có tiểu thư thích hợp nào hỏi ông. Nàng đùa.

Chàng nghe thấy tiếng cười khúc khích của nàng khi nàng ra về quả trách:

Đừng bao giờ cố gắng tán tỉnh cô tiểu thư của ông với những lời lẽ xu nịnh lém lỉnh, đức ông ạ, bởi vì ông chắc chắn sẽ không thành công...

Dựa trên những gì tôi biết về ông, tôi chỉ có thể đoán ông sẽ kéo nàng nằm trên đùi và đánh nàng đến khi đồng ý thì thôi...

Chàng không thể tin một cô gái Scotland ngây thơ như thế có thể mạnh mẽ và dũng cảm đến thế. Royce cố nói với bản thân rằng sự cuốn hút ngày càng tăng, nỗi ám ảnh đối với tù nhân của chàng chỉ là vì những ham muốn mà nàng đã đốt lên trong chàng hai đêm trước, nhưng chàng biết không chỉ ham muốn đã khuấy động chàng: Không giống như phần lớn những người đàn bà khác, Jennifer Merrick không từ chối hay cười nhạo việc bị chiếm hữu và làm tình với một người đàn ông mà ngay cả tên anh ta cũng gắn liền với nguy hiểm, chết chóc. Phản ứng e thẹn, đam mê mà chàng đã đánh thức nơi nàng hai đêm trước không hề dính tới sợ hãi, nó được sinh ra bởi sự âu yếm và khao khát. Dù đã biết hết mọi lời đồn thổi về chàng, nàng vẫn dâng mình cho những cái vuốt ve âu yếm của chàng với sự ngọt ngào thơ ngây. Và đó chính là lí do khiến chàng không thể đẩy nàng ra khỏi trí óc mình. Hoặc có lẽ, chàng châm biếm nghĩ, nàng chỉ đơn giản lừa dối bản thân rằng chàng thực sự là chàng hiệp sĩ đức độ, không tì vết trong giấc mơ của nàng bất chấp những tiếng xấu của chàng. Ý nghĩ mọi sự âu yếm và đam mê của nàng chỉ là do cái tính ngây thơ tự lừa dối của phụ nữ gây ra quá cay đắng, đến nỗi Royce giận dữ gạt bỏ mọi ý nghĩ về nàng và quả quyết sẽ quên nàng.

Vào buổi trưa, khi Jennifer vừa ngồi xuống cỏ bên cạnh Brenna, chuẩn bị ăn khẩu phần thường ngày là một ít thịt gà và một lát bánh mì, nàng nhìn lên và thấy Arik đang đi về phía họ. Anh ta dừng lại ngay trước mặt nàng, đôi chân mang ủng đứng như trời trồng cách nàng ít nhất cả mét, và nói, “Tới đây.”

Đã quá quen với sự kiệm lời đến hết mức có thể của gã khổng lồ tóc vàng, Jenny đứng dậy. Brenna bắt đầu làm như nài, thì Arik giơ cánh tay lên. “Không phải cô.”

Với bàn tay khoá chặt phần trên cánh tay của Jenny, anh ta dẫn nàng về phía trước đi qua hàng trăm người đàn ông cũng đang ngồi trên cỏ để ăn bữa trưa kiểu Sparta của họ, rồi anh ta chỉ nàng về phía cánh rừng bên cạnh con đường, dừng lại ở một chỗ nơi các hiệp sĩ của Royce đang đứng gác bên dưới tán cây.

Ngài Godfrey và Ngài Eustace đứng một bên, khuôn mặt lịch sự thường ngày lạnh như đá, và Arik đẩy nàng nhẹ về phía trước khiến nàng hấp tấp đi vào một bãi cỏ nhỏ.

Người giam giữ nàng đang ngồi trên mặt đất, đôi vai rộng của chàng dựa vào một gốc cây, khoanh chân, và quan sát nàng trong im lặng. Trong không khí ẩm áp ban ngày, chàng cởi bỏ áo choàng và mặc một chiếc áo chên dài tay màu nâu đơn giản, quần bó màu nâu dày và mang ủng. Trông chàng không hoàn toàn giống chiến binh của chết chóc và huỷ diệt như ngày hôm qua, và Jenny thấy dâng tràn một niềm hạnh phúc vô lí là vì chàng đã không hoàn toàn quên nàng tồn tại.

Tuy nhiên, lòng kiêu hãnh không cho phép nàng biểu lộ bất kì cảm xúc nào. Vì nàng hoàn toàn không chắc chắn nên hành động hay cảm thấy thế nào, Jenny chỉ đứng yên và cố gắng nhìn lại chàng một cách bình tĩnh, cho đến khi sự im lặng của chàng cuối cùng cũng khiến nàng bứt căng thẳng. Cố giữ giọng nói lịch sự nhã nhặn, nàng nói, “Tôi nghe ông cần tôi?”

Vì lí do gì đấy mà câu hỏi của nàng làm đôi mắt chàng ánh lên tia nhạo báng. “Đúng vậy.”

Bối rối vì giọng điệu kì cục, chế giễu của chàng, nàng chờ đợi rồi hỏi, “Tại sao?”

“Giờ lại là một câu hỏi đấy.”

“Chúng ta – chúng ta có đang nói chuyện không?” nàng hỏi, và hoàn toàn bất ngờ với nàng, chàng ngửa đầu ra sau phá ra cười, âm thanh đục, khàn khàn vang khắp bãi cỏ.

Mặt nàng phản ánh một sự bối rối dễ thương, và Royce trấn tĩnh lại, lấy làm tiếc cho sự ngây thơ đã khiến chàng buồn cười, đồng thời cũng khiến chàng muốn nàng nhiều hơn cả hai đêm trước đó. Chàng chỉ về phía tấm vải trắng rải sẵn trên mặt đất. Trên đó là vài miếng thịt gà và bánh mì cũng giống khẩu phần của nàng, cùng với mấy trái táo và một miếng pho mát. Chàng nói khẽ, “Ta muốn nàng cùng ăn. Ta cũng nghĩ nàng sẽ thấy thoải mái khi ăn ở đây với ta hơn là ngồi giữa cánh đồng với hàng ngàn quân lính bao quanh. Ta nói sai chăng?”

Nếu chàng đã không nói là muốn nàng cùng ăn, Jenny sẽ ngay lập tức bảo chàng sai, nhưng nàng không ngờ chàng lại yêu cầu bằng giọng nói thúc ép đó, mà nàng hiểu là, chàng đã thấy nhớ nàng. “Không,” nàng thừa nhận, nhưng vừa vì kiêu hãnh vừa cẩn trọng, nàng không ngồi xuống gần chàng. Nhặt lên một quả táo đỏ au, nàng ngồi trên một thân cây đổ, ngoài tầm với của chàng, nhưng sau vài phút nói chuyện phiếm, nàng bắt đầu thấy hoàn toàn thoải mái và thư thái kì lạ khi ở cùng chàng. Nàng không hề biết hiện tượng kì lạ ấy là kết quả những nỗ lực của chàng khiến nàng cảm thấy an toàn trước chàng, hầu khiến nàng quên đi sự rút lui thô lỗ cục cằn của chàng lúc đang nằm với nàng hai đêm trước, và để nàng không tự động cự tuyệt những cố gắng tiếp theo của chàng.

Royce biết chính xác chàng đang làm gì, và tại sao chàng lại làm thế, nhưng chàng tự nói với mình rằng nếu nhờ một kì tích nào đó mà chàng có khả năng không đụng đến nàng cho đến khi giao trả nàng cho cha nàng hoặc vua của chàng, thì những cố gắng đó sẽ không uổng phí, bởi vì chàng đã có khoảng thời gian rất thoải mái với bữa ăn ngon miệng theo cách nào đó trên đồng trống.

Vài phút sau, giữa lúc đang bàn luận băng quơ về các hiệp sĩ, Royce đột nhiên thấy chàng gần như ghen tuông với người cầu hôn trước đây của nàng.

“Nhân nói về các hiệp sĩ,” chàng đột ngột nói, “điều gì đã xảy ra với hiệp sĩ của nàng?”

Nàng cắn một miếng táo, tỏ ra giễu cợt. “Cái gì của tôi?”

“Hiệp sĩ của nàng,” Royce nhấn mạnh “-Ngài Balder. Nếu cha nàng hoàn toàn hài lòng với cuộc hôn nhân ấy, làm thế nào nàng thuyết phục được lão Balder thôi không muốn lấy nàng?”

Đường như câu trả lời làm nàng lúng túng, để kéo dài thêm chút thời gian suy nghĩ cách trả lời, nàng kéo đôi chân dài co lên ngực và vòng tay quanh chúng, dựa cằm vào đầu gối và ngược đôi mắt xanh, lấp lánh nụ cười tuyệt đẹp lên nhìn chàng. Royce nghĩ, nàng ngồi vắt vẻo trên cành cây ấy trông thật đáng khao khát biết bao – một nữ thần cây xinh đẹp với mái tóc xoắn dài, trong bộ áo chên, quần bó của nam giới. Một nữ thần cây? Rồi tiếp theo chắc chàng phải làm thơ tình ngợi ca vẻ đẹp của nàng mắt – điều đó chẳng làm cha nàng vui sao, chưa kể đến chuyện sẽ làm xôn xao triều đình của cả hai nước! “Câu hỏi đó quá khó với nàng sao?” chàng nói, giọng chàng sắc bén vì bực chính mình. “Hay ta phải đưa ra một câu dễ hơn?”

“Thật là một người kém kiên nhẫn!” nàng nói nghiêm nghị, hoàn toàn bị chinh phục vì giọng chàng.

Lời nàng nói đi kèm với cái nhìn đàng hoàng, nghiêm trang đến nỗi Royce bật cười. “Nàng nói đúng,” chàng thừa nhận, cười với người đàn bà-trẻ con dám cả gan thuyết giáo chàng về những khuyết điểm của chàng. “Bây giờ, kể cho ta nghe tại sao lão già Balder lại thoái hôn.”

“Cũng được, nhưng ông thật không nghĩa hiệp chút nào khi hỏi tôi những vấn đề tuyệt đối riêng tư như thế – chưa kể là chuyện này còn cực kì đáng hổ thẹn.”

“Hổ thẹn cho ai?” Royce hỏi, lơ đãng câu nói đùa của nàng. “Cho nàng, hay cho Balder?”

“Tôi thấy hổ thẹn. Đức ông Balder đã rất tức giận. Ông biết không,” nàng giải thích với nụ cười khách quan, “tôi không hề biết mặt ngài ấy cho đến cái đêm hôm ngài tới Merrick để kí vào bản thoả thuận hôn nhân. Đó là một trải nghiệm kinh khủng,” nàng nói, mặt nàng vừa buồn cười vừa sợ.

“Chuyện gì đã xảy ra?” chàng giục già.

“Nếu tôi kể cho ông, ông phải hứa sẽ nhớ là lúc đó tôi chỉ mới mười bốn tuổi, như tất cả những cô gái mười bốn khác – lòng đầy những mơ mộng và chàng hiệp sĩ trẻ diệu kì mà tôi sẽ lấy làm chồng. Tôi biết chính xác trông chàng sẽ như thế nào trong tâm trí mình,” nàng nói thêm, cười buồn khi nghĩ về quá khứ. “Tất nhiên, chàng phải trẻ trung, mày râu nhẵn nhụi và có khuôn mặt thiên thần. Mắt chàng màu xanh, và trông như một hoàng tử. Chàng cũng phải khoẻ mạnh, đủ sức bảo vệ tài sản thừa kế cho những đứa con mà tôi sẽ có một ngày nào đó.” Nàng liếc mắt về phía Royce, mặt nhăn nhó.

“Đó là những mơ ước bí mật của tôi, và về phía tôi mà nói, thì cha và các anh trai tôi chẳng nói gì khiến tôi nghĩ Đức ông Balder không giống như thế.”

Royce cau mày, một hình ảnh Balder già nua, điệu bộ nháng qua tâm trí chàng.

“Và thế là tôi ở đó, tiến vào đại sảnh ở Merrick sau khi tiêu tốn hàng giờ đồng hồ tập cách đi đứng ở trong phòng ngủ.”

“Cô tập cách đi đứng?” Royce thốt lên, giọng chàng lẫn lộn cả hài hước và nghi ngờ.

“Tất nhiên,” Jennifer vui vẻ nói. “Ông không biết, lúc đó tôi mong mỗi sẽ xuất hiện hoàn hảo trước mặt chồng tương lai. Vì vậy, tôi không thể đi vào đại sảnh quá vội vàng, cũng như quá chậm chạp khiến người ta tưởng tôi từ chối. Việc quyết định đi đứng như thế nào là một tình thế cực kì nan giải, chưa kể đến việc phải mặc như thế nào. Tôi đã tuyệt vọng đến nỗi phải nhờ hai người anh trai kể từ vấn, Alexander và Malcolm, hỏi xin ý kiến của họ với tư cách là những người đàn ông. William, người anh tôi quý nhất, thì đã đi ra ngoài với mẹ kế tôi.”

“Chắc chắn là họ phải cảnh báo với nàng về Balder chứ.” Cái nhìn trong mắt nàng trả lời ngược lại, nhưng dù thế chàng vẫn không hề chuẩn bị cho nỗi thất vọng sâu sắc chàng cảm nhận khi nàng lắc đầu.

“Hoàn toàn ngược lại. Alexander nói rằng anh ta sợ bộ váy mẹ kế đã chọn cho tôi không đủ đẹp. Thay vào đó anh ta xúi tôi mặc một bộ váy màu xanh lục và trang trí bằng những viên ngọc trai của mẹ tôi. Tôi đã làm theo. Malcolm thì khuyên tôi mang một con dao găm bằng đá quý một bên để tôi không bị chìm lấp bên cạnh người chồng tương lai lấy lòng. Alex nói tóc tôi trông quá tầm thường và có màu cà rốt nên phải giấu bên dưới tấm trùm đầu bằng vàng và điểm xuyết bằng ngọc quý. Sau đó, khi tôi đã hoàn toàn làm họ hài lòng, họ giúp tôi tập đi...” Như thế lòng trung thành không cho nàng đưa ra bức tranh thật sự về hai người anh kế, nàng cười tươi sáng và nói bằng giọng chống chế, “tất nhiên họ trêu tôi thôi, như anh trai trêu em gái, nhưng tôi đã quá mơ mộng đến nỗi không nhận ra.”

Royce nhìn thấu những lời nói của nàng tới sự thật và nhận ra trò lừa đảo thâm hiểm vô lương tâm của chúng. Chẳng đột nhiên cực kì muốn được đắm thẳng vào mặt các anh trai nàng – chỉ để “đùa”.

“Tôi đã quá lo lắng về mọi chi tiết,” nàng lại nói, khuôn mặt nàng hoàn toàn vui vẻ như đang cười nhạo chính mình, “nên đã xuống gặp vị hôn phu của mình hơi muộn một chút. Khi tôi bước lên sảnh đường với đúng nhịp độ cần thiết, hai chân run rẩy không chỉ vì căng thẳng mà còn vì sức nặng của nào ngọc trai, nào hồng ngọc, nào sa phia, và cả vòng vàng trên cổ, trên tay và trên eo tôi nữa. Ông phải nhìn thấy khuôn mặt của bà mẹ kế tội nghiệp của tôi khi bà nhìn thấy cách tôi phục sức. Tôi có thể nói đó đúng là một buổi trình diễn loè loẹt,” Jenny cười, không để ý đến cơn giận được nén trong người Royce khi nàng tiếp tục nói.

“Sau đó mẹ kế tôi đã nói trông tôi như là một cái hộp đựng đồ trang sức có chân,” nàng cười khúc khích. “Bà nói không hề có ác ý.” Jenny nhanh chóng nói thêm khi nhìn thấy vẻ cau có đen tối trên mặt chàng. “Thực ra bà rất thân ái.”

Khi nàng rơi vào im lặng, Royce hỏi. “Thế còn em gái nàng, Brenna? Cô ấy nói gì?”

Đôi mắt Jennifer ánh lên trù ẻo. “Brenna luôn luôn tìm thấy điều gì đó tốt đẹp để nói về tôi, bất kể tôi phạm phải lỗi lầm gì hay cư xử kì quặc thế nào. Cô nói tôi toả sáng như mặt trời, mặt trăng và các vì sao.” Một trận cười thoát ra từ Jenny và nàng đáp lại cái cau mày của Royce một cách vui vẻ.

“Mà đúng là tôi đã – toả sáng mà.”

Giọng chàng khàn đi vì những cảm xúc mà chàng không hiểu và cũng ngăn lại, Royce nhìn vào nàng và nói quả quyết, “Có những người phụ nữ không cần đá quý để toả sáng. Nàng là một trong số họ.”

Miệng Jennifer há hốc vì kinh ngạc và nàng hướng về chàng hỏi. “Đó có phải là một lời khen không?”

Bực bội vì nàng tưởng chàng đang nịnh bợ, Royce nhún vai cộc cằn và nói. “Ta là chiến binh, không phải nhà thơ, Jennifer. Đó chỉ là một lời nói thật. Kể tiếp chuyện của nàng đi.”

Ngại ngừng bối rối, Jennifer dè dặt rồi bỏ qua sự thay đổi thái độ đột ngột của chàng. Cắn thêm một miếng táo, nàng vui vẻ nói, “Trong bất kì trường hợp nào, thì Đức ông Balder cũng không có cùng ý nghĩ với ông về đồ đá quý. Thực ra,” nàng vừa nói vừa cười, “hai mắt của ông ta gần như lồi hẳn lên – ông ta đã bị mê mẩn vì sự loè loẹt của tôi. Ông ta ấn tượng vì màn trình diễn thô thiển của tôi đến nỗi chỉ ném cho tôi nửa cái liếc mắt rồi quay qua cha tôi nói, “Tôi sẽ cưới cô ấy.”

“Và, thế thôi sao, nàng được hứa hôn như thế?” Royce hỏi, chau mày.

“Không, ‘chỉ thế thôi’ mà tôi đã gần như chết ngất – tôi quá kinh hoảng khi lần đầu tiên nhìn thấy khuôn mặt của ‘người chồng thân yêu’. William kịp đỡ lấy tôi trước khi tôi ngã ra sàn và giúp tôi tới ngồi trên ghế, nhưng ngay khi vừa ngồi xuống và hồi tỉnh, tôi không thể thôi nhìn chăm chăm vào Đức ông Balder! Không những già hơn cả cha tôi, mà ông ta còn là một cây gậy trợ xương, và ông ta đội – ừm –”. Giọng nàng lạc đi và nàng ngừng nói không chắc chắn. “Tôi không nên kể tiếp phần còn lại.”

“Kể cho ta tất cả,” Royce ra lệnh.

“Tất cả?” Jennifer nhắc lại không hài lòng.

“Mọi chuyện.”

“Thôi được,” nàng thở dài, “nhưng đây không phải là một câu chuyện hay ho gì.”

“Balder đội cái gì?” Royce giục và bắt đầu cười.

“À, ông ta đội...” – và nàng rung lên vì cười khi nàng nói – “ông ta đội tóc giả!”

Tiếng cười lớn và vang thoát khỏi lồng ngực Royce, hoà với tiếng cười thánh thót như nhạc của Jennifer.

“Tôi chỉ vừa mới tỉnh trí nhờ chuyện đó thì tôi lại phát hiện ra ông ta đang ăn cái món trông kì dị nhất mà tôi từng thấy. Trước đó, trong khi các anh tôi giúp tôi chọn quần áo, tôi đã nghe họ nói đùa với nhau về chuyện Đức ông Balder muốn có cây atisô trong mọi bữa ăn. Do đó tôi nhận ra ngay cái món răn trông kì cục ở trên đĩa của Đức ông Balder chắc hẳn là món atisô, và đó chính là điều khiến cho tôi khóc lóc chạy trốn khỏi sảnh đường và Balder.”

Royce đã đoán ra tại sao Balder lại ăn món ăn được cho là để tăng cường sức mạnh của đàn ông đó, chàng cố giữ che giấu thái độ của mình. “Rồi chuyện gì xảy ra?”

“Tôi đã rất sợ hãi – thực ra là kinh ngạc – trước viễn cảnh phải cưới một người đàn ông đáng sợ như thế. Ông ta đích thực là ác mộng của mọi thiếu nữ, chứ không phải là giấc mơ của họ, và khi nhìn ông ta bên bàn ăn, tôi cảm thấy bị thôi thúc muốn đâm vào mắt mình và khóc âm lên như một đứa trẻ.”

“Nhưng tất nhiên nàng đã không làm thế,” Royce đoán, mỉm cười khi nhớ lại tinh thần kiên cường của nàng.

“Không, nhưng sẽ tốt hơn nếu tôi làm thế,” nàng thừa nhận với một nụ cười lẫn tiếng thở dài. “Điều tôi đã làm còn tệ hơn thế nhiều. Vì tôi không thể chịu được khi nhìn vào ông ta, nên tôi tập trung chú ý đến đám atisô mà tôi chưa hề biết đến. Tôi nhìn ông ta ăn ngấu nghiến những cái đó, tự hỏi chúng là gì và tại sao ông ta lại ăn chúng. Malcolm để ý thấy tôi đang nhìn cái gì và vì thế anh ta bảo với tôi tại sao Đức ông Balder lại ăn chúng. Và chính điều đó làm cho tôi bắt đầu cười khúc khích...”

Đôi mắt to của nàng chìm trong niềm vui thích và vai nàng bắt đầu run lên không kiềm được, nàng nói, “Đầu tiên tôi cố nén được, tôi cầm một chiếc khăn tay ấn vào miệng mình, nhưng tôi buồn cười đến nỗi bắt đầu cười phá lên. Tôi cười và cười to hơn đến nỗi cả Brenna tội nghiệp cũng bắt đầu cười lớn. Chúng tôi cười ngặt nghèo đến độ cha tôi phải đuổi Brenna và tôi ra khỏi sảnh đường.”

Ngước đôi mắt hơn hở lên nhìn Royce, nàng hỏn hển vì cười, “Atisô! Ông đã bao giờ nghe thấy điều gì kì cục như thế chưa?” Với một cố gắng phi thường, Royce cố tỏ vẻ ngơ ngác. “Nàng không tin atisô có tác dụng tăng sức mạnh cho đàn ông?”

“Tôi – à –” Jennifer đỏ mặt khi cuối cùng nàng cũng nhận ra đề tài này không thích hợp như thế nào, nhưng lúc đó đã quá trễ để quay lại, hơn nữa nàng cũng tò mò. “Ông có tin vậy không?”

“Chắc chắn là không,” Royce nói thẳng. “Tất cả mọi người đều biết tôi tây và quả óc chó mới là thứ có tác dụng trong những việc như vậy.”

“Tôi tây và –!” Jenny thốt lên bối rối, rồi nàng nhìn thấy chuyển động của cửa đôi vai rộng đã phản bội câu đùa của chàng, và nàng lắc đầu cười nghiêm trang. “Dẫu sao, Đức ông Balder đã quyết định – khá đúng đắn – rằng không có đủ đá quý trên mặt đất này có thể khiến tôi xứng đáng thành vợ ông ta. Vài tháng sau, tôi đã mắc phải một sai lầm không thể tha thứ khác nữa,” nàng nghiêm giọng nói với Royce, “và cha tôi đã quyết định tôi cần được quản giáo trong một bàn tay nghiêm khắc hơn là mẹ kế của tôi.”

“Lỗi lầm không thể tha thứ mà cô mắc phải lần này là gì?”

Nàng điềm đạm nói. “Tôi đã công khai thách đấu Alexander để anh ta rút lại những lời đã nói về tôi, hoặc là phải gặp tôi trên đấu trường danh dự - trong một cuộc thi ở địa phương được tổ chức hàng năm gần Merrick.”

“Và anh ta từ chối,” Royce nói với sự triu mến cảm thương.

“Tất nhiên. Anh ta sẽ thật lố bịch nếu không làm thế. Ngoài việc tôi là một đứa con gái, tôi chỉ mới mười bốn trong khi anh ta đã hai mươi. Tuy nhiên, tôi chẳng thêm quan tâm gì đến lòng tự trọng của anh ta, vì anh ta – anh ta không tốt lắm,” nàng kết thúc dè dặt, nhưng có một nỗi đau ngầm ngầm trong vài từ cuối cùng đó.

“Nàng có trả thù trong danh dự được không?” Royce hỏi, một nỗi đau xa lạ nhói trong ngực chàng.

Nàng gật đầu, một nụ cười nhẹ nở trên môi nàng. “Bất chấp mệnh lệnh của cha cấm tôi đến cuộc thi đấu, tôi đã thuyết phục được người đầy tớ của chúng tôi đưa cho tôi áo giáp của Malcolm, và vào ngày thi, tôi đã cưỡi ngựa ra trường đấu đối mặt với Alexander, anh ta thường rất nổi bật nơi đó. Lúc ấy không ai biết tôi là ai.”

Royce cảm thấy máu chàng đông lại khi nghĩ đến nàng cưỡi ngựa trên đấu trường, đối mặt với một người đàn ông trưởng thành trong tay cầm cây thương. “Nàng đã gặp may vì chỉ bị ngã ngựa mà không bị giết.”

Nàng khúc khích. “Người ngã ngựa là Alexander.” Royce nhìn đắm đắm vào nàng hoàn toàn bất ngờ. “Nàng hất ngã được hắn?”

“Đại loại là vậy,” nàng cười. “Ông biết không, ngay khi anh ta nâng giáo lên định tấn công tôi, tôi đã lột mũ sắt ra và lè lưỡi trêu anh ta.”

Trong một thoáng im lặng vì kinh ngạc của Royce trước khi chàng nổ ra một trận cười nghiêng ngả, nàng nói thêm “và anh ta bị ngã ngựa.”

Bên ngoài bãi cỏ, các hiệp sĩ và lính tráng, lính đánh thuê và cung thủ đều ngừng mọi việc họ đang làm và nhìn về phía khu rừng, nơi phát ra tiếng cười của bá tước Claymore.

Khi cuối cùng cũng thở được bình thường trở lại, Royce dành cho nàng một nụ cười êm ái tràn đầy ngưỡng mộ. “Chiến thuật của nàng rất tuyệt vời. Ta phải phong tước cho nàng ngay trên đồng cỏ này thôi.”

“Cha tôi đã không hưởng ứng nhiệt tình như vậy,” nàng nói không hề cảm giận. “Kĩ năng của Alex trên trường đấu là niềm tự hào của lãnh địa – điều đó tôi đã không tính đến. Thay vì phong tước cho tôi ngay trên đấu trường, cha đã đánh tôi một trận nhớ đời. Và gửi tôi tới tu viện.”

“Nơi ông ta nhốt nàng trong suốt hai năm trời,” Royce tóm tắt, giọng chàng nhẹ nhàng.

Jenny nhìn chàng đắm đắm qua khoảng cách ngắn ngủi giữa hai người, trong khi một phát hiện đáng ngạc nhiên từ từ hiện ra trong đầu nàng. Người đàn ông bị coi là một kẻ xâm lược thô bạo, hung tàn thực ra là người hoàn toàn khác: thực ra, chàng là người duy nhất thấy cảm thông cho hành động ngốc nghếch của một cô gái nhỏ - điều đó hiện lên trên những đường nét đang giãn ra trên mặt chàng. Như bị thôi miên, nàng nhìn chàng đứng dậy, đôi mắt bị giam trong cái nhìn màu bạc mê hoặc của chàng, khi chàng từ từ bước về phía nàng có chủ ý. Jenny cũng từ từ đứng dậy mà không biết mình đang làm gì. Nàng thì thầm, mặt hướng về phía chàng, “Tôi nghĩ, những truyền thuyết đã nói sai về ông. Tất cả những gì họ nói là ông đã làm – đều không đúng,” nàng thì thầm nhẹ nhàng, đôi mắt đẹp dõi theo mặt chàng như thể nàng nhìn xuyên vào tâm hồn chàng.

“Tất cả đều đúng,” Royce bác lại, khi những hình ảnh của vô số cuộc chiến đầm máu mà chàng đã chiến đấu lướt qua óc chàng, phô bày tất cả vẻ xấu xí ghê tởm, cùng với hàng đồng tử thi vương vãi khắp chiến trường, cả quân lính của chàng và kẻ thù. Jenny không hề biết gì về những kí ức u ám đó, và trái tim mềm yếu của nàng phủ nhận lời tự thú của chàng. Nàng chỉ biết người đàn ông đang đứng trước mặt nàng là người quỳ gối bên con ngựa đã chết của chàng đau đớn và buồn bã khắc trên từng đường nét cơ thể dưới ánh trăng; là người vừa bày tỏ lòng cảm thông với câu chuyện ngốc nghếch nàng kể về chuyện phục sức ra mắt ông hiệp sĩ già của nàng. Nàng lẩm bẩm, “Tôi không tin.” “Nàng phải tin!” chàng cảnh báo. Một phần lí do Royce muốn nàng đến thế là vì nàng không gán cho chàng vai trò kẻ chinh phục man rợ khi chàng chạm vào nàng, nhưng đồng thời chàng càng không muốn nàng tự lừa dối bản thân mà gán cho chàng một vai trò khác – chàng hiệp sĩ thánh thiện, giáp trụ sáng ngời của nàng. “Phần lớn chúng là sự thật,” chàng nói thô lỗ.

Jenny mơ màng nhận thấy chàng vươn tay về phía nàng, nàng cảm thấy bàn tay chàng nắm chặt quanh cánh tay nàng như xiềng xích bằng nhung, kéo nàng lại gần hơn, nàng nhìn thấy miệng chàng từ từ hạ xuống miệng nàng. Và, khi nàng nhìn vào đôi mắt trĩu nặng, gợi tình của chàng, bản năng tự vệ kêu gào cảnh cáo rằng nàng đã đi quá xa. Hoảng hốt, Jenny quay mặt đi đúng vào giây phút môi chàng chạm vào môi nàng, hơi thở nàng trở nên dồn dập như thể nàng đang chạy.

Không bỏ cuộc, Royce hôn vào thái dương nàng, quét làn môi ấm áp của chàng qua má nàng, kéo nàng lại gần hơn, chàng lướt nhẹ môi xuống vị trí nhạy cảm trên cổ nàng, trong khi Jenny tan chảy từ bên trong. “Đừng,” nàng hào hển nói, quay mặt ra xa hơn, không nhận ra mình đang làm gì, nàng túm lấy vạt áo của chàng, dựa vào chàng khi thể giới bắt đầu quay cuồng. “Làm ơn,” nàng thì thầm, khi cánh tay chàng thít chặt quanh người nàng và lưỡi chàng lướt trên tai nàng, nhẹ nhàng và khêu gợi khám phá từng đường cong và kẽ hở ở đó, khiến nàng run rẩy khát khao khi tay chàng vuốt ve lên xuống trên lưng nàng. “Làm ơn, dừng lại,” nàng nói một cách đau đớn.

Đáp lại, bàn tay chàng trượt xuống thấp hơn, ấn vào sống lưng nàng để ép cơ thể nàng dính chặt vào bắp đùi cứng cáp của chàng – một câu trả lời hùng hồn cho việc chàng không thể, và không muốn dừng lại. Bàn tay kia của chàng đưa lên gáy nàng, vuốt ve một cách khêu gợi, giục giã nàng ngẩng đầu lên cho chàng hôn. Hơi thở run rẩy, Jenny dúi mặt vào ngực áo len của chàng, từ chối sự thuyết phục êm dịu đó. Khi nàng làm thế, bàn tay đặt trên cổ nàng xiết chặt đòi hỏi. Không thể chống cự lâu hơn nữa sự giục giã và mệnh lệnh của chàng, Jenny từ từ ngẩng đầu lên đón nhận nụ hôn của chàng.

Tay chàng luồn vào bộ tóc dày của nàng, giữ nàng thật chặt trong khi miệng chàng bao phủ miệng nàng bằng một nụ hôn tham lam, ngẫu nhiên khiến cho nàng bị xoáy vào bóng tối nóng bỏng, ở nơi đó không còn gì là quan trọng ngoài đôi môi cảm dỗ, khẩn thiết và bàn tay khéo léo của chàng. Bị chế ngự bởi sự mềm yếu của chính nàng và sự kích thích mạnh mẽ của chàng, Jenny đáp lại cơn đói khát của chàng, môi nàng mở ra mời gọi cuộc xâm lăng mạnh mẽ của lưỡi chàng. Nàng dựa hẳn vào chàng và cảm thấy hơi thở gấp gáp của chàng trong miệng nàng ngay trước khi bàn tay chàng lướt dọc lưng nàng, hông nàng và ngực nàng, rồi từ từ đi xuống kéo nàng dính chặt vào cái cương cứng của chàng. Jenny tan chảy bất lực trong tay chàng, đáp lại những cái hôn nồng nàn bất tận của chàng, nàng rên lên trong cổ họng khi ngực nàng căng lên cho vừa bàn tay chàng. Lửa cháy rừng rực trong cơ thể nàng khi bàn tay chàng đi vào trong cái quần ống bó, chạm vào hông trần của nàng và di chuyển nàng vào sát hơn nữa, ép nàng vào cơ thể chàng.

Jenny lạc lối giữa cảm xúc hoang dã của bàn tay chàng đặt trên da thịt nàng và cái bằng chứng rõ nét của những khao khát của chàng đang ấn chặt vào người nàng. Trượt tay trên ngực chàng, nàng vòng tay qua cổ chàng và dâng mình cho chàng, khuyến khích chàng, chia sẻ với chàng, hân hoan nghe tiếng rên thoát ra từ ngực chàng.

Khi cuối cùng chàng cũng kéo miệng chàng khỏi nàng, chàng ôm chặt nàng vào ngực chàng, hơi thở gấp gáp mà hỗn hển. Mắt nàng nhắm chặt, cánh tay vẫn ôm vòng quanh cổ chàng, tai nàng áp vào trái tim đập mạnh mẽ của chàng, nàng mơ màng trong cảm giác vừa tuyệt đối yên bình, vừa vui sướng lạ lẫm, cuồng nhiệt. Chàng đã hai lần khiến nàng thấy những cảm xúc phi thường, sợ hãi, sung sướng. Nhưng ngày hôm nay, chàng còn khiến nàng cảm thấy điều gì đó khác nữa: chàng khiến nàng cảm thấy mình được cần đến và được trân trọng và thêm muốn, và đó là những điều mà nàng đã mong mỏi từ lâu lắm rồi.

Rời khỏi vòng ngực chắc chắn, vạm vỡ của chàng, nàng cố ngược đầu lên. Má nàng chạm vào làn vai nâu mềm mại của áo chàng, và chỉ một sự đụng chạm nhẹ của áo chàng với da thịt nàng cũng khiến nàng thấy chóng mặt. Cuối cùng nàng cũng ngửa đầu ra sau và nhìn được chàng. Đam mê vẫn đang nung nấu đôi mắt màu tro xám của chàng. Chàng nói nhẹ và không hề đổi giọng, “Ta muốn nàng.”

Lần này không còn gì nghi ngờ về ý nghĩa thật sự của câu nói đó, và nàng thì thảo trả lời mà không hề suy nghĩ, như thể điều đó bật ra từ tim nàng chứ không phải đầu nàng:

“Đủ để chàng hứa với em sẽ không tấn công Merrick?”

“Không.”

Chàng nói dứt khoát, không hề e dè, không hối hận hay thậm chí bực tức; chàng từ chối nàng cũng dễ dàng như từ chối một bữa ăn mà chàng không thích. Chỉ một từ đó thấm vào nàng như một gáo nước đá; Jenny lùi lại và tay chàng buông ra.

Trong cơn tui hỏ và kinh ngạc, nàng cắn chặt môi dưới đang rung lên và quay đi, cố chỉnh trang lại đầu tóc và quần áo, trong khi điều nàng thực sự muốn lúc đó là chạy khỏi khu rừng – khỏi mọi thứ đã xảy ra ở đây – trước khi nàng để bật ra những giọt nước mắt đang gần như làm nàng nghẹn thở. Việc chàng từ chối nàng chẳng là gì. Ngay cả trong lúc quần trí nhất, nàng cũng nhận ra những gì mình đòi hỏi ở chàng là rất ngu ngốc – thậm chí điên rồ. Điều khiến nàng đau đớn không chịu nổi đó là cách mà chàng vô tình, thoải mái gạt bỏ tất cả những thứ nàng tình nguyện dâng hiến – danh dự, lòng tự tôn, cơ thể nàng, nàng đã sẵn sàng hi sinh mọi thứ mà nàng được dạy phải tin tưởng, và trân trọng.

Nàng bắt đầu đi ra khỏi rừng cây, nhưng giọng nói của chàng khiến nàng dừng chân. “Jennifer,” chàng nói bằng giọng uy quyền không được tranh cãi làm nàng thấy khinh ghét, “nàng sẽ cưới ngựa bên cạnh ta suốt quãng đường còn lại.”

“Tôi không muốn,” nàng nói cộc lốc, không hề quay lại. Nàng thà tự trầm mình chết đuối còn hơn để chàng nhìn thấy chàng đã làm nàng tổn thương đến thế nào, và nàng nói thêm, ngập ngừng, “Quân lính của ông – Tôi đã ngủ trong lều của ông, nhưng Gawin lúc nào cũng ở đó. Nếu tôi ăn cùng ông và còn cưới ngựa bên cạnh ông họ sẽ... sẽ hiểu nhầm... mọi chuyện.”

“Lính của ta nghĩ gì không quan trọng,” Royce đáp lại, nhưng đó không hoàn toàn là sự thật và chàng biết thế. Bằng việc công khai đối đãi với Jenny như “khách”, chàng đã nhanh chóng bị mất mặt trước đám lính một mối, trung thành đã chiến đấu bên cạnh chàng lâu nay. Và không phải toàn bộ đội quân của chàng

đều trung thành với chàng. Trong đám lính đánh thuê, có cả những tên trộm và giết người, những gã này đi theo chàng chỉ vì chàng cho họ bữa ăn và vì họ sợ những hậu quả sẽ đến nếu dám bất tuân lệnh chàng. Chàng lãnh đạo họ bằng sức mạnh. Nhưng cho dù là những hiệp sĩ trung thành hay những tên đánh thuê tầm thường, tất cả bọn họ đều tin rằng Royce có quyền, và nghĩa vụ, ném nàng xuống và cưỡng đoạt nàng, sử dụng cơ thể nàng để hạ nhục nàng như một kẻ thù đáng bị hạ nhục.

“Tất nhiên điều đó quan trọng rồi,” Jenny cay đắng nói khi thấy rõ ràng sự ô nhục của nàng lúc nàng đầu hàng chàng trong vòng tay chàng. “Bởi vì điều đó huỷ hoại danh dự của tôi, chứ không phải của ông.”

Chàng nói bằng giọng phán quyết bình thản, “Họ sẽ nghĩ bất kì điều gì phù hợp với địa vị của họ. Khi nàng trở về lấy ngựa xong, sẽ có người đưa nàng lên phía trước.”

Không nói một lời, Jennifer ném cho chàng một cái nhìn chán ghét cực độ, hất cằm lên, và đi ra khỏi bãi cỏ, đôi hông thon thả đung đưa với vẻ uyển chuyển thanh tao vốn có.

Mặc dù nàng chỉ kịp liếc nhìn chàng một giây trước khi đi bộ ra khỏi rừng cây, Jenny vẫn thấy một tia sáng lạ lùng lấp lánh trong mắt chàng và một nụ cười khó hiểu lướt qua khoé môi chàng. Nàng không hề biết điều gì ẩn sau đó, chỉ biết nụ cười của chàng càng làm nàng điên tiết hơn cho đến khi cáu giận hoàn toàn che lấp nỗi buồn khổ của nàng.

Nếu Stefan Westmoreland, hay Ngài Eustace, hay Ngài Godfrey ở đó để chứng kiến cái nhìn đó, họ có thể nói với nàng nó nghĩa là gì, và câu trả lời của họ có lẽ còn khiến Jenny lo ngại hơn bây giờ nhiều: Royce Westmoreland trông giống hệt như khi chàng chuẩn bị tấn công một pháo đài nào đó đặc biệt khó khăn, đáng mơ ước để chiếm nó cho chính chàng. Điều đó có nghĩa là chàng sẽ không nhụt chí trước mọi thách thức hay ngăn trở. Điều đó có nghĩa là chàng đã vui mừng thấy trước thắng lợi của mình.

Có lẽ những người lính đã bằng cách nào đó nhìn thấy họ ôm nhau qua những cành cây, hoặc là tại họ nghe thấy nàng cười đùa với chàng, nên khi Jenny đi nhanh đến chỗ con ngựa của nàng, nàng phải đối mặt với những cái nhìn đêu cáng và tọc mạch hơn tất cả mọi lần mà nàng phải chịu kể từ khi bị bắt.

Chậm rãi, Royce đi ra khỏi rừng và bảo Arik. “Cô ấy sẽ đi cùng chúng ta.” Chàng bước đến chỗ con ngựa Gawin đang giữ cho chàng, và những hiệp sĩ của chàng tự động đi đến ngựa của họ, leo lên yên thoải mái như những người đàn ông đã dành cả đời trên lưng ngựa. Bên cạnh họ, phần còn lại của đội quân thì hành ngay lập tức mệnh lệnh còn chưa được đưa ra.

Tuy nhiên, tù nhân của chàng lại chọn cách chống đối mệnh lệnh rành rành, và không theo chàng lên trước đoàn quân khi họ di chuyển về phía trước. Royce đáp lại thái độ phản đối huyền não đó với một chút ngưỡng mộ hài hước tính can đảm của nàng, rồi chàng quay sang Arik và nói với nụ cười cổ nén, “Đi mang cô ta lại đây.”

Giờ đây khi cuối cùng Royce đã quyết định sẽ phải có nàng và không còn tự đấu tranh với khao khát của bản thân, chàng ở trong một tâm trạng tuyệt vời. Chàng thấy cực kì hứng thú với việc xoa dịu và chiếm được cảm tình của nàng trong khi họ hướng về Hardin. Tại Hardin, họ sẽ được hưởng thụ chăn êm đệm ấm và riêng tư thoải mái; còn bây giờ, chàng muốn có quãng thời gian vui vẻ với nàng ở bên cho hết ngày hôm nay và tối nay.

Chàng không hề nghĩ rằng người đàn bà quyền rũ, ngây thơ, dịu dàng đã đầu hàng trong tay chàng cả hai lần chàng ôm nàng, người đàn bà đã đáp trả sự đam mê của chàng với cùng một sự ngọt ngào say đắm, lại trở nên khó đỡ dành đến thế. Trong chiến trận chàng bất bại, và giờ đây ý nghĩ sẽ bị đánh bại bởi một cô gái cũng khao khát chàng như chàng khao khát nàng, là không thể chấp nhận được. Chàng muốn nàng, muốn nàng nhiều đến không thể tin được, và chàng đã nhất định phải có được nàng. Tất nhiên không theo nghĩa mà nàng hiểu, nhưng chàng cũng sẵn sàng nhượng bộ, một cách hợp lí, mà chàng lơ mơ hiểu vào lúc này là những tấm lông thú và đồ trang sức tuyệt đẹp, cùng với lòng kính trọng mà nàng đáng được nhận như là người đàn bà của chàng từ phía những người dưới trướng chàng.

Jenny nhìn thấy gã khổng lồ cưỡi ngựa nhắm về hướng nàng cùng lúc nàng chợt nhớ đến nụ cười nàng thấy trên mặt Royce khi nàng rời khỏi chàng, và sự phẫn nộ bùng lên làm cho nàng thấy đau đầu.

Quay con ngựa chiến của hãn một vòng, Arik đi sát bên nàng và lạnh lùng nhướn lông mày. Jenny hiểu ngay một cách bức bối, hãn ta đang im lặng ra lệnh cho nàng phải đi cùng hãn lên đầu đoàn. Tuy

nhien, Jenny giận đến nỗi không thèm để ý đến sự đe dọa. Giả vờ như hoàn toàn không biết nguyên nhân sự hiện hữu của hắn ta, nàng quay ngoắt sang một phía nói chuyện với Brenna: “Em đã thấy –” nàng bắt đầu nói và bị ngừng giữa chừng khi Arik với tay ra và cầm cương con ngựa của nàng trong tay.

“Thả ngựa tôi ra!” nàng quát, giật cương con ngựa tội nghiệp mạnh đến nỗi mũi nó bị hếch lên trời. Con ngựa quay quay và giậm chân tại chỗ vì không hiểu ý, và Jenny hưởng sự giận dữ của nàng về phía tên sứ giả khổng lồ của kẻ thù nàng. Quắc mắt nhìn Arik, nàng kéo mạnh dây cương bên trái. “Bỏ tay ra ngay!”

Đôi mắt xanh nhợt nhìn lại nàng vẫn lạnh lẽo như thế, nhưng ít nhất hắn ta đã buộc phải nói, và Jenny hân hoan với chiến thắng nhỏ nhoi đó: “Đi!”

Đôi mắt chống đối của nàng nhìn chằm chằm vào đôi mắt xanh nhợt của hắn, nàng ngần ngừ, rồi nàng quát, “Vậy thì tránh đường cho tôi!” bởi vì nàng biết hắn hoàn toàn có thể dùng vũ lực ép nàng theo hắn.

Đoạn đường đi đến đầu đoàn quân có lẽ là sự kiện sỉ nhục nhất trong quãng đời ngắn ngủi của Jenny. Cho đến hôm nay, nàng hoàn toàn ở ngoài tầm mắt của phần lớn lính tráng hoặc là được các hiệp sĩ che chắn. Giờ đây, những cái đầu đàn ông quay qua mỗi khi nàng đi ngang, và những đôi mắt dâm dăng dán chặt vào thân hình mảnh dẻ của nàng khi nàng tiếp tục đi qua họ. Những lời bình phẩm bị ném vào nàng, vào hình dáng nói chung, và cả những phần cụ thể trên người nàng – những lời bình phẩm quá tịu tịu đến nỗi nàng chỉ có thể thúc con ngựa nhỏ chạy nhanh hơn.

Khi nàng đi đến chỗ Royce trên đầu đoàn quân, chàng không thể không cười với cô gái trẻ dữ dội đã đáp trả chàng bằng sự chống đối rõ ràng; nàng trông giống hệt như trong cái đêm mà nàng đã tấn công chàng bằng chính con dao của chàng. Chàng đùa, “có vẻ như bằng cách nào đó mà ta lại bị ghét rồi.”

Nàng đáp lại, với tất cả sự giận dữ mà nàng có thể đưa vào đó, “Ông thật hết nói nổi!”

Chàng cười. “Tệ đến thế cơ à?”

8. Judith Mcnaught - Chương 8

Chương 8

Vào lúc họ gần đến lâu đài Hardin cuối ngày hôm đó, Royce không còn thấy niềm nở được nữa. Thay vì tận hưởng sự hiện diện của nàng như chàng từng mong đợi, chàng thấy mình phải đi bên cạnh một cô gái trẻ đáp lại những câu bình phẩm hài hước và cả những quan sát nghiêm túc của chàng bằng cái nhìn trống rỗng, nhả nhả khiến cho chàng thấy mình như tên hề đội mũ có gắn chuông trong cung đình. Hôm nay, nàng đã thay đổi chiến thuật. Thay vì im lặng hoàn toàn, nàng đáp lại mọi câu nói của chàng bằng cách hỏi chàng những câu hỏi mà chàng không thể và cũng không muốn nói với nàng – chẳng hạn như ngày chàng sẽ tấn công Merrick, số lượng quân chàng dự định mang theo, và chàng định giữ nàng tới chừng nào.

Nếu ý định của nàng là cho chàng thấy một cách rõ ràng nhất nàng là nạn nhân của một tên khốn tàn bạo, và chàng chính là tên khốn ấy, thì nàng đã hoàn toàn thành công. Nếu mục tiêu của nàng là làm chàng phát ngấy, thì nàng cũng bắt đầu thành công.

Jennifer cũng biết nàng đã huỷ hoại thành công chuyến đi của chàng, nhưng nàng chẳng hề vui với thành tích của mình như Royce đã nghĩ. Thực ra, khi nàng nhìn lên những ngọn đồi dốc đá lởm chởm để tìm kiếm bóng dáng toà lâu đài, nàng thấy hơi kiệt sức vì căng thẳng khi cố tìm hiểu người đàn ông bí ẩn bên cạnh nàng, và cả những phản ứng của chính nàng với chàng. Bá tước đã nói với nàng rằng chàng muốn nàng, và

rõ ràng chàng muốn nàng đủ để bỏ qua hai ngày nàng cư xử thô lỗ vừa qua, điều đó phần nào làm dịu lòng tự trọng bị tổn thương của nàng. Nhưng mặt khác, chàng không muốn nàng nhiều đến nỗi có thể tha cho đồng bào nàng và quê hương nàng.

Mẹ bề trên Ambrose đã cảnh cáo nàng về “tác động” mà Jenny có thể gây ra cho đàn ông; nàng quyết định, rõ ràng tu viện trưởng khôn ngoan có ý nói rằng “nàng khiến cho những người đàn ông cư xử như những tên điên hận thù, dịu dàng, thô lỗ, không thể đoán trước được – tất cả thay đổi trong vòng một giờ.” Với một tiếng thở dài, nàng từ bỏ tìm hiểu chuyện đó. Nàng chỉ muốn được về nhà, hoặc trở về tu viện, ở đó ít nhất nàng biết phải trông đợi gì từ mọi người. Nàng liếc sang bên cạnh và thấy Brenna đang có một cuộc nói chuyện thú vị với Stefan Westmoreland, anh ta đã trở thành người hộ tống cô kể từ khi Jenny bị đưa lên hàng đầu, cùng với anh trai anh ta. Thực tế Brenna an toàn và có vẻ vui là điểm sáng duy nhất trong tình trạng u ám hiện giờ của Jenny.

Lâu đài Hardin chỉ hiện ra ngay trước khi trời tối. Toạ lạc trên đỉnh của một con dốc, nó có vẻ đe dọa như một pháo đài lớn, trải dài ra mọi hướng, những bức tường đá trơn tuột sáng lên dưới ánh nắng mặt trời. Trái tim Jenny trùng xuống; lâu đài này lớn gấp năm lần Merrick và trông vô cùng vững chãi. Những lá cờ màu xanh nhạt phấp phới tung bay trên cả sáu ngọn tháp tròn của lâu đài, báo hiệu ông chủ của nó sẽ đến trong chiều nay.

Những con ngựa của họ đi qua cây cầu đã được hạ xuống vào sân trong của lâu đài, và người hầu chạy ra ngoài sân để giữ cương ngựa và phục vụ những người mới đến. Bá tước đi vòng qua để nhắc Jenny xuống ngựa, rồi thấp tùng nàng vào trong sảnh lớn. Một người đàn ông lớn tuổi đang cúi người mà Jenny đoán là quản gia, ngẩng lên và Royce bắt đầu ra lệnh: “Sai người mang đồ ăn cho ta và cho –” Trong một lúc Royce mãi quyết định từ nào chính xác để miêu tả Jennifer, thì người quản gia già nhìn vào quần áo nàng đang mặc, và vẻ khinh bỉ của ông ta đã nói lên một kết luận: Con diêm, - “vị khách của ta,” Royce nói.

Jenny không thể chịu đựng được khi bị hiểu lầm là một trong những con diêm vẫn lang thang cùng với các đội quân. Kéo khuôn mặt xấu hổ ra khỏi cái nhìn sẫm soi của lão già, nàng vờ như đang xem xét đại sảnh đường trong khi bá tước vẫn tiếp tục đưa ra các mệnh lệnh. Chàng đã kể với nàng rằng Vua Henry chỉ mới ban cho chàng Hardin gần đây, vì thế chàng chưa bao giờ đặt chân đến đây. Khi Jenny nhìn quanh, đôi mắt phụ nữ của nàng nhận ra ngay lập tức rằng mặc dù Hardin rất rộng lớn, nó đã không được chăm sóc tử tế. Thảm trên sàn đã không được thay hàng năm trời, mạng nhện giăng khắp nơi trên trần như một tấm mạng dày màu xám, và đầy tớ thì luộm thuộm.

“Nàng muốn ăn gì không?” Royce hỏi, quay sang nàng.

Trong một nỗ lực kiêu hãnh, giận dữ nhằm thức tỉnh lão quản gia già – và toàn bộ đám người hầu của lão – rằng nàng không phải như lão nghĩ, Jennifer quay sang trả lời bá tước một cách lạnh lùng, “Không, tôi không muốn. Tôi muốn có một căn phòng, tốt nhất là nơi nào sạch sẽ hơn cái sảnh đường này, và tôi muốn tắm và ít quần áo sạch, nếu có thể được trong cái – cái đồng đồ nát này.”

Nếu Royce không nhìn thấy cái nhìn lão quản gia dành cho nàng, chàng chắc hẳn sẽ phản ứng giận dữ hơn với lời lẽ và giọng điệu của nàng, nhưng vì đã nhìn thấy, chàng kiềm chế cơn giận. Quay sang tên quản gia chàng nói, “Đưa Nữ bá tước Merrick tới phòng bên cạnh phòng ta.” Quay sang Jennifer chàng nói lạnh lùng, “Xuống đây ăn tối trong hai giờ nữa.”

Bao nhiêu lòng biết ơn của Jenny đối với việc chàng công khai sử dụng tước danh của nàng đều bị sự chấn động đối với vị trí căn phòng mà chàng dành cho nàng che lấp hết. “Tôi sẽ ăn tối trong phòng mình, sau cánh cửa khoá, hoặc là không ăn gì hết,” nàng thông báo với chàng.

Sự chống đối công khai không thể chấp nhận được này của Jenny trước mặt năm mươi kẻ hầu người hạ, thêm vào những hành động của nàng trong hai ngày gần đây, cuối cùng đã khiến cho Royce thấy nàng cần phải bị trừng trị nghiêm khắc, và chàng ra lệnh cho nàng một cách dứt khoát. “Jennifer,” chàng nói bằng giọng bình tĩnh, không nhân nhượng, rõ ràng tỏ ra chàng đang trừng phạt nàng thích đáng, “cho đến khi cô cải thiện cách cư xử, cô bị cấm đến thăm em gái.”

Jennifer tái nhợt, và Brenna, vừa mới được Stefan Westmoreland dẫn vào sảnh, đưa ánh mắt cầu van nài trước hết tới Jenny rồi tới người đàn ông bên cạnh nàng. Stefan nói trước sự ngạc nhiên của Jennifer. “Royce, quyết định của anh chẳng khác nào trừng phạt cả tiểu thư Brenna, mà nàng không hề làm gì –”

Anh ngừng nói ngay khi nhìn thấy cái nhìn lạnh lẽo không đồng ý trên mặt anh trai.

Mới tắm và cạo râu xong, Royce ngồi trên bàn ăn trong sảnh đường với các hiệp sĩ và em trai của mình. Người hầu đã dọn những cái đĩa đựng món thịt nai hầu nguội ngắt ra bàn. Tuy nhiên, sự chú ý của Royce không dành cho những món ăn không ngon lành đó; chàng đang nhìn vào cầu thang hẹp đi thẳng lên các phòng ngủ phía trên lầu, cố gắng quyết định xem chàng có nên lên thẳng trên đó và kéo cả hai cô gái xuống đây hay không, bởi vì, trong một nỗ lực phi thường, Brenna đã chọn cách tham gia vào cuộc nổi loạn của chị cô và lờ đi thông báo bữa tối đã được dọn bên dưới của người hầu.

“Bọn họ có thể đi mà không cần ăn,” cuối cùng Royce ra lệnh và cầm con dao ăn lên.

Rất lâu sau khi những chiếc bàn ăn đã được dọn ra và kê sát vào chân tường, Royce vẫn ngồi trong sảnh nhìn chăm chăm vào đồng lửa, chân chống lên một cái ghế đầu. Ý định ngủ với Jennifer tối nay của chàng lúc đầu đã phải gạt sang một bên vì chàng có hàng tá những vấn đề cần giải quyết ngay khi chàng bắt đầu ăn. Chàng đang cân nhắc có nên tới phòng ngủ của nàng bây giờ không, bất chấp giờ giấc đã muộn, nhưng trong tâm trạng hiện nay, chàng muốn dẹp tan cuộc chống đối của nàng bằng vũ lực hơn là nhẹ nhàng quyến rũ nàng. Sau khi đã được hưởng niềm thích thú tuyệt vời với nàng tự nguyện dâng hiến trong vòng tay chàng, chàng không muốn bị giảm lạc thú một chút nào.

Godfrey và Eustace bước vào sảnh, thư giãn và cười nói sau khi trải qua một đêm với các cô hầu nữ nang ở lâu đài, và ý nghĩ của Royce ngay lập tức chuyển sang những mối quan tâm khác. Liếc nhìn Godfrey, chàng nói, “Bảo lính gác ở cổng ngăn cản tất cả những kẻ xin vào trong và báo với tôi ngay.”

Hiệp sĩ gật đầu, nhưng khuôn mặt đẹp trai của anh vẫn có vẻ hài hước khi nói, “Nếu anh đang nghĩ đến Merrick, thì ông ta không thể tập hợp một đội quân và tới đây trong vòng một tháng được.”

“Tôi không trông đợi một cuộc tấn công, tôi nghĩ sẽ có vài trò lén lút. Nếu ông ta tấn công Hardin, ông ta sẽ mạo hiểm tính mạng các cô con gái trong trận chiến, ông ta sẽ nghĩ họ hoặc vô tình bị người của ông ta giết hoặc là – bị chúng ta giết. Vì trong trường hợp này không thể tiến hành một cuộc tấn công, ông ta không còn lựa chọn nào khác là cố gắng cứu thoát mấy cô gái. Để làm việc đó, ông ta sẽ phải cử người tới đây trước. Tôi đã ra lệnh cho quản gia không được thuê thêm bất kì người hầu nào, trừ khi họ chắc chắn là người làng ở đây.”

Khi cả hai hiệp sĩ đều gật đầu, Royce đột ngột đứng dậy và đi về phía cầu thang đá cuối sảnh, rồi chàng quay lại, cặp lông mày nhíu lại. “Stefan có nói hoặc là làm gì khiến cho các anh có ấn tượng là nó đang... quan tâm tới cô em không?”

Hai hiệp sĩ – cả hai đều lớn tuổi hơn Stefan – nhìn nhau và nhìn Royce, lắc đầu phản đối. “Sao anh lại hỏi vậy?” Eustace hỏi. “Bởi vì,” Royce nói nhăn nhó, “cậu ta bảo vệ cô ta chiều nay lúc tôi đã ra lệnh cách li hai cô gái.” Nhún vai, chàng chấp nhận ý kiến của các bạn chàng và đi lên phòng ngủ của mình.

9. Judith Mcnaught - Chương 9

Chương 9

Quần trong bộ váy ngủ bằng len màu kem mềm mại, Jennifer nhìn ra ngoài qua cửa sổ bé tí trong phòng ngủ của nàng buổi sáng hôm sau, mắt nàng nhìn những ngọn đồi cây cối mọc um tùm phía trên bức tường lâu đài. Chuyển sự chú ý tới cái sân bên dưới, nàng chậm rãi quan sát những bức tường bao quanh sân, tìm kiếm con đường nào đó để trốn thoát... những dấu hiệu của một cánh cửa ngầm. Chắc chắn phải có; Merrick có một cánh cửa ẩn trong tường, được che bằng một bụi cây lớn; theo những gì nàng biết mọi lâu đài đều phải có một cái cửa như vậy, để những người sống trong đó có thể sử dụng để chạy trốn nếu kẻ thù đã xuyên thủng được những tuyến phòng thủ bên ngoài. Bất chấp niềm tin của nàng, nàng không tìm thấy bất cứ

dấu hiệu nào của cánh cửa ấy, hoặc thậm chí là một vết nứt vài chục phân trên tường để nàng và Brenna lách qua cũng không có. Ngược nhìn lên, nàng quan sát những người lính gác đi lại không ngừng dọc tường thành, mắt dõi theo con đường và nhìn quanh các quả đồi. Những người hầu bên trong có thể luộm thuộm và lười biếng và cần được dạy dỗ và hướng dẫn, nhưng bá tước không hề coi nhẹ việc phòng thủ cho lâu dài, nàng u ám nghĩ. Mọi lính gác đều cảnh giác cao, và cứ cách hai mươi mét lại có một lính đứng.

Bá tước bảo nàng rằng cha nàng đã được thông báo việc Brenna và nàng đang trong tay chàng. Trong trường hợp đó, cha nàng chắc chắn sẽ tập hợp được một đội quân năm ngàn người hướng tới Hardin. Nếu ông muốn cứu hai người, thì Hardin chỉ cách không đến hai ngày phi ngựa nhanh – hoặc năm ngày hành quân – từ Merrick. Nhưng nàng không thể tưởng tượng được bằng cách thần kì nào mà cha nàng có thể cứu thoát nàng khỏi cái lâu đài được phòng ngự đến tận răng này. Điều này lại mang nàng trở lại vấn đề khó xử mà nàng phải đối đầu: Việc tìm cách thoát phụ thuộc hoàn toàn vào nàng.

Dạ dày nàng rộn lên, nhắc nhở rằng nàng không ăn gì từ trưa ngày hôm qua, và nàng quay khỏi cửa sổ để mặc quần áo và đi xuống dưới sảnh. Chết đói không phải là giải pháp cho vấn đề của nàng, nàng quyết định với một tiếng thở dài khi nàng bước tới cái hòm quần áo người ta đã mang tới phòng nàng sáng nay. Hơn nữa, nếu nàng không xuống, nàng chắc chắn bá tước sẽ lên đây bắt nàng, cho dù chàng có phải đập vỡ cánh cửa.

Nàng đã được ngâm mình trong cái bồn gỗ chứa đầy nước nóng sáng nay, và ít nhất thì nàng cũng vui vì cảm thấy sạch sẽ từ đầu tới chân. Nàng nhớ lại một lần tắm mình xuống dòng suối lạnh ngắt mấy tuần trước, chắc chắn không thể nào sánh với nước ấm và một mẫu xà phòng.

Cái hòm đầu tiên có nhiều bộ váy áo thuộc về bà chủ cũ của lâu đài và cô con gái bà ta, có rất nhiều bộ kiểu cọt đáng yêu, diêm dúa chắc bà dì Elinor của nàng sẽ thích – những bộ váy này các tiểu thư mặc với một cái mũ hình chóp nhọn với tấm voan dài phủ xuống sàn. Mặc dù mấy bộ váy không còn hợp thời, chất lượng vải vẫn rất tốt, vì chúng là sa tanh dày và nhung và lụa thêu. Vì tất cả váy áo đều quá lộng lẫy trong hoàn cảnh này, và trong tình cảnh của nàng ở nơi này, Jenny mở cái hòm tiếp theo. Một tiếng kêu nhẹ, vui niềm vui như bất kì một phụ nữ nào khác thoát khỏi miệng nàng khi nàng cẩn thận lấy ra một bộ váy làm bằng loại vải casimia mềm mại nhất.

Nàng chỉ vừa kịp chảy tóc xong khi người hầu gõ cửa và gọi bằng một giọng eo éo, sợ hãi, “Thưa tiểu thư, đức ông sai tôi tới nói với tiểu thư là nếu cô không xuống sảnh trong vòng năm phút nữa để ăn sáng, thì ngài sẽ tự lên đây và mang cô xuống!”

Không muốn để bá tước nghĩ là nàng đầu hàng vì sợ lời đe dọa đó, Jenny nói với ra ngoài, “Người nói với đức ông là ta có ý định xuống đó và sẽ xuống trong vài phút nữa.”

Jenny đợi cho qua hết khoảng thời gian mà nàng đã nói là “vài” phút, rồi rời khỏi phòng ngủ. Cầu thang dẫn từ phòng ngủ tầng trên xuống sảnh lớn ở dưới dốc và hẹp, giống như cái ở Merrick, nó được thiết kế sao cho trong trường hợp những kẻ tấn công chiếm được lối vào sảnh, chúng sẽ phải chiến đấu trên cầu thang này với gươm bị chạm vào các bức tường đá, trong khi người phía trên gần như không bị vướng. Tuy nhiên, không giống cầu thang ở Merrick, cái cầu thang này đầy mạng nhện. Rùng mình nghĩ đến mấy cái con vật khăng khieu trên mấy cái mạng, Jenny bước nhanh hơn.

Dựa ra sau ghế, Royce nhìn lên cầu thang, cảm chàng cứng lại về kiên quyết, tâm trí thầm đếm từng phút trôi qua cho đến khi thời gian của nàng trôi qua hết. Sảnh đường đã gần như trống không, chỉ còn lại vài hiệp sĩ còn nán lại để uống rượu, và những người hầu đang lau dọn phần thức ăn thừa của bữa sáng.

Thời gian cho nàng đã hết! Chàng quyết định một cách bực bội và đẩy cái ghế của chàng với lực mạnh đến nỗi mấy cái chân ghế kêu kìn kít trên mặt sàn đá. Rồi chàng đứng bất động hoàn toàn. Đang đi về chàng trong bộ váy mềm mại, chiết eo àu vàng của tia nắng mặt trời là Jennifer Merrick. Nhưng không còn là nữ thần rừng quyến rũ mà chàng đã quen nhìn nữa. Trong sự chuyển biến vừa làm chàng bối rối vừa mê hoặc, người phụ nữ trẻ đẹp đến kinh ngạc đang đi về phía chàng là một nữ bá tước hoàn toàn phù hợp trong bất kì một cung điện lộng lẫy nào trên khắp lãnh thổ này. Tóc nàng chia ngôi ở giữa, đổ xuống như một thác nước mờ ảo màu đỏ đồng, xoã xuống đôi vai nàng và lưng nàng tới tận eo, đuôi tóc là những lọn xoắn dày.

Chiếc váy có cổ áo hình chữ V làm nổi bật bộ ngực đầy đặn, rồi phủ xuống cặp hông thanh mảnh của nàng một vạt dài; tay áo rộng cuộn thành gấu áo nơi cổ tay, rồi thả xuống từ cánh tay tới đầu gối.

Royce có cảm tưởng kì cục rằng nàng đã biến thành một người khác, nhưng khi nàng lại gần chàng, đôi mắt xanh tuyệt đẹp hay khuôn mặt quyến rũ đó không thể là ai khác ngoài nàng.

Nàng dừng trước mặt chàng, và quyết định của chàng phải có nàng, không cần biết chàng sẽ gặp phải bao nhiêu rắc rối vì nàng, đã không còn gì lay chuyển được nữa. Một nụ cười chậm rãi, ngưỡng mộ nở trên mặt chàng khi chàng nói, “Nàng đúng là tác kè hoa!”

Mắt nàng tròn tròn vì giận dữ, “Một con thần lùn?”

Royce nén cười, cố gắng đưa mắt ra khỏi làn da trần mềm mại đầy quyến rũ nơi cổ áo nàng, và cố nhớ lại chàng đã thấy khó chịu thế nào với nàng. “Ý tôi,” chàng nói điềm đạm, “là cô rất dễ thay đổi.”

Jenny vẫn không nhận thấy tia sáng kì lạ, ám ảnh trong đôi mắt xám của chàng lướt qua nàng, nhưng nàng lại đột nhiên bị sao lãng vì khám phá ra chàng đẹp trai và lịch lãm như thế nào trong chiếc áo màu xanh thẫm bằng loại len tốt nhất đang bao phủ bờ vai rộng, vạm vỡ của chàng, cánh tay dài thắt chặt nơi cổ tay với viền chỉ bạc. Một cái thắt lưng dẹt bằng bạc đeo ngang hông chàng, từ đó treo một thanh gươm ngắn với viên ngọc lớn nơi chuôi gươm. Jenny từ chối nhìn xuống dưới nữa.

Cuối cùng nàng cũng nhận ra chàng đang nhìn lên tóc nàng, và Jennifer bất chợt nhớ ra nàng đang để đầu trần. Với tay ra đằng sau, nàng sờ thấy một cái mũ trùm rộng màu vàng gắn liền với bộ váy và kéo nó ra đằng trước, để nó bao quanh mặt nàng và tạo thành một nếp gấp duyên dáng trên vai như nó phải thế.

“Rất dễ thương,” Royce nói, nhìn nàng, “nhưng ta thích nhìn tóc nàng để trần hơn.”

Chàng lại có ý định quyến rũ nàng hôm nay, nàng rầu rĩ nhận thấy; nàng thấy dễ đối phó với chàng khi họ giữ thái độ thù nghịch với nhau hơn là khi chàng tỏ ra tử tế. Ép mình đương đầu với từng vấn đề một, Jenny tập trung vào gợi ý để đầu trần của nàng. “Như ông chắc chắn đã biết,” nàng đáp lại với thái độ lễ phép lạnh nhạt khi chàng kéo ghế cho nàng, “chỉ có những cô gái trẻ và cô dâu mới được phép để đầu trần. Một phụ nữ cần phải che giấu –”

“Sự quyến rũ?” Royce tiếp lời, cái nhìn đánh giá của chàng lướt qua tóc nàng, mặt nàng và ngực nàng.

“Vâng.”

“Bởi vì Eva là người đã cám dỗ Adam?” chàng phỏng đoán, nói ra điều mà chàng biết là một niềm tin trong tôn giáo.

Jenny với tay lấy một tô cháo. “Vâng.”

“Ta thì lại luôn luôn cho rằng,” chàng nói một cách hài hước, “cái cám dỗ anh ta là một quả táo, trong trường đó, thói phạm ăn đã khiến anh ta đầy xuống trần gian, chứ không phải là dục vọng.”

Biết rõ nàng đã hai lần ngã vào vòng tay chàng sau những cuộc đối thoại vô thưởng vô phạt như thế này, Jenny không để mình bị cám dỗ bởi sự hài hước và ngạc nhiên của ý kiến phản đạo đó, hoặc thậm chí là tìm cách bác lại. Thay vì vậy, nàng đổi sang một đề tài khác bằng giọng lịch sự cẩn trọng. “Ông có vui lòng xem xét lại lệnh cấm em gái tôi và tôi gặp nhau được không?”

Chàng nhíu mày giấu cơn giận, hỏi lại nàng, “Cách cư xử của nàng đã được cải thiện chưa?”

Sự bình tĩnh vững vàng của chàng, cùng với thái độ lịch sự, gần như đã chinh phục nàng. Sau một lúc lâu, trong khi nàng đấu tranh để nói ra, nàng cũng trả lời. “Rồi ạ.”

Hài lòng, Royce nhìn quanh rồi nói với người hầu đang đứng gần bên cạnh chàng, “Nói với tiểu thư Brenna là chị gái cô đang chờ ở đây.” Rồi chàng quay lại với Jennifer, vui lòng nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của nàng. “Ăn tiếp đi.”

“Tôi chờ ông bắt đầu.”

“Ta không đói.” Một giờ trước, chàng đói ngấu, chàng nghĩ ngượng ngịu; giờ đây, nỗi thèm thuồng ám ảnh duy nhất của chàng là nàng.

Nhanh chóng khuất phục cơn đói, Jenny làm như chàng bảo và lấy một thìa đầy cháo. Tuy nhiên, chẳng bao lâu sau cái nhìn đầy ngụ ý của chàng bắt đầu làm nàng khó ở. Đang chuẩn bị ăn một miếng nữa, nàng nhìn xéo sang phía chàng cảnh giác.

“Sao ông nhìn tôi như thế?”

Chàng định trả lời gì đó nhưng người hầu đã xen ngang, đến bên nàng và kêu lên thông báo, “Là – là em gái cô, thưa tiểu thư. Cô ấy cần cô. Cô ấy ho dữ dội làm tôi sợ cả gai ốc!”

Khuôn mặt Jenny không còn một giọt máu. “Lạy Chúa, không!” nàng thì thầm, đã bật dậy khỏi ghế. “Không phải bây giờ - không phải ở đây!”

“Nàng muốn nói gì?” Đã quá quen đối phó với mọi tình huống khẩn cấp trên chiến trường, Royce bình tĩnh đặt tay lên cổ tay nàng.

“Brenna bị đau ngực –” Jenny tuyệt vọng giải thích. “Các cơn đau thường bắt đầu bằng cơn ho, rồi sau đó nó không thở được nữa.”

Nàng cố thoát ra khỏi tay chàng, nhưng Royce cũng đứng dậy và đi cùng nàng ra khỏi sảnh. “Có cách nào để chữa cho cô ấy không?”

“Không phải ở đây!” Jenny nói, quá sợ hãi đến nỗi từ ngữ lộn xộn. “Bà dì Elinor của tôi pha trộn một loại thuốc – bà ấy biết nhiều về thảo dược và thuốc hơn bất kỳ ai ở Scotland – có một ít thuốc ấy ở trong tu viện.”

“Có cái gì trong đó? Có thể –”

“Tôi không biết!” Jenny kêu lên, gần như kéo chàng lên cầu thang. “Tất cả những gì tôi biết là phải đun cho đến khi hơi bốc lên từ đó, và Brenna phải hít cái hơi đó, nó sẽ làm dịu cô ấy.”

Royce mở cửa phòng ngủ của Brenna, và Jenny chạy đến bên giường cô, mắt nàng cuồn cuộn quan sát khắp khuôn mặt tái mét của em gái.

“Jenny?” Brenna thì thầm, nắm chặt tay Jenny, rồi cô dừng lại, toàn thân cô rung lên vì một cơn ho khủng khiếp nâng lưng cô khỏi giường.

“Em – em lại ốm rồi,” cô hổn hển yếu ớt.

“Đừng lo,” Jenny trấn an, cúi xuống và vuốt lọn tóc vàng trên trán Brenna. “Đừng lo –”

Đôi mắt đau đớn của Brenna nhìn lên bóng dáng đe dọa của bá tước mờ mờ nơi cửa. “Chúng tôi phải về nhà,” cô nói với chàng, “Tôi cần” – một đợt ho khan the thé lại đến – “cần uống thuốc!”

Trái tim nàng thất lại vì lo lắng, Jenny nhìn qua vai nàng vào Royce. “Hãy để nó về nhà, xin chàng!”

“Không, ta nghĩ –”

Với sự sợ hãi cùng cực, Jenny bỏ tay Brenna ra và vội vã đi về phía cửa ra hiệu cho Royce đi theo nàng. Đóng chặt cánh cửa phía sau nàng, để Brenna không nghe thấy những lời nàng nói, nàng đối mặt với người giam cầm mình, khuôn mặt đầy tuyệt vọng. “Brenna có thể chết nếu không có loại thuốc của bà. Trái tim nó đã dừng đập lần trước!”

Royce không hoàn toàn tin rằng cô gái tóc vàng đang bị nguy hiểm đến tính mạng, nhưng rõ ràng là Jenny thì tin, và cũng rõ ràng là Brenna không hề đóng kịch.

Jenny nhìn biểu hiện lưỡng lự lướt qua khuôn mặt cứng rắn của chàng và, nghĩ rằng chàng định từ chối, nàng cố gắng làm chàng mềm lòng bằng cách cố ý hạ mình. “Chàng nói rằng em kiêu ngạo và em – em đúng là như vậy,” nàng nói, đặt bàn tay nàng lên ngực Royce nài xin. “Nếu chàng để Brenna đi, em sẽ làm mọi việc mà chàng sai bảo. Em sẽ cạo sần nhà. Em sẽ đợi chàng – nấu nướng trong bếp của chàng. Em thề là em sẽ đền ơn chàng bằng mọi cách.”

Royce nhìn xuống bàn tay bé nhỏ, xinh đẹp đang đặt trên ngực mình; hơi ẩm thấm qua áo chên của chàng, ham muốn đã làm các thớ thịt của chàng cứng lại – mà đó chỉ là vì nàng đặt tay lên ngực chàng mà thôi. Chàng không hiểu tại sao nàng lại có ảnh hưởng đến chàng theo cách đó, nhưng chàng hiểu là chàng muốn

nàng – chàng muốn nàng tự nguyện và nòng nài trong vòng tay chàng. Và để đạt được điều đó, chàng sắp thực hiện hành động thực sự phi lý đầu tiên trong đời mình: chàng sẽ thả con tin giá trị nhất của mình – vì bất chấp niềm tin của Jenny vào người cha yêu thương con gái của nàng – dù rất nghiêm khắc – với những điều mà Jenny đã kể cho chàng, Royce nghi ngờ người đàn ông này thực sự yêu thương sâu sắc đứa con gái “rắc rối” của ông ta.

Đôi mắt to, chứa đầy sợ hãi của Jenny nhìn vào mặt chàng. “Làm ơn,” nàng thì thầm, “em sẽ làm bất cứ điều gì. Em sẽ quỳ gối trước chàng. Xin chàng, chàng chỉ cần nói chàng muốn gì.”

Cuối cùng chàng cũng nói và Jenny căng thẳng vì hồi hộp, nàng quá lo nên không để ý đến giọng nói kì lạ, đầy ẩn ý của chàng khi chàng hỏi, “Bất cứ điều gì?”

Nàng gật đầu ngay lập tức. “Bất cứ điều gì – Em sẽ sắp xếp lại toàn bộ lâu đài này để sẵn sàng chào đón một vị vua trong vòng vài tuần, em sẽ cầu nguyện cho chàng mỗi –”

“Ta không cần nàng cầu nguyện,” chàng ngắt lời.

Quá nôn nóng muốn đạt được thỏa thuận trước khi chàng thay đổi ý kiến, nàng nói, “vậy hãy nói chàng muốn gì.”

Chàng nói dứt khoát, “nàng.”

Bàn tay của Jennifer trượt khỏi ngực áo chàng khi chàng nói tiếp vẫn bằng giọng đều đều, “ta không muốn nàng quỳ gối, ta muốn nàng trên giường của ta. Tự nguyện.”

Niềm vui khi chàng đồng ý thả Brenna đi ngay lúc ấy bị chìm lấp vì cảm phần do cái giá mà chàng đưa ra.

Chàng chẳng phải hi sinh điều gì khi thả Brenna, vì chàng vẫn còn có Jenny làm con tin, nhưng chàng lại đòi nàng phải hi sinh mọi thứ. Bằng cách tự nguyện khuất phục trước chàng, nàng sẽ trở thành một con điểm; một sự sỉ nhục cho chính nàng, gia đình nàng, và tất cả những thứ nàng yêu thương. Đúng là nàng đã từng đề nghị như vậy với chàng một lần – hoặc gần như vậy – nhưng điều nàng đòi hỏi sẽ cứu hàng trăm – thậm chí hàng ngàn – mạng sống. Mạng sống của những người nàng yêu quý.

Hơn nữa, khi nàng đưa ra đề nghị đó, nàng vẫn còn một nửa bị choáng váng vì những nụ hôn và những cái vuốt ve đam mê của chàng. Tuy nhiên, bây giờ nàng nhìn thấy rõ những hậu quả sẽ đến của cuộc thỏa thuận này.

Đằng sau nàng tiếng ho của Brenna đã lên đến một âm vực khủng khiếp và Jenny rùng mình lo lắng; lo lắng cho chính nàng và cho em gái nàng.

“Chúng ta sẽ thỏa thuận với nhau chứ?” chàng hỏi bình tĩnh.

Jenny nâng cằm lên, trông nàng như một nữ hoàng trẻ tuổi kiêu hãnh, vừa bị phản bội bởi một người mà nàng tin tưởng. “Tôi đã nhìn nhầm ông, thưa đức ông,” nàng cay đắng nói. “Tôi đã tưởng ông là người trọng danh dự khi ông từ chối tôi hai ngày trước đây – bởi vì ông có thể hứa sẽ đáp ứng yêu cầu của tôi, bắt tôi thực hiện lời hứa của mình, và rồi vẫn tấn công Merrick như thường. Giờ đây tôi hiểu đó không phải là trọng danh dự, mà chỉ là sự kiêu hãnh. Một tên man rợ không có lòng tự trọng.”

Ngay cả khi nàng biết nàng sẽ thua, nàng vẫn thật tuyệt vời, Royce nghĩ, một nụ cười ngưỡng mộ nở trên mặt chàng khi chàng nhìn vào đôi mắt xanh u ám của nàng. “Thỏa thuận mà ta đưa ra quá ghê tởm với nàng? Chàng hỏi lặng lẽ, đặt tay lên cánh tay buông thõng của nàng. “Thật ra, ta hoàn toàn không cần phải mặc cả với nàng gì cả, Jennifer, và nàng biết điều đó. Ta có thể cưỡng đoạt nàng bất cứ khi nào trong suốt những ngày qua.”

Jennifer biết điều đó, và mặc dù sự oán hận của nàng vẫn còn nguyên, nàng đã phải đấu tranh với chính mình để không khuất phục trước giọng nói trầm âm của chàng khi chàng tiếp tục, “Ta muốn nàng, và nếu điều đó làm cho ta trở thành một kẻ man rợ trong mắt nàng, thì ta cũng mặc xác, nhưng mọi chuyện không cần phải như vậy. Nếu nàng chấp nhận, ta sẽ làm mọi chuyện thật tốt đẹp. Sẽ không có sự nhục nhã hay đau đớn nào dành cho nàng trên giường của ta – trừ sự đau đớn cần phải có trong lần đầu tiên của nàng. Sau đó, sẽ chỉ có niềm khoái lạc.”

Nếu là bất kì một hiệp sĩ nào khác, thì những lời nói đó đã đủ để làm xiêu lòng một cô gái làng chơi thạo đời nhất. Lời nói lại xuất phát từ chàng chiến binh đáng sợ nhất của nước Anh với một cô gái Scotland bình thường, lớn lên trong tu viện kín, hiệu quả của nó là không thể tả được. Jennifer cảm thấy máu dâng lên trên má nàng và cảm giác yếu ớt, run rẩy tràn từ dạ dày xuống hai đầu gối, khi những kí ức của những cái hôn và vuốt ve nóng bỏng của chàng tràn về.

“Chúng ta thoả thuận với nhau chứ?” Royce hỏi, những ngón tay dài của chàng trượt dọc trên cánh tay nàng trong một cử chỉ vuốt ve vô tình. Chàng chợt nhận ra đây là những lời nói êm dịu nhất mà chàng từng nói với một cô gái trong đời.

Jenny ngáp ngừng trong một giây dài vô tận, biết rằng nàng không còn cách nào khác, và nàng gật đầu rất khẽ.

“Nàng sẽ giữ lời chứ?”

Jenny nhận ra chàng đang ám chỉ đến sự tự nguyện của nàng, và lần này sự dè dặt của nàng kéo dài lâu hơn. Nàng muốn ghét chàng vì điều này. Nàng đứng đó, cố gắng chấp nhận, nhưng một giọng nói nhỏ, kiên quyết nhắc nhở nàng một cách lí trí rằng, nếu ở trong tay bất kì một tên bắt cóc nào khác, nàng chắc chắn sẽ phải chịu đựng số phận tồi tệ hơn rất nhiều lần lời đề nghị của chàng. Một số phận nghiệt ngã, không thể nói ra được.

Nhìn lên gương mặt cứng rắn như tạc của chàng, nàng tìm kiếm một dấu hiệu chàng có thể mềm lòng, nhưng thay vì tìm thấy câu trả lời, nàng đột nhiên nhận ra nàng đã lùi về phía sau xa như thế nào để nhìn chàng và nàng nhỏ bé như thế nào nếu so với chiều cao và bề ngang của chàng. Đứng trước dáng vóc của chàng, sức mạnh của chàng và ý chí không lung lay nổi của chàng, nàng không còn sự lựa chọn nào, nàng biết vậy. Và nhận biết điều đó khiến cho thất bại của nàng bớt đau đớn hơn, vì nàng hoàn toàn bị lấn lướt và áp đảo bởi một sức mạnh siêu nhiên.

Nàng bắt gặp ánh mắt điềm nhiên của chàng, kiêu hãnh ngay cả khi nàng đang đầu hàng. “Tôi sẽ thực hiện phần của mình.”

“Nàng hứa với ta chứ,” chàng đòi hỏi khi một cơn ho dữ dội khác từ phía phòng của Brenna phân tán sự chú ý của nàng.

Jenny nhìn chàng đầy ngạc nhiên. Lần cuối cùng nàng muốn hứa với chàng, chàng làm như thể lời hứa của nàng chẳng có giá trị gì, điều đó thì không có gì đáng ngạc nhiên. Đàn ông, bao gồm cả cha nàng, coi thường lời nói của mọi phụ nữ. Rõ ràng là, Đức ông Westmoreland đã thay đổi cách nhìn, và điều đó làm nàng ngạc nhiên. Cảm thấy cực kì khó tin và hơi tự hào về điều này, cơ hội đầu tiên để nàng đưa ra lời cam kết và được tôn trọng, nàng thì thầm, “Tôi hứa với ông.”

Chàng gật đầu hài lòng. “Trong trường hợp đó, ta sẽ đi với nàng và nàng có thể nói với em gái là cô ấy sẽ được mang trở lại tu viện. Sau đó, nàng sẽ không được phép ở riêng với cô ấy.”

“Tại sao lại không?” Jenny thở gấp.

“Bởi vì ta không tin em gái nàng đã quan sát tận địa phòng thủ ở Hardin đủ để cung cấp thông tin cho cha nàng. Còn nàng,” chàng nói thêm với giọng châm biếm, “có lẽ còn tính đến cả độ dày của các bức tường và đếm số lính gác khi chúng ta đi qua cây cầu thả.”

“Không! Không thể không có chị!” Brenna kêu lên khi cô nghe nói cô sẽ được đưa về lại tu viện. “Jenny phải đi với tôi,” cô nói, nhìn Bá tước Westmoreland, “chị ấy phải đi cùng!” Và trong một thoáng ngạc nhiên, Jenny có thể thề rằng trông Brenna bối rối nhiều hơn là sợ hãi hay đau ốm.

Một giờ sau, một trăm hiệp sĩ của Westmoreland do Stefan Westmoreland dẫn đầu đã lên ngựa và chuẩn bị rời lâu đài. “Bảo trọng,” Jenny nói, cúi xuống Brenna, lúc này nằm bất động trên đồng chăn gối trong xe ngựa.

“Em tưởng ông ta sẽ cho chị đi cùng với em,” Brenna vừa ho vừa cay đắng nói, cái nhìn trách móc ném vào bá tước.

“Đừng phí sức để nói chuyện nữa,” Jenny bảo, với tay ra sau Brenna cố làm bằng phẳng cái gối lông chim bên dưới đầu và vai cô.

Royce quay đi ra lệnh, những sợi xích nặng được kéo lên. Trong tiếng kọt kệt to đùng của kim loại và tiếng cọt kệt của tấm cửa gỗ, tấm cửa thanh nhon bằng sắt được kéo lên và cây cầu từ từ hạ xuống. Các hiệp sĩ thúc ngựa, Jennifer lùi lại, và đoàn người bắt đầu di chuyển qua cây cầu thả. Cờ hiệu màu xanh dương trang trí bằng cái đầu con sói đen nhe nanh phấp phới trong gió, do người đàn ông đi đầu đoàn người cầm, và ánh mắt Jenny dõi theo họ. Dấu hiệu của Sói sẽ bảo vệ Brenna đến khi họ tới biên giới; sau đó, nếu lính của Bá tước Westmoreland bị tấn công, thì tên tuổi của Brenna sẽ bảo vệ cho cô.

Cây cầu lại được kéo lên, chắn tầm nhìn của Jenny, và Bá tước Westmoreland đặt tay lên khuỷu tay nàng, đưa nàng quay về sảnh đường. Jenny đi theo, nhưng tâm trí nàng vẫn còn vẩn vơ ở nơi những lá cờ mang điềm xấu với hình ảnh con sói độc ác nanh trắng. Cho đến trước hôm nay, đám lính vẫn mang dấu hiệu của Vua nước Anh trên cánh tay áo – con sư tử vàng và cỏ ba lá.

“Nếu nàng lo lắng chuyện ta sẽ ép nàng thực hiện lời hứa ngay bây giờ,” Royce nói điềm tĩnh, quan sát nàng cau mày, “thì nàng hãy thoải mái đi. Ta có việc phải làm cho đến bữa tối.”

Jenny không hề mong muốn nghĩ tới cuộc thoả thuận, chứ đừng nói là muốn bàn đến nó, và nàng nói nhanh, “Tôi – tôi đang phân vân tại sao những hiệp sĩ vừa ra đi lại mang dấu hiệu của ông, chứ không phải của đức vua của ông.”

“Bởi vì đó là hiệp sĩ của ta, không phải của Henry,” chàng trả lời. “Họ chỉ thề trung thành với chính ta.” Jenny đứng ngây một lúc giữa sân lâu đài; Henry VII đã công khai cấm các quý tộc trong nước được giữ quân đội riêng.

“Nhưng tôi tưởng các quý tộc Anh quốc không được phép có quân đội và hiệp sĩ riêng.”

“Trong trường hợp của ta, Henry đã quyết định dành một ngoại lệ.”

“Tại sao?”

Cặp lông mày của chàng nhướn lên châm biếm trên đôi mắt màu xám. “Có lẽ vì ông ấy tin cậy ta?” Royce nói quanh co, cảm thấy không có trách nhiệm giải thích thêm với nàng.

10. Judith Mcnaught - Chương 10

Chương 10

Ngồi bên cạnh Jennifer sau bữa tối, Royce dựa ra phía sau lưng ghế của chàng, cánh tay đặt ngang qua lưng nàng, khuôn mặt đắm chiều khi chàng nhìn Jennifer cố ý dụ dỗ và làm kinh ngạc bốn hiệp sĩ vẫn ngồi lại bên bàn ăn của chàng. Chàng không thấy ngạc nhiên khi Eustace, Godfrey và Lionel còn nấn ná rất lâu sau khi bữa ăn kết thúc: vì thứ nhất là, Jennifer trông thật mê đắm trong bộ váy nhung màu xanh da trời trang trí bằng vải sa tanh màu kem. Và thứ hai là, giữa chừng bữa ăn của họ, Jennifer đột nhiên trở nên sống động và đáng yêu và rạng rỡ, và giờ đây họ đang chứng kiến một con người khác của nàng mà Royce chưa từng biết đến. Nàng kể những câu chuyện cười về cuộc sống của nàng trong tu viện, và về bà xơ người Pháp, cứ khẳng khẳng rằng, trên hết Jennifer và Brenna phải học cách nói không có khẩu âm Scotland.

Nàng đã cố tình tỏ ra quyến rũ, và khi Royce vô thức xoay cái chân cốc rượu bằng bạc trong ngón tay chàng, thì cái nỗ lực đó của nàng vừa khiến chàng buồn cười lại vừa làm chàng cấu tiết.

Nàng đã khiến ột bữa ăn chẳng hề ngon miệng gì với các món thịt cừu nướng, ngỗng, và chim sẻ, cùng với thịt hầm béo ngậy và bánh có chứa cái gì đó nhắc Royce nhớ đến món cháo màu nâu thành một buổi tối

thú vị. Thức ăn ở Hardin, chàng nhớ lại kinh nghiệm, chẳng khác hơn những gì chàng ăn trên chiến trường là bao.

Nếu Jennifer không quyết định tỏ ra vui vẻ, thì chắc chắn đám hiệp sĩ của chàng chỉ ăn đủ no bụng rồi đi ngay mà không nán lại – và Royce biết đó chính là lí do nàng làm như vậy: nàng đang cố trì hoãn đi lên gác với chàng càng lâu càng tốt.

Jennifer nói điều gì đó làm cho Godfrey, Lionel và Eustace phá ra cười, và Royce theo thói quen liếc sang trái nơi Arik đang ngồi. Royce để ý với một chút buồn cười, Arik là người đàn ông duy nhất bên bàn ăn không bị Jennifer thuyết phục. Với cái ghế dựa trên hai chân sau, Arik quan sát Jennifer với đôi mắt nhú lại, vẻ nghi ngờ, cánh tay to lớn của anh khoanh trên ngực trong dáng điệu không bằng lòng, cho thấy rõ ràng anh ta không bị sự ân cần bề ngoài của nàng đánh lừa và không hề nghĩ nàng đáng tin một phút nào.

Trong vòng một giờ qua, Royce sẵn lòng nuông chiều nàng, sử dụng quãng thời gian đó để hưởng thụ sự hiện diện của nàng và thích thú tưởng tượng những việc sẽ đến sau đó. Tuy nhiên, bây giờ chàng đã không còn hài lòng với việc tưởng tượng nữa.

“Royce –” Godfrey nói, cười nghiêng ngả, “câu chuyện Tiểu thư Jennifer vừa kể buồn cười quá phải không?”

“Rất buồn cười,” Royce đồng tình. Không muốn thô lỗ đứng dậy và đặt dấu chấm hết cho buổi giao tiếp xã hội của nàng, Royce chọn một phương pháp tế nhị hơn: Chàng đá cho Godfrey một cái nhìn ngụ ý rõ ràng là bữa ăn tối đã kết thúc rồi.

Quá bận lo nghĩ nên không để ý đến cái trao đổi kín đáo ý nhị của họ, Jenny quay qua Royce với một nụ cười rạng rỡ, điên cuồng tìm kiếm một đề tài nào đó để giữ mọi người lại bên bàn. Nhưng trước khi nàng có thể nói, đột ngột vang lên những tiếng kéo ghế và các hiệp sĩ đều đứng dậy, nhanh chóng chúc nàng ngủ ngon, và lập tức đi ra mấy cái ghế bên cạnh lò sưởi.

“Ông có thấy thật kì lạ không? Ý tôi là họ đột ngột đứng dậy.”

“Ta sẽ thấy kì lạ hơn nếu họ ở lại.”

“Tại sao?”

“Bởi vì ta đã bảo họ phải đi.” Chàng cũng đứng dậy, và thời khắc Jenny sợ hãi suốt ngày hôm nay đã đến. Điều đó hiện rõ trong cái nhìn màu bạc điềm tĩnh của chàng khi chàng đưa tay ra cho nàng, ám chỉ một cách rõ ràng rằng nàng cũng nên đứng lên. Đầu gối nàng bắt đầu run khi nàng đứng dậy; nàng định nắm lấy tay chàng, nhưng rồi nàng gạt đi. “Tôi – tôi không hề nghe ngài bảo họ đi,” nàng tố cáo.

“Ta là người rất cẩn trọng lời nói, Jennifer.”

Ở trên gác, chàng dừng lại trước phòng ngủ cạnh phòng nàng và mở toang cửa để Jenny có thể theo chàng vào trong.

Không như căn phòng nhỏ kiểu Sparta của Jenny, căn phòng nàng bước vào rộng lớn, xa hoa hơn nhiều. Ngoài cái giường rộng bốn mặt có vải quay, trong đó còn có bốn cái ghế tiện lợi và vài cái hòm nặng bằng đồng chạm khắc tinh vi. Những tấm thảm treo trên tường, và có một tấm thảm dày trước lò sưởi nơi ngọn lửa đang cháy bùng bùng, hâm nóng và chiếu sáng cả phòng. Ánh trăng chiếu qua cửa sổ vào tận trong giường, và bên cạnh nó là cái cửa dẫn đến một phòng trong góc tường nhỏ.

Bên cạnh nàng, nàng nghe thấy tiếng cánh cửa nặng nề trở lại vị trí, và tìm nàng đập thành thịch trong lồng ngực. Muốn làm gì đó để trì hoãn việc mà chàng định làm với nàng, Jenny đi đến cái ghế xa nhất trong phòng, ngồi xuống và đặt tay trên đùi. Cố nặn ra một nụ cười tươi tắn, tỏ mò trên mặt, nàng chọn một đề tài chắc chắn khiến chàng quan tâm, và bắt đầu tấn công chàng bằng những câu hỏi: “Tôi nghe nói rằng ngài chưa từng bị ngã ngựa trên chiến trường,” nàng tuyên bố, hơi nghiêng về phía trước trên ghế, làm ra vẻ rất thích thú quan tâm.

Thay vì bắt đầu câu chuyện về chiến tích của mình như các hiệp sĩ của chàng đã làm lúc ăn tối, bá tước Claymore ngồi xuống đối diện với nàng, vất chân lên đầu gối bên kia, và dựa ra sau, đáp lại nàng bằng im lặng.

Kể từ lúc nàng từ chối đưa tay cho chàng khi chàng giúp nàng đứng lên khỏi bàn vài phút trước, nàng có cảm giác khó chịu là chàng đã biết nàng hi vọng một sự thần kì nào đó cứu nàng khỏi phải thực hiện cam kết, và chàng không hề hài lòng về thái độ đó của nàng. Mở to đôi mắt, nàng nhún đôi nỗ lực kéo chàng vào một cuộc nói chuyện. “Đúng không?” nàng hỏi rặng ngồi.

“Cái gì đúng?” chàng đáp lại lạnh lùng.

“Rằng ông chưa từng bị ngã ngựa trên chiến trường?”

“Không.”

“Không à?” nàng kêu lên. “Vây... ờ... vậy thì bao nhiêu lần cả thấy?”

“Hai lần!”

“Hai lần!” Hai mươi lần con số đó vẫn còn là ít, nàng nghĩ, cảm thấy hoảng sợ thay cho những người đồng bào của nàng sẽ phải đối mặt với chàng sau này. “Tôi hiểu rồi. Thật là kinh ngạc, khi nghĩ đến số lượng trận đánh mà ông đã chiến đấu trong suốt những năm qua. Ông đã chiến đấu trong bao nhiêu trận?”

“Ta không đếm chúng, Jennifer.”

“Có lẽ ông nên đếm. Tôi nghĩ ra rồi! Ông có thể kể cho tôi nghe về từng trận, rồi tôi sẽ đếm giúp,” nàng gợi ý hơi điên rồ, sự căng thẳng của nàng tăng lên gấp mười lần do những câu trả lời hời hợt của chàng. “Chúng ta làm luôn bây giờ nhé?”

“Ta không nghĩ vậy.”

Jenny nuốt khan, cảm thấy thời gian của nàng đã hết và không có thiên thần cứu nguy nào có thể bay qua cửa sổ và cứu nàng khỏi định mệnh của nàng.

“Thế còn – còn trong đấu trường? Ông đã từng bị ngã ngựa ở đó bao giờ chưa?”

“Ta không bao giờ thi đấu trên đấu trường.”

Ngạc nhiên đến nỗi quên mất nỗi lo lắng của chính nàng, Jenny thành thực hỏi, “Tại sao không? Chẳng lẽ không có người đồng hương nào của ông muốn được thử sức với ông? Chẳng lẽ họ không thách đấu ông bao giờ sao?”

“Có.”

“Nhưng ông không chấp nhận?”

“Ta chiến đấu, chứ không thi đấu. Thi đấu là một trò chơi.”

“Nhưng, chẳng phải mọi người... à... sẽ nghĩ là chính sự hèn nhát khiến ông khước từ? Hoặc là – có lẽ - ông không phải là một hiệp sĩ tài giỏi như lời đồn đại?”

“Cũng có thể. Bây giờ ta sẽ hỏi nàng một câu,” chàng nhẹ nhàng cắt ngang. “Có phải việc nàng đột nhiên quan tâm tới những thất bại của ta trên chiến trường và danh tiếng hiệp sĩ của ta là vì thoả thuận của chúng ta không – cái mà nàng đang cố tránh phải thực hiện?”

Thay vì nói dối chàng, mà Royce đã nửa ngờ nàng sẽ làm, nàng làm chàng ngạc nhiên bằng cách thì thầm bất lực, “Tôi sợ. Sợ hơn bất kì lúc nào trong đời.”

Một chút bức bối của chàng với những cố gắng lôi kéo của nàng trong vài phút qua lập tức biến mất, và khi chàng nhìn thấy nàng ngồi cứng ngắc trên ghế, chàng nhận ra mình đã mong đợi một cô gái ngây thơ chấp nhận mọi chuyện như thế nàng là một gái làng chơi lão luyện mà chàng thường qua đêm ở triều đình.

Hạ giọng, chàng đứng dậy, đưa tay cho nàng. “Lại đây, Jennifer.” Đầu gối nàng run dữ dội, Jenny đứng dậy và đi về phía chàng, cố nói với lương tâm đang kêu gào của nàng rằng hành động này không hề xấu xa hay phản bội; sự hi sinh bản thân vì em gái nàng, thực tế là một hành động cao thượng, thậm chí là đoan chính. Theo một cách nào đó, nàng giống Joan ở Arc, chấp nhận tử vì đạo.

Nàng dè dặt đặt bàn tay lạnh giá vào bàn tay ấm áp của chàng, nhìn những ngón tay dài, rám nắng xiết chặt quanh bàn tay nàng, cảm thấy một sự an toàn lạ lùng nhờ hơi ấm bàn tay chàng và cái nhìn thúc ép trong mắt chàng.

Và khi cánh tay chàng vòng quanh nàng, kéo nàng về phía thân hình rắn chắc, vạm vỡ của chàng và đôi môi hé mở của chàng chạm vào môi nàng, lương tâm của nàng đột nhiên câm nín. Đó là một nụ hôn không giống với bất kì nụ hôn nào khác của chàng, vì chàng biết nó sẽ kết thúc ở đâu – một sự kiềm chế tinh tế của cơn đói khát điên cuồng. Lưỡi chàng trượt dọc bờ môi nàng, thúc giục chúng tách ra, đòi hỏi, và khi môi nàng tách ra, nó đi thẳng vào miệng nàng. Bàn tay chàng lướt đi không ngừng, chiếm hữu trên lưng nàng, ngực nàng, mơn trớn sống lưng nàng, đẩy nàng sát vào cặp đùi căng cứng của chàng, và Jennifer thấy mình từ từ trôi vào lỗ đen chóng mặt của khoái cảm và đam mê được đánh thức. Với một tiếng rên khuất phục, nàng vòng tay quanh cổ chàng, dựa vào chàng tìm sự chống đỡ.

Từ một góc nào đó trí óc nàng nhận ra áo váy nàng được cởi xuống, và sau đó là sự vuốt ve của bàn tay chàng trên ngực nàng, sự gia tăng nhiệt tình trong mỗi cái hôn nóng bỏng của chàng. Cánh tay như những đai thép quanh nàng, nâng nàng lên, bế nàng trong tay, rồi chàng đưa nàng vào giường và nhẹ nhàng đặt nàng xuống tấm ga lạnh lẽo. Đột nhiên hơi ấm, sự an toàn của cánh tay chàng và thân thể và miệng chàng biến mất.

Dần ra khỏi trạng thái choáng váng nơi nàng cố tìm sự trốn tránh khỏi hiện thực, Jenny cảm thấy không khí lạnh lẽo chạm vào da thịt nàng, và nàng mở mắt ngược với mong muốn. Chàng đang đứng bên cạnh giường, cởi bỏ quần áo, và một cơn chấn động vì ngưỡng mộ làm nàng run rẩy. Trong ánh lửa chập chờn, làn da chàng như đồng, những cơ bắp mạnh mẽ trên cánh tay và vai và đùi chàng cuộn lên khi ngón tay chàng đi tới cặp quần của chàng. Chàng quá đẹp, nàng nhận ra, quá tuyệt vời. Nén nỗi sợ hãi và ngưỡng mộ thẹn thùng, nàng nhanh chóng quay mặt đi, ngón tay nàng bám chặt vào mép chăn, dùng nó để phần nào che đậy cơ thể nàng khi chàng cởi bỏ nốt chỗ quần áo còn lại. Cái giường trùng xuống dưới sức nặng của chàng, và nàng đợi, mặt vẫn quay sang hướng khác, mắt nàng nhắm chặt, mong chàng ôm nàng và đưa nàng đi, trước khi hiện thực lạnh lùng trở lại với nàng.

Royce không hề vội vàng. Duỗi người thoải mái bên phía giường của chàng, chàng hôn nhẹ vào tai nàng, và nhẹ nhàng nhưng kiên quyết gạt tấm chăn sang một bên. Chàng nín thở khi nhìn thấy nàng toàn bộ sự lộ liễu trần trụi của nàng. Sự e thẹn phủ lên làn da mịn màng của nàng từ đầu tới chân khi chàng nhìn thấy sự hoàn hảo của bộ ngực quyến rũ, với hai núm vú hồng tươi, cái eo thon, đôi hông tròn thanh mảnh và đôi chân dài của nàng. Không suy nghĩ, chàng nói to những suy nghĩ của mình. “Nàng có biết nàng đẹp đến thế nào không?” chàng thì thào khàn đặc, từ từ nhìn lên khuôn mặt mê hoặc của nàng, đến bộ tóc màu đỏ óng ánh đang trải rộng tuyệt đẹp trên gối của chàng, “hay ta muốn nàng đến thế nào?”

Khi Jenny giữ mặt nàng ngoảnh sang một bên, mắt nàng nhắm chặt, các ngón tay chàng nhẹ nhàng nắm lấy cằm của nàng, quay mặt nàng về phía chàng. Bằng giọng trầm đục, đầy khao khát và ẩn chứa một nụ cười uể oải, chàng thì thầm. “Mở mắt ra, cô bé.”

Jenny miễn cưỡng tuân lệnh và thấy nàng nhìn chằm chằm và đôi mắt bạc quyến rũ của chàng, đôi mắt đang cầm tù mắt nàng trong khi tay chàng vuốt ve từ má xuống cổ và ngực nàng, khum nó trong tay. “Đừng sợ,” chàng nhẹ nhàng yêu cầu khi những ngón tay mơn trớn trên đầu vú nàng, nhẹ nhàng lướt qua chúng, từ đằng sau lên đằng trước. Giọng trầm, khàn đục của chàng, cùng với sự khám phá trên ngời của bàn tay khéo léo, đã thực hiện điều kì diệu trên Jenny khi chàng nói thêm. “Nàng chưa bao giờ sợ ta. Đừng bắt đầu bây giờ.”

Bàn tay trải rộng của chàng trượt dần lên trên ngực nàng, vòng qua vai nàng, và khuôn miệng đẹp đẽ của chàng bắt đầu cúi xuống miệng nàng. Sự động chạm đầu tiên, nhẹ nhàng kích thích của môi chàng làm toàn bộ cơ thể nàng giãn ra, làm nàng tê liệt. Lưỡi chàng lướt trên môi nàng, đòi hỏi chúng tách ra, trêu đùa chúng với sự êm dịu. Và miệng chàng mở ra trên miệng nàng, nóng bỏng, đòi hỏi trong một nụ hôn sâu bất tận, đói khát. “Hôn ta đi, Jenny,” chàng ra lệnh.

Và Jenny đã hôn chàng. Vòng tay quanh cổ chàng, nàng dâng cho chàng đôi môi hé mở, chuyển động cùng với môi chàng, hôn chàng cũng nồng nàn như chàng hôn nàng. Chàng rên lên vì khoái cảm và nụ hôn sâu hơn, bàn tay chàng đẩy lưng nàng vào gần hơn, kéo nàng vào tay chàng, khiến cho nàng va chạm với cái

cương cứng của chàng. Bị chàng hôn đến mức mất hết cảm giác, bàn tay Jenny trượt trên bó cơ bắp trên ngực và vai chàng, rồi trượt quanh cổ chàng, luồn vào trong những lọn tóc xoăn dày trên cổ chàng.

Khi cuối cùng Royce cũng rời khỏi miệng nàng, hơi thở chàng ngắt quãng và dồn dập, và Jenny cảm thấy như thể nàng sẽ tan chảy vì êm ái nồng nhiệt và khát khao dâng đầy trong huyết quản nàng cùng với mỗi nhịp đập trái tim. Nhìn vào ánh mắt thiêu đốt của chàng, nàng gờ những ngón tay run rẩy, chạm vào khuôn mặt chàng, đi theo đường nét trên đôi môi mịn màng của chàng, trong khi bên trong nàng, những cảm xúc ngọt ngào bùng nổ, rung động mãnh liệt khiến nàng run rẩy. Ngực nàng nhói đau vì nó, nàng lướt ngón tay dọc theo cái cằm cứng rắn của chàng, rút lại khi nàng chạm đến cái sẹo vẫn còn đỏ mà nàng để lại đó. Bị đè nén vì cảm giác tội lỗi, nàng ngược mắt lên nhìn chàng và thì thầm đau đớn, “Em xin lỗi.”

Royce nhìn xuống đôi mắt xanh tuyệt đẹp của nàng, ham muốn của chàng tăng lên hàng trăm lần bởi sự đụng chạm và giọng nói của nàng, nhưng chàng vẫn kìm nén, bị thôi miên vì sự ngọt ngào không thể tin được của nàng khi nàng di những ngón tay trên ngực chàng và nhìn thấy một cái sẹo dài ở đó. Chàng quan sát nàng, bản năng cho chàng biết rằng, không như những người phụ nữ khác chàng đã từng quan hệ, nàng sẽ không rung mình kinh sợ những vết sẹo đó, hay tệ hơn, rung mình vì dục vọng khi nhìn thấy bằng chứng rõ ràng cho sự nguy hiểm mà chàng đối mặt hàng ngày, mà chàng đại diện cho.

Chàng mong ước điều gì đó khác từ nữ thần quyến rũ trong vòng tay mình, nhưng chàng không hề lường được điều sẽ xảy ra tiếp theo, hoặc là phản ứng hoang dại của chính chàng: ngón tay nàng chạm phải những vết sẹo, di chuyển chậm rãi tới cái gần trái tim chàng nhất, làm cho cơ bắp của chàng gồng lên khi chàng cố gắng cưỡng lại ý muốn chiếm lấy nàng. Cuối cùng nàng nhìn lên mắt chàng, mắt nàng ngân ngấn nước mắt, và khuôn mặt xinh đẹp của nàng nhợt nhạt vì đau khổ. Trong một tiếng rên đau đớn, dần vật, nàng thì thầm, “Lạy Chúa, họ đã làm chàng đau biết bao –” Và trước khi chàng có thể nghĩ ra nàng sắp làm gì, nàng cúi đầu xuống, môi nàng khẽ chạm lên mỗi vết sẹo như thể nàng đang cố chữa lành chúng, tay nàng ôm chặt, một cách bảo vệ, quanh người chàng, và Royce không thể chịu đựng được thêm nữa.

“Jenny,” chàng rên rỉ, hôn mắt nàng, má nàng, trán nàng, môi nàng. “Jenny...” chàng thì thảo lần nữa và lần nữa. Và âm thanh của từ đó, sự khàn đục trong giọng nói trầm trầm của chàng, tác động đến Jenny cũng dữ dội như hành động mà chàng bắt đầu làm với nàng. Miệng chàng tìm ngực nàng, khiến đầu vú dựng đứng, rồi chàng ngậm chặt nó, mút mạnh, cho đến khi Jenny thở gấp, ưỡn lưng lên, ấn chặt đầu chàng vào ngực nàng. Tay chàng đưa lên, trượt từ ngực xuống eo nàng, rồi hạ thấp xuống giữa hai đùi nàng.

Nàng kẹp chặt chân lại theo bản năng, và chàng bật cười ghen ghét, rên rỉ khi môi chàng lại ngấu nghiến môi nàng đắm đuối. “Đừng, bé yêu,” chàng thì thầm nóng bỏng, ngón tay chàng thành thạo đặt vào vùng tam giác giữa hai đùi nàng, tìm kiếm lối vào. “Sẽ không đau đâu.”

Những cơn rung mình khoái lạc và sợ hãi chạy khắp cơ thể Jenny, nhưng nàng không phản ứng với cả hai thứ đó; nàng đáp ứng lại sự khẩn thiết nàng nghe thấy trong giọng nói của chàng. Với một cố gắng tỉnh táo, nàng ép những cơ bắp ở hai chân giãn ra, và khi đó, những ngón tay khéo léo của chàng lách vào nàng, ấn sâu vào sự ẩm ướt của nàng, mơn man và khéo léo làm nàng sung sướng, chuẩn bị cho cuộc xâm lăng đầy đam mê của chàng.

Giữ chặt lấy chàng, khuôn mặt nàng vùi vào cái cổ gân guốc của chàng, Jenny cảm thấy như thân thể nàng đang bốc cháy, tan chảy và trôi nổi, và nàng phát ra một tiếng thốn thức vì khoái lạc bất ngờ. Ngay khi nàng tưởng mình sẽ nổ tung vì những cảm xúc dâng lên trong nàng, đầu gối của Royce tách hai chân nàng ra và chàng di chuyển vào vị trí phía trên nàng. Jenny mở mắt và nhìn thấy chàng lấy tư thế trên người nàng – người chiến binh có tên tuổi làm cho kẻ thù run sợ, cũng là người đàn ông đã chạm vào nàng, hôn nàng với sự nồng nàn mê đắm. Khuôn mặt chàng cứng lại và tối đi vì ham muốn và tìm chàng đập loạn nhịp khi chàng cố giữ mình ra phía sau.

Bàn tay chàng luồn xuống bên dưới nàng, nâng hông nàng lên để tiếp nhận chàng; nàng cảm thấy cái cương cứng nóng bỏng của chàng ấn vào, giữ ở lối vào, và nàng dừng cảm chấp nhận số phận mình như tất cả những lần khác trong vòng tay chàng. Nhắm chặt mắt, nàng vòng tay thật chặt quanh người đàn ông mà nàng biết sắp sửa làm đau nàng. Cử chỉ cảm động đó làm Royce tan vỡ. Chàng rung mình khi nàng khuật phục trong tay chàng và đưa cái cương cứng của mình vào trong sự ẩm ướt tuyệt vời của nàng, không chắc chắn liệu chàng sẽ làm nàng đau đến đâu và tuyệt vọng muốn giảm bớt cơn đau ấy. Khoảng thời gian chàng trì hoãn cho nàng đã làm dịu chuyển đi ấy, và chàng cảm nhận được sự ẩm ướt mềm mại của nàng bọc chặt

lấy chàng, mở rộng ra cho chàng. Bị quặn thắt vì ham muốn, trái tim chàng đập một cách đau đớn, chàng thả mình vào sâu trong nàng cho đến khi cuối cùng chàng cũng chạm tới rào cản mỏng manh.

Chàng rút lui vài phân, và lại nhấn tới trước, rồi lại rút lui, đưa mình xuyên quanh rào cản đó, thêm khát được chôn vùi mình trong nàng, cảm ghét cơn đau mà chàng sẽ gây cho nàng. Ôm chặt nàng trong tay như để hút sự đau đớn sang chính chàng, chàng nói trên môi nàng, giọng nói của chàng khàn đặc: “Jenny – ta rất tiếc.” Và ấn mạnh hết chiều dài vào nàng, nghe thấy tiếng rên đau đớn của nàng khi tay nàng co thắt thật chặt.

Chàng chờ tới khi cơn đau của nàng dịu lại, rồi chàng bắt đầu di chuyển trong nàng, nhẹ nhàng vào ra, mỗi lần vào lại sâu hơn và rút lui xa hơn, cơ thể chàng hoàn toàn bị khuấy động và tuyệt vọng, tâm trí chàng căng thẳng kiềm chế. Chàng xoay hông chàng trên hông nàng một cách khéo léo, sự ham muốn của chàng tăng lên nhiều lần khi nàng rên rỉ sung sướng và tay nàng trượt xuống hông chàng, xiết chặt lấy chàng. Chàng thọc vào nàng bằng những nhát đâm mạnh, nhịp nhàng và cảm thấy cơ thể nàng di chuyển cùng với chàng. Chàng không thể tin được những khoái lạc mà nàng đem đến cho chàng, cái cách cơ thể nàng xiết chặt lấy cái cương cứng của chàng, bao bọc chàng, hay là sự tra tấn ngọt ngào trong những chuyển động bản năng của nàng.

Những cú đâm nhanh, mạnh đầy đam mê làm cơ thể Jenny choáng váng một cách nhịp nhàng và nàng di chuyển cùng chàng, tìm kiếm trong vô thức thứ gì đó mà nàng cảm thấy chàng đang cố dành cho nàng, và ngày càng gần nó hơn khi chàng tăng tốc những cú đâm sâu, kiên quyết của chàng. Cảm xúc trong sâu thẳm người nàng đột ngột bùng nổ trong niềm sung sướng hoang dại như làm vỡ vụn cơ thể nàng với hàng tầng tầng lớp lớp ngọn sóng khoái cảm. Cơ co thắt của nàng nghiêng lấy chàng, xiết chặt và kéo cái đàn ông cương cứng của chàng. Royce ôm chặt lấy nàng, giữ nàng hoàn toàn yên lặng, để tăng khoái cảm cho nàng, hơi thở gấp gáp, hỗn hển của chàng phả vào má nàng. Chàng chờ cho đến khi chúng dịu lại, trái tim chàng đập như sấm động trong lồng ngực, và khi chàng lại đi vào nàng, chàng không còn kiềm chế nỗi cơn co thắt của chính mình, toàn bộ cơ thể chàng thành linh co giật hết lần này đến lần khác cho đến khi trút hết dòng chảy ấm nóng vào nàng.

Bồng bềnh trên biển khoái cảm trong vô thức, cơ thể nàng vẫn gắn với chàng, Jenny cảm thấy Royce di chuyển sang một bên và mang nàng theo với chàng, và nàng chậm chạp lấy lại ý thức. Đôi mắt nàng mở ra, những cái bóng trong phòng ngủ dần dần hiện hình; một tia sáng chiếu lên mặt sàn đá, hắt lên ánh sáng rung rinh. Cơ lữ nhận thức những việc đã xảy ra giữa họ quét qua nàng, và khi được nằm an toàn trong vòng tay chàng, nàng biết đến một cảm giác cô đơn và hoảng sợ hơn tất cả mọi thứ. Những gì nàng vừa làm không phải là sự đầy đoạ, thậm chí cũng chẳng cao thượng – không khi nàng đã tìm thấy niềm khoái lạc thần tiên trong đó, giống như... thiên đường vậy. Bên dưới má nàng là nhịp đập mạnh, đều đặn của tim chàng, và nàng nén xuống một cảm xúc đau đớn. Nàng đã tìm thấy điều gì đó ở đây, điều gì đó bị cấm và nguy hiểm với nàng, một cảm xúc không nên, không thể có được. Và bất chấp mọi nỗi sợ hãi, tội lỗi vì cảm xúc ấy, tất cả những gì nàng mong muốn trong giây phút đó là chàng sẽ gọi “Jenny” lần nữa bằng giọng nói thô ráp, ấm áp ấy. Hoặc là chàng nói, bất kể âm điệu nào, “Ta yêu nàng.”

Như thể mong muốn được nghe giọng nói của chàng đã tự nó tác động đến chàng, chàng nói, nhưng điều chàng nói ra hoàn toàn không phải điều nàng muốn nghe, cũng không phải là giọng nói mà trái tim nàng khao khát. Chàng hỏi một cách lạnh lẽ, không tình cảm, “ta có làm nàng đau lắm không?”

Nàng lắc đầu, và sau hai lần nỗ lực, nàng thì thào, “Không.”

“Ta rất tiếc nếu đã làm nàng đau.”

“Chàng đã không.”

“Bất kể là ai cùng với nàng lần đầu, thì nó cũng vẫn phải đau.”

Những giọt nước mắt trào trên mắt nàng, làm nghẹn họng nàng, và nàng quay lưng lại chàng, cố nhào ra khỏi vòng tay chàng, nhưng chàng lập tức ôm nàng lại, lưng và chân nàng chạm vào ngực và đùi chàng. Bất kể là ai cùng với nàng, Jenny đau đớn nghĩ, câu đó chắc chắn không phải là “Ta yêu nàng.”

Royce biết điều đó. Cũng chắc chắn như chàng biết rằng chỉ nghĩ câu đó thôi đã là điên rồ, chứ chưa cần nói ra. Không phải bây giờ, chưa đến lúc... không bao giờ đến, chàng tự sửa lại, khi hình ảnh của người

phụ nữ mà chàng sẽ kết hôn hiện ra trong đầu chàng. Chàng không hề cảm thấy tội lỗi vì đã làm tình với Jennifer; vì dù sao, chàng cũng chưa hề được đính ước – trừ khi Henry đã hết kiên nhẫn và tự sắp xếp cuộc hôn nhân với Tiểu thư Mary Hammel.

Nhưng ngay lập tức Royce nhận ra rằng, kể cả chàng đã được đính ước, thì chàng cũng sẽ không thấy tội lỗi chút nào. Khuôn mặt dễ thương và ưa nhìn, với mái tóc màu bạch kim của Mary Hammel hiện ra trong đầu chàng. Mary đam mê và tự do lúc lên giường, tự cô ta đã nói về mình như vậy, lúc cười và nói với chàng bằng giọng khàn và trầm: “Đức ông của tôi, ngài là Sức mạnh và Bạo lực và Quyền năng – và đối với phần lớn phụ nữ, thì đó là những những kích thích tình dục mạnh mẽ nhất.”

Nhìn đắm đắm vào ngọn lửa, Royce tự hỏi liệu Henry có tiếp tục thoả thuận hôn nhân mà không chờ chàng trở về vào cuối tháng này hay không. Đối với một người có quyền lực tối cao đã giành được vương quyền bằng chinh phục, thì Henry đã quá nhanh chóng phát triển một thói quen giải quyết các vấn đề chính trị mà Royce thấy căm ghét, đó là bất kể khi nào có thể, ông ta đều giải quyết bằng thủ đoạn sắp xếp các cuộc hôn nhân giữa hai bên thù địch – thói quen này bắt nguồn từ cuộc hôn nhân của Henry với công nương Elizabeth xứ York, con gái của chính vị vua mà Henry đã cướp đoạt ngai vàng nước Anh một năm trước, trong một trận đấu đã kết liễu mạng sống của ông ta. Hơn nữa, Henry đã hơn một lần nói rằng nếu con gái ông ta đủ tuổi, thì ông ta sẽ gả cho Vua James của Scotland và kết thúc cuộc chiến tranh kéo dài giữa hai nước theo cách ấy. Một giải pháp như thế có thể làm hài lòng Henry, nhưng Royce không hề mong có một người bạn đời không thân thiện như thế bên mình. Chàng muốn có một người vợ phục tùng, ngoan đạo để sưởi ấm giường của chàng và làm rạng rỡ sảnh đường của chàng; chàng đã có quá đủ cuộc chiến đấu trong đời rồi nên không đời nào tự nguyện tham gia vào một cuộc chiến đấu nữa trong chính ngôi nhà của mình.

Jenny ngo nguẩy trong cánh tay chàng, cố thoát ra. “Tôi có thể trở về phòng ngủ của mình chưa?” nàng hỏi bằng giọng uất nghẹn.

“Chưa,” chàng nói cộc lốc, “thoả thuận của chúng ta còn lâu mới hoàn thành.” Và rồi, để chứng minh điều chàng đã nói, và để làm dịu cái mà chàng biết là mong muốn chống đối của nàng, chàng xoay người nàng lại và chôn vùi môi chàng trong môi nàng, hôn nàng đến tê liệt vô thức cho đến khi nàng bám chặt vào chàng và hôn lại chàng một cách đam mê ngọt ngào không kiềm chế.

11. Judith Mcnaught - Chương 11

Chương 11

Ánh trắng tràn qua cửa sổ, và trong giấc ngủ Royce quay người, với tay tìm kiếm Jennifer. Bàn tay chàng chạm vào lớp vải giường lạnh ngắt chứ không phải làn da thịt ấm áp. Cả đời sống trong mối nguy hiểm cận kề từ phía những người thường ngủ cùng khiến cho chàng chuyển từ trạng thái ngủ sâu sang tỉnh táo hoàn toàn chỉ trong một tích tắc. Mắt chàng choàng mở khi chàng ngồi dậy, quét tia nhìn khắp căn phòng, qua những đồ đạc đổ bóng ma quái dưới ánh trăng nhợt nhạt.

Lao ra khỏi giường, chàng đứng dậy và nhanh chóng mặc quần áo, tự nguyện rửa mình vì đã ngu ngốc không đặt một lính canh dưới cuối cầu thang. Theo thói quen, chàng lấy con dao rồi đi về phía cửa phòng, giận dữ với chính mình vì đã đi ngủ hoàn toàn tin tưởng vào Jennifer, rằng nàng không thể ôm ấp chàng như thế rồi thức dậy và lạnh lùng bỏ trốn. Nhưng Jennifer Merrick có thể làm chuyện đó và thậm chí nhiều hơn. Sau khi xem xét mọi khía cạnh, chàng thấy mình may mắn vì nàng đã không thêm cắt lia cổ họng chàng trước khi bỏ đi! Tay chàng nắm vào nắm đấm cửa và kéo cửa mở toang, gần như dẫm vào người cận vệ đang hoảng hốt của mình. Anh ta vẫn đang ngủ trong một ổ nệm trước cửa. “Có vấn đề gì vậy, thưa đức ông?” Gawin lo lắng hỏi, ngồi thẳng lên ngay, sẵn sàng bật dậy.

Một cử động rất khẽ lọt vào mắt Royce - cái gì đó thổi qua cửa sổ từ bên ngoài ban công - và chàng quay đầu sang hướng ấy.

“Có chuyện gì ư, thưa đức ông?”

Cánh cửa đóng sập vào gương mặt ngơ ngác của Gawin.

Cảm thấy cực kì hài lòng vì nàng đã không ép chàng phải truy đuổi nàng thêm một lần nữa, Royce lặng lẽ mở cửa và bước ra ban công. Jenny đang đứng ở đó, mái tóc dài tung bay trong gió đêm, cánh tay nàng vòng quanh người, nhìn chăm chăm vào khoảng không. Royce quan sát biểu hiện của nàng với đôi mắt nhú lại, và lần thứ hai lại cảm thấy hài lòng với mình. Nàng trông không có vẻ định nhảy xuống khỏi ban công, cũng không khóc lóc vì đánh mất đời con gái của mình. Hơn cả quần trí và giận dữ, nàng chỉ đơn thuần là đang chìm vào suy tư.

Thực ra, Jenny quá mải nhìn hình ảnh phản chiếu của mình đến nỗi không hề phát hiện ra người đứng bên cạnh. Ngọn gió đêm lạnh lẽo trái mùa mơn man trên cơ thể đã khôi phục ý thức nàng, nhưng ngay cả như thế, nàng vẫn cảm thấy như toàn bộ thế giới này đã bị lộn ngược đêm nay, và Brenna là một phần nguyên do của chuyện ấy: Brenna và một cái gối lông vũ. Phát hiện kinh khủng ấy đến với nàng ngay khi nàng bắt đầu chìm vào giấc ngủ tồi tệ.

Lúc ấy nàng đang thăm thì cầu nguyện cho sức khỏe của Brenna và chuyến đi an toàn, khi một cái lông chim từ gối của nàng thò ra ngoài lớp vải gối lạnh, gợi nàng nhớ đến một thoáng khi nàng vượt phăng mấy cái gối bên dưới đầu Brenna trong cái xe ngựa. Brenna sẽ bị ho dữ dội nếu mặt hoặc cơ thể cô ở quá gần mấy loại lông vũ, và cô cực kì cẩn thận tránh xảy ra chuyện đó hơn bất kì ai. Jenny quyết định, rõ ràng là Brenna đã ngủ trong buồng cô và thức dậy ho dữ dội, nhưng thay vì bỏ đi mấy cái gối rắc rối, thì cuối cùng cô lại liều mạng và sáng tạo hơn: Tin rằng bá tước rồi sẽ đồng ý thả cả hai cô, Brenna có thể đã úp mặt vào gối đến khi cô ho tưởng chết đến nơi.

Rất xuất sắc, Jenny nghĩ - nếu là nàng nàng cũng sẽ làm vậy - chỉ có điều quá không may mắn, nàng nghĩ một cách rầu rĩ.

Những ý nghĩ của nàng rời khỏi Brenna và hướng tới tương lai mà nàng từng mơ tưởng, tương lai đó bây giờ, hơn mọi lúc trước đây, đã không thể trở thành sự thật được nữa.

“Jennifer -” Royce nói bên cạnh nàng.

Jenny quay ngoắt lại, cố gắng che giấu phản ứng phản bội của trái tim nàng trước giọng nói thâm trầm của chàng. Tại sao, nàng tuyệt vọng tự hỏi, tại sao nàng vẫn còn có thể cảm nhận được bàn tay chàng trên da thịt mình, và tại sao chỉ hình ảnh khuôn mặt chàng thôi cũng đủ để gợi nhớ đến những cái hôn dữ dội nồng nàn của chàng. “Tôi - sao ông lại mặc quần áo?” nàng hỏi, vui mừng nhận thấy giọng nàng có vẻ bình tĩnh.

“Ta định đi tìm nàng,” chàng trả lời, bước ra khỏi bóng tối.

Liếc nhìn về phía con dao trong tay chàng, nàng hỏi, “Ông định làm gì khi tìm thấy tôi?”

“Ta quên mất cái ban công này.” Chàng nói thêm khi dắt con dao vào thắt lưng, “Ta tưởng nàng đã trốn khỏi phòng.”

“Chẳng phải cận vệ của ông vẫn ngủ ngay ngoài cửa sao?”

“Đúng vậy,” Royce nói một cách chua chát.

“Nói chung anh ta có thói quen chần ở lối vào bất kì chỗ nào ông đến,” nàng chỉ ra.

“Lại đúng nữa,” chàng nói lạnh lùng, bối rối vì sự thiếu suy xét hiểm có của chàng khi chạy đến cánh cửa trước khi kiểm tra mọi ngõ ngách khác.

Giờ đây khi chàng đã tìm thấy nàng, Jenny chỉ ước sao chàng bỏ đi ngay; sự hiện diện của chàng làm khuấy động khoảng lặng mà nàng tha thiết cần. Quay mặt đi thể hiện rõ ràng ý muốn đuổi khéo chàng, nàng nhìn ra khoảng không đầy ánh trăng.

Royce do dự, biết rằng nàng muốn được ở một mình, nhưng vẫn không muốn rời nàng. Chàng tự nói với mình chàng không đi chỉ là do lo lắng cho tâm trạng lạ lùng của nàng, và không phải vì niềm vui khi được

ở cùng nàng hay nhìn thấy nàng. Cảm thấy nàng chắc hẳn sẽ không mong muốn sự đụng chạm của chàng, chàng dừng lại cách nàng một sải tay và dựa vai vào bức tường quanh ban công. Nàng lại chìm vào suy nghĩ, và đôi mày Royce nhíu lại cau có khi chàng lại tự hỏi liệu nàng có ngu ngốc muốn tự sát hay không. “Nàng đang nghĩ gì lúc này, khi ta ra ngoài này?”

Jenny khựng người một chút vì câu hỏi. Nàng chỉ nghĩ đến hai việc, và nàng chắc chắn là không thể bàn về một trong hai đề tài đó, tức là về màn kịch thông minh của Brenna. “Không có gì quan trọng cả,” nàng nói tránh.

“Cứ kể cho ta đi,” chàng kiên quyết.

Nàng nhìn sang, trái tim nàng đập dồn phản trắc khi nhìn thấy đôi vai rộng của chàng ở quá gần vai nàng và khuôn mặt đẹp trai cứng cỏi của chàng như tạc dưới ánh trăng. Sẵn sàng, tha thiết, nói về bất kì chủ đề nào để làm nhãng đi sự hiện diện của chàng, nàng nhìn qua những ngọn đồi và nói với một tiếng thở dài đầu hàng, “Tôi đang nhớ lại những lần đứng ở ban công trong lâu đài Merrick và nhìn qua những cánh đồng, nghĩ về một vương quốc.”

“Một vương quốc?” Royce nhắc lại, ngạc nhiên và hài lòng về những ý nghĩ phi bạo lực của nàng. Nàng gật đầu, mái tóc dày thả xuống lưng nàng, và chàng quyết liệt đè nén ý muốn lùa tay vào mớ tóc dày và đưa mặt nàng lên gần mặt chàng. “Vương quốc nào?”

“Vương quốc của chính tôi.” Nàng thở dài, cảm thấy ngu ngốc và chỉ để kéo chàng theo hướng đề tài này, nàng nói. “Tôi đã từng mơ ước một vương quốc cho riêng mình.”

“Tội nghiệp James,” chàng đùa bỡn, ám chỉ đến vua Scotland. “Nàng muốn chiếm phần nào trong vương quốc của ông ta?”

Nàng nhẹ mím cười với chàng, nhưng giọng nàng chất chứa nỗi buồn. “Không hẳn là một vương quốc thực sự với đất đai và các lâu đài; đó chỉ là một vương quốc của những giấc mơ – một nơi mà mọi thứ sẽ diễn ra như tôi mong muốn.”

Một kí ức đã bị lãng quên từ lâu chợt sáng lên trong óc Royce, và quay lưng về phía bức tường, chàng tì hai cẳng tay lên trên đó, các ngón tay đan chặt vào nhau. Nhìn qua những ngọn đồi cùng hướng với Jennifer đang nhìn, chàng lặng lẽ thừa nhận, “Đã có lúc, rất lâu rồi, ta cũng từng mơ một vương quốc cho riêng mình. Vương quốc của nàng như thế nào?”

“Hầu như chẳng có gì để kể,” nàng nói. “Vương quốc của tôi sẽ thịnh vượng và yên bình. Tất nhiên, thỉnh thoảng cũng có những vị vua bị ốm nặng, hoặc là một mối đe dọa to lớn nào đó đối với sự an toàn của chúng tôi.”

“Nàng mong có ốm đau và xung đột trong vương quốc mơ ước của chính mình?” Royce ngắt ngang đầy ngạc nhiên.

“Tất nhiên!” Jenny thú nhận với một nụ cười nửa miệng nhẹ nhàng. “Chắc chắn phải có một hoặc là cả hai chứ, như thế thì tôi mới có thể đi giải cứu và cứu thoát vương quốc. Đó chính là lí do tôi sáng tạo ra vương quốc của mình.”

“Nàng đã mong được trở thành vị anh hùng đối với người dân của mình,” Royce kết luận, mỉm cười với động lực của nàng, bây giờ chàng đã hiểu.

Nàng lắc đầu, sự tha thiết mong mỏi trong giọng nói của nàng làm tan biến nụ cười của chàng. “Không, tôi chỉ muốn được yêu bởi những người tôi yêu quý; được tôn trọng và không bị những người biết tôi cho là kẻ ngu dốt.”

“Đó là tất cả những gì nàng muốn?”

Nàng gật đầu, khuôn mặt xinh đẹp nghiêm nghị. “Và vì vậy tôi sáng tạo ra một vương quốc của những giấc mơ nơi tôi có thể thực hiện những hành động vĩ đại và dũng cảm.”

Không xa, trên cánh đồng gần với lâu đài nhất, một hình người đàn ông hiện ra trong tích tắc do bị ánh trăng vừa ra khỏi đám mây soi tỏ. Nếu vào những lúc khác, chắc chắn hình ảnh thoáng qua đó chắc chắn sẽ khiến Royce cử một đội đi điều tra. Nhưng bây giờ, trong trạng thái thoải mái với cuộc làm tình vừa xong,

mụ mẫm vì vẻ đẹp quyến rũ bên cạnh chàng, trí óc chàng không hề phản ứng với những gì mà mắt chàng ghi nhận được. Đó là một đêm tràn đầy sự ấm áp và tự tin, quá êm ái và quá ngọt ngào không có chỗ ột mối nguy hiểm đang âm thầm lén lút tiến gần tới lãnh địa của chàng.

Royce nhú mào, nghĩ về những lời lẽ rối rắm của Jenny. Người Scotland, cho dù là những người tá điền sống dưới luật lệ triều đình chứ không phải luật của lãnh địa, thì vẫn là những người rất trung thành. Và cho dù những người đồng bào của nàng có gọi cha nàng là “bá tước” hay là “ngài Merrick”, thì ông ta và toàn thể gia đình ông ta, vẫn nhận được sự cống hiến và trung thành tuyệt đối của dân Merrick. Họ sẽ không thể coi Jennifer như kẻ gốc gác, và chắc chắn nàng phải được yêu bởi những người nàng yêu quý – do đó, nàng không cần phải dựng lên một vương quốc của nàng trong mơ. “Nàng là một phụ nữ trẻ dũng cảm và xinh đẹp,” cuối cùng chàng nói, “và là một nữ bá tước thực thụ. Đồng bào nàng chắc chắn phải yêu quý nàng như nàng mong mỏi – và có lẽ còn hơn thế.”

Nàng kéo ánh mắt khỏi chàng và dường như lại bị mê đắm trong cảnh vật một lần nữa. “Thực ra,” nàng nói bằng giọng bình tĩnh không tình cảm, “họ nghĩ tôi là một kiểu – thách thức nào đó.”

“Sao họ lại có ý nghĩ lỗi bịch như vậy?” chàng hỏi, hoàn toàn không hiểu.

Trước sự ngạc nhiên của chàng, nàng bèn vực họ: “Họ còn có thể nghĩ gì khác được nữa, dựa vào những việc mà ông anh kế của tôi đã nói với họ tôi đã làm?”

“Những việc như thế nào?”

Nàng rung mình, lại vòng tay quanh người, trông nàng giống hệt như cái lúc chàng mới bước ra ban công. “Những việc không thể nói được,” nàng thì thầm.

Royce quan sát nàng, lặng lẽ yêu cầu giải thích, và nàng phát ra một tiếng thở dài, miễn cưỡng giải thích. “Có rất nhiều chuyện, nhưng kinh khủng nhất là về cái chết của Rebecca. Becky và tôi là chị em họ xa và bạn thân thiết. Khi đó chúng tôi cùng mười ba tuổi,” nàng nói thêm với một nụ cười buồn. “Cha của cô ấy – Garrick Carmichael – là một goá phụ và cô ấy là con gái duy nhất. Ông ấy rất yêu cô, cũng như tất cả chúng tôi. Cô ấy ngọt ngào, và cực kì xinh đẹp – thậm chí đẹp hơn cả Brenna – đến nỗi ông không thể không yêu cô. Vấn đề là, cha cô yêu cô nhiều đến nỗi không cho cô làm bất kì việc gì, vì sợ cô sẽ bị đau. Thậm chí cô ấy còn không được đến gần dòng sông, vì cha cô sợ cô sẽ bị chết đuối. Becky quyết định học bơi – để chứng minh cho ông thấy cô sẽ không sao hết – và mỗi sáng sớm, chúng tôi lên ra sông, để tôi dạy cô ấy tập bơi.”

“Trước ngày cô bị chết đuối, chúng tôi đến một hội chợ, và chúng tôi cãi nhau vì tôi đã bảo với cô là mấy người làm trò tung hứng nhìn cô một cách không đứng đắn. Những anh trai kế của tôi, Alexander và Malcolm, nghe thấy chúng tôi cùng với vài người khác nữa – và Alexander đổ cho tôi ghen tị vì tôi đã để ý đến một tay tung hứng. Nhưng đó chỉ là điều gốc gác bịa đặt. Becky thì rất tức, ý tôi là rất xấu hổ, do đó khi chúng tôi chia tay, cô nói tôi không cần phải ra bờ sông buổi sáng nữa vì cô đã không cần tôi hướng dẫn nữa. Tôi biết cô ấy không thực sự có ý ấy, và cô vẫn chưa bơi giỏi lắm, nên tôi tự động ra đó sáng hôm sau.”

Giọng nói của Jennifer hạ thấp gần như thì thào. “Khi tôi tới đó cô vẫn còn rất giận; cô la lên với tôi rằng cô muốn ở một mình. Tôi thì ở trên đỉnh ngọn đồi, bỏ đi, khi tôi nghe thấy một tiếng ùm và cô ấy hét lên cầu cứu tôi. Tôi quay lại và chạy xuống đồi, nhưng tôi không thể nhìn thấy cô. Khi tôi đi được nửa đường, cô đã cố gắng trôi được đầu lên trên mặt nước – Tôi biết, bởi vì tôi nhìn thấy tóc cô trên mặt nước. Rồi tôi nghe thấy tiếng hét cầu cứu của cô ấy...” Jenny rung mình, vô tình chà sát hay cánh tay, “nhưng dòng nước đã mang cô ấy đi. Tôi lặn xuống và cố tìm cô ấy. Tôi đã lặn không biết bao nhiêu lần.” Jenny thì thầm đau đớn “nhưng tôi – tôi đã không thể tìm thấy cô. Ngày hôm sau người ta tìm thấy Becky trôi xa vài dặm, nổi lên bên một bờ sông.”

Royce nâng cánh tay lên, rồi hạ xuống, cảm thấy rằng nàng đang cố đấu tranh để kiềm chế, và sẽ không mong muốn ai an ủi nàng khiến nàng không kiềm chế được nữa. “Đó là một tai nạn,” chàng nhẹ nhàng nói.

Nàng lại thở dài. “Alexander không cho là vậy. Chắc hẳn anh ta ở gần đó, vì anh ta kể với mọi người là anh ta nghe thấy Becky hét lên tên tôi, tất nhiên đó là sự thật. Nhưng rồi anh ta lại kể về chuyện chúng tôi cãi nhau, và rằng tôi đã đẩy cô ấy xuống sông.”

“Anh ta giải thích sao về chuyện chính cô cũng bị ướm hết người?” Royce hỏi nhanh.

“Anh ta nói,” Jenny trả lời với một tiếng thở dài nữa, “rằng sau khi tôi đẩy cô ấy xuống, tôi đã cố tình đợi và rồi cố cứu cô ấy lên. Alexander,” nàng nói thêm, “đã được công bố là người kế thừa cha tôi, chứ không phải tôi. Nhưng như thế vẫn chưa đủ với anh ta – anh ta muốn tôi bị sỉ nhục và bị đẩy đi xa. Sau đó, mọi chuyện sẽ dễ dàng với anh ta.”

“Dễ dàng theo cách nào?”

Đôi vai nàng rung lên. “Một vài lời dối trá và bịa đặt nhỏ nhặt nữa – một căn nhà tranh đột ngột bốc cháy trong đêm sau khi tôi thử sức nâng một bao tải thóc anh ta mang tới lãnh địa. Những thứ đại loại như thế.”

Nàng chậm chậm nâng cặp mắt long lanh nước lên nhìn chàng và cố mỉm cười trước sự ngạc nhiên của chàng. “Ông có nhìn thấy màu tóc tôi không?” nàng hỏi. Royce không cần phải nhìn vào bộ tóc màu đỏ óng ả mà chàng đã ngưỡng mộ hàng tuần lễ và gặt đầu.

Jenny nói bằng giọng nghẹn ngào, “Tóc tôi từng có màu rất kinh khủng. Bây giờ, thì nó là màu tóc của Becky. Becky đã biết... tôi ngưỡng mộ tóc cô ấy đến thế nào,” nàng thì thầm đau đớn, “và... và tôi muốn nghĩ rằng cô ấy đã cho tôi màu tóc đó. Để cho tôi thấy là cô đã biết – tôi đã cố gắng cứu sống cô.”

Sự co thắt đau đớn, xa lạ trong lồng ngực Royce làm cho bàn tay chàng run lên khi chàng đặt tay lên má nàng, nhưng nàng lùi lại, và mặc dù mắt nàng mở lớn, long lanh những giọt nước mắt chưa rơi, nàng không hề sụp đổ và khóc lóc. Giờ đây, cuối cùng, chàng đã hiểu tại sao cô gái trẻ xinh đẹp này không hề khóc lấy một lần từ khi cô bị bắt cóc, thậm chí không hề khóc trong trận đòn đau mà chàng dành cho nàng. Jennifer Merrick đã giấu mọi giọt nước mắt vào trong người nàng, và lòng kiêu hãnh và can đảm sẽ không bao giờ cho phép nàng gục ngã và để cho chúng tuôn trào. So với những gì nàng đã từng chịu đựng, thì một trận đòn đau đớn từ chàng chẳng là gì.

Không biết phải làm gì, Royce đi vào trong phòng ngủ, rót rượu vào ly, rồi mang ra ngoài cho nàng. “Uống cái này đi,” chàng nói cộc lốc.

Chàng hài lòng nhận thấy nàng đã kiểm soát được nỗi đau khổ, và một nụ cười duyên rũ nở trên cặp môi mềm mại của nàng phản ứng lại giọng điệu vội vã không cố ý của chàng. “Đức ông ạ, tôi thấy có vẻ như là,” nàng đáp lại, “ông lúc nào cũng đưa rượu vào tay tôi để lấy lại tinh thần.”

“Thường là vì những mục đích đen tối của chính ta,” chàng pha trò, và nàng cười khúc khích.

Nàng uống một ngụm rồi đặt ly rượu sang một bên, nàng đặt tay qua bức tường thấp, lại nhìn ra ngoài khoảng không khi nàng dựa vào đó. Royce quan sát nàng trong im lặng, không thể gạt những khám phá mới mẻ về nàng ra khỏi đầu, thấy không cần thiết phải nói bất kì điều gì khuyến khích nàng trong hoàn cảnh này. “Ta cho rằng nàng rất muốn được lãnh đạo lãnh địa của nàng, trong bất kì hoàn cảnh nào.”

Nàng lắc đầu và lặng lẽ nói, “Đáng lẽ tôi đã rất muốn. Có quá nhiều thứ mà tôi thấy đáng lẽ có thể làm khác đi – những thứ mà một người phụ nữ sẽ để ý còn đàn ông thì không. Cả những thứ tôi học được từ Mẹ bề trên Ambrose nữa. Có những cách dệt vải hoặc trồng trọt khác – lãnh địa của ông đang làm tốt hơn ở chỗ tôi rất nhiều. Có hàng trăm thứ đại loại như vậy có thể làm khác đi và tốt hơn.”

Không có khả năng phân biệt giá trị của các vải và mùa màng khác nhau với nhau, Royce cố gắng phản đối một cách khác. “Cô không thể sống cả đời chỉ để chứng tỏ bản thân mình với lãnh địa của cô được.”

“Tôi có thể,” nàng nói bằng giọng trầm, mạnh mẽ. “Tôi sẽ làm bất cứ việc gì để khiến họ thấy là tôi thuộc về họ. Họ là đồng bào tôi – máu của họ chảy trong huyết quản tôi, và máu tôi trong huyết quản họ.”

“Tốt nhất nàng nên quên nó đi,” Royce nhấn mạnh. “Dường như nàng đang dẫn mình vào một cuộc chiến mà chiến thắng cũng không phải là điều tốt đẹp nhất.”

“Một lúc nào đó, trong những ngày qua, tôi đã không nghĩ như ông,” nàng nói, khuôn mặt xinh đẹp của nàng tối sầm. “Một ngày nào đó William sẽ trở thành bá tước, và anh ấy là một cậu bé tốt bụng, tuyệt vời – ah, là một người đàn ông mới đúng – anh ấy đã hai mươi tuổi. Anh ấy không khỏe mạnh như Alexander, hay Malcolm, nhưng anh ấy thông minh và hiểu biết và trung thành. Anh ấy thấu hiểu cho tình cảnh của

tôi với những người trong lãnh địa, và một khi trở thành lãnh chúa, anh ấy sẽ cố gắng để giải quyết mọi chuyện. Nhưng sau tối nay, mọi thứ đã trở thành không thể.”

“Tối nay thì có liên quan gì?”

Jenny ngược mắt lên nhìn chàng, biểu hiện trong đó làm chàng nhớ đến một con thú bị thương, bất chấp giọng nói bình tĩnh, ra vẻ thản nhiên của nàng. “Tối nay, tôi đã trở thành người đàn bà của kẻ thù lớn nhất của gia đình tôi – đồng bào tôi. Trước đây, họ thù ghét tôi vì những việc mà tôi đã không hề làm. Giờ đây, họ có lí do chính đáng để thù ghét tôi vì những việc tôi đã làm, cũng như tôi đang thù ghét chính mình. Lần này, việc tôi làm là không thể tha thứ được. Cả Chúa Trời cũng không thể tha thứ cho tôi...”

Sự thật không thể trối cãi trong lời buộc tội của nàng về việc chàng đã biến nàng thành người đàn bà của mình tác động đến Royce nhiều hơn là chàng có thể nhận biết được, nhưng cảm giác tội lỗi của chàng được giảm nhẹ, khi chàng nghĩ rằng cuộc sống nàng đã để mất cũng chẳng phải là một cuộc sống tử tế gì. Vươn tay ra, chàng giữ yên hai vai nàng và quay người nàng lại, rồi chàng nâng nhẹ cằm nàng lên, buộc ánh mắt nàng nhìn vào mắt chàng. Và ngay cả khi chàng đã bắt đầu nói, lòng ngổn ngang giữa lo lắng và cảm thông, thì những thớ thịt của chàng cũng cứng lại đòi hỏi khi cảm thấy nàng ở quá gần. “Jennifer,” chàng lặng lẽ nói một cách chắc chắn, “Ta không biết có những chuyện gì giữa nàng và người dân của nàng, nhưng ta đã ngủ với nàng, và không gì có thể làm thay đổi được chuyện đó.”

“Và nếu ông có thể thay đổi,” nàng nói một cách chống đối, “ông có làm không?”

Royce nhìn xuống người đàn bà trẻ cực kì quyến rũ này, người khiến cho cơ thể chàng như bốc cháy ngay trong giây phút ấy. Chàng nói bình thản và trung thực, “Không.”

“Vậy thì cảm phiền ông đừng tỏ ra hối hận,” nàng quát.

Môi chàng cong lại trong một nụ cười chẳng vui vẻ gì, bàn tay chàng vuốt ve từ má xuống cổ nàng. “Trông ta có vẻ hối hận ư? Ta không hề. Ta hối hận vì đã làm nàng thấy bị sỉ nhục, nhưng ta không hề hối hận vì đã chiếm nàng một giờ trước đây, cũng như ta sẽ không hối hận khi chiếm lại nàng trong vài phút nữa, mà ta đang định làm đúng như thế đấy.” Nàng trừng mắt giận dữ vì giọng điệu kiêu ngạo của chàng, nhưng Royce vẫn tiếp tục nói: “Ta không tin vào Chúa của nàng, hay bất kì vị Chúa nào khác, nhưng những tín đồ nói với ta rằng, Chúa của nàng là một vị Chúa công bằng. Nếu thế,” chàng tiếp tục nói bằng giọng bình tĩnh, triết lí, “Ông ta chắc chắn sẽ biết nàng vô tội trong chuyện này. Cuối cùng thì, nàng chỉ đồng ý thuận với ta vì lo sợ em gái nàng sẽ chết. Đó không phải là ý muốn của nàng, mà là của ta. Và những gì xảy ra giữa hai ta trên chiếc giường đó cũng không phải là ý muốn của nàng. Đúng không?”

Ngay khi nêu ra câu hỏi này, Royce đã thấy hối hận – hối hận thực sự đến nỗi nó khiến cho chàng bối rối. Và rồi chàng nhận ra, chàng vừa muốn nàng đảm bảo với chàng rằng chàng đã không làm nhục nàng trước Chúa của nàng, lại vừa không muốn nàng chối rằng nàng cũng có cùng những cảm xúc như chàng trong cuộc làm tình của họ, hoặc là nàng cũng đã muốn chàng gần như chàng muốn nàng. Như thế chàng đột nhiên thấy cần thử thách lòng trung thực và bản năng của mình, chàng hỏi lại, “Ta nói sai sao? Chúa của nàng sẽ không kết tội nàng chút nào bởi vì nàng chỉ hoàn toàn phục tùng ta trên giường của ta, mà điều đó lại trái với ý muốn của nàng?”

“Không!” Từ ngữ buộc ra khỏi miệng nàng, chứa đầy sự xấu hổ và bất lực, và một ngàn cảm xúc khác nhau mà Royce không thể định nghĩa được.

“Không à?” chàng nhắc lại, trong khi một cảm giác sung sướng trào dâng trong chàng. “Ta sai ở chỗ nào?” chàng hỏi, giọng chàng nhỏ, nhưng kiên quyết. “Cho ta biết ta sai ở chỗ nào?”

Không phải mệnh lệnh trong giọng nói của chàng khiến nàng trả lời. Mà thay vào đó là những kí ức đột ngột của nàng về cái cách mà chàng đã làm tình với nàng; những kí ức về sự dịu dàng và kiềm chế không thể tin được của chàng; về sự hối hận của chàng khi làm nàng đau đớn; của những lời thì thầm dịu ngọt; của hơi thở ngắt quãng khi chàng đấu tranh kiềm nổi đam mê của mình. Thêm vào tất cả những kí ức đó là nỗi khao khát của chính nàng được chàng lấp đầy, và đáp trả lại chàng những khoái lạc đam mê mà chàng đã làm cho nàng. Nàng mở miệng nói, muốn làm đau chàng như chàng đã làm tổn hại những cơ hội được hạnh phúc của nàng, nhưng lương tâm nàng kìm giữ những từ đó trong cổ họng nàng. Nàng đã tìm thấy vinh quang, chứ không phải sự ô nhục trong cuộc làm tình của họ, và nàng không thể ép mình đối trá

trước chàng và nói khác đi. “Em không hề muốn lên giường của chàng,” nàng trả lời bằng một giọng thì thào ghen ngào. Kéo cái nhìn đau đớn khỏi đôi mắt xám bạc của chàng, nàng quay đầu đi và nói thêm, “nhưng một khi đã ở đó, em cũng không hề muốn phải rời khỏi.”

Vì đã nhìn đi chỗ khác, nên Jenny không thể nhìn thấy sự dịu dàng khác thường trong nụ cười chậm của chàng, nhưng nàng có thể cảm nhận nó qua cánh tay vòng quanh người nàng, bàn tay chàng vuốt ve dọc sống lưng nàng, ấn nàng vào người chàng khi miệng chàng ngấu nghiến chiếm lấy miệng nàng, nuốt lấy những câu nói, rồi đến hơi thở của nàng.

12. Judith Mcnaught - Chương 12

Chương 12

“Chúng ta có khách,” Godfrey thông báo, bước vào trong sảnh và một cái nhúu mày lướt qua gương mặt anh khi nhìn thấy các hiệp sĩ ngồi trên bàn ăn bữa trưa. Mười hai đôi tay dừng lại, khuôn mặt cảnh giác. “Một nhóm người đông đảo mang theo cờ hiệu của nhà vua đang đi về hướng này. Một nhóm người rất đông,” Godfrey nhấn mạnh, “quá đông đối với những sứ giả thông thường. Lionel đã thoáng nhìn thấy họ trên đường. Anh ấy nói anh có thể nhận ra Graverley.” Cái cau mày của anh sâu hơn khi anh nhìn về phía trước hết căn phòng dài. “Royce đâu?”

“Anh ấy ra ngoài đi dạo với con tin của chúng ta,” Eustace trả lời, nhấn nhó. “Tôi cũng không biết chắc là ở đâu.”

“Tôi biết,” Arik nói, giọng oang oang. “Tôi sẽ đi.” Quay gót, Arik rời khỏi sảnh đường, những bước chân dài mạnh mẽ và quả quyết, nhưng khuôn mặt thì lạnh tanh, biểu hiện bình tĩnh xa cách mọi khi luôn ngự trị trên khuôn mặt anh ta đã không còn, thay vào đó là một cái nhìn lo lắng khắc sâu thêm đường nhăn giữa hai hốc mắt màu xanh nhạt.

Giọng cười thánh thót của Jenny vang lên như chuông bị một ngọn gió thành linh làm rung rinh, và Royce cười với nàng khi nàng buộc phải sụp xuống một cái thân cây bên cạnh chàng, đôi vai nàng rung rinh vì cười, má nàng cũng có màu hồng nhạt như bộ váy nàng đang mặc. “Em không tin,” nàng hỗn hển nói, gạt những giọt nước mắt vì cười khỏi mắt nàng. “Đó hoàn toàn là một câu chuyện bịa đặt mà chàng vừa nghĩ ra tức thì.”

“Có thể,” chàng đồng ý, duỗi thẳng cặp chân dài ra phía trước và lại cười vì nụ cười của nàng rất dễ lấy. Sáng nay, nàng thức dậy trên giường của chàng khi những người hầu đi vào trong phòng ngủ của họ, và chàng gần như đau đớn khi nhìn thấy sự khổ sở của nàng bị bắt quả tang như thế. Nàng đã trở thành tình nhân của chàng và nàng tin chắc rằng cả toàn lâu đài sẽ xì xào bàn tán điều đó, vì tất nhiên nó là sự thật. Sau khi cân nhắc mọi khả năng nói dối nàng về điều đó, hoặc cố gắng quyến rũ nàng quên hết lời thề, Royce đã quyết định cách tốt nhất là đưa nàng rời xa toàn lâu đài vài giờ để nàng có thể thư giãn đôi chút. Chàng đã thấy đó đúng là một lựa chọn khôn ngoan, khi nhìn vài đôi mắt lấp lánh và nước da rạng rỡ của nàng.

“Chàng tưởng em là đồ ngốc đến nỗi tin vào câu nói dối như thế chắc,” nàng nói, làm ra vẻ nghiêm nghị.

Royce cười, nhưng chàng lắc đầu không đồng ý với cả hai điều đó. “Không, thưa quý cô, nàng nói sai hết rồi.”

“Tất cả ư?” Jenny chế giễu nhắc lại. “Ý chàng là gì?”

Nụ cười của Royce mở rộng hơn và chàng giải thích, “ta không kể chuyện bịa cho nàng, cũng như ta không hề nghĩ nàng dễ bị lừa bởi bất kì người nào.” Chàng dừng nói, chờ phản ứng của nàng và khi nàng không nói gì, chàng vừa nói vừa cười, “Đó là một lời khen dành cho trí tuệ của nàng.”

“Ồ,” Jenny cười, giật mình. “Cám ơn,” nàng nói thêm một cách không chắc chắn.

“Thêm nữa, ta không hề nhầm lẫn nghĩ nàng ngốc nghếch, ngược lại, ta thấy nàng là một người phụ nữ đặc biệt thông minh.”

“Cám ơn!” Jenny ngay lập tức đáp lại.

“Đó không phải là một lời khen,” Royce chỉnh nàng.

Jenny nhìn chàng tò mò không bằng lòng, yêu cầu một sự giải thích cho câu nhận xét đó, và Royce trả lời khi chàng đưa tay ra chạm vào má nàng bằng đầu ngón tay chàng, đưa tay theo những đường nét mịn màng, thanh tú của nó. “Nếu nàng bớt thông minh một chút, thì nàng đã không tốn quá nhiều thời gian cân nhắc tất cả những lợi hại của việc thuộc về ta, và nàng sẽ chỉ đơn giản chấp nhận tình huống này, cùng với tất cả những lợi ích đi kèm theo.” Ánh mắt chàng nhìn đầy ẩn ý vào vòng ngọc trai mà chàng đã kiên quyết bắt nàng đeo trên cổ sáng nay sau khi đã tặng nàng cả một hộp nữ trang.

Đôi mắt Jenny mở lớn phản đối chàng, nhưng Royce tiếp tục nói với một lí lẽ kiểu gia trưởng không hề nao núng. “Nếu nàng là một người phụ nữ với trí thông minh bình thường, thì nàng sẽ chỉ quan tâm đến những vấn đề mà phụ nữ thường thích thú, như thời trang, và cách sắp xếp một gia đình, chăm sóc con cái. Nàng sẽ không tự hành hạ bản thân mình vì những vấn đề như lòng trung thành, lòng yêu nước và đại loại như vậy.”

Jenny nhìn chằm chằm vào chàng bức bối. “Chấp nhận tình huống của em?” nàng nhắc lại. “Em không có ‘tình huống’ nào như chàng đã tử tế nhấn mạnh cả, thưa đức ông. Em đang sống trong tội lỗi với một người đàn ông, bất chấp mong muốn của gia đình, của đất nước, và của Chúa Toàn Năng. Và hơn thế nữa,” nàng nói thêm, cố tìm kiếm một cơn giận thích hợp, “chàng nói thì hay lắm về chuyện em chỉ nên nghĩ những vấn đề của phụ nữ, chẳng hạn như chăm sóc nhà cửa, nuôi dạy con cái, nhưng chính chàng là người đã cướp đi của em quyền được sống như thế. Vợ chàng sẽ điều hành ngôi nhà của chàng và chắc chắn sẽ khiến cuộc sống của em giống như địa ngục nếu cô ta có thể, và –”

“Jennifer,” Royce ngắt lời, giữ lại một nụ cười, “như nàng hẳn đã biết, ta không có vợ.” Chàng nhận thức được phần lớn những điều nàng nói là sự thật, nhưng trông nàng quá đẹp với đôi mắt như ngọc quý long lanh và đôi môi đỏ được hôn khiến cho chàng không thể tập trung; tất cả những gì chàng muốn làm là kéo nàng vào lòng và âu yếm vuốt ve nàng như một con mèo cái kinh.

“Bây giờ chàng chưa có thôi,” Jenny cay đắng phản đối, “nhưng chàng sẽ nhanh chóng chọn một người một ngày nào đó – một người phụ nữ Anh quốc!” nàng vặc lại. “Một người phụ nữ Anh với dòng máu lạnh, tóc có màu như lông chuột, và cái mũi nhỏ sắc lẹm luôn luôn đỏ chót ở đầu mũi và lúc nào cũng có thể sụt sịt –”

Hai vai chàng rung lên vì không nhịn được cười, Royce giơ hai tay giả vờ đầu hàng. “Tóc có màu lông chuột?” chàng nhắc lại. “Đó là cái tốt nhất mà ta có thể có à? Cho đến gần đây, ta nghĩ là đã tưởng tượng ra một người vợ tóc vàng, với đôi mắt to màu xanh lục và –”

“Và cặp môi bự màu hồng và cái –” Jenny bức tức đến nỗi nàng thực sự đã giơ tay lên ngực trước cả khi nàng nhận ra mình định nói gì.

“Và,” Royce nhấn mạnh, đùa cợt. “Cái gì to nữa?”

“Tai!” nàng bật nói, “Nhưng bất kể là cô ta trông như thế nào, thì vấn đề ở đây là cô ta sẽ khiến cuộc sống của em giống như địa ngục.”

Không còn kiềm chế được bản thân thêm một phút giây nào, Royce cúi xuống và rúc vào cổ nàng. “Ta sẽ thoả thuận với nàng,” chàng thì thầm, hôn vào tai nàng. “Chúng ta sẽ chọn một người vợ mà cả hai chúng ta đều thích.” Và ngay trong giây phút ấy, chàng chợt nhận ra nỗi ám ảnh của chàng với Jennifer đã làm mù mịt đầu óc chàng. Chàng không thể vẫn lấy vợ và giữ Jennifer bên mình, chàng biết rõ điều đó. Bất chấp những câu đùa của chàng, chàng không thể nhả tâm đến mức cưới Mary Hammel hay bất kì ai khác

rồi ép buộc Jennifer chịu đựng nỗi tủi nhục vẫn là người tình của chàng. Ngày hôm qua, có thể chàng còn xem xét chuyện đó, nhưng giờ đây, nhất là sau đêm qua, chàng không thể. Kể từ khi chàng nhận ra nàng đã phải chịu đựng những gì trong suốt quãng đời ít ỏi của nàng.

Ngay cả bây giờ, tâm trí chàng vẫn né tránh ý nghĩ nàng sẽ bị những người đồng bào “yêu quý” của nàng đối xử như thế nào khi nàng trở về với họ sau khi đã chung giường với kẻ thù của họ.

Cách giải quyết khác là giữ nguyên hiện trạng độc thân của chàng, và không có con cũng như người thừa kế, là không hề hấp dẫn và không thể chấp nhận được.

Vậy thì chỉ còn lại một cách duy nhất – đó là cưới Jennifer – nhưng cách này là không tưởng. Cưới nàng – đồng nghĩa với việc chấp nhận kẻ thù là cha vợ, cũng như cưới một người vợ mà lòng trung thành hoàn toàn ngã theo phía kẻ thù – là không thể chịu đựng được. Một cuộc hôn nhân như thế chỉ có nghĩa là mang chiến trường vào chính ngôi nhà của chàng trong khi chàng lại tìm kiếm sự yên bình và cảm thông. Chỉ vì niềm đam mê thơ ngây và sự hiến dâng không vị kỉ của nàng trên giường mang lại cho chàng niềm khoái lạc tinh tế không có nghĩa là chàng phải buộc mình vào một cuộc chiến đấu trường kì như thế. Mặt khác, nàng là người phụ nữ duy nhất từng ngủ với chàng, chứ không phải huyền thoại về chàng. Và nàng khiến chàng cười trong khi không người phụ nữ nào khác làm được; nàng có lòng can đảm và trí thông minh và một khuôn mặt quyến rũ chết người. Cuối cùng, nhưng không phải là không quan trọng, nàng có sự thẳng thắn, trung thực khiến chàng mê mẩn hoàn toàn.

Ngay cả bây giờ, chàng cũng không thể quên được cảm giác trong ngực chàng đêm qua khi nàng chọn trung thực chứ không phải kiêu hãnh và thừa nhận rằng một khi đã lên giường với chàng, nàng không muốn rời khỏi. Một sự trung thực như thế, nhất là từ một phụ nữ, thực sự rất quý hiếm. Điều đó có nghĩa là lời nói của nàng rất đáng tin cậy.

Tất nhiên, tất cả những điều đó đều không đủ là lí do để chàng huỷ hoại hết mọi kế hoạch đã được sắp đặt cẩn thận cho tương lai của chàng.

Mặt khác, chúng cũng không đủ mạnh để khiến chàng từ bỏ nàng.

Royce nhìn lên khi những lính gác trên tường lâu đài thổi một hồi kèn dài, báo hiệu sự xuất hiện của những vị khách không thân thiện.

“Cái đó có nghĩa gì vậy?” Jenny giật mình hỏi.

“Sứ giả từ Henry, ta nghĩ vậy,” Royce trả lời, dựa vào khuỷu tay chàng và ngược mắt nhìn mặt trời. Có phải họ không? chàng nghĩ vẫn vợ, họ đến sớm hơn chàng dự liệu. “Bất kể họ là ai, họ cũng đến trong hoà bình.”

“Vua của chàng có biết em là con tin của chàng không?”

“Có.” Mặc dù không thích chuyển đề tài, chàng vẫn hiểu rằng nàng đang lo lắng cho số phận của nàng, và chàng nói thêm, “ta đã gửi lời nhắn tới ông ấy vài ngày sau khi nàng được mang tới doanh trại, cùng với báo cáo hàng tháng của ta.”

“Liệu em” – nàng run run hỏi – “liệu em có bị đưa đến nơi nào đó – một ngục tối, hoặc là –”

“Không,” Royce nói nhanh. “Nàng vẫn ở trong sự bảo vệ của ta. Cho đến bây giờ,” chàng nói thêm một cách mập mờ.

“Nhưng giả dụ ông ta ra mệnh lệnh khác?”

“Ông ấy sẽ không làm thế,” Royce nói cộc lốc, liếc nhìn qua vai. “Henry không bao giờ quan tâm ta giành chiến thắng như thế nào, miễn là ta vẫn thắng. Nếu cha nàng hạ vũ khí và đầu hàng vì nàng là con tin của ta, thì chiến thắng đó sẽ là loại ông ấy yêu thích nhất – không đổ một giọt máu.” Nhận thấy đề tài đó làm nàng căng thẳng, chàng làm nàng phân tâm bằng một câu hỏi cứ lớn vồn trong đầu óc chàng suốt cả buổi sáng. “Khi các anh trai kế của nàng bắt đầu xúi giục cả lãnh địa chống lại nàng,” chàng hỏi, “sao nàng không đem việc đó nói với cha nàng, thay vì cố gắng trốn tránh bằng cách xây dựng một vương quốc trong mơ cho nàng? Cha nàng là một lãnh chúa mạnh mẽ, ông ta có thể giải quyết vấn đề như cách mà ta sẽ làm.”

“Và chàng giải quyết vấn đề như thế nào?” nàng hỏi với nụ cười nửa miệng, khiêu khích không chủ ý luôn khiến cho chàng thêm kéo nàng vào lòng vào hôn nàng đến không còn cười được nữa.

Royce nói, giọng chàng sắc bén hơn ý định ban đầu, “Ta sẽ ra lệnh cho họ từ bỏ những nghi ngờ về nàng.”

“Nói năng như một chiến binh, chứ không phải một lãnh chúa,” nàng nhẹ nhàng bình luận. “Chàng không thể ‘ra lệnh’ cho ý nghĩ của người khác, chàng chỉ có thể đe dọa họ khiến họ giữ những ý nghĩ ấy cho riêng mình.”

“Vậy cha nàng đã làm gì?” chàng hỏi bằng giọng lạnh lùng thách thức khả năng quan sát của nàng.

“Lúc mà Becky bị chết đuối,” nàng trả lời, “em vẫn còn nhớ là cha em đang bận đánh nhau với chàng ở một nơi nào đó.”

“Và khi ông ta trở về - từ cuộc chiến với ta -” Royce nói thêm với một nụ cười lưỡi biếng, “thì ông ta làm gì?”

“Vào lúc đó, thì đã có đủ thứ chuyện xì xào về em, nhưng cha nghĩ đó chỉ là sự thổi phồng trong chốc lát, và những câu chuyện sẽ nhanh chóng bị lãng quên. Chàng thấy đấy,” nàng nói thêm khi Royce nhíu mày về không bằng lòng, “cha em không đặt nặng vấn đề vào những thứ mà ông gọi là ‘vấn đề của phụ nữ’. Ông rất yêu em,” nàng tuyên bố với niềm trung thành nhiều hơn là tình cảm, Royce nhận thấy như vậy – dựa vào việc lựa chọn Balder làm chồng cho Jennifer, “nhưng với ông, phụ nữ là... à... phụ nữ không quan trọng giống như đàn ông. Ông đã cưới mẹ kế của em chỉ bởi vì chúng em là họ hàng xa và bà có ba đứa con trai khỏe mạnh.”

“Ông ta thích nhìn thấy tước vị được truyền lại cho những người họ hàng xa,” Royce tổng kết với một sự căm ghét không thêm che giấu, “hơn là truyền lại cho nàng và có thể là các cháu ngoại trai của ông ta?”

“Lãnh địa là tất cả đối với ông, và đó là điều đúng đắn.” Jennifer nói, lòng trung thành buộc nàng phải nói cứng hơn. “Cha không cảm thấy em với tư cách là một phụ nữ, có đủ khả năng giữ được lòng trung thành và lãnh đạo họ - thậm chí cả khi Vua James đã cho phép cha truyền tước vị lại cho em đi nữa – thì đó vẫn là cả một vấn đề.”

“Ông ta có thêm xin ý kiến James về chuyện đó không?”

“À, không. Nhưng, như em đã nói, cha không hề nghi ngờ em với tư cách cá nhân, mà chỉ là vì em là phụ nữ nên được sinh ra để làm những việc khác.”

Hoặc là bị sử dụng theo cách khác, Royce nghĩ với sự bất bình thay cho nàng.

“Chàng không thể hiểu cha em, nhưng đó là bởi vì chàng không biết ông. Ông là một người đàn ông vĩ đại và tất cả mọi người đều yêu ông như em. Chúng em – tất cả chúng em – đều sẵn sàng chết vì ông nếu ông...” Trong một thoáng, Jenny nghĩ rằng hoặc là nàng khá điên hoặc là mù quáng – bởi vì đang đứng trong rừng, nhìn vào nàng, ngón tay ấn chặt vào môi ra hiệu nàng phải im lặng – là William. “...nếu ông yêu cầu,” nàng thở ra, nhưng Royce không nhận thấy sự thay đổi đột ngột trong giọng nói của nàng. Chàng bị phân tâm bởi cuộc đấu tranh chống lại cơn ghen tuông phiền phức đối với cha nàng, bởi vì ông ta đã có được sự tận tụy mù quáng và tuyệt đối của nàng.

Jenny nhắm chặt mắt rồi mở mắt ra lại và nhìn chăm chú hơn. William đã lách vào bóng tối giữa các cái cây, nhưng nàng vẫn có thể nhìn thấy một thoáng của chiếc áo màu xanh của anh. William đang ở đây! Anh đã quay lại để cứu nàng, nàng cảm thấy niềm vui sướng và hạnh phúc dâng đầy lồng ngực.

“Jennifer –” giọng nói nhỏ của Royce Westmoreland chứa đầy sự nghiêm trọng, và Jenny phải thôi nhìn vào nơi William vừa biến mất.

“Và-âng,” nàng lắp bắp, nửa mong toàn bộ quân đội của cha nàng ào ra khỏi khu rừng ngay lúc này và giết chết Royce ngay tại chỗ. Giết chàng! Ý nghĩ đó khiến cho nàng bức bối, và Jenny đứng lặng ở đó, bị ám ảnh bởi ý nghĩ cần phải đưa chàng ra xa khỏi rừng cây mà vẫn có thể đi vào đó một mình.

Royce cau mày nhìn gương mặt tái xanh của nàng. “Có chuyện gì – trông nàng như là –”

“Mất ngủ!” Jenny bật ra. “Em cảm thấy cần phải đi dạo thêm một lát. Em –”

Royce quay lại định hỏi nàng lí do vì sao mất ngủ khi chàng nhìn thấy Arik đang đi lên đồi. “Trước khi Arik lên đây,” chàng nói, “ta muốn nói với nàng vài điều.”

Jenny thấy bồn chồn, ánh mắt nàng đóng băng vào Arik lực lưỡng trong khi niềm vui sướng ngập tràn trong này: Có Arik ở đây, ít nhất Royce sẽ không chết khi phải chiến đấu đơn độc một mình. Nhưng nếu như có đánh nhau, thì hoặc là cha nàng hoặc là William hoặc một trong những người đồng bào của nàng sẽ bị giết.

“Jennifer –” Royce nói, giọng chàng gay gắt vì nàng lơ là không chú ý.

Rút cuộc, Jenny cũng ép mình phải nhìn về phía chàng và trông có vẻ chú ý. “Vâng?” Nếu những người của cha nàng định tấn công Royce, thì chắc chắn họ đã ra khỏi rừng cây bấy giờ rồi; ngay lúc này chàng dễ bị tấn công hơn bất kì lúc nào khác. Jenny nghĩ rất lung, điều đó có nghĩa là, chắc hẳn William chỉ có một mình và đã nhìn thấy Arik. Nếu điều đó là sự thật, và nàng hi vọng đó đúng là sự thật lúc này, thì nàng chỉ phải bình tĩnh và tìm cách nào đó để trở vào rừng càng sớm càng tốt.

“Không ai nhốt nàng vào ngục tối được cả,” chàng nói với một giọng cả quyết nhẹ nhàng.

Nhìn vào đôi mắt màu xám kiên quyết của chàng, Jenny chợt nhận ra rằng nàng sẽ nhanh chóng rời xa chàng – có lẽ trong vòng một giờ tới, và nhận thức này bất ngờ khiến nàng nhói đau. Đúng là chàng là kẻ đã bắt cóc nàng, nhưng chàng chưa bao giờ xử sự hung bạo với nàng như đáng lẽ những kẻ bắt cóc sẽ làm. Hơn nữa, chàng là người đàn ông duy nhất đã ngưỡng mộ sự quả cảm của nàng thay vì kết tội nàng cứng đầu cứng cổ; nàng đã gây ra cái chết của con ngựa quý của chàng, và đâm chàng, và sỉ nhục chàng khi chạy trốn. Sau khi suy nghĩ mọi chuyện, nàng đau lòng nhận thấy rằng chàng đã đối xử với nàng một cách mã thượng – kiểu mã thượng của riêng chàng – hơn bất kì một quý tộc nào có thể làm. Thực ra, nếu mọi chuyện đã khác đi giữa dòng tộc của họ và quốc gia họ, Royce Westmoreland và nàng đáng lẽ đã trở thành bạn bè. Bạn bè ư? Chàng còn hơn thế nhiều. Chàng đã là người yêu của nàng.

“Em – em xin lỗi,” Jenny nói bằng giọng nghẹn ngào, “đầu óc em đã suy nghĩ lung tung. Chàng định nói gì?”

“Ta nói,” chàng nhắc lại với một cái cau mày hơi lo ngại trước biểu hiện hoảng sợ của nàng, “ta không muốn nàng tưởng tượng tới bất kì một kết cục đáng sợ nào. Cho đến khi thích hợp để đưa nàng về nhà, nàng vẫn nằm trong sự bảo vệ của ta.”

Jenny gật đầu và nuốt khan. “Vâng, cảm ơn chàng,” nàng thì thầm, giọng nói tràn đầy cảm xúc.

Hiểu nhầm rằng nàng đang biết ơn chàng, Royce cười uể oải. “Liệu nàng có muốn biểu lộ lòng biết ơn bằng một nụ hôn không?” Chàng không cần phải thuyết phục nàng thêm một chút nào, điều này làm chàng ngạc nhiên nhưng hài lòng. Vươn tay ôm quanh cổ chàng, nàng hôn chàng nồng nhiệt, ấn chặt môi nàng vào môi chàng trong một nụ hôn nửa chia tay nửa sợ hãi, tay nàng bao quanh những cơ bắp trên lưng chàng, vô thức ghi nhớ những đường nét của nó, ép chặt người chàng vào người nàng.

Khi cuối cùng cũng nâng được đầu lên, Royce nhìn xuống nàng, tay chàng vẫn ôm chặt quanh nàng. “Lạy Chúa,” chàng thì thầm. Chàng lại bắt đầu cúi đầu xuống một lần nữa, thì ngừng lại và nhìn về phía Arik. “Quý thật, Arik đến rồi.” Chàng cầm lấy tay nàng và đi về phía hiệp sĩ, nhưng khi họ tới gần Arik, anh ta ngay lập tức kéo chàng sang một bên, nói chuyện một cách khẩn cấp.

Royce quay lại chỗ Jennifer, bực bội vì tin tức không mấy dễ chịu về cuộc viếng thăm của Graverley. “Chúng ta phải về thôi,” chàng bắt đầu nói, nhưng nhìn thấy nét đau buồn trên mặt nàng khiến tim chàng thất lại. “Em đã bị giam trong lều hoặc bị canh gác quá lâu,” nàng nói với chàng, “chỉ nghĩ đến việc được ngồi trên đồi đã khiến em như hồi sinh!”

Royce thấy rõ ràng là khoảng thời gian ở đây đã có tác động kì diệu tới nàng, chàng nhớ lại nụ hôn nồng nàn của nàng, và tự hỏi chàng có điên không nếu để nàng lại đây một mình. Nàng đi bộ, không có cách nào kiếm được một con ngựa, và nàng đủ thông minh để biết rằng nếu nàng trốn bằng cách chạy bộ, thì năm ngàn người lính đóng trại quanh lâu đài sẽ dễ dàng bắt lại nàng trong vòng một giờ. Hơn nữa, chàng có thể bảo đảm lính gác trên tường thành để mắt tới nàng.

Với hương vị nụ hôn của nàng vẫn vương trên môi, và kí ức về quyết định không chạy trốn khỏi doanh trại của nàng vài đêm trước vẫn còn mới nguyên trong tâm trí chàng, chàng đi đến chỗ nàng. “Jennifer,” chàng nói, những lí lẽ thuyết phục về tính đúng đắn của quyết định này khiến giọng chàng nghe có vẻ nghiêm nghị, “nếu ta cho phép nàng ở lại đây, ta có thể tin nàng sẽ ở nguyên chỗ này không?”

Cái nhìn vui sướng không thể tin được hiện trên mặt nàng đủ để chàng thấy sự rộng lượng này là xứng đáng.

“Vâng!” nàng kêu lên, không thể tin được sự hào phóng của định mệnh này.

Nụ cười uể oải thoáng qua trên khuôn mặt r ám nắng của chàng khiến chàng trông cực kì đẹp trai và gần như nghịch ngợm. “Ta sẽ không đi lâu đâu,” chàng hứa.

Nàng nhìn chàng ra đi cùng với Arik, ghi nhớ hình ảnh của chàng, đôi vai rộng trong chiếc áo màu nâu, một cái thắt lưng màu nâu quấn hờ quanh eo chàng, chiếc quần ống bó làm nổi bật những cơ bắp trên đùi chàng phía trên đôi ủng cao cổ. Nửa chừng trên đường xuống đồi, chàng dừng chân và quay đầu lại. Royce ngẩng đầu nhìn lướt qua các hàng cây, đôi lông mày r ám màu đen nhú lại, như thể chàng cảm nhận được mối hiểm nguy đối với chàng đang ẩn núp trong rừng. Lo sợ chàng có thể nhìn hoặc nghe thấy gì mà quay trở lại, Jenny làm việc đầu tiên hiện ra trong trí óc nàng: giơ tay lên vẫy chàng, nàng lôi kéo sự chú ý của chàng và cười với chàng, khi nàng chạm những đầu ngón tay vào môi. Đó là một hành động vô tình, nhằm ngăn chặn trước một tiếng kêu hốt hoảng. Nhưng với Royce, trông như thể là nàng đang gửi cho chàng một nụ hôn gió. Với một nụ cười thể hiện sự hài lòng ngạc nhiên, chàng giơ tay lên và chào tạm biệt Jennifer. Bên cạnh chàng, Arik lại nói gì đó, và chàng không để ý đến Jennifer và khu rừng nữa. Chàng quay đi nhanh xuống đồi bên cạnh Arik, đầu óc hài lòng khoan khoái với biểu hiện nhiệt tình trong nụ hôn của Jennifer và phản ứng cũng nhiệt tình không kém của cơ thể chàng.

“Jennifer!” giọng nói trầm, khản trương của William vang lên từ trong rừng bên cạnh nàng khiến toàn bộ cơ thể Jenny căng lên vì viễn cảnh cuộc chạy trốn sắp tới, nhưng nàng vẫn cẩn thận không di chuyển lập tức vào rừng – chờ cho đến khi bá tước khuất hẳn sau con đường cắt vào lớp tường đá dày bao quanh lâu đài Hardin. Rồi nàng quay ngoắt lại, gần vấp ngã vì vội vàng, khi nàng chạy lên con dốc ngắn để đi vào rừng, ánh mắt nàng đảo khắp nơi tìm kiếm người đến cứu nàng. “William, anh ở –” nàng bắt đầu gọi, rồi suýt nữa thì thét lên khi những cánh tay khỏe mạnh, cứng cáp tóm lấy tay nàng từ phía sau, nhắc bổng nàng lên, kéo nàng vào sâu hơn phía trong những cây sồi cổ thụ.

“Jennifer!” William thì thào khản đặc, khuôn mặt thân thiết của anh chỉ cách mặt nàng vài phân. Sự hối hận và giận dữ hằn trên khuôn mặt nhẵn nhúm của anh. “Em gái đáng thương –” anh bắt đầu nói, đôi mắt nhìn khắp mặt nàng, và rồi, rõ ràng là nhớ lại những nụ hôn anh đã chứng kiến, anh nói một cách lạnh lẽo, “hắn đã ép em trở thành người tình của hắn, phải không?”

“Em – em sẽ giải thích sau. Chúng ta phải nhanh lên,” nàng khản nài, tha thiết mong nhanh chóng thuyết phục những người tới cứu nàng lập tức rời khỏi đây để tránh đổ máu.

“Brenna đang trên đường trở về nhà rồi. Cha và những người khác đâu?” nàng hỏi.

“Cha vẫn ở Merrick, chỉ có sáu người bạn anh ở đây thôi.”

“Sáu!” Jenny kêu lên, bị vấp ngã vì vướng chân vào một cây cây leo, nàng đứng dậy, chạy bên cạnh anh trai.

Anh gật đầu. “Anh đã nghĩ bạn anh sẽ có cơ hội cứu thoát em tốt hơn nếu dùng mách khoé thay vì vũ lực.”

Khi Royce bước chân vào sảnh đường, Graverley đang đứng ở giữa phòng, chăm chăm quan sát cách bài trí của lâu đài Hardin, cái mũi nhỏ của ông ta chun lại vì bức bối và sự tham lam không thềm giấu giếm. Là cố vấn thân cận nhất của đức vua và là thành viên có ảnh hưởng nhất trong Hội đồng phòng Ngôi sao đầy quyền lực, Graverley tạo được tầm ảnh hưởng cực lớn, nhưng địa vị của ông ta không cho phép có hi vọng giành được một tước hiệu và những gia sản mà hắn thèm muốn.

Kể từ khi Henry giành được ngai vàng, nhà vua đã bắt đầu thực hiện những cải cách để tránh ình một số phận giống như những vị vua trước ông ta – bị đánh bại bởi chính những quý tộc hùng mạnh đã thề trung thành với họ rồi phản lại và chiếm ngôi khi có bất mãn với nhà vua. Để ngăn chặn những sự việc như vậy xảy ra, nhà vua đã cho phục hồi lại Hội đồng phòng Ngôi sao trong đó ông ta cắt cử những cố vấn và mục sư không phải là quý tộc, những người như Graverley, những người này sẽ được phép phán xử thật nặng các quý tộc có bất kì hành vi phản loạn nào. Việc làm này đảm bảo củng cố vương quyền của Henry và làm giảm sự giàu có của những quý tộc nói trên, không để họ có đủ điều kiện tạo phản.

Trong tất cả những cố vấn thân cận, Graverley là kẻ có ảnh hưởng lớn nhất và cũng hằn học nhất; núp sau

sự tin cậy hoàn toàn của Henry và uy quyền của nhà vua, Graverley đã thành công trong việc làm suy kiệt hoặc là huỷ hoại hoàn toàn hầu hết dòng dõi quý tộc hùng mạnh ở nước Anh... chỉ trừ có bá tước Claymore. Trước sự giận dữ không giấu giếm của hắn, bá tước Claymore càng ngày càng được kính trọng, giàu có và quyền lực hơn sau mỗi chiến thắng chàng mang về cho đức vua của mình.

Tất cả mọi người ở triều đình đều biết đến nỗi căm hận mà Graverley giành cho Royce Westmoreland, cũng như sự ghê tởm của Royce đối với ông ta.

Khuôn mặt Royce ôn hoà một cách hoàn hảo khi chàng vượt qua khoảng cách một trăm bước chân giữa họ, nhưng chàng đã nhận ra tất cả sự cảnh cáo ẩn giấu sau cuộc đối đầu không bình thường và không thoải mái này, rõ ràng là sắp có chuyện gì đó xảy ra. Thứ nhất, trên mặt Graverley hiện rõ sự hài lòng kiêu cách; thứ hai, đằng sau Graverley là ba mươi lăm chiến binh của Henry, bọn họ đứng nghiêm với tác phong quân đội cứng nhắc, những khuôn mặt nghiêm trang và dữ tợn. Những người của Royce, đứng đầu là Godfrey và Eustace, thì đứng thành hai hàng ở cuối sảnh gần cái bục, khuôn mặt họ thận trọng, cảnh giác, căng thẳng – nhưng thể là chính họ cũng cảm nhận được điều gì đó nghiêm trọng từ cuộc thăm viếng bất ngờ và chưa từng có này của Graverley. Khi Royce đi ngang qua những người lính cuối cùng của mình, họ tự động bước theo phía sau chàng như là một đội quân danh dự.

“Chà, Graverley,” Royce nói, dừng ngay trước mặt đối phương, “ngọn gió nào đưa ông rời khỏi chỗ núp bên cạnh ngai vàng của Henry tới đây vậy?”

Sự tức giận bùng lên trong mắt Graverley, nhưng giọng nói của ông ta vẫn lịch sự như không, và lời nói của ông ta cũng sắc bén y như của Royce: “Thật may mắn cho nền văn minh của chúng ta, ngài Claymore ạ, đa phần chúng tôi không có cùng sự vui thích với cảnh máu me và mùi hôi thối của các xác chết rửa nát như ngài.”

“Vì chúng ta đã chào hỏi lịch sự rồi,” Royce nói luôn, “rút cuộc ông muốn gì?”

“Các con tin của ngài.”

Trong sự im lặng lạnh lùng, Royce nghe phần còn lại trong những câu đả kích độc địa của Graverley, nhưng đối với đầu óc đang tê liệt của chàng thì những lời lẽ này dường như đến từ một nơi nào đó rất xa: “Đức vua đã nghe theo lời khuyên của tôi,” Graverley đang nói, “và cố gắng đàm phán hoà bình với Vua James. Và ngay khi các cuộc bàn thảo tốt đẹp đó đang diễn ra, thì ngài lại bắt cóc các con gái của một trong những lãnh chúa mạnh nhất ở Scotland, và bằng những hành động đó, đã khiến cho đàm phán hoà bình gần như là không thể thực hiện được.” Giọng nói của ông ta vang lên đầy vẻ trịnh trọng khi kết thúc, “giả sử như ngài chưa xé xác các tù nhân như kiểu man rợ mọi khi vẫn làm, thì Đức vua hùng mạnh của chúng ta ra lệnh cho ngài giao Tiểu thư Jennifer Merrick cùng em gái cho tôi ngay lập tức, để tôi đưa họ về trả cho gia đình họ.”

“Không.” Chỉ một từ lạnh như đá đó cũng đủ cấu thành tội phản loạn, chống đối lại mệnh lệnh của hoàng gia. Royce vô tình buột ra câu ấy, khiến cho căn phòng như vừa bị một cái máy bắn đá vô hình phóng cả một tảng đá khổng lồ vào. Những người lính hoàng gia lập tức nắm chặt gươm và nhìn chăm chăm giận dữ vào Royce, trong khi lính của chàng căng lên cảnh giác cao độ và cũng nhìn chăm chăm vào Royce. Chỉ có Arik không hề biểu hiện gì cho dù có chuyện gì xảy ra, ánh mắt lạnh băng của anh ta gắn chặt vào Graverley.

Ngay cả Graverley cũng quá bàng hoàng không che giấu được. Nhìn đăm đăm vào Royce qua đôi mắt ti hí, ông ta nói bằng giọng không thể tin được, “Ngài nghi ngờ tính chính xác của những lời tôi truyền đạt thay cho đức vua, hay là ngài thực sự dám chống đối lại chính mệnh lệnh đó?”

“Ta phản đối,” Royce đáp trả lạnh lùng, “lời buộc tội liên quan đến xé xác của ông.”

“Tôi không hề biết ngài lại miễn cảm như thế về chủ đề này, ngài Claymore,” Graverley nói dối.

Để kéo dài thêm thời gian, Royce nói, “những tù nhân, như ông đã biết, phải được đưa đến trước các giám mục của Henry và được định đoạt số phận ở đó.”

“Thôi, đủ chuyện tầm phào rồi,” Graverley quát. “Ngài có thi hành mệnh lệnh của đức vua hay không đây?”

Trong vài giây ngắn ngủi để đương đầu với số phận ngang trái và một vị vua không thể đoán biết được, Royce nhanh chóng xem xét vô số những lí do chàng không thể cưới Jennifer Merrick, và một vài lí do bất

buộc khiến chàng phải làm thế.

Sau bao nhiêu năm tháng đã giành chiến thắng trong chiến trận ở khắp lục địa này, rõ ràng là chàng đã bị đánh bại trên chính chiếc giường của mình, bởi một cô gái quyến rũ mới mười bảy tuổi, nàng có lòng dũng cảm và trí thông minh hơn tất cả những người phụ nữ mà chàng từng biết. Dù cố gắng thế nào, chàng cũng không thể trả nàng về nhà.

Nàng đã chống trả chàng như một con sư tử cái, nhưng nàng cũng đầu hàng như một thiên thần. Nàng đã cố giết chàng – nhưng nàng lại hôn những vết sẹo của chàng; nàng đã cắt nát mấy cái chân của chàng và khâu dính mấy cái áo sơ mi – nhưng chỉ vài phút trước nàng đã hôn chàng với sự ngọt ngào, hấp dẫn khiến chàng thất lại vì khao khát; nàng đã cười và nụ cười nàng thấp sáng những nỗi u ám ảm đạm trong trái tim chàng, một nụ cười dễ lây lan đến nỗi khiến cho chàng cười theo. Nàng cũng trung thực nữa, và đó là điều chàng đánh giá cao hơn tất cả.

Tất cả những điều đó đều hiện rõ trong trí óc chàng, nhưng chàng từ chối tập trung vào chúng hay thậm chí là cân nhắc từ “yêu”. Làm thế có nghĩa là chàng dính dáng đến nàng nhiều hơn cả mặt thể xác, và cái đó chàng không thể chấp nhận được. Thay vì vậy, với cùng một cách suy luận khách quan và mạch lạc như khi chàng đưa ra quyết định trong chiến trận, Royce cân nhắc dựa trên phản ứng của cha nàng và những người Merrick đối với nàng. Nếu nàng trở về với họ, họ sẽ đối xử với nàng như là kẻ phản bội chứ không phải là nạn nhân. Nàng đã ngủ với kẻ thù của họ, và cho dù nàng có thai hay không, nàng cũng sẽ bị nhốt hết phần đời còn lại trong một tu viện nào đó, mơ ước một vương quốc nơi nàng được chấp nhận và được yêu, một vương quốc không bao giờ có trong thực tế.

Những thực tế này, cùng với nhận thức rằng nàng hoà hợp hoàn hảo với chàng trên giường hơn bất kì người nào khác, là những điều duy nhất Royce cho phép bản thân mình cân nhắc khi đưa ra quyết định. Và sau khi đã đi đến kết luận đó, chàng hành động ngay lập tức và quả quyết. Biết rằng chàng sẽ cần phải dành vài phút riêng tư với Jennifer để cho nàng hiểu được mọi lí do trước khi nàng mù quáng tin vào đề nghị của Graverley, chàng ép buộc mình nở một nụ cười khô khan và nói với đối phương, “Trong khi những người của tôi hộ tống Tiểu thư Jennifer tới đại sảnh, có lẽ chúng ta nên hạ vũ khí xuống để cùng dự một bữa ăn nhẹ chẳng?” Với một cái vẫy tay của chàng, chàng hướng về phía cái bàn nơi những người hầu đã đẩy vào trong sảnh, trên đó là những khay thức ăn lạnh ngắt mà họ dọn được chỉ trong một thời gian ngắn như thế.

Lông mày của Graverley nhíu lại thành một cái nhăn trán nghi hoặc, và Royce liếc về phía lính của Henry, một vài người trong số họ đã từng chiến đấu cạnh chàng trước đây, chàng tự hỏi liệu có sắp phải chiến đấu với chính họ hay không. Quay lại Graverley, chàng hỏi, “Thế nào?” Rồi, vì chàng biết rằng ngay cả khi Jennifer đồng ý ở lại, chàng vẫn phải tìm cách thuyết phục Graverley không ép buộc nàng đi cùng, nên Royce cố đưa một ít hoà nhã vào giọng nói của chàng. “Tiểu thư Brenna đã được em trai ta hộ tống về nhà rồi.” Hi vọng đánh trúng vào điểm yếu ưa thích chuyện ngồi lê đôi mách của Graverley, Royce nói thêm gần như khiêu khích, “Đó đúng là một câu chuyện thú vị mà chắc chắn ông sẽ thích nghe trong khi ăn...”

Sự tò mò của Graverley đã chiến thắng nghi ngờ. Sau một vài giây do dự, ông ta gật đầu và hướng về phía bàn ăn. Royce tỏ dấu hiệu chuẩn bị đi cùng ông ta tới đó, nhưng chàng xin phép rút lui một phút. “Để ta cử ai đó đi tìm Tiểu thư Jennifer,” chàng nói, lúc đã quay qua Arik rồi.

Bằng giọng nói nhỏ, khẩn trương, chàng bảo Arik, “đưa Godfrey đi cùng đến chỗ cô ấy, và mang cô ấy đến đây.”

Gã khổng lồ gật đầu khi Royce nói thêm, “Bảo cô ấy đừng vội tin lời Graverley hay đồng ý với hắn cho đến khi nói chuyện riêng với tôi. Hãy làm cô ấy hiểu rõ như thế.”

Theo đánh giá của Royce, khó có khả năng Jenny đã nghe lời đề nghị của chính chàng mà vẫn khẳng khái ra đi. Mặc dù chàng không chịu thừa nhận ý nghĩ quyết định cưới nàng của chàng không chỉ vì ham muốn và lòng thương hại, nhưng trong mỗi trận chiến chàng luôn luôn phát hiện ra được điểm mạnh yếu của đối phương. Trong trường hợp này, chàng biết rõ những cảm xúc của Jennifer dành cho chàng còn sâu sắc hơn điều nàng biết. Nàng không thể nào hiến dâng cho chàng hoàn toàn như thế trên giường, hay thành thực thừa nhận nàng muốn ở đó với chàng, nếu như nàng không có những cảm xúc ấy. Và chắc chắn nàng đã không hôn chàng theo cách mà nàng đã làm trên đôi vai phút trước. Nàng quá ngọt ngào, quá trung thực và ngây thơ để giả tạo những tình cảm ấy.

Hài lòng với viễn cảnh thắng lợi trong tầm tay sau một cuộc thảo luận nho nhỏ trước hết với Jennifer rồi đến Graverley, Royce bước tới cái bàn mà Graverley vừa mới ngồi xuống.

“Vây là,” một lúc sau Graverley nói, sau khi Royce đã kể hết mọi chuyện về việc để Brenna ra đi, và thêm mắm dặm muối mọi chỗ có thể để kéo dài thêm chút thời gian, “ngài để nàng xinh đẹp đi và giữ lại nàng kiêu ngạo? Tha lỗi cho tôi nhưng thôi thấy thật khó hiểu,” Graverley nói, nhai một miếng bánh mì về kiểu cách.

Royce khó mà nghe được câu nói ấy; chàng đang kiểm tra lại những phương án dự phòng trong trường hợp Graverley không chấp nhận quyết định ở lại Hardin của Jennifer. Luôn có phương án dự phòng – và chuẩn bị sẵn sàng để chọn phương án tốt nhất trong bất kì tình huống nan giải nào – chính là điều đã giúp chàng sống sót và chiến thắng trong chiến tranh. Bởi vậy, Royce quyết định, trong trường hợp hi hữu mà Graverley từ chối quyết định của Jennifer, Royce sẽ yêu cầu quyền được nghe thánh chỉ từ chính Henry.

Từ chối “tin lời” Graverley không có nghĩa là thực sự làm phẫn, và mặc dù chắc chắn Henry sẽ tức giận, nhưng sẽ không treo cổ Royce vì chuyện đó. Một khi Henry nghe chính Jennifer nói, bằng đôi môi mềm mại của nàng, rằng nàng mong được cưới Royce, thì rất có khả năng là Henry sẽ thích cái ý tưởng này. Sau rốt thì, Henry vẫn thích dàn xếp những vấn đề chính trị nguy hiểm bằng các cuộc hôn nhân có lợi, bao gồm cả cuộc hôn nhân của chính ông ta.

Việc Henry nhẹ nhàng chấp nhận sự kháng lệnh của Royce và nhanh chóng ban phúc cho cuộc hôn nhân của họ có vẻ hơi khó thành hiện thực, nhưng Royce thích bám vào nó hơn là phải cân nhắc những khả năng còn lại – bị treo cổ, bị phanh thây xé xác, hay là bị tước đoạt những đất đai và sự sản mà chàng đã giành được bằng cách không ngừng mạo hiểm cuộc sống của chính mình. Có cả tá những khả năng không vui vẻ gì như thế - có khi là sự kết hợp chúng với nhau – và, Royce đang ngồi đây đối diện với đối thủ của chàng, cân nhắc mọi thứ. Tất cả mọi khả năng trừ việc Jennifer có thể hôn chàng với cả môi nàng, trái tim và thân thể nàng, nhưng lại tìm cách trốn thoát ngay lúc chàng quay lưng đi.

“Tại sao ngài để cô ta đi nếu cô ta đúng là một mỹ nhân?”

“Ta đã nói rồi,” Royce nói ngắn gọn, “cô ta ồm nặng.” Cố tránh nói dài dòng hơn với Graverley, Royce nỗ lực giả vờ đối ngẫu. Vươn tay tới phía trước, chàng kéo một ổ bánh mì về phía mình và cắn một miếng lớn. Dạ dày chàng nhộn nhạo phản đối miếng bánh mì bị phủ một lớp mỡ béo ngậy.

Hai mươi lăm phút sau, Royce phải cố gắng hết mức mới không tỏ ra căng thẳng. Arik và Godfrey chắc hẳn đã nói cho Jennifer biết ý muốn của Royce và rõ ràng là nàng đang chống trả; kết quả là họ buộc phải giải thích lí lẽ với nàng và chậm trễ trong việc mang nàng đến sảnh đường. Nhưng nàng có chống trả không? Và nếu có, thì liệu Arik sẽ làm gì? Trong một thoáng, Royce tưởng tượng cảnh hiệp sĩ trung thành của chàng sử dụng vũ lực để ép buộc Jennifer. Arik có thể bẻ làm đôi cánh tay của Jennifer, không khó khăn hơn một người đàn ông bất kì bẻ gãy cành củi khô nhỏ xíu trong ngón tay anh ta. Ý nghĩ đó khiến tay của Royce rung lên lo lắng.

Phía bên kia khoảng cách của tấm ván đeo thô dùng làm bàn ăn, Graverley đang nhìn chàng, sự nghi ngờ của ông ta ngày càng tăng. Ông ta đột ngột giậm chân xuống. “Chờ đợi thế đủ rồi!” ông ta nói danh thếp, quắc mắt nhìn Royce, chàng cũng từ từ đứng lên. “Ngài đang biến tôi thành thằng ngốc hử, Westmoreland. Tôi có thể cảm thấy thế. Ngài không hề sai người đi tìm cô ta. Đây là nếu cô ta có ở đây, và đã bị giấu đi, nếu thế thì ngày đúng là ngu ngốc hơn tôi tưởng đấy.” Chỉ vào Royce, ông ta quay sang phía những người lính và ra lệnh, “bắt giữ người này và tiến hành lục soát toàn lâu đài tìm cô con gái của Merrick. Nếu cần thiết hãy lục tung nơi này lên, từng hòn đá một, để tìm cô ta! Trừ khi ta đoán sai, nếu không thì cả hai cô gái đã bị giết nhiều ngày trước rồi. Hãy tra hỏi lính tráng, dùng gươm nếu thấy cần thiết. Làm đi!”

Hai hiệp sĩ của Henry bước về phía trước, nhằm lẫn cho rằng với tư cách là hiệp sĩ của nhà vua, họ được phép chạm vào Royce mà không bị phản kháng. Ngay khi họ cử động, những người của Royce lập tức khép chặt hàng ngũ, cánh tay đặt lên gươm của họ, tạo thành một tấm chắn bằng người giữa lính của Henry và Royce.

Một cuộc đụng độ giữa người của Henry và người của chàng là điều cuối cùng trên đời này Royce muốn, đặc biệt là bây giờ. “Dừng lại!” chàng hét, biết rõ rằng tất cả hiệp sĩ của chàng sẽ bị khép tội phản loạn nếu

đánh nhau với lính của nhà vua. Tất cả chín mươi người đàn ông trong đại sảnh đông cứng trước tiếng thét của chàng, quay mặt họ về phía vị chỉ huy đáng kính, chờ đợi một mệnh lệnh tiếp theo.

Ánh mắt Royce quét qua Graverley, khiến lão già bàng hoàng vì lửa giận trong đó. “Ông ghét nhất là bị biến thành thằng ngốc, nhưng chính ông đang biến mình thành như thế đấy. Cô tiểu thư mà ông nghĩ là đã bị giết và giấu đi, đang có một cuộc đi dạo dễ chịu – không có lính canh gác – trên ngọn đồi ngay phía sau lâu đài. Hơn nữa, khác hẳn việc bị cầm tù, Tiểu thư Jennifer ở đây hoàn toàn tự do và được ưu đãi mọi sự. Thực tế, khi ông thấy nàng, ông sẽ thấy là nàng đang mặc bộ váy áo thuộc về chủ nhân trước đây của toà lâu đài này, và trên cổ nàng là một sợi dây chuyền ngọc trai vô giá – cũng thuộc về chủ nhân trước đây.”

Miệng Graverley há hốc. “Ngài tặng trang sức cho cô ta? Con Sói Đen thô lỗ - “Kẻ huỷ diệt Scotland” – trao tặng cho tù nhân của ngài những chiến lợi phẩm của chính ngài?”

“Cả một hòm đầy đấy,” Royce dài giọng mỉa mai.

Cái nhìn kinh ngạc trước câu nói đó hiện ra trên mặt Graverley lộ bịch đến nỗi Royce vừa muốn phá ra cười lại vừa muốn tống cho ông ta một nắm đấm vào mặt. Tuy nhiên, trong lúc đó, mỗi bận tâm chính của chàng là tránh một cuộc giao tranh giữa hai lực lượng trong đại sảnh và tránh những hậu quả không tưởng tượng được của chuyện đó. Để đạt được mục đích chàng sẵn sàng nói bất kì điều gì, thú nhận với bất kì kẻ thù nào, cho đến khi Arik xuất hiện cùng với Jennifer. “Hơn nữa,” chàng tiếp tục nói, dựa hông vào cái bàn và tỏ ra hoàn toàn tự tin, “nếu ông trông chờ Tiểu thư Jennifer ngã xuống chân ông khóc lóc cảm tạ vì ông đã tới “cứu thoát” nàng, thì ông sẽ phải thất vọng đấy. Nàng sẽ muốn ở lại đây với tôi –”

“Tại sao cô ấy lại muốn vậy?” Graverley hỏi, nhưng hơn cả giận dữ, ông ta giờ đây hiểu rằng tình thế đã có sự chuyển biến hoàn toàn. Cũng như Royce Westmoreland, Graverley biết giá trị của những phương án dự phòng, và nếu mà tất cả những điều rắc rối về việc Tiểu thư Jennifer Merrick tự nguyện ở lại là sự thật – và nếu Royce có thể thuyết phục Henry không khép tội chàng – thì tất cả những thông tin về sự đối xử nhẹ nhàng của Westmoreland với con tin của chàng cũng đủ hài hước để triều đình Anh cười nhạo trong hàng năm. “Theo tôi hiểu từ cái cách nói sở hữu của ngài, Tiểu thư Jennifer đã mua vui cho ngài trên giường. Và bởi vì thế, rõ ràng ngài cho rằng cô ta sẽ sẵn sàng phản bội gia đình và đất nước cô ta. Với tôi có vẻ như,” Graverley kết thúc với một sự châm biếm, “ngài bắt đầu tin vào tất cả những lời đồn nhảm nhí về cái gọi là năng lực khác thường trên giường ngủ của ngài. Hoặc là cô ta nói dối giỏi đến nỗi khiến ngày mất hết cả trí khôn? Nếu thế, tôi sẽ phải mời cô ta vui vẻ một chút với tôi. Ngài không phiền chứ?”

Giọng nói của Royce lạnh như băng. “Bởi vì ta định cưới nàng làm vợ, câu nói đó đủ cho ta cái cớ để cắt lưỡi ông ra – một việc mà ta mong đợi với hứng thú đáng kể!” Royce định nói nhiều hơn, nhưng ánh mắt Graverley đột ngột nhìn lên về phía đằng sau vai của Royce.

“Anh chàng Arik trung thành đây rồi,” ông ta dài giọng với sự mỉa mai xác xược, “nhưng còn cô dâu hăm hở của ngài thì đâu rồi?”

Royce quay người ra sau, ánh mắt chàng dán vào khuôn mặt thô ráp, góc cạnh của Arik. “Cô ấy đâu?” chàng hỏi.

“Cô ta đã trốn rồi.”

Trong một giây câm lặng sau lời tuyên bố ấy, Godfrey nói thêm, “dựa theo các dấu vết mà chúng tôi tìm được trong rừng, có sáu người đàn ông và bảy con ngựa; cô ta đã đi mà không hề chống cự. Một trong những người đàn ông đã đứng đợi ở trong rừng chỉ cách vài mét chỗ anh ngồi với cô ta hôm nay.” Chỉ cách vài mét chỗ nàng đã hôn chàng như thể nàng không bao giờ muốn rời xa chàng, Royce tức giận nghĩ. Chỉ cách vài mét chỗ mà nàng đã dùng môi nàng và thân thể nàng và nụ cười của nàng thuyết phục chàng để nàng lại một mình...

Tuy nhiên, Graverley không hề rơi vào trạng thái mơ hồ tê liệt. Quay người lại, ông ta bắt đầu hét lên các mệnh lệnh, đầu tiên nói với Godfrey. “Hãy chỉ cho người của tôi thấy nơi xảy ra sự việc.” Quay lại một trong những người của ông ta, ông ta nói thêm, “Đi cùng với Ngài Godfrey và nếu có một cuộc đào tẩu đúng như lời ông ta nói, thì hãy dẫn mười hai người và bắt kịp đám người Merrick. Khi chạm trán với họ, không được dùng vũ khí – bất kì ai trong các anh. Hãy gửi tới lời chào của Henry Vua nước Anh và hộ tống họ đi về biên giới Scotland. Rõ cả chưa?”

Không cần chờ câu trả lời, Graverley quay sang Royce, giọng nói vang vang trong sảnh đường rộng lớn: “Royce Westmoreland, nhân danh Henry, Vua nước Anh, tôi yêu cầu ngài phải theo tôi về London, ở đó ngài sẽ bị chất vấn về vụ bắt cóc các tiểu thư nhà Merrick. Ngài cũng sẽ phải trả lời về cố gắng chống đối việc tôi thừa hành đức vua ra lệnh cho ngài hôm nay liên quan đến những cô gái nhà Merrick – hành động này có thể và sẽ được xem như là một sự phản nghịch. Ngài sẽ tự đi theo tôi hay là tôi phải dùng đến vũ lực?”

Những người lính của Royce, chiếm đa số so với người của Graverley, đều căng thẳng – lòng trung thành của họ bị giằng xé giữa lời thề trung thành đối với Royce, lãnh chúa của họ, và lời thề với vua của họ. Ở nơi nào đó trong trí óc ngùn ngụt giận dữ của chàng, Royce nhận thức được tình cảnh của họ, và với một cái gật đầu ngắn, chàng ra lệnh cho họ hạ vũ khí.

Nhận thấy sẽ không có sự phản kháng nào, một người của Graverley, di chuyển vào vị trí gần Royce, tóm lấy cả hai cánh tay Royce, kéo ngoặt ra phía sau và trói tay chàng với những sợi dây da. Sợi dây thít chặt vào cổ tay Royce, nhưng Royce không thêm để ý: một cơn giận phùng phùng chưa từng thấy đang dâng lên trong chàng, khiến cho đầu óc chàng như một quả núi lửa giận dữ sắp bùng nổ. Lớn vồn trước mắt chàng là những hình ảnh của cô gái Scotland quyến rũ: Jennifer nằm trong vòng tay chàng... Jennifer đang cười với chàng... Jennifer gửi cho chàng một nụ hôn gió...

Vì sự tin tưởng ngu ngốc chàng dành cho nàng, mà chàng sẽ phải đối mặt với tội làm phản. Lạc quan nhất là, chàng sẽ bị tước mọi đất đai và tước hiệu; còn tệ nhất, là mất mạng.

Nhưng vào lúc đó, chàng quá giận để lưu tâm tới chuyện đó.

13. Judith Mcnaught - Chương 13

Chương 13

Royce đứng bên cửa sổ của căn phòng nhỏ nhưng được trang trí đẹp để được coi là “nhà tù” của chàng kể từ khi chàng đến Tháp London – nơi ở của Vua Henry – hai tuần trước đây. Biểu hiện của chàng điềm tĩnh khi nhìn ra ngoài những mái nhà ở London, chìm đắm trong suy tư, đôi chân đang rộng. Cánh tay chàng đặt ra sau lưng, nhưng không hề bị trói, kể từ ngày đầu tiên chàng tới đây. Lúc ấy sự giận dữ với Jennifer Merrick – và với sự ngờ nghệch của chính chàng – đã tạm thời khiến chàng không có khả năng phản ứng. Chàng cũng cho phép việc đó xảy ra một phần là để tránh cho lính của chàng mạo hiểm mạng sống đấu tranh cho chàng, và một phần vì, lúc đó, chàng quá tức giận không để ý đến.

Tuy nhiên, tối hôm đó, sự giận dữ đã chuyển thành sang trạng thái bình tĩnh nguy hiểm. Khi Graverley cố gắng trói tay chàng lại sau khi Royce ăn xong, ông ta thấy mình bị đè bẹp dưới đất với sợi dây da vòng quanh cổ, khuôn mặt của Royce, tối đi vì giận dữ, chỉ cách mặt ông ta vài phân. “Thử trói ta một lần nữa xem,” Royce nói qua cái nghiêng rằng, “và ta sẽ cắt cổ ngươi trong vòng năm phút sau khi ta gặp Henry.”

Quần quai trong kinh ngạc và sợ hãi, Graverley cuối cùng cũng hốt hển nói được, “năm phút sau khi ông gặp Henry,... ông sẽ đang trên đường... đến giá treo cổ!”

Không suy nghĩ thêm, Royce thít chặt bàn tay, khiến cho ông ta bị tắc thở. Chỉ đến khi khuôn mặt nạn nhân của chàng bắt đầu chuyển màu, Royce mới nhận ra mình đang làm gì, và chàng thả ông ta với một cú đẩy thô bạo. Graverley đứng lên loạng choạng, đôi mắt cháy lên lửa hận thù, nhưng cũng không dám ra lệnh cho người của Henry bắt và trói Royce lại nữa. Lúc đó, Royce cho rằng đó là vì Graverley nhận ra ông ta đã bước vào phạm vi nguy hiểm vì dám xúc phạm đến nhân phẩm của một quý tộc được Henry ưu ái.

Tuy nhiên, giờ đây sau hàng tuần lễ chờ đợi sự triệu kiến của nhà vua, Royce đã bắt đầu nghi ngờ liệu Henry có thực sự tán đồng với cổ vấn thân cận của ông ta hay không. Từ vị trí của chàng bên cửa sổ, Royce nhìn ra ngoài bóng đêm phẳng phất những mùi riêng có của London – rác rưởi, bắp cải và mùi phân – cố gắng tìm kiếm lí do cho việc Henry từ chối gặp chàng và thảo luận về vụ cầm tù chàng.

Chàng đã biết Henry được mười hai năm; chàng chiến đấu bên cạnh ông ta trong trận chiến trên cánh đồng Bosworth, chàng đã chứng kiến Henry tuyên bố lên ngôi và đăng quang ngay tại chiến trường đó. Đánh giá cao những thành tích của Royce trong trận đánh, Henry đã phong tước hiệp sĩ cho chàng trong chính ngày hôm ấy, bất chấp thực tế Royce chỉ mới mười bảy tuổi. Thực ra, đó là sự phong tước chính thức đầu tiên của ông ta. Trong những năm tiếp theo, sự tin tưởng và tín nhiệm của Henry đối với Royce không ngừng tăng lên cùng với sự hồ nghi các nhà quý tộc khác.

Royce đã chiến đấu cho ông ta và mỗi một thắng lợi vang dội mà chàng mang lại khiến cho Henry dễ dàng đòi hỏi – mà không phải đổ máu – những nhượng bộ từ phía các kẻ thù của nước Anh và của chính Henry. Kết quả là, Royce đã được ban thưởng mười bốn lãnh địa và những của cải đủ để khiến chàng trở thành người giàu nhất nước Anh. Quan trọng hơn nữa là, Henry tin tưởng chàng – đủ để cho phép chàng củng cố lại lâu đài ở Claymore và giữ đội quân mang cờ hiệu của riêng chàng. Mặc dù, trong trường hợp này, có một chiến thuật đằng sau sự rộng lượng của Henry: Sói Đen là một sự đe dọa đối với các kẻ thù của Henry; hình ảnh lá cờ với con sói nhe nanh ám ảnh đập vỡ ý nghĩ phản kháng trước cả khi chúng trở thành một cuộc phản loạn.

Ngoài lòng tin và sự tưởng thưởng, Henry còn ban cho Royce đặc ân được phát biểu ý kiến của chàng tự do mà không bị can thiệp bởi Graverley và các thành viên khác của Phòng Ngôi sao đầy quyền lực. Và đó chính là điều đang làm phiền lòng Royce hiện giờ - hết ngày này sang ngày khác từ chối nghe Royce biện hộ chính mình không phải là kiểu quan hệ mà chàng đã có với Henry trong quá khứ. Điều đó cũng báo trước điềm gở cho kết quả của cuộc biện hộ ấy.

Âm thanh của chìa khoá tra vào cánh cửa phòng khiến Royce ngược nhìn sang, nhưng hi vọng của chàng héo đi khi chỉ nhìn thấy lính gác mang theo một khay thức ăn cho chàng. “Thịt cừ, thưa đức ông,” người lính gác nói khi nhìn thấy cái nhìn dò hỏi của Royce.

“Chết tiệt!” chàng kêu lên, sự kiên nhẫn của chàng với mọi sự đang gần đến giới hạn.

“Tôi cũng không thích thịt cừ lắm, thưa ngài,” anh lính đồng tình, nhưng anh ta biết thức ăn chẳng liên quan gì đến cơn bức tức của Sói Đen. Sau khi đặt khay thức ăn xuống, anh lính đứng thẳng một cách nề trọng. Dù bị tù tội hay không, thì Sói Đen vẫn là một người đàn ông nguy hiểm, và quan trọng hơn là, một vị anh hùng vĩ đại đối với mọi người đàn ông tự in là đàn ông đích thực. “Ngài có cần gì nữa không, thưa đức ông?”

“Tin tức!” Royce bật ra, biểu hiện của chàng rất bức, rất đáng ngại, đến nỗi người lính gác phải lùi lại một bước, trước khi anh ta gật đầu tuân lệnh. Sói luôn luôn đòi hỏi tin tức – thường là theo cách thân thiện giữa đàn ông với nhau – và tối nay người lính gác vui vẻ chia sẻ vài tin đồn. Tuy nhiên, đó không thực sự là những tin mà Sói thấy vui khi nghe được.

“Có vài tin tức, thưa đức ông. Chỉ là đồn thôi nhưng có vẻ đáng tin, tôi nghe được từ những nguồn tin cậy.”

Royce ngay lập tức cảnh giác. “Tin đồn gì?”

“Người ta nói rằng em trai ngài đã được triệu tập để gặp đức vua tối qua.”

“Em trai ta đang ở London?”

Người lính gật đầu. “Ông ấy mới tới ngày hôm qua, đòi được gặp ngài thực ra đã dọa sẽ xông vào tận nơi nếu không được gặp ngài.”

Một cảm giác lo lắng kinh khủng tràn qua Royce. “Cậu ấy đang ở đâu?”

Người lính hất đầu sang trái. “Tôi nghe nói, ở trên ngài một tầng và cách vài phòng về hướng Tây. Cũng bị canh gác.”

Royce thở hắt ra bức bối. Việc Stefan tới đây là hoàn toàn khinh suất. Khi Henry đang tức giận, cách tốt nhất là tránh xa ra cho tới khi ông ta kiềm chế được cơn giận dữ. “Cảm ơn,” Royce nói, cố gắng nhớ lại tên người lính, “ừm...?”

“Larraby, thưa –” Cả hai người đều khựng lại và nhìn về phía cửa khi nó bật mở. Graverley bước vào, cười nham hiểm.

“Đức vua của chúng ta bảo tôi đưa ông đến chỗ ngài.”

Vui mừng và lo lắng cho Stefan lẫn lộn trong lòng Royce, khi chàng bước qua Graverley, vai bằng vai. “Đức vua đang ở đâu?” Royce hỏi.

“Trong phòng đặt ngai vàng.”

Royce biết rõ căn phòng đó, vì trong quá khứ chàng đã là khách tại Tháp vài lần. Để mặc Graverley chạy theo phía sau, chàng sải bước nhanh chóng qua hành lang dài tới cầu thang xoắn ốc hai tầng lầu rồi dẫn tới một mê cung các căn phòng.

Khi chàng đi qua hàng lang với người hộ tống/canh gác ở phía sau, Royce để ý thấy tất cả mọi người đều quay lại nhìn chàng. Dựa theo những cái nhìn chế giễu trên rất nhiều khuôn mặt, có thể thấy là tất cả mọi người đều đã biết việc chàng bị giam cầm ở đây và không còn được Henry sủng ái nữa.

Đức ông và Phu nhân Ellington, trong bộ triều phục, cúi chào Royce khi chàng đi qua, và một lần nữa Royce lại thấy biểu hiện kì lạ của họ. Chàng đã quen với nỗi sợ hãi và hồ nghi khi chàng ở triều đình; nhưng tới nay chàng có thể thề rằng họ đang che giấu nụ cười nhạo báng, và chàng nhận ra mình thà bị nghi ngờ còn hơn bị cười vào mặt.

Graverley hân hoan thông báo câu trả lời cho những cái nhìn kì cục đó: “Câu chuyện Tiểu thư Jennifer Merrick trốn thoát khỏi Sói Đen nổi tiếng đã gây ra một sự vui nhộn không tả được tại đây.”

Royce nghiêng chặt hai hàm răng và tăng tốc, nhưng Graverley cũng nhanh chân bắt kịp chàng. Bằng giọng chế nhạo, ông ta nói thêm, “Và cả câu chuyện về sự cuồng si của vị anh hùng nổi tiếng với một cô gái Scotland xấu xí, người đã chạy trốn mang theo chuỗi ngọc trai đáng giá cả gia tài chàng đã tặng nàng, thay vì cưới chàng cũng vậy.”

Royce quay người lại, chủ định tống một cú đấm vào mặt Graverley, nhưng đằng sau chàng người lính gác mặc chế phục đã kéo cánh cửa cao dẫn tới phòng ngai vàng. Tự nhắc nhở mình rằng tương lai của Stefan, cũng như của chính chàng, sẽ không thể cải thiện được bằng cách giết chết cố vấn thân cận nhất của Henry, Royce quay người và đi qua cánh cửa mà người lính đang giữ chờ chàng.

Henry đang ngồi ở cuối căn phòng, mặc thường phục, những ngón tay gõ một cách sốt ruột lên thành ghế của ngai vàng. “Đi ra đi!” ông ta ra lệnh cho Graverley, rồi chiếu cái nhìn lạnh lùng, xa cách vào Royce. Im lặng trước câu chào hỏi lịch sự của Royce – một sự im lặng lạnh lùng, bất thường báo trước điềm gở cho cuộc chất vấn này. Sau vài phút dài như vô tận, Royce nói với sự lễ phép điềm tĩnh, “Thần hiểu là ngài muốn gặp thần, thưa Bệ hạ.”

“Im lặng!” Henry quát lên một cách giận dữ. “Người chỉ được nói khi ta cho phép!” Nhưng bây giờ khi sự im lặng quỷ quái đã bị phá vỡ, cơn giận của chính Henry không còn kiềm giữ được nữa, và những lời của ông ta vang lên như những cú quất của ngọn roi da. “Graverley buộc tội người ra lệnh cho quân lính chia vũ khí vào người của ta. Ông ta còn tố cáo rằng người cố tình bất tuân lệnh ta và cản trở nỗ lực giải thoát các cô gái nhà Merrick của ông ta. Người biện hộ thế nào về lời buộc tội phản nghịch này, Royce Westmoreland?” Trước khi Royce có thể trả lời, vị vua giận dữ của chàng rướn người trên ghế và nói tiếp. “Người chủ mưu vụ bắt cóc các tiểu thư Merrick – hành động đó đã trở thành một lời đe dọa đến nền hoà bình của vương quốc của ta. Và sau đó, người đã để hai người phụ nữ - hai người phụ nữ Scotland – trốn thoát khỏi sự giam cầm của người, do đó lời đe dọa trở thành một chuyện cười lồ bịch nhất trên toàn nước Anh! Người giải thích như thế nào?” ông ta rống lên. “Sao hả?” ông ta lại rống lên lần nữa mà không cần lấy hơi. “Sao? Sao?”

“Lời buộc tội nào người muốn thần trả lời trước, thưa Bệ hạ?” Royce trả lời một cách lịch sự. “Lời buộc tội phản nghịch? Hay là phần còn lại, cái phần cấu thành sự ngu ngốc của thần?”

Hoài nghi, giận dữ và sự thích thú cố tránh khiến cho đôi mắt Henry trợn trừng. “Người con chó con kiêu căng! Ta có thể đánh người! Treo cổ người! Đóng gông người!”

“Vâng,” Royce lặng lẽ đồng tình. “Nhưng xin người hãy nói cho thần biết trước vì tội lỗi gì của thần. Thần đã bắt tù binh biết bao nhiêu lần trong suốt thập kỉ qua, và hơn một lần chính người đã nói rằng đó là cách an toàn hơn để chiến thắng một trận chiến. Khi những cô gái Merrick bị bắt, thần đã không thể đoán trước được là người đột ngột quyết định hoà hoãn với James – đặc biệt là sau khi chúng ta đã đánh bại ông ta tại Cornwall. Trước khi thần đi tới Cornwall, chúng ta đã thảo luận trong chính căn phòng này và nhất trí rằng, ngay khi những người Scot bị suy yếu đủ để thần rời khỏi Cornwall, thần sẽ tiếp quản đội quân tiếp viện gần biên giới Scotland và đóng tại Hardin, nơi quân thù dễ dàng chứng kiến được sức mạnh của chúng ta. Vào lúc đó, chúng ta đã đồng ý rõ ràng là thần sẽ –”

“Đúng, đúng,” Henry sốt ruột ngắt lời, không muốn nghe lại những gì Royce sẽ phải làm nữa. “Nhưng hãy giải thích cho ta,” ông cầu nhàu ra lệnh, không muốn thừa nhận là Royce có lí do hợp lí để bắt tù nhân, “chuyện gì đã xảy ra ở sảnh lâu đài Hardin. Graverley buộc tội người của khanh cố gắng tấn công quân của ta theo lệnh khanh khi hấn ra lệnh bắt khanh. Ta không nghi ngờ gì,” ông nói với một cái nhún mắt, “rằng câu chuyện của khanh sẽ khác xa của hấn. Hấn ta ghét cay ghét đắng khanh, khanh biết đấy.”

Phớt lờ phần cuối của câu nói, Royce trả lời bằng giọng bình tĩnh, với lí lẽ không thể tranh cãi, “lính của thần áp đảo quân số so với người của bộ hạ, ít nhất là gấp đôi. Nếu họ đã tấn công, thì không một ai trong số lính của ngài còn sống để mà bắt trói thần – nhưng họ vẫn trở về đây nguyên vẹn mà không hề có một vết xước đầy thoi.”

Henry nhẹ nhàng thả lỏng người. Với một cái gật đầu ngắn gọn, ông nói, “Đó chính là điều mà Jordeaux đã chỉ ra trong hội đồng cố vấn khi Graverley kể câu chuyện của hấn.”

“Jordeaux?” Royce lặp lại. “Thần không hề biết là thần lại có sự đồng minh của Jordeaux?”

“Khanh không có. Hấn cũng ghét khanh, nhưng hấn ghét Graverley nhiều hơn bởi vì hấn thêm muốn vị trí của Graverley, chứ không phải của khanh, vị trí mà hấn biết rõ hấn không thể với tới.” Ông nói một cách u ám, “Xung quanh ta chỉ toàn những gã mà trí thông minh chỉ kém hơn sự hiểm độc và tham vọng một chút.”

Royce cứng lại trước lời sỉ nhục vô ý. “Không phải tất cả, thưa bộ hạ,” chàng nói lạnh lùng.

Không có tâm trạng nào để đồng tình, thậm chí cả khi biết vị bá tước của mình nói sự thật, đức vua thở dài và hướng tới một cái bàn có bày sẵn một cái khay với mấy cốc rượu nạm đá quý và bình rượu. Bằng một cử chỉ gần nhất với sự hoà giải mà ông có thể thực hiện trong tâm trạng hiện tại, Henry nói, “Kiếm cái gì để uống đi.” Chà sát chỗ mấy khớp ngón tay, ông ta nói thêm một cách lơ đãng, “Ta ghét nơi này vào mùa đông. Cái lạnh khiến xương khớp ta đau đớn liên miên. Nếu không phải tại sự huyền ảo mà khanh gây ra, ta đã có thể nghỉ ngơi trong căn nhà ở thôn quê ấm cúng của ta.”

Royce nghe lời, trước tiên mang cốc rượu tới cho đức vua rồi rót một cốc cho chính mình và quay lại bước lên bậc cầu thang dẫn lên bục ngai vàng. Đứng trong im lặng, chàng uống rượu, chờ Henry thoát ra khỏi những ý nghĩa chất chứa trong lòng.

“Dù thế nào, thì chuyện này cũng có mặt tích cực,” nhà vua cuối cùng cũng thừa nhận, liếc nhìn Royce. “Ta thừa nhận có rất nhiều lúc ta đã hối hận việc để cho khanh củng cố lại lâu đài Claymore và giữ đội quân riêng. Tuy nhiên, khi khanh để cho quân lính của ta bắt khanh với tội danh phản loạn, trong khi bọn họ rõ ràng là bị áp đảo số lượng so với người của khanh, khanh đã cho ta bằng chứng rõ ràng của việc khanh sẽ không chống lại ta, bất kể tình huống có cấp bách đến đâu.” Trong lúc thay đổi đề tài chớp nhoáng nhằm xoa dịu và làm chàng mất cảnh giác, Henry nói một cách trợn trêu, “Tuy nhiên, bất chấp lòng trung thành khanh dành cho ta, khanh vẫn không hề có ý định giao Tiểu thư Jennifer Merrick cho Graverley để hấn hộ tống cô ấy về nhà, phải không?”

Sự giận dữ trào lên trong người Royce khi chàng nhớ lại hành động cực kì ngu ngốc đó của mình. Hạ cốc rượu xuống, chàng nói lạnh băng, “lúc đó thần cực kì tin tưởng rằng chính cô ta không muốn đi và sẽ giải thích như vậy với Graverley.”

Henry há hốc miệng nhìn chàng, cốc rượu trong những ngón tay ông nghiêng nghiêng bấp bênh. “Vây là Graverley đã nói đúng sự thật về việc đó. Cả hai cô gái đã lừa được khanh.”

“Cả hai?” Royce nhắc lại.

“Phải, chàng trai ạ,” Henry nói với một cảm xúc lẫn lộn vừa buồn cười vừa bực mình. “Đứng bên ngoài phòng này là hai sứ thần do Vua James cử đến. Thông qua bọn họ ta liên lạc trực tiếp với James, và ông ta liên lạc với bá tước Merrick, và tất cả những người có liên quan đến vụ lằng nhằng này. Dựa trên những gì mà James đã vui sướng kể với ta, thì có vẻ như cô em – mà khanh tin là đã phải đối diện với tình trạng sinh tử – thực ra đã úp mặt mình vào gối lông vũ, khiến cho cô ta ho như thế. Rồi cô ta thuyết phục khanh gửi cô ta về nhà. Còn cô chị – Tiểu thư Jennifer – rõ ràng là đã cùng diễn màn kịch đó, ở lại thêm một ngày, rồi lừa khanh để cô ta lại một mình để có thể trốn đi cùng anh trai kế của cô ta, người này chắc chắn đã tìm cách thông báo với cô ta chỗ gặp mặt.”

Giọng nói của Henry cứng rắn hơn. “Giờ đây người Scotland đã có câu chuyện cười về việc nhà vô địch của ta bị lừa bởi hai cô gái trẻ như thế nào. Câu chuyện này cũng đã lan truyền và bị thêm mắm dặm muối trong khắp triều đình của chúng ta. Lần tới khi khanh đối đầu với một kẻ thù, Claymore ạ, khanh sẽ thấy hần cười vào mặt khanh thay vì run rẩy sợ hãi.”

Một giây trước, Royce không hề nghĩ rằng chàng có thể giận dữ hơn lúc ở lâu đài Hardin khi Jennifer trốn thoát. Tuy nhiên, khi nhận ra Brenna Merrick, kẻ khóc thét lên vì bóng của chính mình, lại có thể lừa được chàng đủ khiến cho hai hàm răng chàng nghiến chặt. Và đó là trước khi những lời nói của Henry thấm vào chàng: những giọt nước mắt cầu xin của Jennifer cho cuộc sống của em gái nàng hoàn toàn là lừa dối! Nàng đã đóng kịch tất cả mọi chuyện. Chắc chắn rằng khi nàng đề nghị đổi sự trinh trắng lấy “mạng sống” của em gái, thì nàng đã biết sẽ được cứu trước khi trời tối!

Henry đột ngột đứng dậy và đi xuống bậc cấp, bắt đầu bước chậm lại. “Khanh còn chưa nghe thấy hết mọi chuyện đâu! Đã có sự phản đối kịch liệt đối với tất cả những chuyện này, một sự phản đối vượt xa trông đợi của ta ngay từ khi khanh nói với ta về thân phận của hai con tin. Ta đã không triệu tập khanh cho đến bây giờ là bởi vì ta chờ đợi ông em trai liêu lĩnh của khanh xuất hiện, để tự ta có thể thẩm vấn hần ta về địa điểm chính xác mà hần đã bắt các cô gái. Và có vẻ như,” Vua Henry nói to trong phần nộ, “khả năng rất cao là hần đã bắt họ trên phần đất của tu viện nơi họ đang ở, đúng như những gì cha của mấy cô gái tố cáo.

“Kết quả là, Rome đã bắt ta phải chuộc lại lỗi lầm theo cách mà họ chấp nhận được! Rồi, bên cạnh lời cáo buộc của Rome và tất cả các nhà thờ Công giáo ở Scotland về vụ bắt cóc các cô gái từ một tu viện linh thiêng, còn có MacPherson, hần ta đe dọa sẽ lãnh đạo mọi chiến binh vùng cao nguyên trong trận chiến đấu với khanh vì đã làm nhục vợ hứa hôn của hần ta!”

“Cái gì của ông ta?” Royce rít lên.

Henry nhìn chàng bằng sự căm giận không bằng lòng. “Chẳng lẽ khanh không hề biết rằng cô gái mà khanh đã ngủ cùng, rồi tặng cả đồ trang sức cho cô ta, đã được hứa hôn với thủ lĩnh quyền lực nhất ở Scotland?”

Cơn giận dữ bùng nổ thành một điểm lửa trong đôi mắt Royce, và giây phút đó chàng hoàn toàn tin rằng Jennifer Merrick là kẻ nói dối tài tình nhất trên đời này. Chàng vẫn có thể nhìn thấy nàng, đôi mắt mỉm cười thơ ngây không bao giờ rời khỏi tâm trí chàng khi nàng nói về chuyện bị đầy tới tu viện – khiến chàng tin rằng nàng đã bị giam cầm ở đó, có thể tới cuối đời. Nàng đã không hề nhắc tới chuyện nàng đang chuẩn bị làm đám cưới. Và rồi chàng nhớ lại câu chuyện cảm động nhỏ về đất nước trong mơ của nàng, và sự giận dữ trong chàng gần như là không thể chịu đựng được nữa. Chàng không nghi ngờ gì về việc nàng đã bịa ra tất cả... mọi thứ. Nàng đã chơi đùa với lòng cảm thông của chàng cũng khéo léo như một người chơi đàn hạc trên những sợi dây đàn của anh ta.

“Khanh đang làm hỏng cái cốc rượu đấy, Claymore,” Henry chỉ ra với khuôn mặt nhăn nhó căm giận, nhìn Royce xiết chặt bàn tay quanh cái cốc bạc, biến miệng cốc thành hình ô van. “Nhân tiện, vì khanh không hề chối cãi, nên ta đoán là khanh đã ngủ với cô Merrick đó?”

Quai hàm chàng nghiến chặt, Royce cử động đầu chàng trong một dấu hiệu nhẹ nhất của cái gật đầu.

“Bàn luận thế là đủ rồi,” đức vua đột ngột nói, mọi vẻ thân thiện lịch sự biến mất khỏi giọng nói của ông ta. Đặt cái cốc xuống bàn gỗ sồi bóng loáng được chạm khắc tinh vi, ông ta bước vài bước lên ngai vàng, rồi nói, “James không thể chấp nhận một hiệp ước hoà bình trong khi các thần dân của ông ta la toáng lên về sự xâm phạm của chúng ta đối với các tu viện. Cũng như Rome không thể hài lòng chỉ với một món quà gửi vào kho tiền của họ. Bởi vậy, James và ta đã đồng ý với nhau chỉ có một giải pháp duy nhất, và lần đầu tiên chúng ta hoàn toàn đồng tình với nhau.”

Chuyển sang cách xưng hô hoàng gia để nhấn mạnh, đức vua tuyên bố bằng giọng nói oang oang không cho phép sự phản đối nào, “Chúng ta đã quyết định là khanh sẽ đi tới Scotland ngay lập tức, ở đó khanh sẽ cưới Tiểu thư Jennifer Merrick trước sự hiện diện của các sứ thần ngoại giao cả hai bên, và toàn thể đồng bào của cô. Một vài thành viên trong triều đình của chúng ta sẽ đi cùng với khanh trong chuyến đi này, sự hiện diện của họ là để đại diện cho sự chấp thuận hoàn toàn của giới quý tộc nước Anh đối với vợ khanh như là một người có cùng địa vị.”

Trong khi nói, Henry giữ ánh mắt gay gắt chiếu thẳng vào người đàn ông cao to đang đứng trước mặt ông ta, khuôn mặt trắng đi vì tức giận, cái cằm sậm màu của chàng co giật. Khi chàng cuối cùng cũng đủ tin cậy mình để nói, giọng Royce rít lên như một dòng hơi nước sôi sục. “Bệ hạ đòi hỏi một việc không thể được.”

“Trước đây ta đã từng đòi hỏi khanh rồi – trong chiến trận – và khanh không hề từ chối ta. Khanh không có lí do nào, và không có quyền hạn nào để làm thế bây giờ, Claymore. Hơn nữa,” ông ta nói tiếp, lại chuyển về cách xưng hô số nhiều của hoàng tộc trong khi giọng nói trở nên gay gắt hơn, “Chúng ta không đòi hỏi, Chúng ta ra lệnh. Thêm vào đó, vì việc không tuân lệnh phái viên của Chúng ta ngay lập tức khi hân ban lệnh thả con tin, Chúng ta tước của khanh lãnh địa Cây Sồi Lớn cùng với tất cả những khoản thu nhập từ đó trong suốt năm qua.”

Quá tập trung vào nỗi giận dữ khi nghĩ đến việc phải kết hôn với mục phù thuỷ tóc đỏ dối trá, lừa đảo đó, Royce hầu như không nghe thấy phần còn lại những điều Henry đang nói.

“Tuy nhiên,” đức vua lại nói vẫn bằng giọng vương quyền, có đôi chút nhẹ nhàng hơn, khi ông ta đã có thể thấy rằng bá tước Claymore sẽ không đưa ra những lời phản đối ngu ngốc – và quá quắt nữa. “Để cho lãnh địa Cây Sồi Lớn không hoàn toàn là một tổn thất với khanh, ta sẽ tặng nó cho cô dâu của khanh như là một món quà cưới.” Vẫn không bỏ qua nhu cầu gia tăng thêm tài sản ỉnh, nhà vua nói thêm một cách lịch sự, “Tuy nhiên, khanh vẫn sẽ phải cống nộp toàn bộ thu nhập từ nó trong vòng một năm qua.”

Với bàn tay chỉ về hướng cuộn giấy da đang nằm trên bàn dưới chân bục bên cạnh ly rượu bị để xuống của ông. “Cuộn giấy đó sẽ được hai sứ thần của James mang khỏi đây trong vòng một giờ tới, rồi được giao trực tiếp cho ông ta. Nó sẽ thông báo mọi việc mà ta vừa nói với khanh – tất cả những việc James và ta đều đồng ý – và ta đã kí và đóng dấu. Ngay khi nhận được nó, James sẽ gửi sứ giả tới Merrick, người này sẽ thông báo cho bá tước về hôn lễ sẽ phải được tổ chức ngay lập tức giữa con gái ông ta và khanh tại lãnh địa Merrick, trong vòng hai tuần lễ sau.”

Sau khi nói xong mọi chuyện, Vua Henry dừng lại, chờ đợi những lời chấp thuận lịch sự và lời hứa tuân thủ từ kẻ tội đồ của ông ta.

Tuy nhiên, kẻ tội đồ của ông ta lại nói với cùng sự phẫn nộ ông đã nói trước đó. “Đó là tất cả chưa, thưa Bệ hạ?”

Cặp lông mày của Henry nhíu lại, sự chịu đựng của ông ta đã đến giới hạn. “Khanh đã thề tuân lệnh ta. Hãy chọn lựa đi,” ông ta gầm ghe, “Giá treo cổ, Claymore, hoặc là khanh hứa sẽ cưới con gái Merrick ngay lập tức.”

“Ngay lập tức,” Royce nói qua kẽ răng.

“Rất tốt!” Henry kết luận, vỗ vào đùi, tâm trạng vui vẻ giờ đây đã hoàn toàn trở lại khi mọi việc được giải quyết. “Nói thật với khanh, bạn của ta, trong một giây thực sự ta đã nghĩ khanh sẽ chọn cái chết thay vì làm đám cưới.”

“Thần không hề nghi ngờ rằng thần sẽ mãi mãi hối hận vì đã không làm thế.” Royce nói lại.

Henry cười và đưa tay về phía cốc rượu của mình. “Chúng ta phải nâng cốc chúc mừng đám cưới của khanh, Claymore. Ta có thể thấy,” ông ta nói tiếp sau một phút, quan sát Royce uống hết một cốc rượu mới trong nỗ lực kiềm chế cơn giận dữ, “rằng khanh cho cuộc hôn nhân ép uống này là một phần thưởng tội tề cho tất cả những cống hiến tận tụy của khanh, tuy nhiên ta chưa bao giờ quên khanh đã chiến đấu bên cạnh ta rất lâu trước khi có bất kì hi vọng hưởng lợi nào.”

“Điều mà thần mong muốn giành được là hoà bình cho nước Anh, thưa Bệ hạ,” Royce nói một cách cay đắng. “Hoà bình và một vị vua mạnh mẽ có những ý tưởng tốt hơn để gìn giữ nền hoà bình đó so với những người tiền nhiệm, với rừu chiến và tàu chiến. Tuy nhiên, lúc đó thần không hề biết rằng,” Royce nói thêm với sự mỉa mai không che giấu, “một trong những phương cách của bệ hạ là phối hôn cho những bên thù nghịch. Nếu thần biết trước,” chàng cay độc kết thúc, “có lẽ thần đã phủ phục trước Richard thay vì bệ hạ.”

Câu nói rõ ràng mang ý phản nghịch đó khiến Henry ngửa đầu ra sau và rống lên cười. “Bạn của ta, khanh luôn luôn biết rằng ta nghĩ hôn nhân là một cuộc dàn xếp tuyệt vời. Chẳng phải chúng ta đã từng cùng thức suốt đêm bên một ngọn lửa ở Cánh đồng Bosworth, chỉ có hai chúng ta? Nếu khanh nhớ lại dịp đó, khanh sẽ nhớ ta đã từng nói với khanh ta sẵn sàng gả em gái ta cho James nếu ta nghĩ điều đó sẽ mang lại hoà bình.”

“Bệ hạ không hề có em gái,” Royce cộc lốc chỉ ra.

“Không, nhưng thay vào đó ta có khanh,” ông ta lặng lẽ đáp lại. Đó là một lời khen thưởng cao nhất của đức vua, và ngay cả Royce cũng không thể chống lại nó. Với một tiếng thở dài bực bội, chàng đặt cốc rượu của mình xuống và vô ý cào bàn tay phải vào một bên tóc mình.

“Đình chiến và các cuộc thi đấu – là con đường dẫn tới hoà bình,” Henry nói thêm, cực kì hài lòng với bản thân. “Đình chiến là để kiềm chế và các cuộc đấu để giảm trừ sự thù địch. Ta đã nói với James ông ta có thể cử bất kì ai đến cuộc đấu được tổ chức gần Claymore vào mùa thu này. Chúng ta sẽ để các lãnh địa chiến đấu với chúng ta trên trường đấu danh dự - không giết chóc. Thực ra, sẽ khá là vui đấy,” ông ta tuyên bố, trái lại hoàn toàn với ý kiến trước đây. “Tất nhiên, khanh không cần thiết phải tham gia.”

Khi Henry im lặng, Royce nói, “Bệ hạ còn muốn nói gì với thần không ạ, hay là thần được phép rời đi để nghỉ ngơi?”

“Chắc chắn rồi,” Henry đáp lại một cách hào phóng. “Sáng mai quay lại gặp ta, và chúng ta sẽ nói chuyện nhiều hơn. Không cần quá cứng rắn với em trai khanh đâu – hẳn ta đã tình nguyện cưới cô em thay cho khanh. Thực ra hẳn đề nghị làm việc đó chẳng có vẻ miễn cưỡng chút nào. Nhưng không may là, như thế thì không được. À, và Claymore, khanh không cần lo lắng về việc từ hôn với Tiểu thư Hammel. Ta đã làm việc đó rồi. Cô gái đáng yêu tội nghiệp – cô ta có vẻ rất buồn. Ta đã gửi cô về miền quê hi vọng rằng việc thay đổi khung cảnh sẽ giúp hồi phục tinh thần cho cô.”

Biết rằng Henry đã tiến hành việc hứa hôn cho chàng, và Mary chắc chắn sẽ phải chịu sự sỉ nhục to lớn bởi hành vi không còn gì là bí mật của Royce với Jennifer, là mẩu tin tức chẳng lành cuối cùng mà chàng có thể chịu đựng được ột buổi tối. Với một cái cúi đầu nhanh gọn, chàng quay bước và những người lính canh mở hai cánh cửa ra. Tuy nhiên, Henry lại gọi tên chàng ở phía sau.

Lòng tự hỏi còn điều không tưởng nào mà ông ta sẽ khiến chàng làm bây giờ, Royce miễn cưỡng quay lại đối mặt với ông ta.

“Cô dâu tương lai của khanh là một nữ bá tước đấy,” Henry nói, một nụ cười kì quặc nở trên môi ông ta. “Tước hiệu đó được truyền lại từ mẹ của cô ta – một tước hiệu lâu đời hơn của khanh rất nhiều lần. Khanh có biết chưa?”

“Cho dù cô ta có là nữ hoàng của Scotland,” Royce thẳng thừng trả lời, “thần cũng không muốn cô ta. Do đó, tước hiệu hiện tại cũng chẳng mang lại chút khuyến khích nào.”

“Ta khá đồng ý với khanh. Thực tế, ta cho rằng nó gần giống như một trở ngại đối với sự hoà hợp trong hôn nhân.” Khi thấy Royce chỉ nhìn về mình, Henry giải thích với nụ cười lớn, “Vị nữ bá tước trẻ tuổi đã lừa được chiến binh mạnh mẽ nhất và tài giỏi nhất của ta, ta nghĩ để cho cô ta lại có cả tước vị cao hơn anh ta nữa thì thật là một sai lầm chiến thuật. Bởi vậy, Royce Westmoreland, tại đây ta phong cho khanh tước hiệu công tước...”

Khi Royce bước ra khỏi phòng ngai vàng, căn phòng ngoài đầy chật những quý tộc đang nhìn chăm chú vào trong đó, tất cả bọn họ rõ ràng là đang muốn tìm kiếm trên mặt chàng kết quả của cuộc chất vấn với đức vua. Câu trả lời đến từ người lính giữ cửa vừa chạy ra khỏi phòng ngai vàng vừa kêu to, “Thưa công tước?”

Royce quay lại để nghe rằng Vua Henry muốn chàng gửi lời chào trân trọng của chính đức vua tới cô dâu tương lai của chàng, nhưng các quý tộc trong căn phòng chỉ nghe thấy hai từ: “Công tước,” điều đó có nghĩa là Royce Westmoreland giờ đây đã là một công tước, tước vị cao quý nhất trên toàn đất nước, và rõ ràng là chàng sắp sửa cưới vợ. Đó là, Royce dửng dưng nghĩ, cách của Henry để thông báo cả hai sự kiện trên với những người ở trong căn phòng này.

Phu nhân Amelia Wildale và chồng là những người đầu tiên thoát khỏi cơn kinh ngạc. “Vậy là,” đức ông Wildale nói, cúi đầu trước Royce, “Chúng tôi phải lần lượt chúc mừng ngài hai lần.”

“Ta từ chối,” Royce nạt.

“Vị tiểu thư may mắn nào vậy?” Đức ông Avery kêu to một cách hồn hậu. “Rõ ràng là không phải Tiểu thư Hammel rồi.”

Royce cứng người và từ từ quay lại trong khi sự căng thẳng và chờ đợi vỡ ra trong không khí, nhưng trước khi chàng có thể trả lời, giọng nói của Henry đã vang lên từ phía cửa: “Tiểu thư Jennifer Merrick.”

Sự im lặng sững sốt trước tiên bị phá vỡ bởi một tràng cười lớn một cách thô lỗ, rồi bằng những tiếng cười khúc khích và những tiếng xì xào chói tai của sự phủ nhận và những tiếng kêu ngạc nhiên.

“Jennifer Merrick?” Phu nhân Elizabeth nhắc lại, nhìn về phía Royce, đôi mắt nóng nảy nhắc Royce nhớ đến sự thân mật mà họ đã từng một lần chia sẻ. “Không phải là cô nàng xinh đẹp? Mà là cô nàng xấu xí?”

Trí óc chàng chỉ hướng tới ý nghĩ thoát khỏi đó, Royce gạt đầu xa cách và bắt đầu quay người.

“Chẳng phải cô ta hơi già sao?” Phu nhân Elizabeth vẫn không chịu buông tha.

“Không quá già để vén váy mà chạy khỏi Sói Đen,” Graverley chêm vào êm ái, bước ra khỏi trung tâm của đám đông. “Chắc chắn ngài sẽ phải đánh cô ta cho đến khi ưng thuận, phải không? Một chút cực hình, một chút đau đớn, và có lẽ cô ta sẽ ở lại trên giường của ngài?”

Bàn tay Royce nắm chặt trong ý muốn bóp cổ tên khốn kiếp.

Một ai đó cười lớn để làm giảm sự căng thẳng và pha trò, “Đó là nước Anh đấu với Scotland, Claymore, trừ việc trận chiến sẽ diễn ra ngay trên giường ngài. Tôi đặt cược vào ngài.”

“Tôi cũng vậy,” ai đó khác kêu lên.

“Tôi thì đặt cược cho cô gái,” Graverley tuyên bố.

Xa xa sau đám đông một quý ông già nua khum tay trên tai và kêu gọi một người đang ở gần vị công tước hơn, hỏi “Sao? Có chuyện gì thế? Có chuyện gì với Claymore thế?”

“Ông ta phải cưới con điểm Merrick,” bạn ông ta trả lời, cao giọng để được nghe thấy qua đám huyền ảo.

“Ông ta nói gì ấy nhỉ?” một quý bà kêu lên phía sau đám đông, ngẩng cổ lên.

“Claymore phải cưới con điểm Merrick!” người đàn ông già sốt sắng trả lời.

Trong sự náo động tiếp sau đó, chỉ có hai quý tộc trong căn phòng ngoài vẫn đứng nguyên và im lặng – Bá tước MacLeash và Bá tước Dugal, những sứ thần của Vua James, họ vẫn đang chờ đợi thoả thuận hôn nhân được kí để mang về Scotland đêm nay.

Trong vòng hai giờ sau, tin đồn đã lan từ quý tộc xuống đầy tớ rồi lính gác bên ngoài, và rồi cả những người khách qua đường: “Claymore phải cưới con điểm Merrick.”

14. Judith Mcnaught - Chương 14

Chương 14

Để đáp lại lời kêu gọi của cha nàng, Jenny kéo những ý nghĩ của nàng khỏi kí ức về người đàn ông đẹp trai, mắt màu xám vẫn ám ảnh nàng suốt ngày suốt đêm. Đặt cái khung thêu của nàng xuống, nàng nhìn Brenna một cách mơ hồ, rồi kéo cái áo choàng màu xanh quanh vai nàng và rời khỏi ánh mặt trời. Giọng đàn ông cãi vã vang lên khiến nàng dừng lại trong hành lang và nhìn vào trong sảnh. Ít nhất hai tá đàn ông – những người đồng bào của nàng và các quý tộc trong vùng – đang tụ tập quanh lò sưởi, những khuôn mặt gỗ ghê của họ dữ dằn như tử thần. Cha xứ cũng ở đó, và khuôn mặt nghiêm khắc, lạnh băng của ông ta khiến nàng co rúm lại vừa cảnh giác vừa xấu hổ. Ngay cả bây giờ, nàng vẫn có thể nhớ lại được từng từ trong bài diễn văn đã kích làm nàng đau đớn khi nàng thú nhận với ông ta tội lỗi nàng mắc phải với Royce Westmoreland: “Cô đã sỉ nhục cha cô, quê hương cô, và Chúa của cô bởi những khát vọng không kiểm chế được với người đàn ông đó. Cô có tội bởi dục vọng, cô đã coi trọng mạng sống hơn là danh dự!” Thay vì cảm giác được trong sạch như nàng thường cảm thấy mỗi khi thú tội, Jenny cảm thấy nhơ bẩn và gần như không thể được cứu rỗi.

Giờ đây, trong khi hồi tưởng lại, nàng thấy hơi kì cục khi cha xứ lại đặt Chúa Trời ở vị trí cuối cùng khi ông ta nêu ra những người mà nàng đã sỉ nhục. Và bất chấp cảm giác tội lỗi của nàng về việc thực sự ham thích những việc mà Bá tước Westmoreland đã làm với nàng, nàng không tin rằng Chúa của nàng phán tội vì thoả thuận nàng lập trước đó. Đầu tiên, Bá tước Westmoreland không muốn mạng sống của nàng, chàng chỉ muốn thân thể nàng. Và mặc dù nàng đã sai khi vui thú ăn nằm với một người đàn ông không phải chồng mình, nhưng thoả thuận đó được lập vì mạng sống của Brenna một cách cao thượng – hoặc là nàng đã nghĩ như vậy.

Chúa Trời mà Đức cha Benedict nói tới theo khía cạnh đáng sợ của sự trừng phạt khủng khiếp và sự chuẩn mực, không phải là Chúa Trời mà Jenny thường kêu tên trong tim. Chúa trời của nàng thấu tình đạt lý, tốt bụng, và chỉ hơi nghiêm khắc mà thôi. Nàng hi vọng, rằng Người sẽ hiểu tại sao nàng không thể dứt ra khỏi đầu sự ngọt ngào đam mê của cái đêm nàng đã trải qua trong vòng tay Royce Westmoreland. Kí ức về những nụ hôn nồng nhiệt của chàng, những câu thì thầm ngợi khen và đam mê, cứ trở đi trở lại giày vò nàng, và nàng không thể chống trả được. Vài lần, nàng thậm chí không muốn cố... vài lần, nàng đã mơ về chàng, giống như khi nụ cười uể oải quét qua khuôn mặt rám nắng của chàng, hay khi...

Jenny kéo trí óc ra khỏi những ý nghĩ như thế và bước vào trong sảnh, sự miễn cưỡng phải đối mặt với những người đàn ông tập trung quanh lò sưởi tăng lên cùng với mỗi bước chân của nàng. Cho đến bây giờ, nàng vẫn gần như được tách biệt trong lâu đài Merrick, cần đến cảm giác an toàn mà những bức tường cổ kính, thân thương của nó bao quanh nàng. Bất chấp sự biệt lập nàng tự dành ỉn, nàng chắc chắn những người đàn ông ở đây biết rõ những việc nàng đã làm. Cha nàng đã bắt nàng kể chi tiết về vụ bắt cóc, và ở giữa chừng những câu giải thích của Jenny, ông đã ngắt lời nàng để thẳng thừng hỏi có phải Sói đã ép nàng ngủ với chàng hay không. Khuôn mặt của Jenny đã trả lời, và bất chấp những nỗ lực của nàng nhằm xoa dịu cơn giận của ông bằng cách giải thích về thoả thuận và đảm bảo với ông rằng người bắt giữ nàng đã không hề tàn bạo, cơn giận của ông vẫn lên đến đỉnh điểm. Những tiếng thét nguyên rủa của ông vang lên đến tận nóc nhà, và tất nhiên nguyên nhân của chúng không thể giữ trong bí mật được. Tuy vậy, nàng không cách nào biết được những người đàn ông trong sảnh đường coi nàng như là một nạn nhân bất lực hay là một con diêm tằm thường.

Cha nàng đang đứng cạnh lò sưởi, lưng quay lại các vị khách. “Cha muốn gặp con, thưa cha?”

Ông nói không hề quay mặt lại, và âm thanh không lành trong giọng nói của ông khiến nàng nổi gai ốc trên sống lưng. “Ngồi xuống, con gái,” ông nói, và em họ của nàng, Angus, nhanh chóng đứng dậy nhường ghế của anh ta cho nàng. Sự nhanh nhẹn, sẵn lòng trong cử chỉ lịch sự đó khiến Jenny bàng hoàng.

“Cháu thấy sao, Jenny?” Garrick Carmichael hỏi, và Jenny nhìn chằm chằm vào ông ta kinh ngạc, cảm xúc chen ngang họng nàng. Đó là lần đầu tiên ông nói chuyện với nàng kể từ khi Becky chết đuối.

“Cháu – Cháu ỏn,” nàng thì thầm, nhìn vào ông với ánh mắt chân thành. “Và cháu – cháu cảm ơn vì chú đã quan tâm, Garrick Carmichael.”

“Cô rất dũng cảm,” một người đàn ông khác lại nói, và trái tim Jenny bắt đầu reo vui.

“Phải,” một người khác nói. “Đúng là một Merrick đích thực.”

Một ý nghĩ thoáng qua đầu óc vui vẻ của nàng, bất chấp khuôn mặt đen tối không thể hiểu được của cha nàng, đây có lẽ là ngày tuyệt vời nhất trong đời nàng.

Hollis Ferguson nói to, giọng nói cộc cằn như thể ông ta đang nói lời xin lỗi thay mặt tất cả mọi người vì những hành xử trong quá khứ của họ: “William đã kể cho chúng tôi tất cả những chuyện xảy ra khi cô ở trong doanh trại của tên Man rợ đó – chuyện cô đã trốn trên ngựa của hắn thế nào, và tấn công hắn bằng chính gươm của hắn, và cắt nát những cái chân. Cô đã biến hắn thành trò cười khi bỏ trốn. Một cô gái với lòng dũng cảm như cô không thể làm những chuyện điên khùng như lời Alexander đã nói. William đã khiến chúng tôi nhận thấy điều đó. Alexander đã nhìn nhầm cô.”

Ánh mắt Jenny hướng tới khuôn mặt người anh trai kế của cô, và có cả một biển yêu thương và cảm kích trong đôi mắt đó.

“Anh chỉ nói sự thật thôi mà,” anh nói, nụ cười của anh nhẹ nhàng nhưng ẩn chứa nỗi buồn trong đó khi anh nhìn lại nàng – như thể niềm vui của những kết quả đạt được đã bị gánh nặng nào đó khác trong anh che lấp đi.

“Cô là một Merrick,” Hollis Ferguson tự hào nói. “Một Merrick từ đầu đến chân. Chưa từng có ai trong chúng tôi có thể chém được con Sói một nhát, nhưng cô đã làm được, dù cô nhỏ bé như thế, lại là một cô gái nữa.”

“Cảm ơn, Hollis,” Jenny nói nhẹ nhàng.

Chỉ có Malcolm, anh trai kế trẻ nhất của nàng, vẫn tiếp tục đối xử với nàng như trước đây, khuôn mặt anh ta đầy ác ý lạnh lùng.

Cha nàng đột ngột quay lại, và biểu hiện trên mặt ông khiến niềm vui trong Jenny biến mất. “Có chuyện gì... không hay đã xảy ra ả?” nàng rụt rè hỏi.

“Phải,” ông nói một cách cay đắng. “Số phận của chúng ta được định đoạt bởi đức vua, chứ không phải chính ta.” Khoanh tay ra sau lưng, ông bắt đầu đi lại chậm chậm trong khi giải thích bằng một giọng đều đều gay gắt: “Khi con và em gái con bị bắt, cha đã thỉnh cầu Vua James gửi hai ngàn quân tới hợp với chúng ta để có thể đuổi theo kẻ xâm lược đó vào nước Anh. James đã trả lời, ra lệnh cho ta không được làm gì cho đến khi ngài có thời gian yêu cầu Henry thả các con ra, đồng thời đền bù sự vi phạm này. Ngài nói rằng Ngài vừa mới kí kết đình chiến với người Anh.”

“Đáng lẽ cha không nên nói với Vua James điều cha muốn làm. Đó là sai lầm của ta,” ông rít lên, bắt đầu tăng tốc. “Chúng ta không cần thêm sự trợ giúp nào! Chúng ta xâm phạm vào sự thiêng liêng của một trong những tu viện của chúng ta khi bắt các con từ đất của tu viện. Trong vòng vài ngày, tất cả nhà thờ Công giáo ở Scotland đã sẵn sàng – giận dữ – cầm vũ khí và hành quân cùng với chúng ta! Nhưng James,” ông kết thúc một cách giận dữ, “muốn hoà bình. Hoà bình với cái giá là lòng tự hào của Merrick – hoà bình bằng mọi giá! Ngài đã hứa với ta sự trả thù. Ngài đã hứa với tất cả người Scotland rằng ngài sẽ khiến tên Xâm lược trả giá cho hành động này. Và,” Bá tước Merrick giận dữ phun phì phì, “ngài đã bắt hắn trả giá, đúng vậy! Ngài đã có sự đền bù từ bọn người Anh.”

Trong một thoáng lo sợ, Jenny đã bắn khoản liệu Royce Westmoreland đã bị tổng giam hay tệ hơn, nhưng dựa theo cái nhìn giận dữ của cha nàng, có vẻ như không có sự trừng phạt nào – mà cha nàng coi là phù hợp – được thực hiện. “Đức vua đã chấp nhận điều gì coi như một sự đền bù?” nàng hỏi khi cha nàng dường như không thể tiếp tục nói.

Đối diện với nàng, William ngần ngại và những người khác bắt đầu nhìn vào tay họ.

“Hôn nhân,” cha nàng rít lên.

“Của ai?”

“Của con.”

Trong một giây đầu óc Jenny hoàn toàn trống rỗng. “Hôn nhân của – của con với ai?”

“Với Đứa con của Satan. Với kẻ sát nhân đã giết em trai ta và con trai ta. Với Sói Đen!”

Jenny nắm thành ghế của nàng chặt đến nỗi những khớp ngón tay nàng trắng bệch ra. “Cái gì?”

Cha nàng gật đầu, nhưng giọng nói và biểu hiện của ông lại nhuốm vẻ chiến thắng kì cục khi ông đi đến trước mặt nàng. “Người ta cho rằng con sẽ trở thành công cụ của hoà bình, con gái ta,” ông nói, “nhưng sau này, con sẽ là công cụ chiến thắng cho Merrick và cho toàn nước Scotland!”

Jenny lắc đầu rất chậm chạp, nhìn thẳng vào cha với một cái nhìn hoài nghi. Những sắc màu còn lại trên mặt nàng biến đi ngay khi cha nàng tiếp tục nói, “Một cách vô tình, James đã cho ta công cụ để huỷ diệt tên Xâm lược, không phải trên mặt trận, bằng cách kết thúc sinh mạng hắn, như ta mong muốn, nhưng thay vào đó là trong chính lâu đài của hắn, bằng cách huỷ diệt những gì còn lại của tên con hoang đó. Thực ra,” ông kết thúc với một nụ cười hiểm ác, tự hào, “con đã bắt đầu rồi.”

“Ý – ý cha là gì?” Jenny thì thào khản đặc.

“Cả nước Anh đang cười vào mặt hắn vì con. Câu chuyện hai lần trốn thoát của con, việc con làm hắn bị thương bằng chính con dao của hắn, tất cả những chuyện đó, đã được lan truyền từ Scotland sang nước Anh. Sự tàn bạo đã khiến hắn có rất nhiều kẻ thù ở chính đất nước mình, và những kẻ thù này đang bận rộn lan tin khắp mọi nơi. Con đã làm nhà vô địch của Henry thành trò cười cho thiên hạ, con gái yêu quý ạ. Con đã huỷ hoại danh tiếng của hắn, nhưng sự giàu có của hắn thì vẫn còn, cùng với tước hiệu của hắn nữa – của cải và tước hiệu mà hắn đã đạt được bằng cách giẫm nát Scotland dưới bàn chân hắn. Và con chính là người khiến hắn không bao giờ hưởng thụ được những chiến lợi phẩm đó – và con có thể, bằng cách không cho hắn một người thừa kế. Bằng cách không cho hắn lòng thương mến của con, bằng –”

Bàng hoàng và sợ hãi lẫn lộn trong Jenny khiến nàng run rẩy đến tận gót chân. “Chuyện này thật điên rồ! Hãy nói với Vua James con không cần “sự đền bù” nào hết.”

“Chuyện này không liên quan gì đến cái chúng ta muốn! Rome muốn được đền bù. Scotland cũng muốn. Claymore đang trên đường đến đây ngay khi chúng ta đang nói chuyện đây. Thoả thuận hôn nhân sẽ được kí kết và đám cưới sẽ được tổ chức ngay sau đó. James không cho chúng ta một lựa chọn nào khác.”

Jenny chậm chạp lắc đầu, trong im lặng, phản đối một cách tuyệt vọng, trong khi giọng nói của nàng hạ xuống thành một tiếng thì thào sợ hãi: “Không, cha ơi, cha không hiểu. Cha biết đấy – con – ông ta đã tin tưởng con sẽ không cố trốn thoát, nhưng con đã làm. Và nếu con thật sự đã khiến ông ta thành trò cười, ông ta sẽ không bao giờ tha thứ cho con...”

Sự tức giận khiến khuôn mặt cha nàng chuyển thành một màu đỏ kinh khủng. “Con không cần sự tha thứ của hắn. Chúng ta muốn đánh bại hắn bằng mọi cách – dù lớn hay nhỏ - mà chúng ta có thể đạt được! Mỗi một người Merrick, mỗi một người Scot, đều trông đợi vào con để đạt được điều đó. Con phải có đủ dũng cảm để làm thế, Jennifer. Con đã chứng minh được điều đó khi con là con tin của hắn...”

Jenny không còn nghe cha nói nữa. Nàng đã sỉ nhục Royce Westmoreland, và bây giờ chàng đang tới đây; nàng run rẩy khi nhận ra chàng phải thù ghét nàng đến thế nào và giận dữ với nàng đến thế nào: tâm trí nàng lập tức nhắc nàng nhớ đến hình ảnh những lần nàng thấy chàng thực sự giận dữ; nàng trông thấy chàng giống như cái đêm nàng bị ném xuống dưới chân chàng, áo choàng màu đen bay phấp phật phía sau, ngọn lửa màu cam khiến cho khuôn mặt chàng như quỷ dữ. Nàng nhìn thấy biểu hiện của khuôn mặt chàng khi con ngựa của chàng chết vì nàng; sự tức giận làm tối sầm gương mặt khi nàng đâm chàng. Nhưng không có lần nào nàng phản bội lòng tin của chàng. Hay là, tệ hơn nữa, biến chàng thành trò hề.

“Hắn ta phải bị tước đoạt người thừa kế như hắn đã tước đoạt của ta!” giọng nói của cha nàng xuyên qua những ý nghĩ của nàng. “Hắn phải bị như thế! Chúa đã cho ta sự trả thù này khi mọi con đường khác đều đã đóng lại. Ta có những người thừa kế khác, nhưng hắn sẽ không có. Không bao giờ có. Cuộc hôn nhân của con sẽ là sự trả thù của ta.”

Quay cuồng vì đau đớn, Jenny kêu lên, “Cha ơi, xin cha, đừng ép con làm điều này. Con sẽ làm bất cứ việc gì khác. Con sẽ quay trở lại tu viện, hoặc là đến chỗ Bà dì Elinor, hoặc bất kì nơi nào cha muốn.”

“Không! Hẳn ta sẽ chỉ phải cưới một người khác theo sự lựa chọn của hẳn và có người thừa kế với cô ta.”

“Con sẽ không làm đâu,” Jenny nhất quyết nói một cách hoang dã, nêu lên lí lẽ đầu tiên xuất hiện trong đầu nàng. “Con không thể! Điều đó là sai trái! Nếu – nếu Sói Đen muốn con – muốn một người thừa kế,” nàng chỉnh lại, nhìn những người đàn ông xung quanh xấu hổ, then thùng, “làm sao con từ chối được? Sức mạnh của ông ta gấp năm lần con. Mặc dù, sau tất cả những chuyện đã xảy ra giữa con và ông ta, con không nghĩ ông ta sẽ muốn có con cùng chung sống dưới một toà lâu đài, chứ chưa nói đến –” nàng cố gắng một cách tuyệt vọng để nghĩ một từ thay thế khác, nhưng không có – “chung giường,” nàng kết thúc một cách yếu ớt, ánh mắt quay đi khỏi những vị khách.

“Giá mà con đúng, con gái, nhưng cũng không đúng. Con có những phẩm chất được di truyền từ mẹ con, những phẩm chất làm khuấy động dục vọng trong người đàn ông nhìn vào con. Sói sẽ muốn con cho dù hẳn có thích con hay không.” Ông đột ngột dừng lại để nhấn mạnh, một nụ cười chậm rãi nở trên mặt ông, “tuy nhiên, có thể hẳn sẽ không có khả năng làm gì nhiều nếu như ta cử Bà dì Elinor đi với con.”

“Bà dì Elinor,” Jenny nhắc lại một cách trống rỗng. “Cha ơi, con không hiểu cha muốn nói gì, nhưng tất cả chuyện này sai rồi!” Bàn tay nàng nắm chặt một cách bất lực vào chiếc váy len, nàng tuyệt vọng nhìn về phía những người đàn ông quanh nàng, trong khi trí óc nàng nhìn thấy một Royce Westmoreland khác với người mà họ biết – người đàn ông đã cười đùa với nàng trên bãi cỏ, và nói chuyện với nàng trên ban công; người đàn ông đã mặc cả để đưa nàng vào giường của chàng và đối xử dịu dàng với nàng, trong khi những kẻ bất cóc khác sẽ cưỡng đoạt nàng rồi ném cho người của hẳn ta.

“Làm ơn,” nàng nói, nhìn khắp lượt những người đàn ông rồi đến cha nàng. “Cố gắng hiểu con. Không phải là sự bất trung, mà là lí trí khiến con phải nói điều này: Con biết đã có quá nhiều người của ta chết trong trận chiến với Sói, nhưng đó là điều phải xảy ra trong mọi cuộc chiến. Ta không thể đổ tội cho ông ta vì cái chết của Alexander hay –”

“Con dám biện hộ cho hẳn?” cha nàng thì thào, nhìn nàng như thể nàng biến thành một con rắn trước mắt ông. “Hay là lòng trung thành của con là dành cho hẳn, chứ không phải chúng ta?”

Jenny cảm thấy như cha nàng tát vào mặt nàng, nhưng một phần sâu thẳm trong nàng cũng nhận ra rằng những cảm xúc nàng dành cho kẻ bắt giữ nàng thật khó hiểu, thậm chí với chính nàng. “Con chỉ muốn sự lành – cho tất cả chúng ta –”

“Jennifer, rõ ràng là,” cha nàng cay đắng nói, “con không thể làm ngơ trước sự sỉ nhục mà người chồng tương lai của con nghĩ về sự kết hợp “hoà bình” này, và về chính con. Trước mặt tất cả những người ở triều đình của Henry, hẳn ta đã nói hẳn không muốn con cho dù con có là nữ hoàng Scotland. Khi hẳn từ chối cưới con, vua của hẳn đã phải đe dọa tước hết mọi thứ hẳn có mà hẳn vẫn không đồng ý. Cuối cùng ông ta phải dọa treo cổ hẳn thì hẳn mới ưng thuận! Sau đó, hẳn đã gọi con là con điếm Merrick; và huênh hoang là sẽ đánh con đến khi ưng thuận. Bọn bè hẳn đã bắt đầu đặt cược cho hẳn, cười nhạo bởi vì hẳn định sẽ dẫm đạp lên con như hẳn đã dẫm đạp lên Scotland. Đó là những gì hẳn nghĩ về con và về cuộc hôn nhân này! Và tất cả bọn chúng – đã dành cho con cái danh xưng mà hẳn ban cho con: Con điếm Merrick!”

Mỗi một từ cha nàng nói ra quất vào trái tim Jenny như một ngọn roi, khiến nàng co rúm lại vì nhục nhã và đau đớn gần như không chịu đựng nổi. Khi ông kết thúc, nàng đứng yên trong khi sự tê liệt lạnh lẽo, đáng nguyên rủa đến với nàng, cho đến khi nàng không còn cảm thấy gì nữa hết. Cuối cùng khi nàng ngẩng đầu lên, và nhìn vào những người Scot mệt mỏi, can đảm, giọng nói của nàng cáu kỉnh và cứng rắn. “Con hi vọng bọn họ đã đặt cược tất cả của cải vào đó!”

15. Judith Mcnaught - Chương 15

Jenny đứng một mình trên ban công nhìn ra ngoài cánh đồng, ngọn gió đùa nghịch đùa tóc trên vai nàng, bàn tay nàng nắm chặt lan can bằng đá trước mặt. Niềm hi vọng rằng “chú rể” của nàng có thể không đến làm đám cưới, điều mà nàng mong đợi suốt hai giờ qua, đã bị phá vỡ vài phút trước khi lính gác của lâu đài thông báo rằng có những người cưới ngựa đang tiến gần họ. Một trăm năm mươi hiệp sĩ tiến về phía cây cầu, ánh sáng mặt trời phản chiếu lấp lánh trên những tấm khiên được đánh bóng của họ, khiến chúng toả sáng như vàng. Hình ảnh con sói nhe nanh nhảy múa báo điềm xấu trước mắt nàng, cuộn cuộn trong những lá cờ màu xanh dương, và pháp phối trên tấm phủ mình ngựa và áo choàng hiệp sĩ.

Với cùng một sự thờ ơ không cảm xúc mà nàng đã trải qua trong năm ngày nay, nàng đứng nguyên tại chỗ, quan sát nhóm người gần cánh cổng tòa lâu đài. Giờ đây nàng có thể nhìn thấy có cả phụ nữ trong số họ và vài dấu hiệu khác ngoài con Sói. Nàng đã nghe nói có vài quý tộc Anh quốc có mặt tối nay, nhưng nàng không nghĩ sẽ có cả phụ nữ. Ánh mắt nàng miễn cưỡng hướng về phía người đàn ông với đôi vai rộng cười ngựa ny dàu đoàn, đầu để trần và không mang khiên hay gươm, ngồi trên con ngựa chiến lớn màu đen với cái bờm và đuôi mượt mà chỉ có thể được sinh ra bởi Thor. Bên cạnh Royce là Arik, cũng để đầu trần và không mặc áo giáp, việc này khiến Jenny ngờ rằng đây là cách ngấm chỉ họ hoàn toàn coi khinh bất kì cố gắng tấn công nào của dân Merrick vào họ.

Jenny không thể nhìn thấy khuôn mặt của Royce Westmoreland từ khoảng cách xa như thế, nhưng khi chàng đứng chờ cây cầu được hạ xuống, nàng gần như có thể cảm nhận sự mất bình tĩnh của chàng.

Như thể chàng cũng cảm nhận được mình đang bị theo dõi, chàng đột ngột ngẩng đầu lên, ánh mắt quét qua đường mái nhà của lâu đài, và không hề định trước, Jenny lùi sâu vào trong tường, giấu mình. Sợ hãi. Cảm xúc đầu tiên mà nàng cảm nhận được trong suốt năm ngày liền chính là sợ hãi, nàng nhận ra với một sự ghê tởm. Giữ thẳng hai vai, nàng quay người và tiến vào trong lâu đài.

Hai giờ sau, Jenny nhìn vào mình trong gương. Cảm giác tê liệt dễ chịu đã tan biến nơi ban công đã rời bỏ nàng theo hướng tích cực (the feeling of pleasant numbness that had vanished on the parapet had deserted her for good), để lại cho nàng những cảm xúc run rẩy, nhưng khuôn mặt trong gương là một cái mặt nạ xanh xao, vô cảm.

“Không đến nổi kinh khủng như chị nghĩ đâu, Jenny,” Brenna nói, cố gắng bằng mọi cách an ủi nàng khi cô giúp hai người hầu vượt thẳng vạt váy của Jenny. “Mọi chuyện sẽ xong trong vòng một giờ thôi mà.”

“Giá mà một cuộc hôn nhân cũng ngăn ngừ như một buổi hôn lễ,” Jenny nói một cách đau khổ.

“Ngài Stefan đang ở dưới sảnh. Chính em đã trông thấy chàng. Chàng sẽ không để công tước làm gì có hại cho chị dưới đó đâu. Chàng là một hiệp sĩ đáng trọng, mạnh mẽ.”

Jenny quay lại, cái lược vẫn cầm trên tay, nàng quan sát khuôn mặt em gái với một nụ cười nhợt nhạt, bối rối. “Brenna, có phải chúng ta đang bàn về cùng một “chàng hiệp sĩ đáng trọng” lúc đầu đã bắt cóc chúng ta không?”

“À,” Brenna nói một cách chống chế, “không giống như người anh trai độc ác của chàng, ít nhất thì chàng đã không tìm cách đưa ra những thoả thuận trái đạo lí với em sau đó!”

“Điều đó thì đúng,” Jenny nói, hoàn toàn bị sao lãng khỏi những lời thề của chính nàng. “Tuy nhiên, chị sẽ không thể trông chờ vào lòng tốt của anh ta tối nay. Chị không hề nghi ngờ là anh ta sẽ muốn bẻ cổ em ngay khi nhìn thấy, bởi vì bây giờ anh ta biết em đã lừa anh ta.”

“Ồ, nhưng chàng đã không hề cảm thấy thế!” Brenna bật nói. “Chàng nói với em rằng đó là một việc làm rất thông minh và dũng cảm.” Cô nói thêm một cách ử rử. “Nhưng chàng cũng nói là có thể bẻ cổ em vì chuyện đó. Ngoài ra, không phải em cố lừa chàng, mà là người anh độc ác của chàng!”

“Em đã nói chuyện với Ngài Stefan?” Jenny nói, chết lặng đi. Brenna chưa bao giờ tỏ ra bất kì sự quan tâm nhỏ nhặt nào với bất kì một chàng trai trẻ tuổi nào đã theo đuổi cô trong vòng ba năm qua, vậy mà bây giờ cô lại đang hẹn hò trong bí mật với người đàn ông cuối cùng trên quả đất này mà cha cô cho phép cưới.

“Em đã cố gắng nói vài lời với chàng dưới sảnh, khi em tới để hỏi William một câu,” Brenna thú nhận, má cô ửng hồng, rồi cô đột ngột mải miết vuốt thẳng ống tay áo của chiếc váy nhung đỏ đang mặc. “Jenny,” cô nói nhẹ nhàng, đầu hơi cúi xuống, “giờ đây khi giữa hai nước đã có hoà bình, em nghĩ em có thể gửi thư cho chị thường xuyên. Và nếu em kẹp vào đó một bức cho Ngài Stefan, chị có nghĩ là chàng sẽ nhận được không?”

Jenny cảm thấy như thế giới bị đảo lộn từ trên xuống. “Nếu em chắc chắn muốn làm như vậy, chị sẽ chuyển. Và,” nàng nói tiếp, giấu đi nụ cười nửa kích động nửa lo lắng cho sự quyến luyến vô vọng của cô em gái, “và chị có nên kẹp một bức thư trả lời của Ngài Stefan vào thư của chị cho em không?”

“Ngài Stefan,” Brenna đáp lại, ngược mắt nhìn Jenny, “cũng gợi ý đúng như thế.”

“Chị –” Jenny bắt đầu nói, nhưng nàng dừng lại giữa chừng khi cánh cửa mở ra và một người phụ nữ nhỏ bé, lớn tuổi ulla vào trong, rồi bà ta đứng khựng lại. Mặc một bộ váy đã lỗi thời nhưng rất dễ thương làm bằng vải sa tanh màu xám viền lông thỏ, một cái khăn màu trắng mỏng, kiểu cũ quấn quanh cổ và một phần cái cằm của bà, và một cái mạng che mặt màu bạc phủ xuống đôi vai bà, Bà dì Elinor nhìn từ cô gái này sang cô kia bối rối. “Cháu là cô bé Brenna,” Bà dì Elinor nói, hướng về Brenna, và quay sang Jenny, “nhưng còn sinh vật tuyệt đẹp này liệu có phải là cô bé Jenny xấu xí của ta không?”

Bà nhìn chăm chăm ngưỡng mộ vào cô dâu, người đang đứng trước mặt bà trong bộ váy bằng nhung và sa tanh màu kem với cổ áo vuông, cắt hở, eo cao, và hai tay áo dài, rộng trang trí bằng ngọc trai và đính hạt đá quý và kim cương từ khuỷu tay tới cánh tay. Một cái áo choàng tuyệt đẹp bằng sa tanh viền nhung được trang trí bằng ngọc trai, khoác trên vai Jenny bằng một cặp trâm cài tuyệt đẹp bằng vàng với ngọc trai, hồng ngọc và kim cương. Mái tóc nàng xoã xuống hai vai và lưng, óng ánh như vàng và đá quý trên người nàng.

“Nhưng màu kem –” Bà dì Elinor mỉm cười và dang rộng cánh tay. “Rất không thực tế, cháu yêu, nhưng mà quá đẹp! Gần đẹp bằng cháu –”

Jenny ào vào lòng bà. “Ôi, Bà Elinor, cháu rất vui được gặp bà. Cháu đã sợ là bà sẽ không đến –”

Brenna ra mở cửa khi có ai đó gõ lên, rồi cô trở lại với Jenny, nhưng những lời cô nói ny lập tức khiến niềm vui gặp mặt của Jenny biến mất: “Jenny, Cha muốn chị xuống lầu ny bây giờ. Văn kiện đã chuẩn bị xong.”

Sự sợ hãi gần như không thể kiểm soát được quét qua Jenny, thít lấy bụng dạ nàng và rút hết màu sắc khỏi khuôn mặt nàng. Bà dì Elinor vẫn nắm chặt tay Jenny, và rõ ràng là đang cố gắng làm nàng sao lãng khỏi những gì chờ đợi nàng phía trước, bà nhẹ nhàng kéo Jennifer ra cửa, trong khi nói chuyện về hoàn cảnh đang đợi nàng bên dưới lầu.

“Cháu sẽ không thể tin vào mắt mình khi nhìn thấy sảnh đường đông đến thế nào đâu,” bà nói liên thoảng trong niềm tin ngây thơ rằng một đám đông có thể làm giảm nỗi sợ hãi phải đối mặt với người chồng tương lai của Jenny. “Cha cháu có một trăm người vũ khí sẵn sàng đứng một bên sảnh, và ông ta –” và tiếng khe hít vào mang nghĩa khó tin trong giọng nói của bà khiến nàng hiểu rõ “ông ta” là Sói Đen – “có ít nhất cũng từng đó hiệp sĩ riêng đứng đối diện với người của cháu, quan sát họ.”

Jenny cứng đờ bước xuống sảnh đường dài, mỗi bước chân dường như là bước cuối cùng của đời nàng. “Cứ như là,” nàng căng thẳng nói, “dàn trận đánh nhau, chứ không phải kết hôn vậy.”

“À, ừ, nhưng mà không phải thế. Không hoàn toàn. Có nhiều quý tộc hơn là hiệp sĩ ở dưới đó. Vua James chắc hẳn đã cử một nửa triều đình của ngài tới đây chứng kiến hôn lễ, và các lãnh chúa lân cận cũng tới nữa.”

Jenny lại bước thêm một bước cứng ngắc nữa dọc con đường dài và tối. “Cháu có thấy họ tới sáng nay.”

“Phải, và, Vua Henry chắc hẳn muốn biến đây thành một dịp đặc biệt để ăn mừng, vì cũng có mọi hạng quý tộc ở đây, và một số người còn mang cả phu nhân theo. Thật là kì diệu khi được chứng kiến – người Scot và người Anh trong những bộ quần áo nhung và sa tanh tập trung cùng một chỗ...”

Jenny rẽ và bắt đầu những bước ngắn, dốc xuống những bậc thang rộng bằng đá tới sảnh đường. “Ở đó yên lặng quá –” nàng run run nói, tai nàng động lên nghe ngóng âm thanh bị chìm xuống của những giọng nói

đàn ông trong sự vui vẻ miễn cưỡng, một vài tiếng ho, tiếng cười lo lắng của một người phụ nữ... và không còn gì khác. “Bọn họ đang làm gì nhỉ?”

“Tại sao, họ hoặc là đang trao đổi những cái nhìn lạnh lùng,” Bà dì Elinor vui vẻ trả lời, “hoặc là đang giả vờ như nửa phòng kia không hề tồn tại.”

Jenny đi đến chỗ rẽ cuối cùng gần cuối cầu thang. Dừng lại để tự làm mình bình tĩnh, nàng cắn đôi môi đang run rẩy, rồi với một cái hắt đầu về thách thức, nàng nâng cằm cao lên và đi về phía trước.

Một sự cảm lạnh đáng ngại từ từ quét qua đại sảnh khi Jennifer đi vào, và quang cảnh chào đón nàng cũng đáng ngại như sự im lặng đó. Những ngọn đuốc cháy rực trên cây cẩm dọc các bức tường đá, phản chiếu ánh sáng của chúng lên những khăn giả đang nhìn chăm chăm, hằn học vào nàng. Những người lính trang bị vũ khí đứng cứng ngắc và thẳng đơ dưới những ngọn đuốc; các vị phu nhân và quý tộc đứng cạnh nhau – người Anh ở một bên đại sảnh và người Scot ở phía bên kia – đứng y như Bà dì Elinor đã nói.

Nhưng không phải những vị khách khiến đầu gối Jenny bắt đầu run rẩy không thể kiềm chế được, mà chính là dáng người cao, mạnh mẽ đứng ở trung tâm của sảnh đường, đang nhìn nàng bằng đôi mắt kiên quyết, toé lửa. Như một bóng ma ghê gớm, chàng hiện ra trước mắt nàng trong bộ quần áo bằng lông chồn màu rượu vang, sự giận dữ chàng phát ra mãnh liệt đến nỗi chính những người đồng bào của chàng cũng phải đứng cách chàng khá xa.

Cha của Jennifer tiến lên phía trước cầm lấy tay nàng, mỗi bên ông ta có một lính gác, nhưng Sói vẫn đứng một mình. Chàng công khai không thêm phòng ngự trước sức mạnh và sự khinh thường của kẻ thù của chàng. Cha nàng nắm lấy tay nàng trong tay mình khi ông dẫn nàng về phía trước, và đi qua khoảng trống rộng rãi giữa đại sảnh phân chia người Scot và người Anh, khoảng trống càng nơi rộng hơn nữa lúc họ đi qua. Bên phải nàng là người Scot, những khuôn mặt kiêu hãnh, nghiêm nghị của họ hướng về phía nàng với sự giận dữ và cảm thông; bên trái nàng là những người Anh ngạo mạn, nhìn chăm chăm vào nàng với sự ác ý lạnh lùng. Và thẳng phía trước, chắn ngang đường đi của nàng, là vóc dáng hung dữ của chồng tương lai của nàng, áo choàng hắt qua đôi vai rộng của chàng, hai chân hơi dạng ra, cánh tay khoanh trên ngực, quan sát nàng như thể nàng là một sinh vật ghê tởm nào đó đang bò trên sàn nhà.

Không thể chịu đựng được tia nhìn của chàng, Jenny tập trung ánh mắt vào một điểm ở trên vai bên trái của chàng, và tự hỏi chàng có định đứng sang một bên cho họ đi qua hay không. Trái tim nàng đập thình thịch như có một cái máy bắn đá trong lồng ngực, nàng nắm chặt cánh tay cha, nhưng con quỷ vẫn không hề nhúc nhích, cố tình ép Jenny và cha nàng phải đi vòng qua chàng. Jenny kinh hoàng nhận thấy, đó chỉ là hành động khinh thường và lảng nhệch đầu tiên trong những việc mà chàng sẽ làm một cách công khai và cả riêng tư suốt phần đời còn lại của nàng.

Thật may là nàng chỉ có rất ít thời gian để suy nghĩ về việc đó, vì một nỗi kinh hoàng khác đang chờ ný trước mặt nàng – thỏa thuận hôn nhân của họ, đang trải rộng trên mặt bàn. Hai người đàn ông đứng hai bên nó, một trong hai là sứ thần của Vua James, người còn lại là sứ thần của Vua Henry, cả hai người đều ở đây để chứng kiến tiến trình hôn lễ.

Tại bàn, cha Jennifer dừng lại và thả tay ra khỏi bàn tay ướt đầm của nàng. “Tên Xâm lược,” ông nói to và rõ ràng, “đã kí rồi.”

Sự thù địch trong căn phòng dường như đã lên đến một giới hạn đáng sợ rõ ràng khi ông nói ra từ đó, vỡ vụn trong không khí như hàng triệu con dao được phóng qua lại giữa người Scot và người Anh trong sảnh đường. Trong trạng thái đông cứng, cảm lạnh, Jenny đắm đắm nhìn vào cuộn giấy da dài chứa tất cả những từ ngữ liệt kê của hồi môn của nàng và trói chặt nàng vào cuộc đời mãi mãi làm vợ và vật sở hữu của người đàn ông nàng căm ghét, và cũng căm ghét nàng. Ở cuối cuộn giấy da, công tước Claymore đã ngịch ngoạc kí bằng một bàn tay thô bạo của chàng – chữ kí của người bắt giữ nàng, và giờ đây là người cầm tù nàng.

Trên cái bàn cạnh cuộn giấy da là một cây viết lông ngỗng và một lọ mực, và mặc dù Jenny ép mình chạm vào cây viết lông ngỗng, những ngón tay run rẩy của nàng từ chối thực hiện. Sứ thần của Vua James tiến về phía trước, và Jenny nhìn lên ông ta bất lực, đau khổ giận dữ. “Tiểu thư,” ông ta nói với sự cảm thông trịnh trọng và rõ ràng là có ý định chỉ cho người Anh trong sảnh đường thấy rằng Tiểu thư Jennifer tôn sùng Vua James, “đức vua tôn kính của chúng ta, Vua James của Scotland, gửi đến tiểu thư lời chào trân

trọng, và ngài còn nói rằng toàn nước Scotland ghi công tiểu thư vì sự hi sinh của cô thay cho quê hương thân yêu của chúng ta. Tiểu thư là niềm tự hào cho lãnh địa Merrick vĩ đại và cho cả đất nước Scotland.”

Jenny mơ màng tự hỏi, liệu có chút nhấn mạnh trong từ “hi sinh” hay không, nhưng sứ thần đã cầm cây viết lên và đưa đến trước mặt nàng.

Như thể từ một nơi nào đó rất xa, nàng thấy bàn tay mình chậm chậm đưa ra đón lấy nó, và rồi nàng kí vào văn kiện đáng ghê tởm ấy, nhưng khi nàng đứng thẳng lại, nàng không thể rời mắt khỏi nó. Sững sờ, nàng nhìn chăm chăm vào tên mình, được viết bằng kiểu chữ bác học mà Mẹ bề trên Ambrose đã bắt nàng luyện tập đến thành thục. Tu viện! Đột nhiên, nàng không thể, không muốn, tin rằng Chúa Trời thực sự để chuyện này xảy ra với nàng. Chắc chắn, trong suốt những năm dài của nàng tại tu viện Belkirk, Chúa Trời đã phải chú ý đến lòng mộ đạo và sự phục tùng và cống hiến của nàng chứ... à, ít nhất là nỗ lực phục tùng, ngoan đạo và cống hiến của nàng. “Lạy Chúa...” nàng nhắc đi nhắc lại không ngừng. “Đừng để điều này xảy ra cho con.”

“Thưa quý ông và quý bà –” giọng nói to của Stefan Westmoreland vang khắp sảnh đường, dội lại trên những bức tường đá. “Xin hãy nâng ly mừng Công tước Claymore và cô dâu mới của ngài!”

Cô dâu mới...những từ ngữ dội lại quay cuồng trong đầu óc Jenny, làm nàng choáng váng vì nghĩ lại những tuần đã qua. Nàng nhìn quanh trong hoảng hốt, không biết chắc ảo tưởng của nàng sẽ kéo dài vài giây hay là vài phút, rồi nàng lại bắt đầu cầu nguyện:

“Xin Người, đừng để điều này xảy ra cho con...” nàng kêu trong tim một lần cuối cùng, nhưng đã quá trễ. Đôi mắt mở to của nàng gắn chặt vào cánh cửa gỗ sồi to lớn đang mở ra để chờ đón vị cha xứ mà mọi người đang mong đợi.

“Đức cha Benedict,” cha nàng lớn tiếng tuyên bố khi ông đứng ở cửa.

Jenny ngừng thở.

“Đã báo với chúng ta rằng cha không khỏe.”

Trái tim nàng lại đập trở lại.

“Và đám cưới không thể cử hành cho đến ngày mai.”

“Cảm ơn Chúa!”

Jenny cố gắng lùi lại, rời xa khỏi chiếc bàn, nhưng căn phòng đột ngột quay cuồng, và nàng không thể cử động được. Nàng sắp xỉu, nàng nhận ra với cơn hoảng loạn. Và người gần bên nàng nhất lại là Royce Westmoreland.

Bỗng nhiên Bà dì Elinor kêu lên hoảng hốt khi bà nhận thấy tình cảnh của Jenny, và bà chạy nhanh tới trước, thô lỗ xô đẩy những người đàn ông bằng khuỷu tay bà. Một giây sau, Jenny thấy mình nằm trong một cái ôm chặt, làn da chạm vào nàng, một giọng nói thân thương vang lên bên tai nàng. “Nào, nào, cháu yêu, thở sâu đi, và cháu sẽ ổn nọ thôi,” giọng nói ngân n糯 nhỏ. “Bà Elinor của cháu ở nọ đây rồi, và ta sẽ mang cháu lên lầu.”

Thế giới vẫn nghiêng ngả điên cuồng, đột nhiên thẳng trở lại. Niềm vui và sự khuây khoả tràn qua Jenny khi cha nàng nói với những người trong sảnh đường:

“Chỉ là trì hoãn một ngày thôi mà,” ông nói oang oang, lưng quay về phía người Anh. “Đức cha Benedict bị đau đầu một chút, và ông ấy hứa sẽ rời phòng bệnh mà tới đây hoàn tất lễ cưới nọ sáng mai, bất kể ông còn ốm đến đâu.”

Jenny quay đi để rời đại sảnh cùng với bà dì, nhưng nàng liếc trộm về phía “vị hôn phu” để nhìn phản ứng của chàng trước sự trì hoãn này. Nhưng Sói Đen dường như không biết có nàng đang ở đó. Ánh mắt của chàng chỉ tập trung vào cha nàng, và mặc dù biểu hiện của chàng khó dò như một con nhân sư, vẫn có cái nhìn lạnh lùng, đánh giá trong mắt chàng. Bên ngoài, cơn bão đã đe dọa suốt ngày đột ngột bùng lên điên cuồng, và một tia sét xé toạc bầu trời, theo sau là một tiếng sấm chấn động, khủng khiếp.

“Tuy nhiên,” cha nàng nói tiếp, quay lại nói với toàn thể sảnh đường mà không thực sự nhìn đến những người Anh phía bên phải ông, “bữa tiệc vẫn diễn ra như kế hoạch tối nay. Vì theo chỗ ta biết từ phía sứ thần của Vua Henry thì phần lớn các vị muốn trở về Anh nọ sáng mai; tuy nhiên, ta e là các vị sẽ phải ở lại thêm một ngày, vì những con đường của chúng ta không thích hợp để người Anh đi lại trong những ngày trời bão.”

Những giọng nói xì xào vang lên cả hai phía trong căn phòng. Phớt lờ những cái nhìn ném về phía nàng, Jenny bước đi cùng với bà của nàng qua đại sảnh đông đúc, thẳng tiến đến cầu thang dẫn lên tầng trên tới phòng ngủ của nàng. Tối sự lạnh mạnh và niềm khuây khoả. Tối sự ân xá.

Khi cánh cửa gỗ sồi nặng nề của phòng ngủ đóng lại phía sau nàng, Jenny ôm chầm lấy Bà dì Elinor và khóc lóc với sự nhẹ lòng không cần xấu hổ.

“Nào, nào, con mèo nhỏ,” dì của mẹ nàng nói, vỗ nhẹ vào lưng nàng bằng bàn tay nhỏ bé, và nói bằng giọng hồ hởi, rồi rạc, kiên quyết quá giống với nàng, “Ta nghĩ rằng chắc chắn khi ta không xuất hiện hôm qua hoặc là hôm kia, cháu đã từ bỏ và nghĩ ta không đến với cháu, phải không nào?”

Nuốt trôi những giọt nước mắt, Jenny dựa nhẹ vào vòng tay trù mến của bà và ngượng ngịu gật đầu. Kể từ khi cha nàng gợi ý đưa Bà dì Elinor theo nàng tới nước Anh, Jenny đã chỉ tập trung vào điều đó như là niềm vui duy nhất của nàng trong hoàn cảnh u ám, đáng sợ.

Khum tay đỡ lấy khuôn mặt đầm nước mắt của Jenny trong lòng bàn tay bà, Bà dì Elinor nói tiếp với sự quyết tâm rõ ràng. “Nhưng giờ ta đã ở đây rồi, và ta đã nói chuyện với cha cháu sáng nay. Ta ở đây và ta sẽ ở cùng cháu mỗi ngày từ nay về sau. Thế chẳng phải rất tuyệt sao? Chúng ta sẽ có khoảng thời gian vui vẻ bên nhau. Thậm chí cả khi cháu phải kết hôn với người đàn ông Anh kia và ở bên cạnh ông ta, cái đồ quỷ đó, nhưng chúng ta sẽ cùng quên sạch về ông ta và vẫn sống như trước, trước khi cha cháu trục xuất ta tới căn nhà thừa kế ở Glencarin. Không phải ta đổ lỗi cho ông ấy, ta vẫn nói như thế, nhưng giờ đây ta sợ hơn lúc nào hết, bởi vì ta đã bị tách biệt quá lâu khỏi những người thân yêu mà ta có thể nói chuyện cùng.”

Jenny nhìn vào bà, hơi chóng mặt vì bài diễn văn dài, không nghỉ của bà dì. Mím cười, nàng vòng cánh tay ôm chặt người phụ nữ bé nhỏ vào lòng.

Ngồi bên chiếc bàn dài trên bục, thờ ơ với tiếng huyền não của ba trăm người đang ăn và uống quanh và phía dưới nàng. Jenny nhìn đăm đăm bất động về phía bên kia sảnh. Bên cạnh nàng, khuỷu tay gần như chạm vào nhau, là người đàn ông mà nàng đã cùng kí kết thoả thuận hôn nhân và thoả thuận đó sẽ trói buộc nàng không thể thoát ra được cũng như ý nghĩa của một lễ cưới chính thức sẽ được tổ chức vào ngày mai vậy. Trong vòng hai giờ đồng hồ nàng bị ép phải ngồi cạnh chàng, nàng cảm nhận được ba lần ánh nhìn lạnh như băng của chàng. Như thể chàng không thể chịu nổi việc nhìn thấy nàng và chỉ chờ để nàng bị kẹp chặt trong nanh vuốt của chàng để chàng có thể bắt đầu khiến cuộc sống của nàng giống như địa ngục.

Nàng ít nghĩ tới một tương lai với những cuộc tấn công bằng miệng lưỡi và những trận đòn, vì ngay cả những người đàn ông Scotland cũng ít khi đánh vợ nếu anh ta cảm thấy cô vợ cần kỉ luật hay là khuyến khích. Biết điều đó, và biết đến cả tâm tính và tiếng tăm của người đàn ông giận dữ, lạnh lùng bên cạnh nàng, Jenny chắc chắn rằng cuộc đời nàng rồi sẽ đầy khổ đau. Sợi dây thòng lọng thít quanh cổ nàng gần như làm nghẹt thở suốt cả ngày giờ đã thít chặt lại, và nàng cố gắng một cách can đảm nghĩ về cái gì đó để trông mong trong cuộc đời nàng sẽ bị ép buộc phải sống. Bà dì Elinor sẽ ở cùng nàng, nàng tự nhắc nhở mình. Và một ngày nào đó, một ngày gần đây thôi, nàng nghĩ đến những hiểu biết của mình về bản chất đầy ham muốn của chồng – nàng sẽ có những đứa con để yêu thương và chăm sóc. Những đứa con. Nàng nhắm mắt lại thật nhanh và thở dài đau đớn, cảm thấy dây thòng lọng từ từ nới lỏng ra. Một đứa con để ôm ấp và nâng niu đúng là điều gì đó để trông đợi. Nàng sẽ bám vào ý nghĩ đó, nàng nghĩ.

Royce với tay lấy cốc rượu của chàng và nàng liếc trộm sang chàng từ góc mắt của nàng. Nàng bức bối nhận thấy, chàng đang chăm chú quan sát một người diễn xiếc đang giữ thăng bằng bằng tay trên một cái giường cắm đầy gươm sắc nhọn, vảy của cô buộc chặt nơi đầu gối để ngăn chúng rơi qua đầu – một việc làm cần thiết cho phép đôi chân thon thả, đi tất của cô lộ ra từ đầu gối đến mắt cá. Ở đầu kia của căn phòng, những tên hề mang mũ gắn hạt ở cuối, diễn trò trước chiếc bàn ăn dài chạy suốt sảnh đường. Những trò biểu diễn giải trí và bữa ăn tối xa xỉ là cách để cha nàng khoe khoang với những gã người Anh đáng ghét lòng tự hào và sự giàu có của lãnh địa Merrick.

Ghê tởm trước sự ngưỡng mộ công khai của Royce đối với người biểu diễn xiếc có đôi chân đẹp, Jenny lấy cốc rượu của nàng, giả vờ uống rượu còn hơn là phải đối mặt với những đôi mắt hân học, khinh bỉ của người Anh, bọn họ đã nhìn nàng chế giễu suốt cả buổi tối nay. Dựa trên vài điều mà nàng nghe được, nàng đã bị soi xét và đánh giá hoàn toàn thiếu tư cách. “Hãy nhìn tóc cô ta kia,” một người phụ nữ cười khẩy. “Tôi đã tưởng chỉ có loài ngựa mới có cái bờm màu đó.”

“Hãy nhìn gương mặt kiêu kì của cô ta,” một người đàn ông đã nói khi Jennifer đi qua ông ta với cái đầu ngẩng cao và lòng dạ quạu thất. “Royce sẽ không để thái độ kiêu ngạo đó tồn tại lâu đâu. Một khi ông ta đưa cô nàng về Claymore, ông ta sẽ đánh văng nó ra khỏi người cô ta.”

Quay đầu khỏi mấy tên hề, Jenny nhìn vào cha nàng, người đang ngồi bên tay trái nàng. Lòng tự hào dâng đầy trong nàng khi nàng quan sát khuôn mặt quý phái, để ria của ông. Ông có một khuôn mặt thật quý phái... sang trọng. Thực ra, bất cứ khi nào nàng ngắm ông ngồi giữa đại sảnh phán xét, lắng nghe những cuộc cãi vã thường nổ ra giữa những người của ông, nàng không thể ngừng nghĩ rằng ný của Chúa Trời chắc hẳn cũng trông giống như thế, ngồi trên ngai thiên thượng và đưa ra phán xét ỏi linh hồn đến trước mặt Người.

Tuy nhiên, đêm nay, cha nàng dường như có tâm trạng rất kì lạ, đặc biệt là trong hoàn cảnh kinh khủng này. Suốt cả buổi, trong khi nói chuyện và uống rượu với các lãnh chúa khác trong sảnh đường, ông dường như đang lo lắng và cáu kỉnh, tuy nhiên, vui vẻ một cách kì lạ. Hải lòng về điều gì đó. Cảm thấy ánh mắt của Jennifer trên mình, Lãnh chúa Merrick quay sang nàng, đôi mắt xanh cảm thông của ông nhìn khắp khuôn mặt xanh xao của nàng. Nghiêng sang nàng sát đến nỗi ria mép chạm vào má nàng, ông nói trong tai nàng, giọng nói nhỏ, không để ai nghe thấy. “Đừng làm mình bực bội, con gái,” ông nói. “Yên tâm,” ông nói thêm, “mọi chuyện rồi sẽ ổn cả.”

Câu nói đó buồn cười đến nỗi Jenny không biết nàng nên cười hay nên khóc. Nhìn thấy sự hoảng sợ trong đôi mắt xanh mở lớn của nàng, ông vươn tay ra và phủ lên bàn tay ảm ướt của nàng, lúc đó đang nắm chặt vào thành ghế như thể nàng tóm vào phao cứu sinh. Bàn tay to ấm áp của ông bao phủ làm yên lòng nàng, và Jenny đã có thể nở một nụ cười run run.

“Tin cha đi,” ông nói, “sáng mai mọi chuyện sẽ ổn cả.”

Tinh thần của Jenny lập tức trùng xuống. Sau sáng mai, tất cả sẽ là quá muộn. Sau sáng mai, nàng sẽ mãi mãi là vợ của người đàn ông đang ngồi cạnh nàng, đôi vai rộng của chàng khiến cho nàng thấy mình nhỏ bé và chẳng đáng kể gì. Nàng nhìn trộm thật nhanh và đầy lo lắng về phía vị hôn phu để chắc chắn một cách muộn màng rằng chàng không nghe thấy cuộc nói chuyện thì thầm của cha con nàng. Nhưng sự chú ý của chàng đang để ở chỗ khác. Khi không còn nhìn ngắm người biểu diễn xiếc, Royce nhìn thẳng ra phía trước.

Tò mò, Jenny kín đáo nhìn theo hướng ánh mắt chàng và nhìn thấy Arik, người vừa mới bước vào trong sảnh. Khi Jenny nhìn, tên khổng lồ tóc vàng, râu ria xồm xoàm khẽ gật đầu một lần, rồi thêm một lần nữa về phía Royce. Từ góc mắt nàng, Jenny nhìn thấy quai hàm Royce cứng lại, rồi chàng nghiêng đầu rất khẽ, trước khi bình tĩnh và cố ý hướng sự chú ý về phía người biểu diễn xiếc. Arik đợi một giây rồi lặng lẽ tiến về phía Stefan, anh chàng đang làm ra vẻ theo dõi người thổi sáo.

Jenny cảm thấy có một vài thông tin nào đấy vừa được lặng lẽ trao đổi giữa họ, và điều đó khiến nàng căng thẳng khó chịu, đặc biệt là khi những lời của cha nàng vẫn đang reo lên trong đầu óc nàng. Có cái gì đó đang diễn ra, nàng biết điều đó, mặc dù nàng không biết đó là gì. Một trò chơi thực sự chết người nào đó đang được tiến hành và nàng tự hỏi liệu tương lai của nàng có phụ thuộc theo cách nào đó vào kết quả của nó hay không.

Không thể chịu đựng thêm tiếng ồn và sự nghi kỵ, Jenny quyết định tìm kiếm sự an bình trong phòng ngủ của nàng để nàng có thể cứu vãn nốt chút hi vọng còn lại. “Thưa cha,” nàng nói nhanh, quay về phía ông, “con xin phép đi nghỉ bây giờ. Con muốn tìm sự an bình trong phòng ngủ của con.”

“Tất nhiên, con yêu,” ông nói ný lập tức. “Con có quá ít sự an bình trong đời sống ngắn ngủi của con, nhưng con chỉ cần có thể thôi, phải không?”

Jenny ngáp ngừng trong một giây, cảm thấy có hàm nghĩa trong những lời nói của ông, nhưng nàng không thể hiểu nên chỉ gật đầu, rồi nàng đứng dậy.

Giây phút mà nàng chuyển động, Royce liền quay đầu theo nàng, mặc dù nàng có thể thề rằng chàng không hề biết có nàng ở đó suốt cả đêm. “Đi à?” chàng hỏi, cái nhìn thô lỗ của chàng hướng đến ngực nàng. Jenny đông cứng trước cơn giận dữ không thể hiểu nổi trong mắt chàng khi cuối cùng chúng cũng nhằm vào nàng. “Ta có cần đi cùng cô tới phòng cô không?”

Với một sự cố gắng lớn, Jenny ra lệnh cho cơ thể mình cử động và đứng thẳng trên vị trí của mình, mang đến cho nàng niềm vui được nhìn xuống chàng. “Chắc chắn là không!” nàng nạt. “Bà tôi sẽ đi cùng tôi.”

“Thật là một bữa tối mệt mỏi!” Bà dì Elinor kêu lên ngy khi họ tới phòng ngủ của Jenny. “Tại sao, cái cách mà những tay người Anh đó nhìn vào cháu khiến cho ta muốn la lên đuổi bọn họ ra khỏi sảnh đường, mà ta thề là ta suýt làm thật đấy. Bá tước Hastings, người đàn ông đến từ triều đình của Henry, thì thăm với người đồng bào ngồi bên phải ông ta suốt bữa ăn, và hoàn toàn lơ ta đi, như thể còn hơn cả thô lỗ ấy chứ, mặc dù ta cũng chẳng thèm nói chuyện với ông ta. Và, ôi trời, ta không muốn thêm thất vào những nỗi khổ của cháu, nhưng ta hoàn toàn không thích chồng cháu một chút nào cả.”

Jenny đã quên mất thói quen của bà dì là mồm miệng như tép nhảy, cười một cách triu mến trước sự không bằng lòng của bà, nhưng đầu óc nàng thì lại để ở vấn đề khác: “Cha dường như có tâm trạng rất lạ tối nay.”

“Ta luôn cảm thấy anh ta như thế.”

“Như thế nào cơ ạ?”

“Có tâm trạng kì lạ.”

Jenny nén xuống một tiếng cười kích động, mệt mỏi và không muốn bàn luận thêm bất kì điều gì nữa. Nàng đứng lên, quay người để bà dì có thể giúp nàng cởi bỏ váy áo.

“Cha con định đưa ta trở lại Glencarin,” Bà dì Elinor nói.

Jenny quay đầu lại và nhìn chằm chằm vào bà dì của nàng. “Sao bà lại nói như thế?”

“Bởi vì anh ta đã làm thế rồi.”

Hoàn toàn bối rối, Jenny quay sang nắm chặt lấy đôi vai bà. “Bà Elinor, chính xác thì cha cháu đã nói gì?”

“Tối nay khi ta đến muộn hơn mong đợi,” bà đáp lại, đôi vai nhỏ trĩu xuống, “ta tưởng anh ta sẽ rất phật lòng, mà điều đó hoàn toàn không công bằng, bởi vì không phải lỗi tại ta khiến trời mưa to như thế ở miền tây. Cháu cũng biết thời tiết như thế nào vào mùa này trong năm –”

“Bà Elinor –” Jenny nói bằng giọng kiên quyết, cảnh cáo. “Cha cháu đã nói gì?”

“Ta rất xin lỗi, cháu gái. Đã quá lâu ta không có ai làm bầu bạn, giữ lại quá nhiều câu chuyện mà không có ai để nói cùng, cho nên bây giờ khi có – ai đó để nói chuyện, ý ta là – ta không thể dừng lại được. Có hai con bồ câu thường đậu trên cửa sổ phòng ngủ của ta ở Glencarin, và cả ba chúng ta nói đã nói chuyện, mặc dù tất nhiên, là chim bồ câu thì cũng chẳng có gì nhiều để nói –”

Trong thời điểm u ám nhất của cuộc đời này, vai của Jennifer vẫn rung lên vì cười, và nàng vòng cánh tay ôm chặt quanh người phụ nữ bé nhỏ này, trong khi sự vui vẻ bùng nổ trong ngực nàng và những giọt nước mắt vì sợ hãi và kiệt sức đọng đầy trong mắt nàng.

“Cô bé tội nghiệp,” Bà dì Elinor nói, vỗ nhẹ lưng Jennifer. “Cháu đang phải chịu sự căng thẳng như thế mà ta thì chẳng giúp được gì. Bây giờ,” bà dừng lại, suy nghĩ, “cha cháu bảo với ta trong bữa tối nay là ta rút cuộc không cần phải đi theo cháu, nhưng ta sẽ ở lại đây để thấy cháu làm lễ cưới nếu muốn.” Cánh tay bà rơi xuống khỏi người Jennifer và bà thất vọng sụp xuống giường, khuôn mặt già nua, ngọt ngào của bà đầy sự chống đối. “Ta sẽ làm bất cứ việc gì để không phải trở lại Glencarin. Ở đó quá cô đơn, cháu thấy đấy.”

Jenny gật đầu, đặt bàn tay nàng lên trên mái tóc bạc của bà dì và nhẹ nhàng vuốt những lọn tóc phát sáng, nhớ đến những năm đã qua khi bà còn điều khiển ngôi nhà rộng lớn của chính bà một cách nhịp nhàng, hiệu quả. Thật là bất công khi sự cô độc bị áp đặt trong nhiều năm tháng đã tạo nên một sự thay đổi lớn đến thế nơi người phụ nữ này. “Cháu sẽ đến gặp cha vào sáng ngày mai thuyết phục ông đổi ý,” nàng nói với sự kiên quyết mỗi mệ. Những cảm xúc của nàng đã bị vùi dập trong suốt một ngày dài, gắng sức, và sự kiệt lực đã bắt đầu quét qua nàng trong từng đợt sóng nặng nề, hết đợt này đến đợt khác. “Ngy khi ông hiểu ra

cháu cần bà đến thế nào,” nàng nói với một tiếng thở dài, bỗng nhiên thấy cần được nghỉ ngơi trên chiếc giường nhỏ của nàng, “chắc hẳn ông sẽ đổi ý.”

16. Judith Mcnaught - Chương 16

Chương 16

Gần như mỗi khoảng trống trên sàn, từ đại sảnh tới bếp, đều có các vị khách hoặc là những người hầu mệt mỏi đang nằm ngủ, họ nằm trên bất kì thứ gì mà họ có được, hoặc có thể tìm được để lót trên sàn đá cứng. Âm thanh những tiếng ngáy đều đều lẫn vào nhau trong khắp toà lâu đài, lên bổng xuống trầm như những cơn sóng lớn xôn, âm ỉ.

Không quen với những âm thanh kì lạ xuyên qua màn đêm đen đặc, không ánh trăng, Jenny trở mình trong giấc ngủ, rồi nàng quay đầu trên gối và mở mắt, rùng mình tỉnh cơn mơ bởi một âm thanh lạ hoặc là chuyển động gì đó trong phòng.

Tim nàng đập dồn dập trong cơn sợ hãi mơ hồ, nàng chớp mắt, cố làm giảm nhịp thở gấp gáp và nhìn xuyên qua bóng đêm đen như mực trong phòng ngủ của nàng. Trên tấm nệm rơm nhỏ cạnh giường của Jenny, bà dì vừa quay người. Bà dì Elinor, Jenny thở phào nhận ra – chắc là cử động của Bà dì Elinor đã đánh thức nàng dậy. Người phụ nữ tội nghiệp thường bị đau khớp đến nỗi bà thấy ngủ trên tấm nệm cứng thoải mái hơn trên giường, và ngay cả thế thì bà vẫn phải quay người và ngo nguẩy cho dễ chịu hơn. Nhịp mạch của Jenny trở lại bình thường, nàng xoay người, rùng mình vì một cơn gió lạnh bất ngờ ủa tới... Một tiếng thét chưa kịp thoát ra khỏi lồng ngực nàng thì một bàn tay to lớn đã chặn ngang miệng nàng, nén chặt nó lại. Trong khi Jenny nhìn chăm chăm hoảng sợ đến cứng người lại vào khuôn mặt đen tối chỉ cách mặt nàng vài phân, Royce Westmoreland thì thầm, “Nếu cô kêu lên, tôi sẽ đánh cô bất tỉnh ngay.” Chàng dừng lại, chờ cho Jenny tỉnh táo lại. “Cô có hiểu không?” chàng nạt.

Jenny ngập ngừng, nuốt khan, rồi gật đầu dè dặt.

“Trong trường hợp đó,” chàng bắt đầu nói, nói lỏng dần bàn tay ra. Ngay khi chàng làm thế, Jennifer cắn ngáp răng mình vào phần thịt trên lòng bàn tay chàng và lao mình về phía bên trái, cố gắng vươn tới cửa sổ và hét gọi lính gác bên dưới tường thành. Chàng tóm được nàng trước khi nàng bước ra được khỏi giường và kéo nàng trở lại, bàn tay bị thương của chàng bịt chặt lấy mũi và miệng nàng đến nỗi nàng không thở được. “Lần thứ hai cô làm tôi chảy máu rồi đấy,” chàng rít qua kẽ răng, đôi mắt chàng phừng phừng giận dữ. “Và sẽ là lần cuối cùng”

Hắn ta sẽ xiết cổ mình đến chết! Jenny điên cuồng nghĩ. Nàng cuống cuồng lắc đầu, đôi mắt mở to, ngực nàng bồng rắt, đòi không khí.

“Thế tốt hơn rồi đấy,” chàng khề khàng chế nhạo. “Sẽ tốt hơn cho cô nếu học cách sợ tôi. Bây giờ nghe rõ đây, Nữ bá tước,” chàng nói tiếp, lơ đi những cơn run rẩy sợ hãi của nàng. “Bằng cách này hay cách khác, tôi cũng sẽ đưa cô xuống qua đường cửa sổ ở đằng kia. Nếu cô còn gây cho tôi thêm một rắc rối nào, thì cô sẽ bị bất tỉnh khi tôi làm việc đó. Mà như thế thì ít có khả năng cô còn sống để mà xuống đến mặt đất, vì cô không thể bám vào đâu được.”

Chàng nói lỏng bàn tay chỉ vừa đủ để nàng hít một chút không khí vào phổi, nhưng kể cả khi nàng đã thở được một chút, Jenny vẫn không thể ngừng run. “Cửa sổ!” nàng lăm lăm trong bàn tay bịt chặt của chàng. “Ông điên à? Từ đây đến cái hào phải hơn hai mươi lăm mét.”

Lờ nàng đi, chàng đưa ra con bài cuối cùng của mình, một sự đe dọa đủ để đè bẹp mọi sự chống đối của nàng. “Arik đang giữ em gái cô, và sẽ không thả cho đến khi tôi ra hiệu. Nếu cô làm bất cứ việc gì ngăn không cho tôi ra hiệu cho anh ta, tôi cũng chẳng biết anh ta sẽ làm gì với cô ấy.”

Một chút xú ý thức chống trả còn lại trong Jenny tan biến. Mọi chuyện giống như trong một cơn ác mộng, cố gắng trốn tránh cũng không được gì cả. Dù thế nào thì ngày mai nàng cũng vẫn phải cưới con quỷ này làm chồng, vậy thì có gì khác biệt khi thêm một đêm nữa vào những năm dài đau khổ và bối rối.

“Bỏ tay ông ra đi,” nàng kiệt sức nói. “Tôi sẽ không kêu. Ông có thể tin –”

Từ cuối cùng nàng định nói là một sai lầm; nàng biết điều đó ngay khi nó thoát ra khỏi môi nàng và nàng nhìn thấy khuôn mặt chàng cứng lại với sự khinh bỉ tột cùng. “Đứng dậy!” chàng quát, kéo nàng ra khỏi giường. Quơ tay trong bóng tối, chàng chụp lấy bộ váy cưới bằng nhung đang nằm vắt ngang cái hòm dưới chân giường của nàng rồi dúi vào cánh tay nàng. Ôm chặt bộ váy vào ngực, Jenny khàn khàn nói, “Ông quay lưng lại.”

“Có cần tôi đưa cho cô một con dao để dùng luôn không?” chàng lạnh lùng hỏi, và trước khi nàng có thể đáp trả, chàng quát lên, “Mặc vào ngay!”

Khi nàng đã mặc xong váy, đi dép, và khoác chiếc áo choàng xanh thẫm vào người, chàng kéo nàng về phía chàng, và trước khi nàng kịp nhận ra chàng định làm gì, chàng đã quấn một miếng vải đen quanh miệng nàng, bịt miệng nàng lại. Khi xong việc, chàng xoay người nàng và ấn về phía cửa sổ.

Jenny hoảng sợ nhìn xuống bức tường dài trơn trượt dẫn thẳng xuống con hào tối sâu hoắm. Giống như là nhìn xuống cái chết của chính nàng vậy. Nàng lắc đầu lia lịa, nhưng Royce đã đẩy nàng tới trước, tóm lấy một sợi dây thừng đang đu đưa ngoài cửa sổ và buộc chặt quanh eo nàng.

“Lấy tay bám chặt vào sợi dây thừng,” chàng lạnh lùng ra lệnh khi buộc đầu kia của sợi dây thừng quanh cổ tay chàng, “và dùng chân đẩy người ra khỏi bức tường.” Không do dự chàng nhắc bổng nàng lên đặt trên ngưỡng cửa sổ.

Nhìn thấy sự sợ hãi trong đôi mắt to của nàng khi nàng vô thức nắm chặt lấy hai bên khung cửa, Royce nói cộc lốc, “Đừng nhìn xuống. Sợi dây thừng rất chắc, và tôi đã từng treo những vật còn nặng hơn cô nhiều.”

Một tiếng kêu thoát ra khỏi cổ họng Jenny khi hai bàn tay chàng kẹp lấy eo nàng, tàn nhẫn đẩy nàng về phía trước. “Tóm lấy sợi dây,” chàng quát, và Jenny tuân lệnh ngay khi chàng nhắc nàng lên khỏi khung cửa, giữ nàng đứng đưa trong một giây kinh hoàng phía trên dòng nước âm u bên dưới.

“Đẩy thân mình khỏi bức tường bằng chân của cô,” chàng ra lệnh một cách đanh gọn. Jennifer đã hoàn toàn ở ngoài cửa sổ, lắc lư và nghiêng ngả một cách bất lực như chiếc lá trong gió, điên cuồng mò mẫm bức tường bằng chân của nàng và cuối cùng cũng có thể dừng đứng đưa. Đạp chân vào bức tường đá thô ráp, chỉ có đầu và cổ là cao hơn khung cửa sổ mở rộng, nàng nhìn chằm chằm vào chàng, hơi thở nàng trở nên hỗn hển, gấp gáp.

Và trong những giây phút kinh hoàng – ít mong muốn nhất đó, bị treo lửng lơ cách con hào hơn hai mươi lăm mét, chỉ có một đôi tay khỏe mạnh và sợi dây thừng để giữ cho nàng khỏi lao vào cái chết, Jenny đã được chứng kiến một sự kiện hi hữu. Khuôn mặt Sói Đen hoàn toàn trắng bệch đi vì kinh ngạc khi Bà đi Elinor ngồi dậy bên cạnh giường của Jenny như một bóng ma thành linh xuất hiện trong bộ đồ ngủ màu trắng và hỏi một cách hống hách. “Anh nghĩ là mình đang làm gì vậy?”

Đầu Royce hướng về phía bà, khuôn mặt chàng gần như hoài nghi một cách hài hước khi chàng nhận ra tình thế tiến thoái lưỡng nan của mình, vì chàng không thể với tay lấy con dao để đe dọa bà, cũng không thể chạy ngang qua căn phòng để khiến bà im lặng.

Nếu ở vào một hoàn cảnh khác, Jenny sẽ rất sung sướng được thấy chàng hoàn toàn thất bại như vậy, nhưng giờ đây, khi mà chàng đang nắm trong tay sự sống của nàng theo nghĩa đen, thì nàng không thể. Hình ảnh cuối cùng nàng nhìn thấy là khuôn mặt chàng chằm chằm nhìn vào Bà đi Elinor, và rồi sợi dây thừng bắt đầu trượt dần và nàng được hạ xuống giắt cục dọc bức tường dài vô hạn. Nàng vừa đứng đưa vừa cầu nguyện và tự hỏi điều gì đang xảy ra trong căn phòng ngủ của nàng và tại sao Bà đi Elinor lại tự lộ mặt như thế, chứ chưa nói đến chuyện lộ mặt vào đúng lúc đó.

Royce cũng tự hỏi cùng một điều như vậy khi chàng nhìn xuyên qua bóng tối vào người đàn bà lớn tuổi này. Bà ta, chắc hẳn phải có lí do không thể hiểu được nào đẩy cửa riêng bà, đã cố tình chờ cho đến thời điểm chàng không thể làm gì để hiện thân. Chàng liếc nhìn về phía sợi dây thừng vẫn quấn quanh cổ tay, tự động kiểm tra độ căng, rồi cuối cùng cũng trả lời câu hỏi của bà. “Tôi đang bắt cóc cháu gái bà đấy.”

“Đúng như ta nghĩ.”

Royce chăm chú quan sát bà gần hơn, lúng túng không biết bà dì của Jennifer là một người quá ngây thơ hay là một kẻ quỷ quyệt. “Bà định làm gì về chuyện đó?”

“Ta có thể mở cánh cửa đằng sau này và gọi giúp đỡ,” bà nói, “nhưng vì anh đã bắt giữ Brenna, nên có lẽ ta không nên làm thế.”

“Không,” Royce do dự đồng ý. “Có lẽ không nên.”

Trong một giây dài như vô tận ánh mắt họ khoá vào nhau để đánh giá đối phương, rồi bà nói, “Tất nhiên, anh cũng có thể nói dối, mà ta không biết được.”

“Có thể,” Royce lại đồng ý một cách cảnh giác.

“Nhưng, anh cũng có thể không. Anh làm thế nào trèo lên tường được?”

“Bà nghĩ tôi đã làm thế nào?” Royce đáp lại, liếc qua sợi dây thừng và trì hoãn thêm thời gian. Đôi vai chàng căng lên, phần thân dưới dựa vào tường, chàng vẫn tiếp tục từ từ thả sợi dây thừng ra, từng vòng một.

“Có lẽ một trong số những người của anh đã trèo lên đây trong lúc mọi người ăn tối, giả vờ như hấn cần dùng nhà vệ sinh, vì có một đám đông bên ngoài căn phòng dưới sảnh. Rồi hấn lên vào đây, buộc sợi dây thừng vào cái hòm ngay dưới cửa sổ, và ném đầu dây kia qua cửa.”

Royce xác nhận những phán đoán hoàn toàn chính xác của bà với một cái cúi đầu nhẹ, chế giễu. Những lời tiếp theo của bà khiến chàng giật mình thêm một lần nữa – lần này là cảnh giác. “Suy nghĩ sâu xa hơn, ta không nghĩ anh thực sự bắt được Brenna.”

Royce đã cố tình lừa cho Jenny nghĩ rằng chàng bắt được Brenna, giờ đây chàng thấy cần phải làm bà già này im miệng ngay lập tức. “Điều gì khiến bà nghĩ tôi không làm thế?” chàng hỏi, trì hoãn thêm một chút thời gian quý báu trong khi vẫn thả tiếp sợi dây thừng.

“Thứ nhất, cháu trai ta đã cho lính canh gác chỗ chân cầu thang ngay khi ta đi lên đây tối nay – chắc chắn là để ngăn chặn những việc như thế này. Và như thế, để bắt được Brenna, anh sẽ phải đột nhập lên đây thêm một lần nữa, mà việc đó thật phiền hà không cần thiết vì anh chỉ cần tới Brenna để chắc chắn Jenny phải theo anh một cách yên lặng.”

Câu trả lời đó quá súc tích và chính xác đến nỗi Royce phải thay đổi cách nhìn đối với người phụ nữ này. “Mặt khác,” chàng nhả nhả nói một cách bình tĩnh, quan sát bà thật chăm chú, cố gắng ước lượng khoảng cách của Jenny tới con hào, “bà không biết chắc liệu tôi có phải là một người quá cẩn trọng hay không.”

“Điều đó cũng khá đúng,” bà đồng ý.

Royce thở dài một tiếng nhẹ lòng rồi lại trở nên cảnh giác khi bà ta nói thêm, “Nhưng ta không tin anh có Brenna. Bởi vậy, ta sẽ thoả thuận với anh một chút.”

Lông mày chàng nhíu lại. “Loại thoả thuận nào?”

“Để đổi lại việc bây giờ ta không kêu bọn lính vào, anh phải đưa ta xuống khỏi cửa sổ đó và mang ta theo cùng đêm nay.”

Nếu bà ta có mời chàng ngủ cùng, Royce cũng sẽ không bị choáng váng đến thế. Với một nỗ lực bình tĩnh lại, chàng đánh giá cơ thể gầy gò, mỏng manh của bà và những nguy cơ khi phải mang bà theo cùng chàng trên sợi dây thừng. “Điều đó là không thể được,” chàng nạt.

“Trong trường hợp đó,” bà nói, quay đi và với tay ra cánh cửa, “anh không cho ta lựa chọn nào khác, chàng trai trẻ ạ –”

Muốn chửi thề vì sự bất lực hiện tại của chàng, Royce tiếp tục thả sợi dây thừng. “Tại sao bà muốn đi cùng chúng tôi?”

Giọng nói của bà mất đi vẻ tự tin độc đoán và đôi vai bà hơi trĩu xuống một chút. “Bởi vì cháu trai ta định đưa ta về nơi ở ẩn vào sáng mai, và ta thực sự không thể chịu đựng được ý nghĩ đó. Tuy nhiên,” bà nói thêm với một chút ít tình quái, “anh cũng sẽ có lợi nếu đưa ta đi cùng.”

“Tại sao?”

“Bởi vì,” Bà dì Elinor trả lời, “cháu gái ta, như anh hẳn đã biết rõ, là một cô gái cực kì khó bảo; tuy nhiên, nó sẽ làm theo lời ta.”

Một tia sáng thích thú nhỏ nhoi xẹt qua mắt Royce khi chàng cân nhắc đến con đường dài phía trước và yêu cầu phải đi thật nhanh. Một Jennifer “biết hợp tác” cũng có nghĩa là sự khác nhau giữa thành công và thất bại của kế hoạch này. Tuy nhiên, khi chàng nghĩ đến tính nổi loạn, khó bảo, và sự xảo trá của Jennifer, chàng thấy khó mà tin được rằng con quỷ cái tóc đỏ đỏ lại bằng lòng nghe theo bà của mình. Ngay cả bây giờ chàng vẫn nhìn thấy dấu răng của nàng trên lòng bàn tay rớm máu của mình. “Thú thật, tôi thấy khó mà tin được.”

Người phụ nữ ngẩng cái đầu đội mũ trắng của mình lên nhìn thẳng vào chàng. “Đó là kiểu của chúng ta, người Anh ạ. Đó là lí do tại sao cha nó yêu cầu ta đến đây và định đưa ta theo cùng khi nó ra đi cùng anh ngày mai.”

Royce tính toán lại những lợi ích khi đưa bà già theo cùng chàng so với những khó khăn bà sẽ gây ra do làm giảm tốc độ của họ. Chàng chỉ vừa mới quyết định không mang bà theo, thì những lời tiếp theo của bà làm chàng đổi ý. “Nếu anh để lại ta,” bà nói một cách đáng thương, “cháu trai ta chắc chắn sẽ giết ta vì đã để anh mang Jenny đi. Sự căm thù của nó dành cho anh vượt xa tình yêu nó dành cho ta – thậm chí là dành cho Jennifer tội nghiệp. Nó sẽ không bao giờ tin anh có thể bắt cả hai chúng ta im lặng. Nó sẽ nghĩ ta đã đặt sợi dây thừng ở đó cho anh.”

Thầm nguyện rửa mọi phụ nữ Scot bị đẩy ải mãi mãi nơi địa ngục, Royce do dự rồi gạt đầu một cách miễn cưỡng. “Mặc quần áo vào,” chàng nghiêng răng.

Sợi dây thừng nghiêng chặt vào hai bên sườn nàng, cánh tay và chân đau đớn vì những vết xước lớn trên da khi nàng trượt xuống bức tường đá, Jenny nuốt nước bọt và liếc nhìn xuống. Trong bóng tối thăm thẳm của con hào, nàng chỉ có thể phân biệt được hình dáng của hai người đàn ông đang đứng một cách kì quái trên mặt nước. Gần như ngạt thở vì phát hiện kì quái đó, nàng chớp chớp mắt và nhìn thấy đường viền của một cái bè bên dưới họ. Một lát sau, những bàn tay to lớn và thô ráp tóm lấy nàng trong không khí, kẹp hai bên eo nàng, thờ ơ chạm qua ngực nàng, khi Arik cởi cái dây thừng quanh người nàng, rồi hạ nàng xuống mảng bè làm vỏ báp bênh đó.

Với tay ra sau đầu, Jenny bắt đầu cởi miếng giẻ màu đen bịt miệng nàng, nhưng Arik kéo tay nàng xuống và buộc chặt đằng sau lưng nàng, rồi anh ta thô bạo đẩy nàng về phía người đàn ông còn lại đang đứng trên bè, người này tóm lấy nàng. Vẫn còn run rẩy vì cuộc thử thách vừa qua, Jenny nhìn chăm chăm vào khuôn mặt không có chút biểu hiện nào của Stefan Westmoreland, anh ta lạnh lùng quay đi và lại nhìn chăm chú vào cửa sổ tối mịt ở trên cao.

Jenny chuyển sang vị trí ngồi trên bè một cách vụng về, hạnh phúc vì một chút ít an toàn mà nó mang lại trong một thế giới hoàn toàn không còn ý nghĩa gì nữa với nàng.

Một vài phút sau sự im lặng của hai người đàn ông trên bè bị phá vỡ bởi một tiếng thì thầm nhỏ, thẳng thốt của Stefan Westmoreland. “Cái quái gì thế -!” anh thì thào, nhìn chăm chăm không tin được lên bức tường mà Jennifer vừa trượt xuống.

Nàng ngẩng đầu lên, theo hướng ánh mắt của họ, nửa hi vọng nhìn thấy Royce Westmoreland rơi xuống mặt nước một cách bất lực. Nhưng cái nàng nhìn thấy là hình dáng không lẫn đi đâu được của một người đàn ông với một thân thể vắt trên vai như một bao bột mì và buộc chặt vào người chàng nơi eo.

Kinh hoàng khiến cho Jenny đã đứng dậy được nửa chừng khi nàng nhận ra Bà dì Elinor tội nghiệp chính là người mà chàng mang theo, nhưng cái bè chòng chành và Arik nghiêng đầu sang phía nàng, cặp mắt sắc

lẹm cảnh cáo nàng đứng yên. Trong sự căng thẳng ngạt thở, Jenny chờ đợi, quan sát cái hình khối cồng kềnh di chuyển hết sức chậm chạp trên sợi dây thừng. Chỉ đến khi Arik và Stefan Westmoreland vươn tay ra và đỡ lấy đồng đội của họ, giúp chàng chạm xuống cái bè, thì Jenny mới thở lại được bình thường.

Royce vẫn đang loay hoay gỡ “tù nhân” ra khỏi chàng, khi cái bè bắt đầu di chuyển hết sức rón rén về phía bờ bên kia. Cùng một lúc, Jenny nhận ra hai vấn đề: Không như nàng, Bà dì Elinor không bị bịt miệng để tránh kêu lên, và cái bè đang được những người đàn ông đứng trong rừng bên bờ đối diện kéo vào bờ bằng mấy sợi dây thừng.

Hai ánh chớp loé trên bầu trời phát ra ánh sáng xanh và Jenny liếc qua vai nàng, cầu ột người lính gác trên tường thành quay lại và nhìn thấy cái bè được tia chớp giận dữ trên bầu trời chiếu sáng. Nhưng khi nghĩ lại, nàng quyết định một cách mệt mỏi, chẳng có lí do gì để cầu cho họ bị nhìn thấy cả, và cũng chẳng có lí do gì phải bịt miệng nàng. Bởi vì cách này hay cách khác, thì nàng cũng phải rời Merrick với Royce Westmoreland. Nàng thích ra đi theo cách này, nàng quyết định khi nỗi sợ đã lắng dịu, còn hơn là phải ra đi với tư cách là vợ của chàng.

17. Judith Mcnaught - Chương 17

Chương 17

Cơn bão gom góp sức lực trong hai ngày đã tràn qua với sức mạnh khủng khiếp, khiến cho bầu trời gần như màu đen trong suốt hai giờ sau giờ bình minh thông thường. Mưa trút xuống đầu họ và quật vào mặt họ, bẻ gãy những cây non làm hai, nhưng đoàn người vẫn kiên trì lao về phía trước, dựa vào sự bảo vệ của rừng cây bất kì khi nào có thể.

Với đôi vai gồng lên phía trước, Royce để mặc cho nước mưa tạt vào lưng chàng, bực bội vì cơ thể của chàng cũng tạo nên một chỗ trú ẩn an toàn trước cơn mưa cho người phụ nữ kiệt sức đang ngủ mê mệt trên ngực chàng. Cô ta mới là người phải chịu trách nhiệm cho tất cả những việc này.

Mặt trời hoàn toàn bị che khuất trong những đám mây đen kịt, khi họ không ngừng cưỡi ngựa qua hoàng hôn. Nếu không phải vì cơn mưa, họ đã có thể đến được đích trước cả tiếng đồng hồ. Chàng vỗ vào cái cổ bóng nhẫy của Zeus, hài lòng với đứa con của Thor, nó đã cõng cả hai người trên lưng mà không hề phải gồng sức. Cử động nhẹ nhàng của bàn tay đi găng của chàng dường như khuấy động giấc ngủ của Jennifer, và nàng dụi đầu sát hơn vào hơi ấm của cơ thể Royce. Trước đây không lâu, cử chỉ đó có thể khiến chàng muốn ôm nàng sát vào ngực chàng, nhưng không phải hôm nay. Không còn nữa. Khi chàng cần đến cơ thể nàng, chàng sẽ sử dụng nó, nhưng không bao giờ còn sự quan tâm và trù mến nữa. Chàng sẽ cho phép mình cảm thấy ham muốn con diêm xảo quyết này, nhưng sẽ không còn gì hơn thế. Không bao giờ. Sự tươi trẻ, đôi mắt to màu xanh, những lời nói dối cảm động của nàng đã từng một lần lừa được chàng, nhưng sẽ không có lần thứ hai nữa.

Như thể đột ngột nhận ra nàng đang ở đâu và đang làm gì, Jenny ngơ ngậy trong cánh tay chàng, rồi nàng mở mắt ra, nhìn xung quanh để cố hiểu xem chuyện gì đang xảy ra. “Chúng ta đang ở đâu?” Giọng nói của nàng rất khàn vì buồn ngủ khi nàng nói lời đầu tiên kể từ khi chàng đưa nàng vượt qua bức tường lâu đài; giọng nói ấy nhắc Royce nhớ đến cách nàng nói khi chàng đánh thức nàng dậy để làm tình với nàng lần nữa trong cái đêm đam mê dài bất tận mà họ cùng chia sẻ ở lâu đài Hardin.

Quai hàm chàng cứng lại khi chàng lạnh lùng từ chối những kí ức đó, và chàng nhìn xuống khuôn mặt đang ngước lên của nàng, chú ý đến sự hoang mang đã thay thế thái độ kiêu căng thường ngày.

Khi chàng vẫn giữ im lặng, nàng vẫn kiên trì hỏi với một tiếng thở dài, “Chúng ta đang đi đâu?”

“Chúng ta đang đi về phía tây theo hướng tây nam,” chàng đáp lại chẳng giúp ích gì. “Nói cho tôi biết đích đến khó chịu đến thế hay sao?” “Đúng vậy,” chàng nói qua hai kẽ răng, “Rất khó chịu.”

Cơn ngái ngủ cuối cùng tan biến, và Jenny ngồi thẳng người khi nhớ lại đầy đủ những việc làm của chàng đêm qua với nàng. Mưa quất vào mặt nàng khi nàng rời khỏi chỗ trú ẩn là cơ thể to lớn của chàng, ánh mắt nàng nhìn vào những hình dáng đang gù lưng trên ngựa, lén lút di chuyển trong khu rừng bên cạnh họ. Stefan Westmoreland đang cưỡi ngựa bên trái và Arik bên phải họ. Bà dì Elinor vẫn đang thức, ngồi thẳng trên yên của bà, nhìn vào Jenny với một nụ cười trấn an và biểu hiện trên mặt bà cho thấy rõ ràng là bà vui lòng ở bất cứ đâu thay vì căn nhà ở thôn quê. Đêm qua trên bè bà đã thì thào nói cho Jenny biết mảnh khoé mà bà đã lừa công tước để ông ta đem bà theo, nhưng ngoài chuyện đó ra, nàng không hề biết gì nữa. Thực ra, họ chỉ bỏ miếng giẻ nhét miệng nàng ra sau khi nàng đã chìm vào giấc ngủ.

“Brenna đâu rồi?” nàng hốt hoảng, trí óc nàng đột ngột tập trung trở lại. “Ông đã thả con bé chưa?”

Bây giờ, khi Jenny ít mong đợi được trả lời nhất, thì nàng nhận được một câu. Bằng giọng nói sắc mùi khinh miệt, Royce Westmoreland trả lời, “Tôi chưa bao giờ bắt cô ta.”

“Ông là đồ khốn kiếp!” Jenny kêu lên giận dữ, rồi nàng thở hổn hển kinh ngạc khi cánh tay chàng cuộn quanh người nàng như một con rắn, ép không khí ra khỏi người nàng khi chàng kéo nàng sát vào ngực chàng. “Đừng bao giờ,” chàng nói, nhấn mạnh từng từ một với một giọng nói đáng sợ, “dùng cái giọng đó hay là từ đó để nói với tôi nữa!”

Royce định nói nhiều hơn khi chàng nhìn thấy một góc toà nhà bằng đá nép vào một bên đồi. Quay sang Stefan, chàng cao giọng nói xuyên qua cơn mưa đang dự dầm. “Có vẻ như đến nơi rồi.” Khi chàng nói, thúc chân vào con ngựa đực, ra lệnh cho nó phi nước rút. Bên cạnh và đằng sau chàng là một nhóm khoảng năm mươi người đi theo, và một lát sau cả bọn đã phi ngựa xuống con đường mòn với sự phản đối của Bà dì Elinor vì bà bị sóc nảy trên lưng ngựa.

Chàng dừng lại trước một toà nhà rõ ràng là một tu viện và xuống ngựa, bỏ lại Jenny ngồi trên ngựa nhìn chằm chằm vào lưng chàng vừa tức tối vừa tò mò, muốn biết chàng định đoạt nàng thế nào và cố gắng nghe lỏm khi chàng nói với Stefan: “Arik sẽ ở lại đây với bọn tôi. Để lại cho chúng tôi một con ngựa.”

“Còn Bà Elinor thì sao? Nhỡ bà ấy không chịu được cưỡi ngựa thì sao?”

“Nếu bà ta không chịu được, cậu phải tìm một ngôi nhà và để bà ta lại đó.”

“Royce,” Stefan cau mày lo lắng nói, “đừng ngốc thế nữa. Bọn người nhà Merrick đang ở ngay sau anh.”

“Lão ta sẽ mất hết cả ngày hôm nay để thuyết phục Hastings và Dugal là lão không liên quan đến âm mưu này, rồi lão lại phải đoán hướng đi của chúng ta từ chỗ mất dấu vết. Cái đó cũng làm lão mất thêm ít thời gian nữa. Nếu không, người của chúng ta biết phải làm gì. Cậu cưỡi ngựa về Claymore và đảm bảo mọi thứ sẵn sàng ột cuộc tấn công.”

Lắc đầu một cách miễn cưỡng, Stefan quay đầu ngựa lại rồi phóng đi. “Âm mưu?” Jenny hỏi một cách nóng nảy, nhìn trừng trừng vào người bắt giữ mình. “Âm mưu nào?”

“Cô đúng là đồ dối trá xảo quyệt,” Royce quát, tóm lấy eo nàng rồi lôi xuống khỏi yên ngựa. “Cô thừa biết âm mưu nào. Bởi vì cô là một phần trong đó.” Chàng chụp lấy cánh tay nàng rồi bắt đầu lôi nàng xềnh xệch đến cánh cửa tu viện, không hề để ý đến sức nặng của cái áo choàng sưng nước Jennifer đang mặc. “Mặc dù,” chàng day nghiêng nói thêm, bước những bước dài, giận dữ, “Tôi thấy khó mà tin được một người phụ nữ bản chất nóng bỏng như cô mà lại sẵn sàng dâng hiến cả đời mình ột tu viện thay vì cưới một người đàn ông – bất kì người đàn ông nào, bao gồm cả tôi.”

“Tôi không biết ông đang nói về cái gì!” Jenny kêu lên, tự hỏi không biết một tu viện yên bình như thế này thì có thể ẩn chứa mối nguy nào – đặc biệt là vì tu viện này trông rất hẻo lánh.

“Tôi đang nói đến một bà xơ từ đền từ Lunduggan, bà ta đã tới lâu đài cùng với một “đội” hộ tống nhỏ của mình trong lúc chúng ta đang ăn tiệc, và cô quá biết chuyện đó,” chàng quát, giơ tay lên và gõ thành thịch vào cánh cửa gỗ sồi nặng trĩu. “Bọn họ tới trễ vì trời mưa, và đó là lí do tại sao ông cha đạo Benedict sùng kính của cô đã bị buộc phải giả vờ ốm hồng trì hoãn đám cưới.”

Ngực nàng phập phồng phẫn nộ, Jenny quay sang chàng, đôi mắt nàng toé lửa. “Đầu tiên, tôi chưa bao giờ nghe nói về Lunduggan hay là biết có một tu viện ở đó. Thứ hai, một bà xơ đến lâu đài thì có gì khác biệt? Bây giờ,” nàng nói to, “ông nói cho tôi biết một chuyện: Liệu tôi có phải hiểu việc ông kéo tôi ra khỏi giường ngủ của tôi, quăng tôi qua bức tường lâu đài, lôi tôi đi qua cả Scotland trong một cơn bão, và mang tôi tới đây, chỉ là vì ông không muốn chờ thêm một ngày để cưới tôi?”

Ánh mắt thô bỉ của chàng hạ xuống chỗ hở ướt nước mưa trên ngực nàng, khiến cho Jenny nổi da gà trước cái nhìn khinh ghét ấy. “Cô tự đề ỉnh quá rồi,” chàng day nghiêng. “Ngay từ đầu, chỉ có án tử hình, cùng với lời đe dọa tước đoạt mọi tài sản của tôi mới khiến cho tôi đồng ý lấy cô.”

Giơ tay lên, chàng sớt ruột gỗ mạnh vào cánh cửa gỗ sồi, cánh cửa mở ra, trên ngưỡng cửa là khuôn mặt nhả nhận của một cha xứ hoảng hốt. Lờ cha xứ đi trong một giây, Royce liếc cô dâu tương lai của mình một cách khinh bỉ. “Chúng ta ở đây bởi vì cả hai vị vua của chúng ta đã quyết định tôi và cô phải cưới nhau ngay lập tức, em yêu ạ, và đó chính là việc mà chúng ta sắp làm. Cô không đáng để bắt đầu một cuộc chiến tranh đâu. Chúng ta ở đây còn vì viễn cảnh bị chặt đầu xúc phạm đến tình cảm của tôi. Nhưng trên hết, chúng ta ở đây là vì tôi đặc biệt thích thú phá ngang cái kế hoạch nho nhỏ mà cha cô dành cho tôi.”

“Ông là đồ điên!” nàng quát, ngực nàng phập phồng. “Và ông là đồ quỷ!”

“Còn cô, cô bé,” chàng đáp lại một cách không nao núng, “là một con quỷ cái.” Nói xong, chàng liền quay lại với vị cha xứ đang sợ hãi và không ngần ngại tuyên bố, “Tiểu thư đây và ta muốn được làm lễ cưới.”

Cái nhìn hài hước không tin được hiện ra trên mặt người đàn ông ngoan đạo trong bộ áo màu trắng và áo choàng đen của thầy dòng Dominic. Ông ta bước lùi lại vì kinh ngạc nhiều hơn là lịch sự, để họ bước vào trong tu viện yên tĩnh. “Tôi – tôi hẳn là đã nghe nhầm, thưa đức ông,” ông ta đáp lại.

“Không, cha không nhầm,” Royce nói, bước vào trong, và lôi cánh tay Jennifer đi cùng. Chàng dừng lại, kĩ lưỡng quan sát những cửa sổ kính màu tuyệt đẹp trên cao, rồi chàng nhìn xuống vị cha xứ đang bàng hoàng và cặp lông mày chàng nhíu lại hết kiên nhẫn. “Sao?” chàng ra lệnh.

Hồi phục từ cơn choáng váng ban đầu, vị cha xứ chạc tuổi hai mươi lăm, quay sang Jennifer và nói bình tĩnh, “Ta là Cha Gregory, con gái. Con có muốn nói với cha điều gì về tất cả những chuyện này không?” Jenny tự động phản ứng lại với sự linh thiêng của cảnh trí xung quanh nàng, hạ giọng nói xuống một tiếng thì thào thích hợp hơn là giọng nam trung có tính chất ra lệnh của Royce, và run rẩy thành kính nói, “Thưa Cha Gregory, xin Cha giúp cho. Người đàn ông này đã bắt cóc con khỏi nhà con. Con là Jennifer Merrick, và cha con là –”

“Một tên khốn kiếp xảo trá, bịp bợm,” Royce quát, những ngón tay chàng bám chặt vào cánh tay Jennifer, cảnh cáo nàng im lặng hoặc là sẽ chịu đau đớn thấu xương.

“Ta – ta hiểu,” Cha Gregory nói với sự điềm tĩnh đáng nể. Ông nhướn mày nhìn về phía Royce một cách mong đợi. “Bây giờ khi chúng ta đã biết cô dâu là ai, và cái được cho là dòng dõi xuất thân ô uế của cô, tôi cho là mình không quá táo bạo khi hỏi danh tính của ngài chứ, thưa ngài? Nếu thế, tôi tin là tôi có thể mạo muội đoán –”

Trong vòng một giây, một sự kính trọng lẫn hài hước thay thế cho cơn giận dữ trong mắt Royce đối với vị tu sĩ trẻ ngoan cường này, chàng to cao hơn ông ta rất nhiều, nhưng ông ta không hề tỏ ra sợ sệt chàng. “Ta là –” chàng bắt đầu nói, nhưng giọng nói tức giận của Jenny đã cắt ngang.

“Ông ta là Sói Đen! Kẻ huỷ diệt Scotland. Một con quái vật và một tên điên!”

Đôi mắt của Cha Gregory mở lớn trước câu nói của nàng, nhưng ông vẫn tỏ ra bình tĩnh. Gật đầu, ông nói, “Công tước Claymore.”

“Vì chúng ta đều đã chính thức được giới thiệu,” Royce cục cằn nói với cha xứ, “hãy cùng đọc lời tuyên thệ và giải quyết xong việc này đi.”

Với một lòng tự trọng cao, Cha Gregory đáp lại, “Thông thường phải có những nghi thức nhất định. Tuy nhiên, theo những gì ta nghe được ở tu viện này và những nơi khác, cả Nhà thờ và Vua James đã chúc phúc cho đám cưới này. Bởi vậy sẽ không có trở ngại nào ở đây.” Tinh thần của Jenny chìm xuống, rồi lại reo

vang khi ông quay sang nàng và nói tiếp, “Tuy nhiên, ta thấy có vẻ như là con không muốn cưới người đàn ông này. Phải không con gái ta?”

“Vâng!” Jenny kêu lên.

Chỉ một giây chần chờ để thu can đảm, vị tu sĩ trẻ tuổi chậm chạp quay sang người đàn ông hùng mạnh, không thể lay chuyển được bên cạnh nàng và nói, “Đức ông Westmoreland – công tước – tôi không thể tiến hành lễ cưới mà không có sự ưng thuận của –” Ông khựng lại giữa chừng khi thấy công tước Claymore vẫn giữ thái độ im lặng mĩa mai, như thể chàng bình tĩnh chờ cho đến khi Cha Gregory nhớ lại điều gì đó – điều gì đó khiến cho ông không còn lựa chọn nào khác ngoài việc làm như chàng muốn.

Bắt đầu mất hết can đảm, vị cha xứ nhận ra điều mà ông nên cân nhắc ngay từ đầu, rồi ông quay lại Jennifer. “Tiểu thư Jennifer,” ông nói nhẹ nhàng, “Ta không có ý sỉ nhục con trong trường hợp chắc hẳn rất đáng hổ thẹn này, tuy nhiên, mọi người đều biết là con đã...ở cùng... với người đàn ông này trong vòng vài tuần, và rằng ông ta – và con –”

“Không phải là con tình nguyện,” Jenny khe khẽ kêu lên, lại một lần nữa thấy tội lỗi và nhục nhã.

“Ta biết điều đó,” Cha Gregory an ủi nhẹ nhàng. “Nhưng trước khi ta từ chối làm lễ cưới, ta phải hỏi con liệu con có chắc chắn không thụ thai sau... khoảng thời gian con làm tù nhân của người này? Nếu con không chắc chắn, thì con phải cho phép ta tiến hành lễ cưới này vì lợi ích của một đứa trẻ có thể được sinh ra. Điều đó là cần thiết.”

Khuôn mặt của Jennifer chuyển sang màu đỏ lựng trong cuộc thảo luận đáng xấu hổ này, và sự căm ghét của nàng dành cho Royce Westmoreland đã đến độ không gì sánh được.

“Không,” nàng nói bằng giọng khàn khàn, “không thể nào.”

“Trong trường hợp đó,” Cha Gregory nói, quay sang nói với công tước một cách can đảm, “ngài phải hiểu rằng tôi không thể –”

“Ta hoàn toàn hiểu,” Royce nói bằng giọng mượt mà, trịnh trọng, bàn tay chàng kẹp cánh tay Jenny xiết lại đau đớn. “Nếu cha cho phép, ta sẽ trở lại trong vòng mười lăm phút, và cha có thể thực hiện lễ cưới ngay sau đó.”

Sự kinh hoàng nổ ra trong Jenny, và nàng nhìn chăm chăm vào chàng, sững sờ. “Ông định đưa tôi đi đâu?”

“Tôi túp lều tôi đã nhìn thấy ở ngay sau chỗ này,” chàng trả lời bằng sự bình tĩnh không gì lay chuyển được.

“Tại sao?” nàng kêu lên, giọng nàng đầy sợ hãi, cố gắng một lần nữa gạt tay ra khỏi tay chàng.

“Để khiến cho đám cưới này trở thành một sự cần thiết.”

Jenny không hề nghi ngờ gì việc Royce Westmoreland có thể, và sẽ, kéo nàng vào trong túp lều, cưỡng đoạt nàng, rồi lôi nàng trở lại đây để cho cha xứ không còn cách nào khác là phải làm đám cưới cho họ. Hi vọng trì hoãn đã tắt cùng với sự chống đối của nàng, và đôi vai nàng trĩu xuống vì thảm bại và nhục nhã. “Tôi căm thù ông,” nàng nói bình tĩnh chết người.

“Đúng là một nền tảng tuyệt hảo ột cuộc hôn nhân hoàn hảo,” Royce đáp lại mĩa mai. Quay sang đối mặt với cha xứ chàng ra lệnh cụt lủn, “Làm đi. Chúng ta đã mất quá nhiều thời gian ở đây rồi.”

Một vài phút sau, Jenny bị kéo ra khỏi tu viện và ném lên ngựa của Royce, khi nàng đã bị trói buộc mãi mãi vào một cuộc hôn nhân tội lỗi, với sự căm ghét thay vì tình yêu hay sự thương mến làm nền tảng. Thay vì trèo lên con ngựa còn chưa có người cưới, Royce quay lại và nói nhanh với Arik, anh ta gật đầu. Jenny không thể nghe được Royce đã ra lệnh gì cho tên khổng lồ, nhưng nàng nhìn thấy anh ta quay lại và bắt đầu đi đến tu viện một cách chủ định.

“Tại sao hẳn ta lại đi vào đó?” Jenny kêu lên, nhớ lại Cha Gregory đã nói là hôm nay ông ở lại tu viện một mình. “Ông ấy không thể đe dọa đến ông được. Ông ấy đã nói là chỉ dừng lại tu viện này giữa chừng một chuyến đi.”

“Im đi,” chàng quát, và trèo lên phía sau nàng.

Giờ tiếp theo trôi qua mơ hồ, bị ngắt quãng chỉ bởi những tiếng vó ngựa đằng sau lưng Jenny khi họ phi xuống con đường nhảy nhụa bùn. Khi họ tiến đến một ngã ba trên đường, Royce đột ngột kéo cương con ngựa to lớn cho hướng vào rừng rồi dừng lại, như thể đang chờ đợi điều gì đó. Một vài phút trôi qua và lại vài phút nữa, trong khi Jenny nhìn chăm chú xuống con đường, tự hỏi tại sao họ phải dừng lại chờ. Rồi nàng nhìn thấy: đang phi ngựa về phía họ với tốc độ chóng mặt là Arik, bàn tay vươn ra của anh ta đang cầm cương một con ngựa nữa, đang chạy bên cạnh anh ta. Và xóc nảy trên lưng con ngựa như một người không biết cưỡi ngựa, bám chặt vào phần phía trước của yên ngựa như để giữ lấy mạng sống của chính mình – là Cha Gregory.

Jenny há hốc mồm trước hình ảnh hơi buồn cười đó, không thể tin vào mắt mình cho đến khi Cha Gregory đến thật gần đủ để nàng thực sự nhìn thấy biểu hiện khổ sở trên mặt ông ta. Quay sang chồng nàng, lấp bắp vì cảm phẫn, nàng kêu lên, “Ông – ông là đồ điên! Bây giờ ông lại còn bắt cả một cha xứ! Ông thực sự đã làm như vậy! Bắt cóc một cha xứ ngay trong một tu viện thiêng liêng!”

Chuyển cái nhìn từ những người đang cưỡi ngựa tới sang nàng, Royce đáp trả nàng bằng sự im lặng lạnh lùng, sự phớt lờ hoàn toàn của chàng chỉ càng khiến nàng điên tiết hơn. “Người ta sẽ treo cổ ông vì điều này!” Jenny tiên đoán với niềm hân hoan. “Chính giáo hoàng sẽ đảm bảo điều đó! Người ta sẽ chặt đầu ông, rồi xé xác ông ra thành nhiều mảnh, họ sẽ treo đầu ông trên một cây thương và đem thân xác ông cho _”

“Thôi đi,” Royce nhại lại điệu bộ sợ hãi quá lớn, “cô làm tôi gặp ác mộng đấy.”

Khả năng khinh thường số phận và lờ đi tội lỗi của chàng khiến Jenny không thể chịu được. Giọng nàng hạ xuống thành một tiếng thì thầm nghèn nghẹt, và nàng nhìn qua vai mình vào mặt chàng như thể chàng là một cái gì đó kì lạ, phi nhân tính vượt qua sự hiểu biết của nàng. “Không có giới hạn nào cho những việc ông dám làm sao?”

“Không,” chàng nói. “Không có giới hạn nào hết.” Chàng kéo dây cương lái Zeus đi vào con đường và cúi mình tới trước ngay khi Arik và Cha Gregory phi ngựa tới nơi. Kéo ánh mắt mình khỏi vóc dáng cứng cáp của Royce, Jenny tóm chặt vào bờm của Zeus và nhìn về phía Cha Gregory một cách thông cảm, ông đang nẩy trên lưng ngựa, đôi mắt mở to nhìn về phía nàng biểu hiện sự cầu khẩn cảm lạnh và nỗi sợ hãi.

Họ tiếp tục phi nước đại cho đến khi màn đêm buông xuống, chỉ dừng một lần đủ để cho ngựa luân phiên nghỉ ngơi và để họ uống nước. Vào lúc mà Royce cuối cùng cũng ra hiệu cho Arik dừng lại, và họ tìm thấy một căn lều trên một trảng cỏ nhỏ sâu trong rừng, Jenny gần như kiệt sức. Cơn mưa đã ngừng vào sáng sớm, và mặt trời đã xuất hiện, chiếu sáng rực rỡ, khiến cho hơi nước bốc lên từ các thung lũng và Jenny càng khó chịu gấp bội trong bộ váy bằng nhung ẩm ướt, bẩn thỉu của nàng.

Nhấn nhó vì mệt mỏi, nàng nặng nề lê bước ra khỏi bụi cây mà nàng đã chui vào thực hiện các nhu cầu cá nhân tránh khỏi ánh mắt mấy người đàn ông. Cào ngón tay vào bộ tóc rối nùi vô phương cứu chữa của nàng, nàng lê bước đến bên ngọn lửa và liếc cái nhìn chết chóc về phía Royce, trông chàng vẫn có vẻ thanh thoi và cảnh giác khi chàng quỳ trên một đầu gối, vút vài cành củi vào đồng lửa chàng vừa nhóm. “Tôi phải nói rằng,” nàng nói với tấm lưng rộng của chàng, “nếu đây là cuộc sống mà ông đã trải qua suốt những năm qua, thì nó chẳng có gì nhiều để mà mong đợi.” Jenny không trông đợi câu trả lời, và nàng cũng chẳng hề nhận được, và nàng bắt đầu hiểu được tại sao Bà di Elinor, người đã bị tách biệt khỏi các mối quan hệ xã hội trong suốt hai mươi năm, lại thêm nói chuyện đến nỗi bà có thể nói tràng giang đại hải với bất kì ai có thể nghe bà nói – dù sẵn lòng hay không. Sau cả một đêm và một ngày chịu đựng sự cảm lạnh của Royce, nàng tuyệt vọng tìm cách khơi ngòi sự căm ghét chàng.

Quá mệt mỏi không thể đứng mãi được, Jenny sụp xuống một đồng lá cách xa đồng lửa vài bước, thích thú khi có cơ hội được ngồi trên một cái gì đó mềm mại, cái gì đó không chòng chành và giật sóc và làm rầy nàng va nhau lập cập, cho dù nó có là một đồng bùn đi nữa. Kéo chân lên sát ngực, nàng vòng tay quanh chúng. “Mặt khác,” nàng nói, tiếp tục cuộc độc thoại với cái lưng của chàng, “có lẽ ông thấy rất dễ chịu khi phải phi ngựa qua rừng cây, cúi đầu tránh các cành nhánh, và trốn tránh để bảo toàn mạng sống. Và, khi cuộc sống trở nên buồn tẻ, thì ông luôn luôn có thể thay đổi khẩu vị với một cuộc vây hãm hay một trận chiến đẫm máu, hoặc là bắt cóc những nạn nhân bất lực, vô tội. Đó đúng là một cuộc sống hoàn hảo cho loại người như ông!”

Royce nhìn qua vai chàng vào nàng và thấy nàng đang ngồi với cái cằm đặt trên đầu gối, cặp lông mày đẹp đẽ nhướn lên thách thức, và chàng không thể tin được sự bạo gan của nàng. Sau tất cả những việc mà chàng buộc nàng phải làm suốt hai mươi tư giờ qua, Jennifer Merrick – không, chàng tự chỉnh lại, Jennifer Westmoreland – vẫn có thể ngồi trên đồng lá một cách bình thản mà chế nhạo chàng.

Jenny định nói thêm nữa, nhưng ngay lúc đó Cha Gregory tội nghiệp loạng choạng bước ra khỏi rừng cây, nhìn thấy nàng, và vấp ngã xuống đồng lá bên cạnh nàng. Ngay khi ngồi xuống, ông đặt tay từ bên hông này sang hông kia một cách dè dặt, rồi nhăn nhó. “Ta –” ông bắt đầu nói, lại nhăn mặt lần nữa – “đã không cười ngựa nhiều lắm,” ông thú nhận một cách đáng thương.

Jenny hiểu ra là có lẽ toàn bộ thân thể ông phải đau đớn lắm, và nàng cố gắng dành cho ông một nụ cười cảm thông bất lực. Tiếp theo nàng nhận ra vị cha xứ tội nghiệp đã trở thành tù nhân trong tay một người đàn ông vốn nổi tiếng là thô bạo không thể tưởng tượng nổi, và nàng phải làm người đi nỗi sợ hãi chính đáng của ông hết mức có thể, vì mối thù hận mà nàng dành cho kẻ đã bắt cả hai bọn họ. “Con không nghĩ là ông ta sẽ giết hay là tra tấn cha đâu,” nàng bắt đầu nói, và cha xứ nhìn nàng hồ nghi.

“Cha đã bị tra tấn hết sức tàn tệ rồi, bởi con ngựa kia,” ông ta hóm hỉnh nói, rồi ông trở nên nghiêm túc. “Tuy nhiên, ta không nghĩ ta sẽ bị giết. Đó là một việc làm đại nghịch, và ta không nghĩ chồng con là một gã nghịch. Liệu linh, phải. Nhưng nghịch nghịch, không.”

“Vậy là cha không lo lắng cho tính mạng của mình?” Jenny hỏi, quan sát cha xứ với con mắt kính trọng khi nàng nhớ tới nỗi hoảng sợ của chính nàng khi lần đầu tiên nhìn thấy Sói Đen.

Cha Gregory lắc đầu. “Từ mấy lời mà tên khổng lồ đằng kia nói với ta, ta hiểu rằng ta bị bắt đi cùng con là để làm nhân chứng cho cuộc thẩm vấn không thể tránh được về việc con có làm đám cưới thực sự đúng luật hay chưa. Con thấy đấy,” ông buồn bã thừa nhận, “Như ta đã giải thích với con lúc ở tu viện, ta chỉ là một vị khách ở đó; tu viện trưởng và tất cả các tu sĩ đã đi vào ngôi làng gần đó để cầu nguyện ột linh hồn tội nghiệp. Nếu ta ra đi vào buổi sáng như đã định, thì sẽ chẳng có ai ở đó để chứng giám cho lời thề của các con.”

Một tia lửa giận bùng lên trong đầu óc một mối của Jenny. “Nếu ông ta” – nàng liếc một cách tức tối về phía chồng mình, người đang ở gần đồng lửa, đầu gối khuỵu xuống khi chàng lại vút thêm nhiều cành củi hơn vào đó – “muốn nhân chứng cho lễ cưới, thì ông ta chỉ việc để con yên và chờ đến ngày hôm nay khi Đức cha Benedict tiến hành lễ cưới cho chúng con.”

“Phải, ta biết, và có vẻ như rất kì cục khi ông ta không làm thế. Tất cả mọi người từ nước Anh sang Scotland đều biết ông ta miễn cưỡng, không, bị ép buộc bằng vũ lực, phải cưới con.”

Xấu hổ khiến Jenny phải nhìn sang nơi khác, giả vờ chăm chú vào những lá cây ướt sũng bên cạnh nàng khi nàng lướt ngón tay lên gân lá trên bề mặt chúng. Bên cạnh nàng, Cha Gregory nói nhẹ nhàng, “Ta nói thẳng điều đó với con, bởi vì từ lần đầu tiên gặp ở tu viện ta đã cảm thấy con không phải là người nhẹ dạ và thích nghe sự thật hơn.”

Jenny nén đi sự bẽ bàng trong cổ họng và gật đầu, co rúm lại trong lòng khi nhận ra rõ ràng là tất cả những người quan trọng ở cả hai nước đã biết nàng là một cô dâu bị hắt hủi. Hơn nữa lại không còn trong trắng. Nàng cảm thấy như bắn và nhục nhã không thể tưởng nổi – hèn mọn và bị khinh bỉ công khai trước cả hai đất nước. Nàng nói một cách giận dữ: “Con không nghĩ những hành động của ông ta trong hai ngày qua sẽ không bị trừng phạt. Ông ta kéo con ra khỏi giường ngủ của con và ném con xuống qua một cửa sổ trên tháp cao bằng một sợi dây thừng. Rồi ông ta bắt cóc cả cha! Con nghĩ MacPherson và tất cả những lãnh chúa khác chắc chắn sẽ phá vỡ hiệp ước đình chiến và tấn công ông ta!” nàng nói với sự hài lòng độc địa.

“Ồ, ta không nghĩ sẽ có sự trả đũa chính thức đâu; người ta nói rằng Henry đã ra lệnh cho ông ta cưới con ngay lập tức. Bá tước Westmoreland – à – công tước, chắc chắn sẽ vin vào đó, mặc dù Vua James chắc sẽ phản đối một chút với Henry về cách mà ông ta thực hiện mệnh lệnh. Tuy nhiên, ít nhất trên lý thuyết, công tước đã tuân theo bức thư của Henry, do đó có lẽ Henry sẽ chỉ thấy buồn cười vì tất cả những chuyện này thôi.”

Jenny nhìn vào ông với nỗi tức giận bẽ bàng. “Buồn cười á!”

“Có thể,” Cha Gregory nói. “Vì, cũng như Sói, về mặt lí thuyết Henry đã hoàn thành thoả ước giữa ông ta với Vua James đúng tới từng chữ. Kể đầy tớ của ông ta, công tước, đã cưới con, và cưới con nhanh nhất có thể. Trong quá trình đó, ông ta rõ ràng đã xâm phạm lâu đài của con, trong khi nó được canh gác cẩn mật gấp đôi, và bắt được con ngay trước mũi gia đình con. Phải,” ông nói tiếp với chính mình hơn là với nàng, như thể đang cân nhắc một cách công bằng một câu hỏi về lí thuyết giáo điều, “ta có thể hiểu được người Anh sẽ thấy chuyện này rất thú vị.”

Sự cay đắng trào dâng trong cổ họng Jenny, gần như quật ngã nàng khi nàng nhớ lại tất cả những chuyện đã xảy ra trong sảnh đường đêm qua, và nhận ra cha xứ đã nói đúng. Những gã người Anh đáng ghét đã cá cược với nhau, thực tế là cá cược ngay trong sảnh đường ở Merrick, rằng chồng nàng sẽ sớm bắt nàng quỳ gối, trong khi những người đồng bào của nàng chỉ biết đứng nhìn – nhìn nàng với những khuôn mặt kiêu hãnh, nghiêm nghị, khi họ chán nản vì sự xấu hổ của nàng cũng như của chính họ. Nhưng họ hi vọng, dựa vào nàng, để chuộc tội cho chính nàng và cho bản thân họ bằng cách không bao giờ đầu hàng.

“Mặc dù,” Cha Gregory nói với chính mình hơn là với nàng, “ta không thể hiểu tại sao ông ta lại tự đặt mình vào thế hiểm nguy và rắc rối đến thế.”

“Ông ta khoác lác về một âm mưu nào đó,” Jenny nói bằng giọng thì thào bị nén lại. “Sao cha lại biết nhiều như thế về chúng con – về tất cả những việc đã xảy ra?”

“Tin tức về những người nổi tiếng bay từ lâu đài này sang lâu đài khác thường là với tốc độ đáng kinh ngạc. Với tư cách là một thầy dòng của Dòng Thánh Dominic, nghĩa vụ và đặc ân của ta là đi lại giữa những con dân của Chúa chúng ta trên đôi chân mình,” ông nhấn mạnh có vẻ chế giễu. “Trong khi ta dành phần lớn thời gian với những người nghèo, những người sống trong các ngôi làng. Và ở đâu đó làng thì ở đó có lâu đài; tin tức lan toả từ cung điện của các vua chúa cho tới túp lều của người nông dân – đặc biệt là khi tin tức đó có liên quan đến một người đàn ông đã trở thành huyền thoại, như Sói.”

“Vậy là nỗi nhục của con được tất cả mọi người biết đến,” Jenny nói ghen ngào.

“Nó không phải là chuyện bí mật gì,” ông thú nhận. “Nhưng theo ta nghĩ, nó cũng không phải là nỗi nhục của con. Con không nên đổ lỗi ỉn vì – ” Cha Gregory nhìn thấy biểu hiện thương cảm của nàng và ngay lập tức rút lại lời nói vì ăn năn. “Con gái tội nghiệp của ta, ta xin con tha thứ. Thay vì nói với con về sự tha thứ và bình an, ta lại nói về nỗi nhục nhã và gây ra sự cay đắng này.”

“Cha không cần phải xin lỗi,” Jenny nói bằng giọng khàn khàn. “Sau rốt thì, cha cũng bị bắt cóc bởi cái – cái con quái vật đó – bằng vũ lực, hẳn đã kéo cha ra khỏi tu viện của cha, cũng như đã kéo con ra khỏi giường con, và – ”

“Nào, nào,” ông an ủi, cảm thấy nàng đang bấp bênh giữa kích động và kiệt sức, “Ta sẽ không nói ta bị bắt cóc. Không hẳn. Cũng không phải bị kéo ra khỏi tu viện. Nó giống như là ta được mời đi cùng bởi một người đàn ông khổng lồ mà ta chưa từng thấy, người vô tình cũng mang một cái rìu chiến trên thắt lưng mà tay cán gần bằng một khúc cây. Vì vậy khi hắn rống lên một cách tử tế, “Theo ta. Không hại gì,” ta đã chấp nhận lời mời đó không chút chần chừ.”

“Con cũng ghét hẳn ta!” Jenny kêu lên khe khẽ, nhìn Arik đi ra khỏi rừng tay cầm hai chú thỏ béo mập mà anh ta đã chặt đầu chỉ với một cú vung rìu.

“Thật à?” trông Cha Gregory bối rối và dờ dẫm. “Thật là khó để ghét một người không hề nói chuyện gì. Lúc nào anh ta cũng kiêu lời như thế à?”

“Vâng!” Jenny nói đầy căm thù. “Tất cả những gì hắn cần – cần phải làm,” những giọt nước mắt mà nàng đấu tranh kiềm giữ chúng làm giọng nàng bị nghẹt – “là nhìn vào c-cha với đôi mắt màu xanh lạnh toát của hắn và cha p-phải hiểu hắn muốn cha làm gì, và c-cha p-phải làm, bởi vì hắn cũng là một con quái-quái vật.” Cha Gregory vòng cánh tay quanh vai nàng và Jenny, đã quá quen với đau đớn hơn là sự cảm thông, đặc biệt là những lúc gần đây, dụi mặt vào ống tay áo của ông. “Con ghét hẳn!” nàng kêu lên đau khổ, không để ý đến cái néo cảnh cáo của Cha Gregory trên cánh tay nàng. “Con ghét hẳn, con ghét hẳn!”

Đấu tranh để kiểm soát mình, nàng quay mặt ra. Và khi làm thế, đôi mắt nàng dính chặt vào một đôi ủng màu đen đang đứng ngay trước mặt nàng, và nàng nhìn lên đến hết tầm cao của đôi chân và cặp đùi cơ bắp,

cái eo gọn và vòng ngực rộng, cho đến khi cuối cùng nàng cũng nhìn thấy đôi mắt bị mũ trùm che mắt của chàng. “Tôi ghét ông,” nàng nói thẳng vào mặt chàng.

Royce quan sát nàng trong sự im lặng đứng đưng, rồi chàng chuyển cái nhìn khinh thường sang chỗ cha xứ. Chàng hỏi một cách mỉa mai, “Trông nom con chiên thế sao, Cha đạo? Thuyết giáo về tình yêu và sự tha thứ?”

Trước sự ngạc nhiên của Jenny, Cha Gregory không hề biện hộ trước câu chỉ trích thô lỗ ấy, thay vào đó trông cha có vẻ lúng túng. “Tôi e rằng,” ông buồn rầu thừa nhận khi ông lúng túng và lảo đảo đứng lên, “trong chuyện đó tôi cũng không khá hơn trong việc cưới ngựa là bao. Tiểu thư Jennifer đây là một trong những “con chiên” đầu tiên của tôi, ngài thấy đấy. Tôi chỉ mới được hầu việc Chúa trong một thời gian ngắn.”

“Cha làm việc không tốt lắm nhỉ,” Royce nói cộc cằn. “Chẳng phải mục tiêu của cha là an ủi hơn là kích động hay sao? Hay đó là nhét đầy túi tiền của cha và trở nên béo tốt nhờ lòng từ tâm cũng người bảo trợ? Nếu là mục tiêu thứ hai, thì cha phải khôn ngoan hơn mà khuyên bảo vợ ta cố gắng làm hài lòng ta, chứ không phải khuyến khích cô ta nói ra sự căm ghét với ta.”

Ngay lúc này, Jenny sẵn sàng đổi mạng sống để thấy Cha Benedict đứng đây thay vì Cha Gregory, bởi vì nàng sẽ rất sung sướng được nhìn thấy Royce Westmoreland phải chịu đựng một bài thuyết giáo sâu cay mà Cha Benedict chắc chắn sẽ dành cho sự băng bó của công tước.

Tuy nhiên, về phương diện đó, nàng đã lại đánh giá sai vị cha xứ trẻ tuổi. Mặc dù ông không chống lại được cuộc tấn công vô mồm của Sói Đen, ông cũng không đầu hàng hoặc co rúm lại trước hoàn cảnh khó khăn này. “Tôi hiểu là ông chẳng dành cho những người mặc bộ áo thầy tu một chút kính trọng nào?”

“Không một chút nào hết,” Royce quát.

Trong đầu óc nàng, Jenny khao khát mừng tượng Cha Benedict đứng trên trăng cỏ này, đôi mắt trợn lên giận dữ khi ông coi Royce Westmoreland như tử thần. Nhưng, đáng thật vọng là Cha Gregory chỉ có vẻ thích thú và hơi choáng váng. “Tôi hiểu,” ông nói một cách lịch sự. “Tôi có thể biết tại sao không?”

Royce Westmoreland nhìn chăm chăm vào ông với sự khinh miệt đè nén. “Ta khinh miệt những kẻ đạo đức giả, đặc biệt là khi chúng khoác lên mình vẻ thần thánh.”

“Tôi có thể hỏi một ví dụ điển hình là gì không?”

“Những cha xứ béo ị,” Royce trả lời, “với những ví tiền đầy căng, mà lại rao giảng trước những người nông dân chết đói về những hiểm họa của thói tham ăn và những phẩm chất của sự nghèo khổ.” Chàng quay người và bước trở lại đồng lúa nơi Arik đang quay chín mấy con thỏ trên một cái xiên.

“Lạy Chúa tôi!” Jenny thì thào một phút sau, không hề nhận ra nàng đã bắt đầu lo sợ cho linh hồn của chính người đàn ông mà nàng đã cầu cho bị trầm luân đời đời kiếp kiếp. “Ông ta chắc hẳn là một kẻ dị giáo!”

Cha Gregory liếc nhìn nàng một cách kì cục, hàm ý. “Nếu đúng thế, thì ông ta là một kẻ dị giáo đáng kính trọng.” Ông quay sang nhìn Sói Đen, đang cúi mình gần ngọn lửa bên cạnh tên khổng lồ canh gác cho chàng. Cùng bằng giọng lơ đãng, gần như hài hước đó, ông nói khẽ, “một người rất đáng kính trọng, ta nghĩ vậy.”

18. Judith Mcnaught - Chương 18

Suốt cả ngày hôm sau, Jenny chịu đựng sự câm lặng như đá tảng của chồng nàng, trong khi trí óc nàng quay cuồng với những câu hỏi mà chỉ có chàng mới trả lời được, cho đến khi nàng tuyệt vọng đến buột miệng hỏi trước buổi trưa và phải tự mình nói: “Chuyến đi dài vô tận đến Claymore này còn kéo dài bao lâu nữa, giả sử rằng đó là đích đến của chúng ta?”

“Khoảng ba ngày, tùy thuộc đường lầy lội thế nào.”

Mười từ. Và đó là tất cả những gì ông ta nói trong nhiều ngày! Hèn gì mà ông ta và Arik lại hợp nhau đến thế Jenny tức giận nghĩ, thế rằng sẽ không cho chàng nổi thoả mãn vì nàng phải nói chuyện với chàng lần nữa. Thay vào đó, nàng tập trung nghĩ đến Brenna, tự hỏi cô sống ra sao ở Merrick.

Hai ngày sau, Jennifer lại buột miệng lần nữa. Nàng biết họ chắc hẳn đã rất gần Claymore và nỗi sợ hãi những điều đang chờ đợi nàng ở đó càng ngày càng tăng lên. Mấy con ngựa đi hàng ba, di chuyển từ từ xuống con đường làng, với Arik cưỡi ngựa ở giữa và hơi nhanh hơn một chút. Nàng cân nhắc nói chuyện với Cha Gregory, nhưng đầu ông hơi cúi về phía trước, có vẻ như đang cầu nguyện, đó là việc mà ông làm hầu hết thời gian trên đường. Tha thiết mong muốn được nói về bất kì chuyện gì để nàng khỏi bận tâm về tương lai, nàng liếc qua vai nhìn người đàn ông đằng sau nàng. “Chuyện gì đã xảy ra cho tất cả lính của ông – những người đi cùng chúng ta cho đến khi tới tu viện ấy?” nàng hỏi.

Nàng chờ đợi một câu trả lời nào đó, nhưng chàng vẫn giữ im lặng một cách lạnh lùng. Bị đẩy qua giới hạn của lí trí và cảnh giác vì sự từ chối tàn nhẫn của chàng không thêm nói chuyện với nàng, Jenny bắn cho chàng một cái nhìn nổi loạn. “Câu hỏi đó quá khó với ngài chăng, thưa công tước?”

Giọng nói nhạo báng của nàng đã phá vỡ bức tường phòng ngự mà Royce đã công phu dựng nên quanh chàng để chống lại tác động không thể tránh được của việc cơ thể nàng chà sát vào chàng suốt ba ngày liên tiếp vừa qua. Liếc xéo nàng qua đôi mắt trĩu nặng, chàng cân nhắc sự liều lĩnh đại đột khi bắt đầu bất kì một cuộc nói chuyện nào với nàng và quyết định không làm.

Khi thấy chàng thậm chí không thể giận dữ mà nói chuyện với nàng, Jenny đột ngột nhận ra một cách dễ dàng mình khuây khoả. Với niềm vui trẻ con và sự căm ghét được giấu kín, nàng nhanh chóng diễn một cuộc đối thoại mà không có sự tham gia của chàng. “Phải rồi, tôi có thể thấy là câu hỏi về lính của ngài làm ngài lúng túng, công tước ạ,” nàng bắt đầu. “Tốt thôi, để tôi tìm một cách khác làm nó đơn giản hơn nhé.”

Royce nhận ra nàng đang cố tình chế nhạo chàng, nhưng sự bức bối trong chốc lát nhanh chóng nhường chỗ cho niềm vui miễn cưỡng khi nàng tiếp tục cuộc độc thoại thú vị, táo bạo của nàng với chàng: “Tôi thấy rõ ràng là,” nàng nhận xét, gửi cho chàng một cái nhìn giả đò cảm thông dưới hàng mi dài, cong vút, “không phải vì ngài thiếu thông minh nên mới nhìn tôi trông rối rắm như thế khi tôi hỏi về quân của ngài, mà là vì trí nhớ của ngài hơi tồi! Ôi trời,” nàng thở dài, trông chán nản thay cho chàng, “Tôi e là những năm khó khăn ấy đã tác động đến trí óc ngài. Nhưng đừng lo,” nàng nói với chàng một cách rạng rỡ, gửi cho chàng cái nhìn khuyến khích qua vai nàng, “Tôi sẽ hỏi một cách rất, rất là đơn giản, và tôi sẽ cố giúp ngài nhớ lại ngài đã để những người lính sai vị trí ở đâu. Bây giờ thì, khi chúng ta đến tu viện nhé – ngài có nhớ cái tu viện không?” nàng thúc giục, nhìn vào chàng. “Tu viện ấy mà? Ngài biết đấy – toà nhà lớn bằng đá nơi chúng ta gặp Cha Gregory ấy?” nàng lại thúc giục.

Royce không nói gì; chàng nhìn sang Arik, anh ta đang nhìn thẳng ra phía trước, cao ngạo trước mọi việc, chàng lại nhìn sang cha xứ, đôi vai ông ta bắt đầu run run một cách nghi hoặc khi Jenny tiếp tục nói với vẻ nghiêm trang buồn bã: “Thật là tội nghiệp quá – ngài đã quên Cha Gregory là ai rồi, phải không?” gơ tay lên, nàng nhìn qua vai vào Royce, chỉ ngón tay thon dài vào cha xứ. “Ông ấy đây này!” nàng háo hức tuyên bố. “Người đàn ông đó, ngay đây này, là Cha Gregory đấy! Ngài có nhìn thấy ông ấy không? Tất nhiên là ngài phải thấy rồi!” nàng trả lời, cố tình đối xử với chàng như một đứa trẻ chậm hiểu. “Vậy nhé, hãy thật, thật là tập trung vào nhé, bởi vì câu hỏi tiếp theo sẽ khó hơn một chút: Ngài có nhớ những người đã đi cùng với ngài khi chúng ta tới tu viện nơi Cha Gregory đã ở không?” Nàng nói thêm một cách hữu ích, “Có khoảng bốn mươi người. Bốn mươi,” nàng nhấn mạnh một cách cực kì trịnh trọng, và trước sự kinh ngạc của Royce, nàng thực sự đã đưa bàn tay bé nhỏ của mình lên trước mắt chàng, xoà ra cả năm ngón tay, và lịch sự giải thích, “Bốn mươi là thế này này –”

Royce kéo anh mắt ra khỏi bàn tay nàng, nuốt trôi cơn buồn cười của chàng. “Và thế này nữa này,” nàng liêu lĩnh tiếp tục, gơ nốt bàn tay kia lên. “Và thế này nữa,” nàng nhắc lại thêm ba lần nữa, gơ mười ngón

tay mỗi lần. “Bây giờ!” nàng kết thúc một cách đắc thắng, “ngài có thể nhớ lại đã để họ ở đâu chưa?”

Im lặng.

“Hoặc là đã sai họ đi đâu?”

Im lặng.

“Ôi trời ơi, ngài tệ hơn tôi tưởng đấy,” nàng thở dài. “Ngài lạc mất họ hoàn toàn rồi phải không? Thế thì,” nàng nói, quay đi khỏi chàng bối rối vì chàng vẫn tiếp tục im lặng, khi niềm vui thoáng chốc đến từ việc chế nhạo chàng biến mất vì giận dữ. “Đừng lo lắng quá! Tôi chắc chắn là ngài sẽ tìm được những người khác giúp ngài bắt cóc người vô tội từ những tu viện và giết chết trẻ em và –”

Cánh tay Royce chợt xiết chặt lại, kéo nàng về phía sau sát vào ngực chàng, và hơi thở nóng hổi của chàng phả vào tai nàng khiến cảm giác nhói nhói không mong đợi nổi lên trên sống lưng nàng khi chàng cúi đầu xuống và nói nhỏ, “Jennifer, cô chỉ thử thách lòng kiên nhẫn của tôi với những câu nói vô nghĩa của cô, nhưng cô muốn thử thách cơn giận của tôi bằng cách chế nhạo tôi, thì đó là một sai lầm đấy.” Con ngựa họ đang cưỡi ngay lập tức phản ứng với sự buông lơi nơi đầu gối của chủ nó và di chuyển chậm lại, để cho hai con ngựa còn lại phóng lên trước.

Nhưng Jenny không hề chú ý; nàng quá vui mừng phần khởi trước âm thanh của tiếng người, nhưng ngược lại nàng tức giận vì chàng đã khước từ niềm vui đó của nàng quá lâu, khiến cho nàng không thể kiềm chế cơn giận được nữa. “Lạy trời, đức ông, Tôi không hề mong muốn chọc tức cơn giận của ngài!” nàng nói với sự cảnh giác thái quá một cách cố ý. “Nếu tôi đã làm thế, tôi chắc hẳn phải chịu một số phận khủng khiếp trong tay ngài. Để tôi nghĩ nhé, xem nào – điều khủng khiếp gì mà ngài có thể gây ra cho tôi nhỉ? Tôi biết rồi! Ngài có thể sỉ nhục tên tuổi của tôi. Không,” nàng nói tiếp như thể đang cân nhắc từng vấn đề một, “ngài không thể làm thế bởi vì ngài đã làm nhục tôi trước đó khi ép tôi ở lại với ngài tại Hardin mà không có em gái tôi ở đó. À, tôi biết rồi!” nàng kêu lên, kích động. “Ngài có thể ép tôi ngủ với ngài! Và rồi, ngài có thể sắp xếp sao đó để từng người trong cả hai đất nước này biết là tôi đã ngủ cùng ngài! Nhưng không, ngài cũng đã là những việc đó mất rồi –”

Mỗi một lời nói có gai nhọn của nàng day nghiêng lương tâm Royce, khiến chàng cảm thấy mình như một tên man rợ mà người ta vẫn gọi chàng, nhưng nàng vẫn tiếp tục công kích chàng bằng những lời lẽ của nàng:

“Cuối cùng tôi cũng có rồi đây! Sau khi đã làm tất cả những việc đó với tôi, chỉ còn một điều phải làm nữa thôi.”

Không thể ngăn nổi mình, Royce hỏi giả vờ như không quan tâm. “Và đó là gì?”

“Ngài có thể cưới tôi!” nàng tố cáo trong niềm vui chiến thắng giả tạo, nhưng những câu chế nhạo lúc đầu là dành cho chàng, giờ đây dường như đã biến thành câu đùa cợt đau đớn dành cho nàng, và giọng nàng trùng xuống vì cay đắng và đau khổ, bất chấp nỗ lực nói tiếp bằng cùng một giọng hờn hờ, trào phúng: “Ngài có thể cưới tôi, và bằng cách đó, đem tôi rời xa khỏi gia đình và đất nước tôi rồi trói chặt tôi vào một cuộc đời bị sỉ nhục công khai và bị khinh miệt trong tay ngài. Đúng rồi, thế đấy! Đó chính xác là những gì tôi đáng bị, chẳng phải thế sao, đức ông, bởi tội lỗi không thể tha thứ được của tôi là đã đi lên ngọn đồi gần tu viện ấy, và chen ngang vào đường đi của người em trai xấu xa của ngài!” Với sự khinh miệt giả vờ, nàng nói. “Tại sao ư – bởi vì xem xét tội lỗi kinh khủng của tôi – thì treo cổ hay là xé xác là quá tử tế với tôi! Việc đó sẽ kết thúc sự nhục nhã và đau đớn của tôi sớm hơn. Nó sẽ –”

Nàng thở gấp khi bàn tay của Royce đột ngột trượt lên eo nàng và nhẹ nhàng ôm lấy một bên ngực nàng trong một cử chỉ vuốt ve khiến nàng bàng hoàng đến độ không thốt nên lời. Và trước khi nàng có thể hỏi phục, chàng chạm má vào thái dương nàng, và nói trong tai nàng, những tiếng thì thầm cực gần của chàng lại âu yếm một cách kì lạ. “Thôi nào, Jennifer. Thế là đủ rồi.” Cánh tay kia của chàng vòng quanh eo nàng, kéo nàng lại gần ngực chàng. Dựa vào người chàng trong khi tay chàng vẫn vuốt ve ngực nàng, được bao bọc trong sức mạnh của chàng, Jenny ngừng kháng cự một cách bất lực trước sự thoải mái không ngờ mà chàng đang dành cho nàng, khi nàng đối mặt với những nỗi hoảng sợ một tương lai không chắc chắn, không tốt lành gì.

Đứng người, nàng thả lỏng, và ngay khi nàng làm thế, cánh tay chàng thít chặt hơn, kéo nàng sát hơn, trong khi bàn tay đang vuốt ve ngực nàng tiến lên phía trước và nhẹ nhàng ôm lấy ngực bên kia. Quai hàm râu

ria của chàng chà xát nhẹ nhàng vào thái dương nàng khi chàng quay đầu và chạm làn môi ẩm áp vào má nàng, tay chàng chậm rãi, không ngừng trượt từ ngực nàng xuống eo nàng, dịu dàng và âm yếm, trong khi bàn tay vòng quanh eo nàng kéo nàng chặt hơn vào giữa hai đùi chàng. Đối mặt với một tương lai không có gì khác ngoài đau khổ và sợ hãi, Jenny nhắm chặt mắt lại, cố ngăn nỗi sợ hãi, và thả mình vào sự ngọt ngào thoáng chốc trong lúc này, vào cảm giác nhói đau khi lại thấy an toàn, được bao bọc bởi thân thể chàng, được bảo vệ bởi sức mạnh của chàng.

Tự nói với mình rằng chàng chỉ đang xoa dịu và làm sao lãng một đứa trẻ sợ hãi khỏi những nỗi phiền muộn của nó, Royce gạt mớ tóc dày khỏi gáy nàng và hôn nàng, chàng di chuyển đôi môi nhẹ nhàng từ cổ lên tai nàng, hít ngửi nàng ở đó trước khi chàng lại chạm môi vào làn da mịn màng như kem trên má nàng. Không nhận thức được mình đang làm gì, bàn tay chàng di chuyển lên phía trên, qua phần ngực nàng tới phần da thịt ẩm áp trên cổ nàng, rồi chàng luồn xuống dưới ôm lấy bầu ngực ngọt ngào nơi đó. Và đó là sai lầm của chàng – bởi vì không biết là chống đối hay ngạc nhiên, mà Jennifer co rúm trước người chàng, và cử động của mông nàng chạm vào những bắp thịt của chàng đã khuấy động những ham muốn mà chàng đã đấu tranh để kiểm soát nó suốt ba ngày... ba ngày dài đằng đẳng với mông nàng ở giữa hai bắp đùi chàng và ngực nàng lộ lộ trên người trước mắt chàng, trong tầm tay với của chàng. Giờ đây ham muốn bị đè nén suốt ba ngày trở dậy, trào dâng trong từng mạch máu chàng như ngọn lửa cháy, gần như xoá sạch lí trí chàng.

Với một nỗ lực kiểm soát cơ thể gần như đau đớn, Royce kéo tay chàng ra khỏi người nàng và nhắc môi chàng khỏi má nàng. Nhưng ngay khi chàng làm thế, bàn tay chàng, dường như đã phát sinh ý chí của riêng nó, chạm vào mặt nàng. Nâng cằm nàng lên giữa hai ngón tay, chàng quay mặt nàng lại và kéo lên gần mặt chàng, nhìn xuống đôi mắt xanh thẳm nhất trên đời – đôi mắt của một đứa trẻ đang bối rối và hoang mang, trong khi những ý tứ trong câu nói của nàng lộn vồn vòng đi vòng lại trong đầu chàng, đâm chém vào lương tâm không còn cam nín được nữa. Tôi đã chen ngang vào đường đi của người em trai xấu xa của ngài bằng cách đi lên ngọn đồi ấy... và đó là tội ác mà tôi đáng bị trừng trị như thế này... Ngài lắng nghe tên tuổi của tôi. Ngài ép buộc tôi ngủ cùng rồi sỉ nhục tôi trước toàn thể hai đất nước. Nhưng tôi đáng bị phanh thây xé xác – Tại sao ư? Vì tôi đã chen ngang vào đường đi của người em trai xấu xa của ngài... Tất cả là vì thế... chỉ vì thế

Không ý thức được mình đang làm gì, Royce nhẹ nhàng đặt những ngón tay lên má nàng, biết rằng chàng sắp hôn nàng, không còn chắc chắn liệu chàng có được quyền nhấc móc nàng nữa hay không. Tất cả chỉ vì tôi đã chen ngang vào đường đi của người em trai xấu xa của ngài...

Một con chim cú mập mạp chạy ra khỏi rừng cây, vụt qua con đường ngay trước mặt con ngựa. Bên cạnh đường, những bụi cây tách ra và một cậu bé có khuôn mặt tròn, đầy tàn nhan nhìn ra, đôi mắt cậu chậm rãi nhìn sang bụi cây bên phải tìm con chim mà cậu vừa lên đuổi bắt trong rừng của Claymore. Bối rối, ánh mắt cậu lần theo cùng một con đường, giờ đang nhìn sang bên trái... dọc theo con đường... ngay trước mặt cậu... rồi một vài mét phía trước. Đôi mắt nâu của cậu bé dính chặt đầy cảnh giác vào những cái chân của một con ngựa chiến to tướng màu đen bên trái cậu. Tim cậu đập thình thịch lo sợ người ta sẽ bắt được cậu đang săn trộm, Tom Thornton miễn cưỡng dời mắt theo chiều dài cặp chân con ngựa lên phía trên, lướt qua cái ngực rộng, bóng loáng của nó, cầu nguyện rằng khi cậu nhìn thấy mặt người cưỡi ngựa thì đó không phải là cặp mắt lạnh lùng của người quản hạt – nhưng không – người cưỡi ngựa có thúc ngựa bằng vàng, chứng tỏ đó là một hiệp sĩ. Vui mừng, Tom còn nhận thấy đôi chân của người này rất dài và rất cơ bắp – không béo ị như đôi chân của người quản hạt. Tom thở phào nhẹ nhõm, nhìn lên nữa và suýt nữa thì hét lên kinh hoàng khi cậu nhìn chăm chăm vào cái khiên đeo bên cạnh chân chàng hiệp sĩ – một cái khiên được trang trí bằng biểu tượng chết người của con sói đen đang nhe răng với những cái răng nanh trắng toát.

Tom quay đi để chạy trốn, đã bước được một bước, rồi kiểm tra động tĩnh, và cẩn trọng quay lại. Người ta nói rằng các hiệp sĩ của Sói Đen đang trở về Claymore, và chính Sói cũng sẽ tới sống trong toà lâu đài lớn ở đó, cậu chợt nhớ lại. Nếu thế, hiệp sĩ trên lưng ngựa đó có thể là... có lẽ đó đúng là...

Với bàn tay run rẩy vừa vì sợ vừa vì vui mừng, Tom với tay vào bụi cỏ và rút rìe, cố nhớ lại những mô tả mà cậu đã nghe về Sói. Truyền thuyết kể rằng ông ta cưỡi trên con ngựa chiến lớn đen tối như tội lỗi, và rằng ông là người cao lớn đến nỗi phải lùi lại sau mới nhìn thấy mặt ông – con ngựa chiến ở trên đường chắc chắn là màu đen, và người đàn ông cưỡi nó có một đôi chân dài, mạnh khỏe nên chắc chắn rất cao. Người ta cũng nói rằng, Tom nhớ lại một cách thích thú, trên mặt ông, gần nơi miệng, Sói có một vết sẹo hình chữ

C – gây ra bởi một con sói mà ông ta đã giết bằng tay không khi ông mới chỉ là một cậu bé tám tuổi và con vật đã tấn công ông ta.

Thích thú với ý nghĩ mọi người sẽ ghen tị với cậu thế nào vì cậu là người đầu tiên thực sự nhìn thấy Sói, Tom gạt lá cây ra và nhìn ra ngoài, chăm chú quan sát gương mặt đen tối của người đàn ông. Ở đó, bên dưới râu ria lởm chởm, gần góc miệng ông ta – là một... một vết sẹo! Một vết sẹo hình chữ C! Trái tim cậu đập hoảng loạn, cậu nhìn chăm chăm vào vết sẹo, rồi cậu nhớ lại điều gì đó khác và kéo ánh mắt ra khỏi khuôn mặt của Sói. Hở hờ nhìn lên xuống con đường, cậu tìm kiếm một cách sốt sắng một tên khổng lồ tóc vàng tên Arik – tên khổng lồ được cho là vệ sĩ riêng bảo vệ chủ nhân của hãn suốt ngày đêm, và hãn mang một cái rìu chiến với tay cầm to bằng một thân cây.

Không nhìn thấy bóng dáng tên khổng lồ, Tom nhanh chóng quay lại quan sát lâu hơn toàn bộ người đàn ông nổi tiếng, và lần này cậu nhìn thấy toàn bộ hình ảnh của ông ta – một hình ảnh khiến iệng cậu há hốc kinh ngạc và không thể tin được: Sói Đen, chiến binh mạnh mẽ nhất trên toàn nước Anh – trên toàn thế giới – đang ngồi trên con ngựa chiến dũng mãnh của ông ta, cùng với một cô gái trong vòng tay – ôm ấp cô ta như dịu dàng như đang ẵm một đứa bé!

Chìm trong suy tư, Royce không để ý đến tiếng động khê khàng bên cạnh chàng khi những cánh cửa một bụi cây bật vào nhau và có gì đó chạy về hướng ngôi làng. Chàng đang nhìn vào người phụ nữ-trẻ con búồng bình và ưa nổi loạn mà giờ đây đã thành vợ chàng. Nàng cũng có những tính cách khác nữa, như là xảo quyệt và dối trá, nhưng ngay lúc này chàng không muốn nghĩ về tất cả những chuyện đó. Không phải vào lúc mà tâm trí chàng đang tràn ngập niềm vui vì nộ hôn mà chàng sắp dành cho nàng. Đôi mắt nàng đang nhắm chặt, hàng lông mi dài cong vút như cánh quạt màu nâu đỏ nhạt, phủ bóng xuống hai má mịn như kem của nàng. Ánh mắt chàng dừng nơi miệng nàng, mềm mại và màu hồng, đôi môi kêu gọi đàn ông hôn chúng. Đôi môi phồng khoáy, mời mọc.

Thần thờ và thư giãn khi dựa vào ngực chàng, Jenny hầu như không cảm thấy bàn tay nàng đặt trên cằm nàng.

“Jennifer –”

Đôi mắt nàng mở ra trước giọng nói kì lạ, khàn đục của chàng, và nàng thấy mình đang nhìn vào đôi mắt màu xám nung nấu của chàng, cặp môi đẹp nổi bật của chàng ở ngay trên môi nàng. Chỉ tới lúc ấy nàng mới biết mình đã để chuyện gì xảy ra, và điều gì đang sắp xảy ra nếu nàng không dừng lại. Nàng lắc đầu, cố gắng ấn khuỷu tay vào xương sườn chàng để đẩy ra, nhưng cánh tay chàng giữ nàng lại rất nhanh. “Không!” nàng kêu lên.

Đôi mắt màu xám thôi miên của chàng cầm tù mắt nàng khi môi chàng tạo thành một mệnh lệnh duy nhất, không cách nào từ chối được: “Có.”

Một tiếng kêu phản đối giận dữ dâng lên đến cổ họng nàng, bị chặn lại bởi một nộ hôn kiên quyết, chiếm hữu dường như kéo dài mãi mãi và nàng càng chống đối thì lại càng trở nên đòi hỏi hơn. Đôi môi mở ra của chàng di chuyển trên môi nàng, ra lệnh cho chúng mở ra, và khi môi nàng mở ra, lưỡi chàng lập tức luồn vào trong và nộ hôn dịu lại. Chàng hôn nàng thật lâu và thật nhẹ nhàng, buộc nàng phải nhớ lại họ đã như thế nào khi ở lâu đài Hardin, và trí óc phản trắc của Jenny làm đúng như thế. Với một tiếng kêu nội tâm hàng phục, nàng đầu hàng và hôn lại chàng, tự nói với mình rằng một nộ hôn chẳng nghĩa lí gì, nhưng khi nó qua đi thì nàng lại run rẩy.

Ngẩng đầu lên, Royce nhìn chăm chăm vào đôi mắt màu xanh mơ màng của nàng, và Jenny nhìn thấy sự hài lòng đơn thuần lẫn với bối rối trên mặt chàng – “Tại sao mỗi khi nàng đầu hàng, ta lại thấy như chính ta mới là kẻ bị chinh phục?”

Jenny lưỡng lự và quay lưng lại với chàng, đôi vai gầy của nàng cứng lại. “Tôi chỉ đầu hàng một cuộc giao tranh nhỏ thôi, thưa công tước; trận chiến vẫn còn chưa bắt đầu.”

Con đường dẫn đến Claymore vòng một vòng cung lớn quanh khu rừng, con đường này sẽ khiến họ phải đi xa hơn nhưng giảm thiểu khả năng phải băng ngang khu rừng rậm rạp. Nếu đi một mình, Royce sẽ chọn con đường ngắn hơn, nhưng giờ đây khi họ đã ở quá gần, chàng lại bực bội vì ý nghĩ ấy. Bỗng nhiên chàng muốn Jennifer cùng chia sẻ nỗi háo hức của chàng. Với mong muốn tìm kiếm bất kì đề tài nào nhằm giảm

sự xích mích giữa họ, Royce trả lời câu hỏi mà nàng đã hỏi chàng lúc trước, về việc những người đàn ông đi cùng với họ tới tu viện giờ đang ở đâu. Với một nụ cười trong giọng nói, chàng nói, “Trong trường hợp nàng vẫn còn tò mò, năm mươi người đàn ông đi cùng chúng ta tới tu viện đã rời khỏi đó theo nhóm năm người một. Mỗi nhóm sẽ đi một con đường khác nhau một chút để những kẻ truy đuổi từ Merrick cũng phải chia ra thành nhóm nhỏ hơn để đuổi theo.” Chàng nói thêm một cách đùa cợt, “nàng có muốn biết phần còn lại những việc mà họ làm không?”

Jenny hất mái tóc màu đỏ-vàng của nàng một cách khinh khỉnh. “Tôi biết phần còn lại. Sau khi chọn một nơi lợi thế cho việc phục kích, người của ông sẽ giấu mình dưới đám bụi cây và di chuyển như những con rắn, chờ đợi để tấn công người của cha tôi từ phía sau.”

Chàng cười khúc khích trước lời vu khống thái quá về đạo đức của chàng. “Thật tiếc là ta đã không nghĩ đến điều đó,” chàng đùa.

Mặc dù Jennifer không hạ cố đáp lại, nhưng vai nàng cứng lại và Royce có thể cảm nhận được sự tò mò muốn tìm hiểu thêm của nàng. Giờ đây sẵn sàng thoải mái miễn điều đó, chàng tiếp tục giải thích khi họ vòng qua chỗ hàng rào cuối cùng trên con đường. “Cho đến vài giờ trước, người của ta cách chúng ta khoảng mười dặm ở đằng sau, chệch khoảng năm dặm mỗi hướng. Trong vài giờ qua, họ di chuyển gần hơn, họ sẽ khép vòng vây rất nhanh và di chuyển ngay đằng sau chúng ta thôi.” Chàng nói thêm một cách độ lượng, “Họ đã ở đó, chờ đợi bị đâm từ sau lưng bởi những người của cha nàng.”

“Mà,” nàng nhanh chóng đáp trả, “điều đó sẽ là không cần thiết nếu ngay từ đầu tôi không bị bắt cóc từ tu viện và mang đến cho ông –”

“Thôi đi!” chàng nói, bực mình vì nàng tiếp tục giữ thái độ thù nghịch. “Nghĩ lại thì nàng đâu có bị ngược đãi.”

“Không bị ngược đãi!” nàng kêu lên nghi hoặc. “Thế ông có cho đó là việc làm đáng hoàng không, khi cưỡng ép một cô gái bất lực, huỷ hoại danh tiết của cô ta cùng với cơ hội được cưới một người đàn ông theo ý muốn?”

Royce mở miệng định cãi lại, nhưng rồi ngậm miệng ngay, chàng bối rối vì không còn có thể tự bào chữa, cũng như hoàn toàn kết tội những hành động của chàng. Theo ý kiến giận dữ của Jennifer, chàng đã cư xử không đáng hoàng khi giữ nàng làm tù nhân. Theo ý kiến của chính chàng, chàng đã đối xử với tù nhân của mình hết sức hào hiệp!

Một lát sau, họ cho ngựa đi nước kiệu vòng qua khúc quanh cuối cùng và tất cả những suy nghĩ phiền muộn biến mất khỏi tâm trí Royce. Bàn tay chàng xiết chặt dây cương, vô tình kéo Zeus mạnh đến nỗi gần hất Jenny ra khỏi yên ngựa.

Lấy lại thăng bằng, Jenny ném một cái nhìn đen tối ra sau vai nàng, nhưng Royce đang nhìn chăm chăm về một cái gì đó xa xa ở phía trước, nụ cười nhạt hiện ra trên môi chàng. Bằng một giọng kì lạ, chàng hát đầu theo hướng đang nhìn và nói khẽ, “Nhìn kia.”

Bối rối, nàng quay mặt sang hướng chàng chỉ, và đôi mắt nàng mở to vui thích trước vẻ đẹp tuyệt vời trải ra trước mắt. Ngay trước mặt họ, là một thung lũng rộng lớn với những ngôi nhà tranh rải rác và những cách đồng được chăm sóc cẩn thận, tô điểm bằng ánh nắng vàng rực rỡ của mùa thu. Trên cùng, nằm trên một ngọn đồi thoải thoải, là một ngôi làng đẹp mê người. Và trên cao nữa, gần như bao phủ hết cả một cao nguyên rộng rãi, là một toà lâu đài kì vĩ, với những lá cờ bay phấp phới trên các tháp canh cao vút và những cửa sổ kính màu lấp lánh như những viên đá quý nhỏ xíu trong ánh nắng mặt trời.

Khi con ngựa tiếp tục tiến về phía trước nhanh hơn, Jenny tạm thời quên mất những rắc rối của mình để mà ngưỡng mộ vẻ đẹp tráng lệ và hài hoà trước mắt. Một bức tường thành cao với mười hai ngọn tháp tròn xen giữa hoàn toàn bao bọc toàn lâu đài khắp cả bốn hướng.

Khi Jenny quan sát, những người lính gác dọc tường thành thổi một hồi kèn báo hiệu dài, hai lần, và một lát sau, cây cầu được hạ xuống. Ngay khi những người lính cưỡi ngựa lóc cóc đi qua đó, những cái mũ sắt của họ sáng bóng trong ánh mặt trời, những cờ hiệu mà họ mang theo nhấp nhô như những chấm nhỏ xíu vui mắt. Ở gần họ hơn, dọc theo con đường, Jenny nhìn thấy những người tá điền chạy ra từ cánh đồng và các túp lều và ào ào ra khỏi thung lũng, nhanh chóng đi về phía con đường và xếp hàng hai bên. Jenny

nghe, rõ ràng là vị chủ nhân quyền quý của vùng đất này muốn được người dân của mình chào đón một cách trân trọng như thế này.

“Sao,” Royce nói đằng sau nàng, “nàng nghĩ thế nào?”

Đôi mắt nàng sáng lên thích thú khi nàng quay lại nhìn chàng. “Đây thật là một vùng đất tuyệt đẹp,” nàng nói khẽ. “Tôi chưa từng nhìn thấy nơi nào đẹp bằng.”

“So với vương quốc trong mơ của nàng thì thế nào?” chàng đùa, nhướn miệng cười, và nàng có thể thấy là chàng cực kì hài lòng vì nàng đã đánh giá cao sự tráng lệ của toà lâu đài và vẻ đẹp của cảnh trí xung quanh nó.

Nụ cười của chàng hấp dẫn gần như không cưỡng lại được, và Jenny nhanh chóng quay đầu về hướng toà lâu đài, vì sợ rằng nàng sẽ bắt đầu mềm lòng, tuy nhiên nàng không có gì để cảm ghét cảnh đẹp bày ra trước mắt. Đột nhiên nàng nghe thấy những tiếng vó ngựa xa xa đang rõ dần lên, có thể là từ đám quân lính của Royce đang thu hẹp khoảng cách với chàng. Lần đầu tiên trong nhiều ngày qua, Jenny cảm nhận một cách sâu sắc sự thiếu tự tin trước vẻ bề ngoài của nàng. Nàng vẫn đang mặc bộ váy cưới mà nàng đã mặc vào cái đêm Royce bắt nàng khỏi Merrick, nhưng nó đã bám đầy đất cát và bị rách khi nàng bị ép trượt xuống tường thành của lâu đài và phóng ngựa như điên trong rừng. Hơn nữa, cơn mưa đã làm hỏng bộ váy và áo choàng của nàng, và mặt trời đã biến nó thành một mớ vải nhợt nhạt, loang lổ, nhàu nát.

Giờ đây rõ ràng là họ sắp dừng lại trước một toà lâu đài của ai đó rất cao quý, và mặc dù nàng tự nói với bản thân rằng nàng không quan tâm một chút xíu nào hết đến những gì mà một gã quý tộc Anh quốc và những thần dân cùng người hầu của gã nghĩ về nàng, nhưng nàng vẫn ghét ý nghĩ phải hạ phẩm giá mình, từ đó sỉ nhục lãnh địa của nàng, trước mặt bọn họ. Nàng tự an ủi mình với thực tế là ít nhất nàng đã có cơ hội gọi đầu sáng nay trong con lạch lạnh buốt chảy qua gần nơi họ hạ trại đêm qua, nhưng nàng vẫn khổ sở nghĩ rằng chắc chắn tóc nàng, tài sản quý giá duy nhất của nàng, là một đồng rối núi vương đầy lá và cành cây khô.

Quay người lại, nàng hơi lo lắng nhìn vào Royce và hỏi, “Ai là lãnh chúa ở đây? Ai sở hữu vùng đất này vậy?”

Ánh mắt chàng rời khỏi toà lâu đài trên đồi, toà lâu đài dường như cũng gây ấn tượng với chính chàng như với Jennifer, và chàng nhìn xuống nàng, đôi mắt chàng lấp lánh ánh sáng hài hước chế giễu. “Chính ta.”

“Ông ư!” nàng kêu lên, “Nhưng ông nói là phải ba ngày, chứ không phải hai, mới đến được Claymore.”

“Đường xá khô nhanh hơn ta tưởng.”

Kinh hoàng vì ý nghĩ những người dân của chàng sẽ lần đầu tiên nhìn thấy nàng trong lúc nàng luộm thuộm như thế này, bàn tay Jenny tự động đặt lên mái tóc rối của nàng trong một cử chỉ báo hiệu nỗi lo lắng của một người phụ nữ về vẻ ngoài của nàng.

Cử chỉ đó không lọt qua mắt Royce, chàng lịch sự vươn người thành một rào chắn để Jennifer có thể dùng tay cố chải mái tóc rối của nàng. Chàng quan sát nàng, thích thú vì nỗi lo lắng cho vẻ bề ngoài của nàng, bởi vì trong mắt chàng, thì nàng đẹp tuyệt vời với mái tóc rối và làn da màu kem và đôi mắt xanh sống động rực rỡ vì những ngày nàng đi dưới ánh mặt trời và không khí trong lành. Thực ra, chàng đã quyết định là hành động chính thức đầu tiên của chàng với cương vị là chồng nàng sẽ là cầm nàng che giấu mái tóc tuyệt đẹp màu đỏ óng ả đó bên dưới những khăn và mũ trùm. Chàng thích thấy mái tóc ấy đổ xuống hai vai nàng một cách phóng túng, hay tuyệt hơn là, trải ra trên gối chàng như một tấm sa tanh dày, gọn sóng...

“Đáng lẽ ông phải nói cho tôi biết trước!” Jenny u ám nói, ngo ngoáy trên yên ngựa và cố vuốt thẳng những nếp nhăn trên bộ váy đã bị làm hỏng của nàng một cách không hiệu quả, trong khi nàng liếc nhìn đầy lo lắng về phía những người đang xếp hàng trên con đường trước mặt. Những người hầu mặc đồng phục cười ngựa về phía họ rõ ràng là đội quân danh dự, tới để hộ tống chủ nhân của họ về nhà với nghi thức thích hợp. “Tôi chưa bao giờ tưởng tượng đây là lãnh địa của ông,” nàng nói một cách lo lắng. “Ông cũng đang nhìn vào nó như thể chưa từng thấy nó bao giờ.”

“Ta chưa từng thấy thật. Ít nhất là khi nó giống như thế này. Tám năm trước, ta đã cho vời các kiến trúc

sư tới đây, và chúng ta đã cùng nhau phác thảo ngôi nhà mà ta muốn có sau khi đã không còn chiến đấu nữa. Ta đã định quay lại đây để thăm, nhưng Henry luôn luôn có những yêu cầu cấp thiết hơn cho ta ở khắp nơi. Tất nhiên, việc đó cũng có cái lợi. Ta đã giành được cả một gia tài đủ để đảm bảo các con trai ta không bao giờ cần phải tìm kiếm vàng cho chúng bằng chính máu thịt của mình, như ta đã làm.”

Jenny nhìn chăm chăm vào chàng bối rối. “Có phải ông vừa nói ông đã xong với chiến tranh?”

Đôi mắt chàng chiếu vào mặt nàng và chàng nói với sự châm biếm hài hước, “Nếu ta tấn công Merrick thì đó sẽ là trận đánh cuối cùng của ta. Và do đó, ta đã công phá được thành trì cuối cùng khi ta cướp nàng ra khỏi đó.”

Jenny quá kinh ngạc trước những tiết lộ này đến nỗi nàng thực sự ấp úng ý nghĩ điên rồ rằng chàng có thể bằng cách nào đó quyết định như thế là vì nàng, và trước khi kịp ngăn mình lại, nàng buột miệng hỏi, “Ông đã quyết định tất cả những chuyện này khi nào?”

“Bốn tháng trước,” chàng tuyên bố, giọng nói khàn khàn quyết tâm. “Nếu có bao giờ ta tham gia vào một trận chiến lần nữa, thì đó là bởi vì ai đó có ý định xâm phạm vào những thứ thuộc về ta.” Chàng im lặng sau khi nói xong, nhìn thẳng về phía trước, và những cơ bắp căng thẳng trên mặt chàng dần dần dịu xuống. Khi cuối cùng chàng cũng thôi nhìn vào toà lâu đài, chàng nhìn xuống nàng với nụ cười hài hước và nói, “Nàng có biết điều gì ta mong chờ nhất trong cuộc sống mới của mình không – ngoài một cái giường êm ái để ngủ vào ban đêm?”

“Không,” Jenny nói, quan sát khuôn mặt như tạc của chàng, cảm thấy như thể nàng chưa hề hiểu chàng một chút nào. “Điều gì làm ông mong đợi nhất?”

“Thức ăn,” chàng tuyên bố dứt khoát, tinh thần phấn chấn. “Thức ăn ngon. Không – không chỉ ngon, mà phải là tuyệt ngon, và được phục vụ ba bữa một ngày. Món ăn Pháp thơm ngon và món Tây Ban Nha cay nồng và những món Anh bổ dưỡng nữa. Ta muốn chúng được dọn ra trên đĩa, được nấu thật chín – thay vì những món nướng trên xiên, hoặc là sống nhần hoặc là cháy khét. Và ta muốn các món tráng miệng nữa – bánh nướng và bánh nhân hoa quả và tất cả những loại bánh ngọt khác.” Chàng nhìn nàng bằng một cái nhìn đầy hài hước tự trào rồi nói tiếp, “Đêm trước một trận chiến, phần lớn đàn ông nghĩ đến nhà cửa và gia đình họ. Nàng có biết ta thường nằm thao thức và nghĩ gì không?”

“Không,” Jenny nói, cố dần lại một nụ cười.

“Thức ăn.”

Nàng chịu thua không thể tỏ ra đứng đưng được nữa và phá lên cười trước câu thú nhận không thể tin được từ người đàn ông được người Scot gọi là Con của quý Sa tăng này, nhưng mặc dù Royce vẫn mỉm cười đáp lại nàng, tâm trí chàng đã lại hướng về nơi xa xăm, ánh mắt chàng lướt khắp vùng đất và toà lâu đài như thể đang nuốt vào từng khung cảnh. “Lần cuối cùng ta tới đây,” chàng giải thích, “là tám năm trước, khi đó ta làm việc với các kiến trúc sư. Lâu đài đã bị vây hãm trong suốt sáu tháng, và toàn bộ bức tường bao đã bị phá huỷ. Một phần toà lâu đài cũng bị công phá, và tất cả những ngọn đồi xung quanh thì bị đốt cháy.”

“Ai đã vây hãm nơi này?” Jenny tò mò hỏi.

“Là ta.”

Một câu phỉ báng đã lên đến miệng nàng, nhưng nàng đột nhiên thấy ghét phải phá vỡ tâm trạng thoải mái của họ. Thay vào đó, nàng nhẹ nhàng nói: “Tôi không bao giờ tự hỏi tại sao người Scot và người Anh lại luôn luôn mâu thuẫn với nhau, bởi vì chúng ta có cách suy nghĩ hoàn toàn khác nhau.”

“Thật sao,” chàng nói, mỉm cười với khuôn mặt ngược lên của nàng. “Như thế nào cơ?”

“À, ông sẽ phải đồng ý với tôi,” nàng đáp lại hết sức lịch sự, “là người Anh có một tập quán kì cục là tự mình san bằng các lâu đài của chính mình – như cách các ông đã làm hàng thế kỉ qua – trong khi các ông có thể đánh nhau với người Scot – với những kẻ thù khác,” nàng vội chữa lại “và san bằng các toà lâu đài của họ.”

“Đúng là một ý tưởng thú vị,” chàng đùa. “Tuy nhiên, chúng ta đã cố gắng làm cả hai việc đó.” Trong khi nàng cười khúc khích trước câu trả lời của chàng, chàng nói tiếp, “Tuy nhiên, nếu kiến thức của ta về lịch

sử dân tộc Scotland là đúng, thì dường như các bộ tộc cũng đánh lẫn nhau hàng thế kỷ nay, và vẫn cố gắng vượt qua biên giới của chúng ta và bắt bớ và đốt phá, nói tóm lại là “làm phiền” chúng ta.”

Quyết định cách tốt nhất là từ bỏ đề tài này, nàng nhìn lại toà lâu đài vĩ đại rực rỡ trong ánh nắng và tò mò hỏi, “Có phải đó là lí do ông vây hãm nơi này – bởi vì ông muốn chiếm nó ỉn?”

“Ta tấn công nó bởi vì nam tước sở hữu vùng đất này đã liên minh với một vài nam tước khác trong một âm mưu ám sát Henry – âm mưu đã gần thành công. Lúc đó nơi này được gọi là Wilsely – theo tên dòng họ chủ nhân của nó, nhưng Henry đã ban nó cho ta với điều kiện ta phải đổi tên cho nó.”

“Tại sao?”

Ánh mắt Royce trở nên nhăn nhó. “Bởi vì Henry chính là người đã phong nam tước cho Wilsely và ban thưởng cho hắn ta vùng đất này. Wilsely là một trong số ít những quý tộc được tin cẩn của ông ấy. Ta đã đặt tên nó là Claymore để làm rạng danh dòng họ của cha ta và mẹ ta,” Royce nói thêm, khi chàng thúc ngựa, ra lệnh cho Zeus phi tới trước.

Những người cưỡi ngựa từ lâu đài đã phi xuống đồi và đang tiến về phía họ từ đằng trước mặt. Đằng sau nàng tiếng rầm rập không ngớt từ xa vọng lại đang di chuyển ngày càng gần hơn và to hơn, trở thành âm thanh đặc trưng của tiếng vó ngựa phi nhanh. Nàng ngoái đầu qua vai và nhìn thấy tất cả năm mươi người đàn ông đang tiến đến phía họ từ đằng sau lưng. “Có phải lúc nào ông cũng lên kế hoạch với sự tính toán thời gian chính xác như thế này không?” nàng hỏi, đôi mắt nàng lấp lánh một niềm ngưỡng mộ không tránh được.

Đôi mắt trĩu nặng của chàng có vẻ hài hước. “Luôn luôn.”

“Tại sao?”

“Bởi vì,” chàng giải thích một cách hữu ích, “tính toán thời gian chính là chìa khoá dẫn tới việc nàng rời khỏi chiến trường trên lưng ngựa, thay vì bị kéo đi trên tấm khiên của nàng.”

“Nhưng ông đã không còn đánh nhau nữa, vì vậy không cần thiết phải nghĩ đến việc tính toán thời gian hay đại loại như thế nữa.”

Nụ cười uể oải của chàng trông như của một đứa trẻ. “Đúng vậy, nhưng nó đã thành thói quen, và một thói quen khó bỏ. Những người lính ở sau chúng ta đã chiến đấu bên cạnh ta nhiều năm. Họ biết ta nghĩ gì và muốn mọi việc được thực hiện thế nào mà không cần ta phải ra lệnh.”

Không còn thời gian để nói lại nữa, vì những người lính gác của lâu đài đã gần ở trước mặt họ, với Arik đi đầu. Ngay khi Jenny đang tự hỏi liệu những người lính gác có định dừng lại hay không, thì tất cả hai mươi lăm người bọn họ đột ngột thực hiện một cú xoay ngựa đồng loạt như một cú vỗ tay. Arik đi vào vị trí ở ngay trước mặt Royce, trong khi, đằng sau họ, năm mươi kỵ sĩ đứng thành hàng một cách chính xác.

Jenny thấy tinh thần phấn chấn hẳn lên trước đám rước đầy màu sắc của những đoàn ngựa và những lá cờ phấp phới, và bất chấp quyết định không thêm quan tâm gì đến những suy nghĩ của họ khi họ nhìn thấy nàng, nàng bỗng nhiên trở nên hồi hộp kinh khủng và dấy lên niềm hi vọng không thể kiểm soát nổi. Bất kể nàng nghĩ về chồng nàng thế nào, thì những người này sẽ là người dân của nàng, nàng sẽ sống suốt đời giữa bọn họ, và sự thật là nàng không thể ngăn mình mong được họ yêu thương. Nhận thức đó ngay lập tức đi kèm theo với một cơn hoảng loạn mới vì tự hổ thẹn với vẻ ngoài lôi thôi của nàng và những khiếm khuyết về hình thể nói chung của nàng. Cấn chặt môi, Jenny khề cầu nguyện thật nhanh, thật khẩn thiết với Chúa Trời để Người khiến cho họ thích nàng, rồi nàng nhanh chóng nghĩ xem nàng phải cư xử như thế nào trong vài phút tới đây. Nàng có nên cười với những người dân làng không? Không, nàng nhanh chóng nghĩ, trong trường hợp này có vẻ như không thích hợp lắm. Nhưng nàng không muốn tỏ vẻ quá đứng đưng, vì họ có thể nhầm lẫn nghĩ rằng nàng lạnh lùng hoặc là kênh kiệu. Cho đến cuối cùng nàng vẫn là một người Scot, và người Scot bị rất nhiều người lầm tưởng là những kẻ lạnh lùng, kiêu ngạo. Và mặc dù nàng tự hào được làm người Scot, thì không bao giờ nàng lại mong muốn những người dân này – người dân của nàng – nhầm lẫn mà nghĩ rằng nàng là người khó gần.

Chỉ còn vài mét nữa là họ tiến vào giữa khoảng bốn trăm người dân làng đang xếp hàng bên đường, và Jenny quyết định rằng nếu nàng chỉ mỉm cười một chút vẫn còn hơn bị hiểu lầm là lạnh lùng và kiêu ngạo.

Chuẩn bị một nụ cười nhẹ trên miệng, nàng e thẹn vuốt lại áo sớ một lần cuối cùng, rồi ngồi thật thẳng lên.

Tuy nhiên, khi những người tùy tùng của họ lịch sự tiến vào giữa hai hàng khán giả, niềm vui trong lòng Jenny nhường chỗ cho thất vọng. Ở Scotland, khi một lãnh chúa, dù có chiến thắng trở về hay không, quay về nhà từ chiến trường, ông ta sẽ đón nhận những lời chúc mừng và những nụ cười, trong khi những người tá điền hai bên đường chỉ im lặng, quan sát và nghiêm nghị. Một vài gương mặt thể hiện sự thù địch thẳng thừng, trong khi phần lớn mọi người trông sợ hãi khi họ nhìn thấy vị lãnh chúa mới của mình. Jenny nhìn thấy điều đó, cảm thấy nó, và tự hỏi tại sao họ lại e sợ chính người anh hùng của họ. Hay là họ đang sợ hãi chính nàng, nàng lo lắng tự hỏi.

Câu trả lời đến ngay một giây sau đó, khi một giọng đàn ông to tiếng, hẳn học cuối cùng cũng phá vỡ sự im lặng: “Con diêm Merrick!” ông ta hét lên. Trong sự kích động háo hức muốn thể hiện trước vị chủ nhân tôn quý của họ rằng họ cũng chia sẻ cảm giác mà ai cũng biết của công tước đối với cuộc hôn nhân của chàng, đám đông hô khẩu hiệu: “Con diêm Merrick!” họ hét lên, phỉ báng, “Con diêm! Con diêm Merrick!” Mọi chuyện xảy ra quá nhanh không có thời gian cho Jenny phản ứng, hay cảm nhận bất cứ điều gì, bởi vì ngay bên cạnh họ, một cậu bé khoảng chín tuổi hấp tấp vơ lấy một cục đất và ném thẳng vào mặt Jenny và trúng vào má bên phải nàng.

Tiếng kêu thẳng thốt của Jenny bị Royce chặn lại, chàng ngay lập tức đưa thân mình ra phía trước, che chắn nàng khỏi cuộc tấn công mà chàng không nhìn thấy và cũng không đoán trước được. Arik chỉ thoáng nhìn thấy một cánh tay giơ lên không trung ném một cái gì đó mà rất có thể là một con dao, anh ta rống lên một tiếng tức giận làm lạnh sống lưng và nhảy ra khỏi yên của mình, rút ngay rìu chiến ra khỏi thắt lưng khi anh ta lặn mình tới trước cậu bé. Trong niềm tin sai lệch rằng Royce là mục tiêu của cậu bé, Arik túm lấy mái tóc dày của cậu, nhấc cậu lên khỏi mặt đất vài mét, và trong khi cậu bé la hét giãy dụa hai chân trong không khí, thì tên khổng lồ nâng cao cây rìu của mình lên...

Jenny phản ứng không cần suy nghĩ gì hết. Với sức mạnh do hoảng loạn sinh ra nàng chồm lên hoang dã, đẩy người Royce ra, và gào lên át mệnh lệnh của chàng bằng tiếng thét của chính nàng: “Không! – Không được, dừng lại.” nàng hét man dại, “KHÔNG!”

Cái rìu của Arik khựng lại trên cao, và tên khổng lồ nhìn qua vai, không phải vào Jennifer, mà là vào Royce chờ phản ứng. Jenny cũng làm y như vậy, nàng nhìn vào mặt Royce bằng một cái nhìn giận dữ và ngay lập tức hiểu ra chàng định bảo Arik làm gì. “Không!” nàng hét lên kích động, tóm chặt lấy tay Royce. Chàng quay đầu nhìn nàng, và trông chàng hằm hằm sát khí còn hơn cả lúc trước. Jenny nhìn thấy những thớ thịt co giật trên quai hàm cứng rắn của chàng, và trong lúc quần trí nàng kêu lên, “Chẳng lẽ ông lại giết chết một đứa trẻ chỉ vì nó đã nhại lại những lời của chính ông – vì cố gắng cho ông thấy nó ủng hộ ông trong mọi chuyện, kể cả trong những cảm xúc ông dành cho tôi! Vì Chúa, nó chỉ là một đứa trẻ thôi! Một đứa trẻ ngốc nghếch –” Câu nói của nàng bị cắt ngang khi Royce lạnh lùng quay từ nàng sang Arik và ra lệnh: “Đem nó đến cho ta vào sáng ngày mai,” chàng quát, rồi chàng thúc vào con ngựa chiến màu đen, ra lệnh cho nó phóng về phía trước; như thể có một tín hiệu cảm lạnh nào đấy, những hiệp sĩ phía sau họ cũng bắt đầu phóng đi, hình thành một tấm chắn di động ở cả hai bên của Royce và Jennifer.

Không còn tiếng thét nào phát ra từ đám đông; họ nhìn theo đoàn người ngựa đi qua trong sự bất động hoàn toàn. Ngay cả lúc ấy, Jenny vẫn không thể thở một cách bình thường cho đến khi họ đã vượt qua khỏi đám dân chúng, rồi nàng trở nên ủ rũ. Kiệt sức. Dựa vào cơ thể cứng chắc một cách không tự nhiên của Royce, nàng để cho toàn bộ sự việc diễn lại trong đầu. Trong hồi tưởng của nàng, cơn giận dữ của chàng với đứa bé là vì nàng, và chàng tán đồng những mong muốn của nàng bằng cách ân xá cho cậu bé. Nàng quay người trên yên nhìn vào chàng. Khi thấy chàng tiếp tục nhìn thẳng về phía trước, nàng rụt rè nói, “Công tước, tôi muốn – muốn cảm ơn ông vì đã tha cho –”

Chàng trừng mắt nhìn nàng, và Jenny giật nảy người hoảng hốt trước cơn giận dữ trong đôi mắt xám của chàng. Chàng cảnh cáo một cách hung dữ, “Nếu cô còn thách thức tôi trước đám đông một lần nữa hay là dám dùng cái giọng đó nói với tôi, thì tôi sẽ không chịu trách nhiệm trước hậu quả đâu, tôi sẽ có Chúa đấy!”

Trước mắt Royce, biểu hiện trên mặt nàng biến chuyển từ lòng biết ơn, sang kinh ngạc, rồi giận dữ, và cuối cùng nàng lạnh lùng quay lưng lại với chàng.

Royce nhìn chăm chăm vào lưng nàng, bức tức vì nàng đã thực sự tin là chàng sẽ để cho đứa trẻ bị chặt đầu chỉ vì một lỗi chỉ đáng bị phạt nhẹ - bức tức vì với hành động của mình, Jenny đã khiến cho toàn thể người hầu và người dân của chàng cũng tin vào điều đó. Nhưng hơn cả, Royce tức giận với chính mình vì đã không thể đoán trước được tình huống như đã xảy ra lúc này trong đám dân chúng, và không làm gì được để ngăn chặn việc đó xảy ra.

Bất kì khi nào chàng lên kế hoạch một cuộc vây hãm hay một trận đánh, chàng luôn luôn xem xét tất cả những khả năng có thể xảy ra, nhưng tới ngày hôm nay, khi tới Claymore, chàng đã ngu ngốc phớt lờ cho sự may rủi, cho rằng mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp cả.

Mặc khác, Royce quyết định với một tiếng thở dài phiền muộn, trong một trận chiến bất kì mệnh lệnh nhỏ nhất nào của chàng cũng được thực hiện mà không ai dám hỏi lại hay chống đối. Trong một trận chiến, chàng không phải tranh cãi với Jennifer – Jennifer, người tranh cãi với chàng hoặc là đặt câu hỏi về tất cả mọi chuyện.

Không màng đến vẻ đẹp của vùng đất mà chàng đã mong ngóng được nhìn thấy suốt tám năm trời, Royce chỉ băn khoăn tại sao chàng có thể hăm dọa các hiệp sĩ, quý tộc, lính tráng, và những chiến binh dạn dày kinh nghiệm trận mạc phải phục tùng chàng chỉ với một cái liếc mắt, mà lại không thể bắt một cô gái Scotland trẻ, ương bướng, ngang ngạnh cư xử ngoan ngoãn. Nàng khó đoán đến nỗi chàng không thể lường trước được nàng sẽ phản ứng thế nào trước tất cả mọi việc. Nàng bốc đồng, cứng đầu cứng cổ, và hoàn toàn thiếu lòng tôn kính chồng của một người vợ. Khi họ cưỡi ngựa đi qua cây cầu, chàng nhìn xuống đôi vai cứng ngắc của nàng, muộn màng nhận ra nàng chắc hẳn phải cảm thấy tủ nhục thế nào trước tình cảnh diễn ra dưới thung lũng. Với sự thương xót và ngưỡng mộ miễn cưỡng, chàng cũng phải thừa nhận rằng nàng quá trẻ, quá sợ hãi, quá can đảm, và cực kì độ lượng. Bất kì người phụ nữ nào khác cùng địa vị với nàng cũng sẽ đòi chặt đầu cậu bé đó, chứ không thêm xin tha mạng cho cậu như Jennifer đã làm.

Khoảng sân rộng rãi của lâu đài đầy những người sống và làm việc trong đó – một đội quân đông đảo những người giữ ngựa, thợ giặt, những cậu bé phụ việc, thợ mộc, thợ đóng móng ngựa, tá điền, và người hầu, bên cạnh những người lính gác lâu đài. Những người có chức vụ cao hơn trong số người hầu – quản gia, thư kí, và một loạt những người khác – đang xếp hàng trên những bậc cầu thang dẫn tới đại sảnh. Tuy nhiên, bây giờ khi nhìn xung quanh mình, Royce không thể không nhận ra sự tiếp đón lạnh nhạt mà hầu như tất cả những người này dành cho Jenny, và chàng cũng không định phớt lờ phản ứng của bọn họ với nàng cho số phận nữa. Để cho từng người trong số đám đông có thể nhìn rõ Jennifer và chàng, Royce quay sang đội trưởng của toán lính bảo vệ và gật đầu về phía chuồng ngựa. Chỉ đến khi tất cả các hiệp sĩ đã biến mất vào đám đông, dẫn ngựa của họ vào trong chuồng, Royce mới xuống ngựa. Chàng quay người, đưa tay ra và nắm lấy eo Jennifer bế nàng xuống, để ý thấy khuôn mặt xinh đẹp của nàng vẫn cứng ngắc khi chàng làm thế, và nàng cẩn thận tránh nhìn vào mắt của bất kì ai. Nàng không cố chải tóc, hay là vuốt thẳng váy áo nữa, và trái tim chàng se lại vì tiếc nuối bởi vì rõ ràng là nàng đã quyết định không thêm quan tâm trông nàng như thế nào nữa.

Nhận thấy những tiếng xì xào khó chịu từ đám đông trong sân, Royce cầm lấy tay nàng và dẫn nàng lên bậc cầu thang, nhưng khi Jennifer định bước lên, chàng giữ nàng lại và quay người.

Jenny cố vượt qua nỗi xấu hổ của nàng và bắn cho chàng một cái nhìn tuyệt vọng nhưng Royce không thấy. Chàng đứng đó không hề cử động một chút nào, khuôn mặt chàng cứng rắn và không thể lay chuyển được khi chàng điềm tĩnh nhìn vào đám đông bồn chồn trong sân. Ngay cả trong trạng thái tê liệt vì buồn khổ của mình, Jenny bỗng nhiên cảm thấy như thể có một sức mạnh kì lạ nào đó đang thoát ra từ chàng, một sức mạnh đang tự mình nói với đám đông. Như thể có một câu thần chú nào đó, đám đông lập tức im lặng và từ từ thẳng người lên, ánh mắt họ hướng về chàng. Chỉ đến khi đó Royce mới nói. Giọng nói của chàng vang lên trong khoảng sân im ắng lạ thường, mang theo sức mạnh và uy lực của một tiếng sấm nổ.

“Đây là nữ chủ nhân mới của các ngươi, vợ của ta,” chàng tuyên bố, “và nhớ rằng khi nàng ra lệnh cho các ngươi, là ta đang ra lệnh cho các ngươi. Các ngươi phục vụ nàng, cũng là phục vụ ta. Các ngươi trung thành hay là không với nàng, cũng tức là trung thành hay là không với ta!”

Ánh mắt nghiêm khắc của chàng quét qua họ trong một giây nghẹt thở, đe dọa, rồi chàng quay sang Jennifer và đưa tay cho nàng.

Những giọt nước mắt dưng dưng của niềm biết ơn sâu sắc và sự bối rối sợ sệt long lanh trong đôi mắt xanh của Jenny khi nàng nhìn chàng và chậm rãi, gần như cung kính đặt tay nàng lên cánh tay chàng.

Đằng sau họ, người rên vũ khí chậm chậm vỗ tay – hai lần. Người thợ rèn làm theo. Rồi một tá người hầu khác. Vào lúc mà Royce đưa nàng lên những bậc cầu thang rộng rãi dẫn tới cánh cửa của đại sảnh nơi Stefan và Cha Gregory đang chờ, thì toàn bộ khoảng sân đã vang lên một cơn sấm vỗ tay – không phải kiểu chào mừng tự do, tự phát biểu hiện lòng nhiệt tình, mà là những hồi âm đều đặn như bị bỏ bùa của những người đã bị khống chế bởi một sức mạnh không thể cưỡng lại.

Stefan Westmoreland là người đầu tiên nói chuyện sau khi họ đi vào trong sảnh đường rộng lớn, sâu hun hút. Nắm chặt vai của Royce trong một cử chỉ thân thiết, anh nói đùa, “Liệu em có thể làm thế với đám đông được không nhỉ, ông anh yêu quý.” Anh nói thêm đầy ẩn ý, “Anh cho chúng em vài phút được không? Có vài việc cần phải bàn bạc.”

Royce quay sang Jenny, lịch sự xin phép rút lui trong chốc lát, và nàng quan sát hai người đàn ông đi về phía lò sưởi nơi Ngài Godfrey, Ngài Eustace, và Ngài Lionel đang đứng. Jenny nhận ra rõ ràng là tất cả bọn họ đều đến Claymore cùng với Stefan Westmoreland.

Đầu óc nàng vẫn còn choáng váng vì hành động chu đáo không thể tin được của Royce khi tuyên bố như thế, Jenny kéo cái nhìn ra khỏi đôi vai rộng của chàng và nhìn quanh nàng với niềm kính trọng sơ khai. Đại sảnh nơi nàng đang đứng rộng bao la, với mái nhà cao vút bằng gỗ và sàn đá trơn láng được quét sạch bóng. Phía trên, một hành lang rộng, được đỡ bằng những khung tò vò trạm trổ tinh vi, bao khắp ba mặt tường, chỉ trừ một mặt. Trên mặt tường thứ tư là một lò sưởi rộng đến nỗi một người đàn ông có thể dễ dàng đứng trong đó, ống khói của nó được tô điểm bằng hình trang trí có đường cuộn. Những tấm thảm treo mô tả chiến trận và săn bắn, được treo khắp các bức tường, và nàng kinh hoàng để ý thấy ai đó đã để hẳn hai tấm thảm thêu lớn trên sàn gần lò sưởi. Ở phía xa của sảnh đường, đối diện với nơi nàng đang đứng, là một cái bàn ăn dài đặt trên bục và những cái giá bày cốc rượu, đĩa đựng thức ăn, và những cái bát được mạ vàng và bạc, phần lớn còn chạm đá quý. Mặc dù chỉ có vài ngọn đuốc được thắp sáng, nhưng sảnh đường này vẫn không có vẻ tăm tối âm u như ở Merrick. Và Jenny nhận ra lí do với một sự ngưỡng mộ, có một cửa sổ tròn lớn bằng kính màu được đặt ở trên cao trên bức tường bên cạnh ống khói.

Jenny đang chăm chú ngắm nghía cái cửa sổ kính màu thì bị giật mình vì một tiếng kêu thét vui sướng từ phía trên:

“Jennifer!” Bà dì Elinor kêu lên, đứng nhón trên mũi chân để nhìn qua bức tường cao đến vai chắn một bên hành lang. “Jennifer! Cháu gái tội nghiệp của ta!” bà nói, và hoàn toàn biến mất khỏi tầm nhìn khi bà chạy dọc hành lang xuống sảnh. Mặc dù không thể nhìn thấy Bà dì Elinor, nhưng Jenny vẫn có thể nghe thấy âm thanh vọng lại của những câu độc thoại của bà khi bà chạy đến chỗ cầu thang. “Jennifer, ta thật vui mừng được nhìn thấy cháu, cháu gái!”

Ngửa đầu ra phía sau, nhìn lên hành lang phía trên, Jenny bắt đầu đi theo âm thanh giọng nói của bà lúc bà tiếp tục nói: “Ta đã rất lo lắng cho cháu, cháu yêu ạ, ta hầu như mất ăn mất ngủ. Mà ta cũng chẳng có điều kiện để ăn ngủ thực đấy, vì ta cứ bị xóc và nẩy suốt hành trình đi qua nước Anh trên lưng con ngựa mà ta xui xẻo lắm mới bị ngồi lên!”

Nghiêng đầu và lắng nghe kĩ hơn, Jenny chậm chậm đi theo tiếng nói đến phía đối diện của đại sảnh, tìm kiếm nguồn phát ra tiếng nói đó.

“Và thời tiết thì thật là kinh khủng!” Bà dì Elinor tiếp tục. “Ngay khi ta tưởng sắp chết đuối vì mưa, thì mặt trời xuất hiện và quay chín ta! Đầu ta bắt đầu đau, xương cốt ta bắt đầu đau, và ta chắc chắn sẽ chết, nếu Ngài Stefan không đồng ý cho chúng ta dừng lại nghỉ một chút để ta có thể hái vài cây thảo được chữa bệnh.”

Bà dì Elinor đi xuống bậc cầu thang cuối cùng và hiện ra trước mắt Jenny trong khoảng cách hai mươi lăm mét phía trước, đi về phía nàng trong khi vẫn nói luôn mồm: “Đó đúng là một việc làm tốt đẹp, vì một khi ta đã thuyết phục được anh ta uống một chút thứ nước thuốc bí mật của ta, lúc đầu cậu ấy ghét lắm, thì cậu ấy không bị ghệt mũi nữa.” Bà liếc về phía Stefan Westmoreland, đang nâng li rượu lên đến miệng, và đòi anh phải xác nhận câu chuyện của bà: “Cậu không hề bị sứt sịt thêm chút nào nữa, đúng không cậu bé?”

Stefan Westmoreland hạ li rượu của mình xuống. Anh đồng tình đáp lại, “Không, thưa bà,” rồi khẽ cúi đầu, anh lại nâng li rượu lên môi, cẩn thận lảng tránh cái liếc mắt mĩa mai của Royce. Arik bước vào sảnh đường và đi đến bên lò sưởi, và Bà dì Elinor dành cho anh ta một cái nhìn quả trách khi bà tiếp tục nói với Jenny, nàng vẫn đang tiến về phía bà: “Tóm lại thì đó cũng không phải là một chuyến đi tồi tệ cho lắm. Ít nhất vì ta không bị ép buộc phải đi cùng với cái gã Arik ấy, như lần đầu tiên ta rời khỏi Merrick...”

Những hiệp sĩ bên đồng lửa quay lại để nhìn, và Jenny vội vã chạy lại phía bà dì trong một nỗ lực không hiệu quả ngăn bà sa đà vào một đề tài nguy hiểm là gã khổng lồ mang rìu chiến.

Dang rộng hai cánh tay ra cho Jennifer, gương mặt bà toả ra một nụ cười ấm áp, Bà dì Elinor vẫn đang nói: “Arik về đây trước cháu hai mươi phút, và không chịu trả lời những câu hỏi lo lắng của ta về cháu.” Sợ rằng bà không có đủ thời gian để nói hết câu trước khi Jennifer đến nơi, Bà dì Elinor tăng tốc gấp đôi: “Mặc dù ta không nghĩ do tính bần tiện mà anh ta có vẻ ỉu xìu như thế. Ta nghĩ anh ta có vấn đề với –”

Jenny quàng cánh tay nàng quanh bà dì, ôm bà thật chặt, nhưng Bà dì Elinor vẫn cố gắng lách người để kịp kết thúc trong thắng lợi, “đường ruột của anh ta!”

Một giây im lặng căng thẳng tiếp sau câu tuyên bố đó bị phá vỡ bởi tiếng cười hô hố của Ngài Godfrey, tiếng cười bị khựng lại giữa chừng bởi cái nhìn băng giá từ phía Arik. Trước sự kinh hoàng của Jenny, chính nàng cũng cảm thấy muốn cười, một phần vì những căng thẳng kinh khủng suốt mấy ngày qua, và một phần là vì những tiếng cười cổ nén bên cạnh lò sưởi. “Ôi, Bà Elinor!” nàng cười khúc khích một cách bất lực và vùi khuôn mặt cười của nàng vào cổ bà dì để che giấu.

“Nào, nào, bỏ câu bé nhỏ của bà,” Bà dì Elinor an ủi, nhưng sự chú ý của bà vẫn đặt vào vị hiệp sĩ vừa cười trước lời chuẩn đoán của bà. Nói với qua đôi vai run run của Jenny, bà bắt một cái nhìn nghiêm khắc tới năm hiệp sĩ và một công tước. Bằng giọng nghiêm trọng nhất bà thông báo với họ, “Đường ruột không tốt chẳng phải là chuyện nực cười đâu.” Rồi bà chuyển sự chú ý vào cái nhìn trừng trừng của Arik và thương hại nói, “Hãy nhìn cái khuôn mặt ỉu xìu xìu của cậu mà xem, chàng trai tội nghiệp – một dấu hiệu không thể nhầm lẫn của việc cần có thuốc xổ. Ta sẽ bào chế một liều cho cậu từ công thức bí mật của ta. Và ngay lập tức cậu sẽ có thể vui cười và thoải mái trở lại!”

Nắm chặt tay bà dì, và cực kì cẩn thận tránh nhìn vào ánh mắt cười cợt của những hiệp sĩ khác, Jenny nhìn vào khuôn mặt hài hước của chồng. “Đức ông,” nàng nói, “bà tôi và tôi có rất nhiều chuyện muốn nói, và tôi cũng mong được nghỉ ngơi. Nếu được phép, chúng tôi sẽ đi ngủ ở - ở -” đột nhiên nàng thấy bàn luận về chuyện sắp xếp chỗ ngủ là một chủ đề mà nàng muốn tránh đề cập đến càng lâu càng tốt, và nàng vội vã kết thúc “- ở - ở - phòng của bà tôi.”

Chồng nàng, với li rượu vẫn cầm nguyên trên tay y như lúc Bà dì Elinor lần đầu đề cập đến cái tên Arik, cố giữ khuôn mặt không biểu lộ gì và nghiêm trang trả lời, “Chắc chắn rồi, Jennifer.”

“Đúng là ý hay, cháu ạ,” Bà dì Elinor kêu lên ngay lập tức. “Chắc là cháu mệt muốn chết được.”

“Tuy nhiên,” Royce cắt lời, chiếu thẳng cái nhìn bình thản, không lay chuyển được vào Jennifer, “hãy bảo một trong số người hầu trên lầu chỉ cho nàng phòng của nàng, ta chắc chắn nàng sẽ thấy thoải mái hơn. Tối nay sẽ có một bữa tiệc mừng, vì thế bảo cô ta mang đến cho nàng bất kì thứ gì nàng cần để sửa soạn cho nàng khi đã thức dậy.”

“Vâng, à,... cảm ơn,” nàng nói cụt ngủn.

Nhưng khi nàng dẫn bà dì đi về hướng cầu thang ở cuối sảnh đường, nàng cảm nhận sâu sắc sự im lặng hoàn toàn từ phía lò sưởi, và chắc chắn rằng họ đang chờ để nghe tiếp những nhận xét kì quặc mà Bà dì Elinor sắp nói. Và Bà dì đã không làm họ thất vọng.

Đi được vài bước qua lò sưởi, bà dừng lại để chỉ cho Jennifer thấy vài thứ đẹp đẽ trong ngôi nhà mới của Jennifer – những thứ mà chính Jennifer cũng đã chú ý đến. “Nhìn trên này này, cháu gái,” Bà dì Elinor nói một cách hài lòng, chỉ vào cửa sổ kính màu. “Nó chẳng đẹp sao? Những cửa kính màu! Cháu sẽ không tin được kích thước của hành lang phía trên này đâu, cũng như sự dễ chịu trong ánh sáng mặt trời. Và những cây cẩm nền đều bằng vàng. Giường ngủ thì được trải bằng tơ lụa, và gần như mỗi cốc chén trong nhà đều được khảm ngọc quý! Thực ra,” bà tuyên bố bằng một giọng nói cân nhắc, “sau khi xem xét ngôi nhà này như ta đã làm, ta hơi bị thuyết phục là cướp bóc và chiếm đoạt mang lại khá nhiều lợi lộc –” Với câu nói

đó, Bà dì Elinor quay lại chỗ lò sưởi và lịch sự hỏi “tên cướp và kẻ chuyên đi chiếm đoạt” là chủ sở hữu của toà lâu đài này, “Anh có thấy cướp bóc và chiếm đoạt kiếm được rất nhiều lợi lộc không, công tước, hay là ta nhầm chăng?”

Bối rối vì sự xấu hổ, Jenny nhìn thấy li rượu của chồng nàng đóng băng giữa chừng cách miệng chàng vài phân. Chàng từ từ hạ nó xuống, khiến Jenny lo sợ chàng sẽ cho ném Bà dì Elinor ra khỏi toà lâu đài. Thay vào đó chàng chỉ gạt đầu một cách lịch sự và nói, khuôn mặt nghiêm trang, “Thực sự là rất nhiều lợi lộc, thưa bà, tôi thấy đó là một nghề nghiệp rất đáng làm.”

“Thật vui vì được nghe,” Bà dì Elinor tuyên bố, “rằng anh biết nói tiếng Pháp!”

Jenny tóm chặt lấy cánh tay bà dì và bắt đầu kéo bà về phía cầu thang khi Bà dì Elinor vẫn tiếp tục nói một cách vui vẻ, “Chúng ta cũng phải nói chuyện ngay với Ông Albert để tìm cho cháu mấy bộ váy áo thích hợp. Có hàng đồng hồ xiềng thuộc về chủ cũ của toà lâu đài này. Ông Albert là quản gia chính ở đây, và ông ta cũng không khoẻ mạnh gì mấy. Ông ta bị giun đầy, ta tin chắc như thế. Ta đã pha cho ông ấy một liều thuốc ngày hôm qua và ép ông uống. Hôm nay ông ấy cực kì ốm yếu, nhưng ngày mai sẽ ổn thôi, rồi cháu xem. Và cháu nên nghỉ ngơi ngay bây giờ, trông cháu xanh xao và kiệt sức...”

Bốn hiệp sĩ quây quần bên Royce, khuôn mặt họ rạn rở vì không nhịn được cười. Bằng giọng nói pha lẫn âm điệu vui vẻ, Stefan nói, “Quý thần ơi! Bà ấy cũng không tệ lắm lúc đi đường. Nhưng lúc đó bà ấy khó mà nói chuyện được vì còn bận bám chặt vào con ngựa như để giữ mạng vậy. Chắc hẳn là bà ta đã áp ủ tất cả những lời đó trong suốt mấy ngày qua.”

Royce nhướn một bên lông mày lên và nhìn về hướng Bà dì Elinor đã khuất dạng. “Bà ta xảo quyệt như một con cáo già nếu hai tay cậu đang bị trói. Mà Albert Prisham đâu rồi?” chàng nói, chợt muốn nhanh chóng tìm gặp quản gia của mình để khám phá ngay Claymore thịnh vượng đến mức nào.

“Ông ta bị ốm,” Stefan trả lời, ngồi xuống cái ghế bên cạnh lò sưởi, “như Bà Elinor đã nói. Nhưng là do đau tim, em nghĩ vậy, sau câu chuyện trao đổi ngắn với ông ta lúc em đến đây ngày hôm qua. Ông ta đã sắp xếp cho bữa tiệc tối nay rồi, nhưng xin anh cho phép mai mới đến gặp anh. Anh không muốn đi một vòng xem xét chỗ này à?”

Royce đặt li rượu xuống và uể oải ôm lấy cổ chàng. “Tôi sẽ thăm quan sau. Bây giờ, tôi cần ngủ một chút.”

“Tôi cũng vậy,” Ngài Godfrey nói, ngáp dài và đuổi người ra cùng lúc. “Đầu tiên tôi muốn ngủ, rồi sẽ ăn và uống thứ gì đó ngon lành. Và rồi, tôi muốn một cô nàng ấm áp, ngoan ngoãn trong vòng tay suốt cả đêm. Theo thứ tự như trên,” anh vừa cười vừa nói thêm, và những hiệp sĩ khác gạt đầu tán thành.

Khi họ đã đi, Stefan thoải mái đuổi người trên ghế, nhìn anh trai mình hơi lo lắng khi thấy Royce nhăn nhó đăm đăm nhìn vào li rượu. “Cái gì khiến anh trông bức bối như thế, anh trai? Nếu là do cảnh lộn xộn ở dưới thung lũng, thì anh nên gạt chúng sang một bên và đừng để chúng làm hỏng tiệc vui đêm nay.”

Royce ngược lên nhìn em trai. “Tôi đang tự hỏi liệu ‘những vị khách không mời’ có đến đây giữa chừng buổi tiệc hay không.”

Stefan ngay lập tức hiểu ra Royce đang ám chỉ đến đội quân Merrick. “Hai sứ giả của James và Henry chắc chắn sẽ tới đây. Họ sẽ đòi xem bằng chứng của đám cưới, mà cái đó thì ông cha xứ có thể cung cấp. Nhưng em không nghĩ người của chị ấy sẽ cưỡi ngựa từng đó quãng đường trong khi họ có đến đây cũng chẳng làm gì được.”

“Bọn họ sẽ đến,” Royce nói cộc lốc. “Và họ sẽ kéo một đồng người tới để chỉ cho ta thấy họ mạnh.”

“Nếu họ làm vậy thì sao?” Stefan nói với một nụ cười vô tâm. “Họ chẳng thể làm gì ngoài việc gào thét vào chúng ta qua bức tường thành. Anh đã củng cố lâu đài này đủ để chống chọi với những đòn tấn công kinh khủng nhất mà chính anh có thể đưa ra.”

Khuôn mặt Royce trở nên cứng rắn và không xoa dịu được. “Tôi đã chán ngấy chiến tranh rồi! Tôi đã nói với cậu thế và tôi cũng nói với Henry như thế. Tôi phát ốm lên vì nó, tất cả những thứ đó – máu me, xác chết thối rữa, âm thanh chết chóc.” Không nhớ tới người hầu đang mãi mê đi tới đằng sau chàng để rót thêm rượu cho chàng, Royce cay nghiệt nói, “tôi chẳng còn lòng dạ nào cho nó nữa.”

“Vậy anh định làm thế nào nếu Merrick thực sự đến đây?”

Một bên lông mày chàng nhướn lên trên đôi mắt chằm biếm. “Tôi định mời ông ta vào đây cùng dự tiệc.”

Stefan trở nên nghiêm túc hơn và chậm rãi đứng dậy. “Rồi sao nào?” anh hỏi.

“Rồi chúng ta hi vọng là ông ta sẽ thấy thật ngu ngốc khi cố tấn công tôi trong khi ông ta hoàn toàn bị áp đảo về mặt số lượng.”

“Và nếu ông ta vẫn không thấy thế?” Stefan khiêu khích. “Hoặc là ông ta đòi đánh nhau với anh một chọi một, mà dễ như thế lắm, anh sẽ làm gì nào?”

“Thế cậu muốn tôi làm gì –” Royce quát trong cơn bối rối tức giận. “Giết chết cha vợ của mình chẳng? Liệu tôi có nên mời con gái ông ta chứng kiến? Hay là tôi sẽ đưa nàng lên lầu cho đến khi chúng ta đã dọn sạch sẽ máu của ông ta trên sàn, chính cái sàn mà một ngày nào đó các con của nàng sẽ chơi trên đó.”

Bây giờ đến lượt Stefan tức giận và bối rối. “Vậy thì rút cuộc anh sẽ làm gì?”

“Ngủ,” Royce trả lời, cố tình hiểu sai ý câu hỏi của Stefan. “Tôi sẽ đi gặp quản gia của tôi một lát, rồi tôi sẽ ngủ trong vài giờ.”

Một giờ sau, sau khi đã gặp quản gia của chàng và đưa ra các chỉ dẫn ột người đầy tớ tìm chỗ tắm và ít quần áo cho chàng, Royce đi về phía phòng ngủ của mình trong trạng thái cảnh giác, chàng nằm duỗi trên cái giường to lớn bốn màn quây, đặt tay ra sau đầu. Ánh mắt chàng lướt khắp lượt tấm màn che màu xanh thẫm và vàng phía trên giường với những tấm màn rủ xếp nếp nặng nề bằng lụa khâu kim tuyến được kéo và giữ bởi những sợi dây thừng vàng, rồi chàng liếc sang bức tường bên kia phòng. Jennifer đang ở bên đó, chàng biết thế. Một người hầu đã cho chàng biết, cùng với thông tin là Jennifer vừa vào phòng ngủ đó vài phút trước, sau khi yêu cầu được đánh thức ba giờ sau và được tắm rửa và bắt kì thứ quần áo gì thích hợp cho nàng mặc trong bữa tiệc tối.

Kí ức về khuôn mặt Jennifer khi ngủ với mái tóc trải ra trên gối và làn da trần như sa tanh lộ ra phía trên tấm chăn khiến cho cơ thể chàng cứng lại nhức nhối. Royce lờ nó đi và nhắm mắt lại. Chàng quyết định là sẽ khôn ngoan hơn nếu chàng đợi cho đến sau bữa tiệc mới ngủ với cô dâu mới của chàng. Chàng sẽ phải thuyết phục một chút thì nàng mới đồng ý hoàn thành phần này của lời thề hôn nhân, Royce không nghi ngờ gì điều đó, mà trong lúc này chàng lại không có tâm trí nào để đối đầu với nàng.

Đêm nay, khi nàng đã chuyển choáng vì rượu và âm nhạc, chàng sẽ mang nàng đến giường của chàng. Nhưng dù nàng có tự nguyện hay không, chàng cũng sẽ làm tình với nàng đêm nay và bất cứ đêm nào khác mà chàng muốn. Nếu nàng không đến với chàng một cách tự nguyện, thì nàng vẫn phải đến vì chàng muốn thế, và chỉ đơn giản như thế mà thôi, chàng quyết đoán nghĩ. Nhưng những ý nghĩ cuối cùng của chàng trước khi chìm vào giấc ngủ lại là cô dâu trẻ trung, ngổ ngáo và xinh đẹp tuyệt vời của chàng đang giơ những ngón tay lên và dạy chàng với vẻ hiểu biết, “Bốn mươi là thế này này –”

19. Judith Mcnaught - Chương 19

Chương 19

Jenny trèo ra khỏi cái bồn gỗ, cuộn mình trong cái áo choàng mềm mại, màu xanh nhạt mà người hầu đưa cho nàng, rồi vén tấm màn che chỗ hốc tường đặt cái bồn gỗ cao đến vai người ra. Cái áo choàng rộng thùng thình, mặc dù rất đẹp, nhưng rõ ràng là thuộc về một người cao hơn nàng nhiều; hai cánh tay áo trùm qua tay nàng đến năm phân và đuôi áo quệt đất gần một mét đằng sau nàng, nhưng cái áo sạch sẽ và ấm áp, và sau khi trải qua nhiều ngày trời mặc cùng một bộ váy bẩn thỉu, Jenny nghĩ cái áo choàng thật tuyệt vời. Một ngọn lửa ấm áp được đốt lên để xua đi cái lạnh, và Jenny ngồi xuống giường và bắt đầu lau khô tóc.

Cô hầu gái đi đến sau lưng nàng, cầm một cái lược trên tay, và bắt đầu chải những lọn tóc dày của Jenny mà không nói năng gì, trong khi một cô hầu khác xuất hiện ôm một đồng vải lấp lánh màu vàng nhạt mà Jenny đoán là một bộ váy. Không ai trong hai cô gái tỏ thái độ công khai căm ghét, Jenny nghĩ điều đó chẳng có gì ngạc nhiên sau khi công tước đã đưa ra những lời cảnh cáo ở dưới sân lâu đài lúc này.

Kí ức đó cứ quay trở lại mãi như một điều bí ẩn trên người Jenny. Bất chấp tất cả những cảm xúc cay đắng họ dành cho nhau, Royce đã công khai và cố tình ban cho nàng chính quyền lực của chàng, trước tất cả mọi người. Chàng đã nâng nàng lên ngang hàng với chàng, và điều đó dường như là một hành động kì lạ đối với bất kì người đàn ông nào, đặc biệt là một người như chàng. Trong trường hợp này chàng đã đối xử với nàng quá tốt, tuy nhiên, nàng không thể nghĩ đến một hành động nào của chàng, bao gồm cả việc thả Brenna, mà không có động cơ ẩn chứa trong đó vì lợi ích của chính chàng.

Gán cho chàng đức tính tốt bụng thì thật là ngu ngốc. Nàng đã tận mắt nhìn thấy chàng có thể độc ác đến như thế nào: giết chết một đứa trẻ chỉ vì nó đã ném một – một cục đất thì không chỉ là độc ác, mà là man rợ. Mặt khác, có lẽ chàng chưa bao giờ có ý định để cậu bé chết; có lẽ chàng chỉ đơn giản là phản ứng chậm hơn Jenny một chút.

Với một tiếng thở dài, Jenny từ bỏ việc cố hiểu người chồng bí hiểm của mình trong giây lát và quay sang cô hầu tên Agnes. Ở Merrick thường có chuyện nữ chủ nhân và người hầu tán chuyện và trao đổi bí mật với nhau, và mặc dù nàng không thể tưởng tượng được những người hầu này có bao giờ cười nói và tán chuyện với nàng, Jenny vẫn quyết định rằng ít nhất họ nên nói chuyện với nàng. “Agnes,” nàng nói bằng giọng điệu hoà cẩn thận cho có vẻ nhã nhặn, “đó có phải là bộ váy mà ta sẽ mặc tối nay không?”

“Vâng, thưa phu nhân.”

“Ta nghĩ chắc nó thuộc về ai đó khác?”

“Vâng, thưa phu nhân.”

Trong suốt hai giờ qua đó là câu duy nhất mà hai người hầu đã nói với nàng, và Jenny cảm thấy vừa bối rối vừa buồn bã cùng một lúc. “Nó đã thuộc về ai thế?” nàng kiên trì hỏi một cách lịch sự.

“Con gái của vị lãnh chúa trước đây, thưa phu nhân.” Cả hai người đều quay ra mở cửa, và một lát sau, ba người đầy tớ to khoẻ đặt những cái hòm xiểng to trên sàn.

“Có gì trong chúng thế?” nàng hỏi, hơi bối rối. Khi không có cô hầu nào có thể trả lời, Jenny trèo ra khỏi cái giường cao và đi tới tự mình xem xét những thứ trong hòm. Trong mấy cái hòm là những súc vải đẹp đến nao lòng mà nàng chưa từng nhìn thấy: đó là vải sa tanh và vải nhung thêu kim tuyến, những tấm lụa thêu, vải casomia mềm mại, vải lanh đẹp đến nỗi gần như trong suốt. “Chúng đẹp làm sao!” Jenny nín thở, chạm vào một tấm vải sa tanh màu ngọc lục bảo.

Một giọng nói nơi ngưỡng cửa làm cả ba người phụ nữ quay lại. “Ta thấy là nàng rất hài lòng?” Royce hỏi. Chàng đang đứng nơi ngưỡng cửa, vai chàng tựa vào khung cửa, chàng mặc một chiếc áo chên bằng lụa màu đỏ sậm với cái áo cánh đi liền bằng nhung màu xám. Một thắt lưng bản nhỏ bằng bạc đính hồng ngọc ở móc cài quần quanh eo chàng và từ đó treo một con dao gấn một viên hồng ngọc lớn, lấp lánh nơi chuôi.

“Hài lòng ư?” Jenny nhắc lại, bị sao lãng bởi cái cách chàng nhìn xuống tóc và dừng lại nơi viền cổ của áo choàng của nàng. Nàng nhìn xuống, cố nhìn xem chàng đang nhìn cái gì, và nàng kéo hai cánh áo lại với nhau, tóm chặt trong một bàn tay.

Một nụ cười hóm hỉnh khê lướt trên môi chàng trước cử chỉ e lệ đó của nàng, rồi chàng liếc về phía hai cô hầu. “Ra ngoài,” chàng nói cộc lốc, và họ gần như hoảng hốt làm theo, khép nép đi qua chàng nhanh nhất có thể.

Khi Agnes đã đi đến đằng sau lưng chàng, Jenny nhìn thấy cô gái nhanh chóng làm dấu thánh trên mình. Sự cảnh giác từ từ lan dọc xương sống Jenny khi chàng đóng cánh cửa phía sau lại và nhìn nàng. Cố gắng đánh trống lảng bằng một câu chuyện, nàng nói điều đầu tiên xuất hiện trong đầu: “Ông thực sự không cần phải nói với những người hầu bằng giọng gay gắt quá thế. Tôi nghĩ họ sợ ông lắm.”

“Ta không đến để bàn về người hầu,” chàng nói bình thản, và bắt đầu bước về phía nàng. Ý thức rõ ràng là nàng đang khỏa thân bên dưới cái áo choàng, Jenny cẩn trọng bước lùi một bước và vô ý dẫm chân vào

vạt áo dưới đất. Không thể di chuyển đi đâu được nữa, nàng nhìn chàng đi về phía những cái hòm đang mở. Với tay vào trong một cái hòm, chàng vuốt những xấp vải. “Nàng có hài lòng không?” chàng lại hỏi.

“Với cái gì cơ?” nàng nói, túm cái áo choàng chặt ở cổ và ngực chặt đến nỗi nàng thấy khó thở.

“Với những thứ này,” chàng nói cộc lốc, chỉ vào những cái hòm. “Chúng là để cho nàng. Hãy dùng chúng để may váy áo và bất kì thứ gì khác mà nàng cần.”

Jenny gật đầu, nhìn chàng cảnh giác khi chàng thôi không chú ý vào những cái hòm nữa và đi về phía nàng.

“Ồ-Ông muốn gì?” nàng hỏi, ghét cái giọng khàn khàn của mình.

Chàng dừng lại cách nàng một cánh tay, nhưng thay vì chạm vào nàng, chàng khẽ nói, “Thứ nhất, ta muốn nàng nói lỏng cánh tay trên bộ áo nàng đang mặc ra trước khi tự thắt cổ mình. Ta thấy những người đàn ông bị treo cổ cũng chỉ bị thắt chặt đến thế là cùng.”

Jenny buộc những ngón tay cứng đờ lỏng ra một chút. Nàng chờ cho chàng nói tiếp, và khi chàng tiếp tục quan sát nàng trong im lặng, nàng thúc giục, “Vâng? Còn gì nữa?”

“Bây giờ,” chàng bình tĩnh nói, “Ta muốn nói chuyện với nàng, vì thế hãy ngồi xuống.”

“Ông đến đây để - để nói chuyện?” nàng nhắc lại, và khi chàng gật đầu, nàng vui đến nỗi làm theo lời chàng không hề do dự. Đi đến chiếc giường, kéo theo cả mét len màu xanh phía sau, nàng ngồi xuống. Nàng với tay lên cào móng tóc trước trán và lắc mạnh để tóc rơi khỏi vai nàng. Royce chăm chú nhìn khi nàng cố gắng chải móng tóc dày cho xoã xuống vai và lưng nàng.

Chàng nghĩ một cách hài hước, nàng là người phụ nữ duy nhất còn sống có thể trở nên khêu gợi trong một bộ váy áo gần như nuốt chửng nàng. Khi đã hài lòng với tóc tai của mình rồi, nàng nhìn chàng, biểu hiện chăm chú. “Ông tới để nói về chuyện gì?”

“Về chúng ta. Về đêm nay,” chàng nói, đi về phía nàng.

Nàng bật dậy khỏi giường như thể mộng nàng bị bỏng và lùi lại hai bước khỏi chàng cho đến khi vai nàng chạm vào bức tường.

“Jennifer –”

“Cái gì?” nàng hỗn hển sợ sệt.

“Có ngọn lửa đang cháy đằng sau nàng.”

“Tôi lạnh,” nàng khàn giọng nói.

“Trong một phút nữa nàng sẽ bị cháy đấy.”

Nàng nhìn chàng nghi hoặc, rồi nhìn xuống đuôi áo choàng dài của nàng, rồi bật kêu lên một tiếng hoảng hốt khi nàng kéo nó ra khỏi đồng tro. Đèn cuống gạt đồng tro ra khỏi đuôi áo, nàng nói, “Tôi xin lỗi. Đây là một cái áo đẹp có điều là nó hơi –”

“Ta đang nói đến bữa tiệc đêm nay,” chàng ngắt lời, “chứ không phải những gì sẽ xảy ra sau đó, giữa hai ta. Tuy nhiên, vì nàng đã nhắc đến,” chàng nói tiếp, quan sát biểu hiện hoảng sợ của nàng, “nàng thử nói xem tại sao viễn cảnh ngủ cùng ta lại đột ngột trở nên đáng sợ như thế với nàng.”

“Tôi không sợ,” nàng tuyệt vọng chối, nghĩ rằng sẽ sai lầm khi thừa nhận bất cứ một kiểu yếu đuối nào. “Nhưng vì đã từng trải qua rồi – nên đơn giản là tôi không muốn trải qua lần nữa. Tôi thấy nó cũng giống như – như ăn lựu. Sau khi đã thử qua, thì tôi không muốn chúng nữa. Thỉnh thoảng tôi như thế đấy.”

Môi chàng cong lên, và chàng đi về phía nàng cho đến khi dừng ngay trước mặt nàng. “Nếu là vấn đề thiếu ham muốn làm nàng lo lắng, thì ta nghĩ ta có thể giúp nàng được.”

“Đừng chạm vào tôi!” nàng cảnh cáo. “Nếu không tôi sẽ –”

“Đừng đe dọa ta, Jennifer,” chàng ngắt lời, “Đó là một sai lầm mà nàng sẽ phải hối hận. Ta sẽ chạm vào nàng, bất kể khi nào và bất kể cách nào mà ta muốn.”

“Bây giờ sau khi ông đã huỷ hoại bất kì niềm vui nào tôi có thể cảm nhận trong buổi tối nay,” Jenny nói lạnh lùng, “liệu tôi đã được phép mặc quần áo trong sự riêng tư chưa?”

Những lời lẽ xấc xược của nàng không làm tổn hại sự điềm tĩnh của chàng được bao nhiêu, nhưng giọng chàng dường như êm ái hơn. “Ta không định đến đây để ném vào nàng những chuyện khiến nàng sợ hãi buổi tối nay, nhưng ta thấy tốt hơn là nói với nàng mọi chuyện sẽ diễn ra thế nào hơn là để nàng băn khoăn. Có rất nhiều vấn đề khác cần được giải quyết giữa hai ta, nhưng chúng có thể để sau. Tuy nhiên, để trả lời cho câu hỏi lúc đầu của nàng, thì đây là mục đích chính của ta khi vào đây –”

Jenny không để ý đến cử động khê khàng của cánh tay chàng và tiếp tục nhìn vào mặt chàng một cách bối rối, nghĩ rằng chàng sắp tìm cách hôn nàng. Chắc hẳn chàng cũng đoán được điều đó, vì đôi môi kiên quyết, gợi cảm của chàng cong lên với một nụ cười, nhưng chàng vẫn nhìn vào mặt nàng mà không di chuyển lên trước. Sau một hồi dài, chàng khê nói, “Đưa tay cho ta, Jennifer.”

Jenny nhìn xuống tay nàng, hoàn toàn bối rối, miễn cưỡng duỗi những ngón tay đang nắm chặt lấy cổ áo của nàng ra. “Tay tôi?” nàng dờ dẩn nhắc lại, giữ bàn tay trước mặt chàng vài phân.

Chàng nắm lấy những ngón tay nàng bằng bàn tay trái, bàn tay ấm áp của chàng khiến gai ốc nổi lên trên cánh tay nàng; chỉ đến lúc đó nàng mới nhận ra chiếc nhẫn tuyệt đẹp đang nằm trong một cái hộp nhỏ đựng trang sức trong bàn tay phải đưa ra của chàng. Được bao bọc bởi một vòng vàng nặng, to bản là những viên ngọc đẹp nhất mà Jenny từng nhìn thấy, những viên ngọc sáng lấp lánh dưới ánh nến khi chàng đeo cái nhẫn vào ngón tay nàng.

Có lẽ là do sức nặng của cái nhẫn và tất cả những gì mà nó đại diện cho, hay có lẽ bởi cảm xúc hoà trộn kì lạ giữa dịu dàng và trang nghiêm trong đôi mắt màu xám của chàng khi chàng nhìn nàng, nhưng dù vì lí do gì, thì trái tim Jenny cũng đập mạnh gấp đôi bình thường. Bằng giọng thô ráp, chàng nói, “Chúng ta chẳng làm việc gì theo thứ tự thông thường cả, nàng và ta. Chúng ta đã qua đêm tân hôn trước khi làm đám cưới, và ta trao nhẫn cho nàng rất lâu sau khi chúng ta đã trao lời thề nguyện.”

Bị thôi miên, Jenny nhìn chằm chằm vào đôi mắt bạc khôn dò của chàng trong khi giọng nói trầm khàn đục của chàng vuốt ve nàng, đưa nàng vào sâu hơn dưới ảnh hưởng câu thần chú của chàng khi chàng nói tiếp, “Và mặc dù từ trước đến giờ chẳng có điều gì là bình thường trong cuộc hôn nhân của chúng ta, ta muốn yêu cầu nàng một ân huệ –”

Jenny khó mà nhận ra giọng nàng đã trở nên thì thào như hơi thở. “Ân huệ gì...?”

“Chỉ đêm nay thôi,” chàng nói, vươn tay ra vuốt ve bên má ửng hồng của nàng bằng ngón tay chàng, “chúng ta có thể bỏ qua mọi khác biệt và cư xử như những cặp đôi mới cưới bình thường khác trong một bữa tiệc cưới bình thường được không?”

Jenny đã tưởng rằng bữa tiệc tối nay là để chúc mừng chuyển trở về nhà của chàng và chiến thắng gần đây của chàng trước đồng bào nàng, chứ không phải để chúc mừng đám cưới của họ. Chàng nhìn thấy sự do dự của nàng, và môi chàng cong lên thành một nụ cười. “Rõ ràng là chỉ yêu cầu đơn giản thì không đủ để làm mềm lòng nàng, ta sẽ thoả thuận với nàng vậy.”

Căng thẳng nhận ra tác động của những ngón tay chàng đang vuốt ve má nàng và sức hút đột ngột phát ra từ thân thể to lớn của chàng, nàng thì thào, “Loại thoả thuận nào?”

“Để đổi lại việc dành cho ta đêm nay, ta sẽ dành cho nàng một đêm bất kì mà nàng muốn. Bất kể nàng muốn như thế nào, ta sẽ cùng trải qua đêm đó với nàng làm bất kì việc gì nàng thích.” Khi nàng vẫn còn do dự, chàng lắc đầu trong sự khích bác hài hước. “Thật may là ta chưa bao giờ gặp phải một đối thủ cũng cứng đầu như nàng trên chiến trường, vì ta sợ là ta sẽ bị đánh bại mất thôi.”

Vì lí do gì đó, lời thú nhận với sự ngưỡng mộ trong giọng nói của chàng, đã bắt đầu tàn phá sự chống đối trong lòng Jenny. Những điều chàng nói tiếp theo huỷ hoại nó hoàn toàn: “Ta không yêu cầu điều này cho riêng ta, cô bé, mà còn cho cả nàng nữa. Chẳng lẽ nàng không nghĩ rằng, sau tất cả những lộn xộn đã diễn ra cho đến đêm nay – và có thể còn tiếp diễn nữa – cả hai chúng ta đáng được nhận một kỉ niệm đặc biệt, không bị hoen ố của lễ cưới để giữ gìn cho bản thân mình hay sao?”

Một cảm xúc không tên xiết chặt cổ họng nàng, và mặc dù nàng vẫn chưa quên tất cả những lời chỉ trích

nàng dành cho chàng, kí ức về bài diễn văn không thể tin được chàng đã nói vì nàng trước toàn thể thân dân của chàng vẫn còn tươi mới trong đầu óc nàng. Hơn nữa, viễn cảnh giả vờ như nàng là một cô dâu được trân trọng và chàng là một chú rể háo hức, dù chỉ trong vài giờ - chỉ một lần này - không những vô hại mà còn hấp dẫn một cách kì cục, ngọt ngào. Cuối cùng nàng cũng gạt đầu và nói khẽ, “Sẽ theo ý ông.”

Royce lẩm bẩm, nhìn vào đôi mắt hút hồn của nàng, “tại sao mà mỗi lần nàng đầu hàng một cách tự nguyện, như thế này, nàng lại khiến ta cảm thấy như một vị vua vừa chiến thắng. Nhưng khi ta ép buộc nàng trái ý của nàng, nàng lại khiến ta cảm thấy như một tên ăn mày bị đánh bại?”

Trước khi Jenny có thể hồi phục trước câu thú nhận choáng váng đó, chàng đã bắt đầu đi ra. “Khoan,” Jenny nói, giơ cái hộp ra trước mặt chàng. “Ông để quên cái này.”

“Nó là của nàng, cùng với hai thứ khác nữa ở trong đó. Cứ mở nó ra đi!”

Cái hộp làm bằng vàng và được trang trí công phu, trên đỉnh được gắn đá quý, hồng ngọc, ngọc lục bảo, và ngọc trai. Bên trong là một cái nhẫn vàng - loại nhẫn của phụ nữ với một viên hồng ngọc lớn được gắn sâu vào đó. Bên cạnh đó là - lông mày của Jenny nhăn lại ngạc nhiên khi nàng nhìn vào chàng. “Một cái ruy băng?” nàng hỏi, nhìn xuống dải ruy băng màu hồng đơn giản, nhỏ bé được gấp cẩn thận, đặt trong một cái hộp trang sức quý giá.

“Hai chiếc nhẫn và dải ruy băng là của mẹ ta. Đó là tất cả những gì còn lại sau khi nơi ta và Stefan được sinh ra bị san bằng trong một cuộc vây hãm.” [anh này tham thế, lấy hết cho vợ thì anh Stefan còn lại gì nhỉ? - đúng là đồ gia trưởng J] Chỉ nói đến đó chàng rời đi, thông báo là chàng sẽ đợi nàng dưới nhà.

Royce đóng cánh cửa phía sau chàng lại và trong một phút chàng vẫn đứng nguyên, gần như ngạc nhiên vì những điều chàng đã nói với nàng - và cái cách mà chàng đã nói chúng - cũng ngạc nhiên như chính Jennifer. Vết thương vẫn còn sưng tấy trong lòng chàng vì nàng đã hai lần lừa dối chàng ở Lâu đài Hardin, và vì nàng đã thông đồng với cha nàng trong một âm mưu có thể đồng thời khiến chàng mất vợ và mất cả người thừa kế. Nhưng Jennifer có một lời bào chữa không thể chối cãi được cho nàng, và bất kể chàng có lơ đi thế nào, thì nó cũng đã miễn tội cho nàng:

Tất cả chỉ vì tôi đã chen ngang vào con đường của người em trai xấu xa của ngài bằng cách đi lên ngọn đồi ấy...

Với một nụ cười cảnh giác, Royce đi qua hành lang và hướng về phía cầu thang bằng gỗ sồi lượn xuống đại sảnh bên dưới nơi cuộc chèn chén say sưa đã bắt đầu. Chàng sẵn sàng tha thứ cho những lỗi lầm trong quá khứ của nàng; tuy nhiên, chàng phải làm cho nàng hiểu rằng chàng sẽ không khoan dung cho bất kì một sự lừa dối nào nữa trong tương lai.

Trong vài phút sau khi chàng đi ra, Jenny vẫn đứng nguyên tại chỗ, không để tâm tới những âm thanh ngày càng rõ của cuộc chèn chén đang diễn ra dưới sảnh. Nhìn chằm chằm vào cái hộp đựng trang sức viền nhung mà chàng đã ấn vào tay nàng khi ra đi, nàng cố gắng xoa dịu những cảm xúc bồn chồn nổi lên bởi những gì mà nàng đã hứa sẽ làm. Quay người, nàng đi chậm chậm tới cuối giường, nhưng do dự khi nhặt bộ váy màu vàng óng ánh lên. Nàng tranh cãi với lương tâm của chính mình, chắc chắn là nàng không phản bội gia đình và đất nước mình hay bất kì ai khác khi đặt sang một bên những oán hận giữa công tước và nàng - chỉ trong một vài giờ ngắn ngủi. Nàng chần chừ sẽ bám lấy niềm vui nhỏ bé, đơn sơ này. Điều đó là quá ít nếu so với toàn bộ cuộc sống hôn nhân của nàng - chỉ có vài giờ được cảm thấy thoải mái, cảm thấy mình là một cô dâu đích thực.

Tầm vải thêu mát lạnh khi nàng chạm vào đế nhặt bộ váy lên và ướm thử vào người nàng. Nhìn xuống dưới chân, nàng vui mừng nhận thấy bộ váy rất vừa.

Cô hầu tên Agnes lại vào, và trên tay là một cái khăn choàng dài bằng nhung màu xanh lá hợp với chiếc áo choàng nhung viền vàng. Người phụ nữ có gương mặt nghiêm nghị dừng lại trong một giây, sự bối rối làm mềm đi biểu hiện cứng rắn trên mặt cô ta, vì đứa con gái tóc đỏ vô danh của lãnh chúa Merrick đang đứng ở giữa phòng, bàn chân trần thò ra bên dưới vạt áo choàng dài, trong khi nàng cầm bộ váy màu vàng dành cho nàng, nhìn xuống nó với đôi mắt ánh lên vui vẻ: “Nó thật đẹp, phải không?” nàng nói, nhìn chằm chằm vào Agnes.

“Nó –” Agnes đáp ứng. “Nó được mang xuống cùng với mọi bộ quần áo khác đã từng thuộc về lãnh chúa trước và các con gái của ngài ấy,” cô ta nói một cách thô lỗ.

Thay vì ném bộ váy cũ sang một bên với sự giận dữ, như Agnes đã hơi trông đợi, nữ công tước trẻ tuổi chỉ mỉm cười vui vẻ và nói, “Nhưng nhìn này – nó sẽ rất vừa với ta!”

“Nó –” Agnes lại đáp ứng lần nữa khi cô ta cố so sánh cô gái ngây thơ trong thực tế này với những câu chuyện được kể về cô ta. Chính chủ nhân đã gọi cô ta là một con diêm, theo những gì mà các người hầu bàn tán. “Nó đã được cắt gấu cho ngắn lại trong lúc bà ngủ, thừa phụ nhân,” cô ta cố gắng, thận trọng đặt cái khăn choàng và áo choàng trên giường.

“Thật sao?” Jenny nói, trông nàng thực sự bị ấn tượng khi nhìn vào đường may rất đẹp ở gấu váy viền vàng. “Cô đã khâu những cái này?”

“Vâng.”

“Và chỉ trong vài giờ?”

“Vâng,” Agnes khó nói, cảm ghét sự bối rối gây ra bởi người đàn bà mà đáng lẽ cô ta phải ghê tởm.

“Chúng là những đường may rất đẹp,” Jenny khê nói. “Ta cũng không thể làm khá hơn được.”

“Bà có muốn tôi quần tóc bà lên không ạ?” Agnes nói, lạnh lùng phớt lờ lời khen tặng mặc dù cô ta cũng cảm thấy làm như vậy là sai lầm. Đi vòng ra phía sau Jenny, Agnes cầm cái lược lên.

“Ồ không, tôi không nghĩ thế,” bà chủ mới của cô ta tuyên bố, mỉm cười rạng rỡ qua vai nàng vào cô hầu đang chết lặng. “Tối nay, ta sẽ làm cô dâu trong vòng vài giờ, và mọi cô dâu đều được phép thả tóc xuống.”

20. Judith Mcnaught - Chương 20

Chương 20

Âm thanh có thể nghe thấy từ phòng ngủ của nàng biến thành một tiếng gầm chát chúa khi Jenny đến gần đại sảnh hơn, âm thanh hỗn độn của tiếng đàn ông cười nói và tiếng nhạc lẩn át âm thanh của một biển đối thoại. Đặt chân lên bậc cầu thang cuối cùng, nàng do dự trước khi bước vào tầm nhìn của những người tham dự bữa tiệc.

Nàng biết rõ mà không cần phải nhìn, rằng sảnh đường đầy những người đàn ông biết tất cả về nàng; bọn họ chắc chắn đều có mặt trong doanh trại vào cái đêm nàng bị mang đến chỗ Royce như một con ngựa bị buộc chặt; những người khác thì chắc chắn đã tham gia vào vụ bắt cóc nàng khỏi Merrick; và còn những người khác nữa thì đã chứng kiến sự hổ thẹn của nàng trong thung lũng ngày hôm nay.

Nửa giờ trước, khi chồng nàng nói với nàng bằng giọng trầm, đầy thuyết phục về việc lưu giữ kỉ niệm đẹp, thì viễn cảnh ăn mừng đường như thật tuyệt; nhưng bây giờ, thực tế nàng phải làm như thế nào để đi tới đây đã làm tan biến mọi niềm vui. Nàng cân nhắc việc trở về phòng ngủ, nhưng chồng nàng sẽ lên đó mang nàng xuống đây. Hơn nữa, nàng tự nói với mình một cách dửng dưng, sớm hay muộn thì một lúc nào đó nàng cũng sẽ phải đối mặt với những con người này, và một Merrick thì không bao giờ chùn bước.

Thở một hơi dài, đều đặn, Jenny đi xuống bậc thang cuối cùng và rẽ ở chỗ ngoặt. Cảnh đầu tiên đập vào mắt nàng trong đại sảnh đèn đuốc sáng rực khiến nàng phải chớp mắt trong một giây bối rối. Để có đến ba trăm người đang ở đây, đứng và nói chuyện, hoặc ngồi bên những chiếc bàn dài đã được đặt suốt chiều dài của một bên sảnh. Vẫn còn những người khác đang theo dõi các trò vui – và có vô số những trò như thế đến kinh ngạc: trên hành lang phía trên, một ban nhạc hát rong đang chơi nhạc, trong khi những người hát rong khác đi vòng vòng trên sàn để mua vui cho từng nhóm nhỏ; bốn tên hề trong những bộ đồ sắc sỡ loè loẹt đang tung hứng những quả bóng lên cao ở giữa phòng; trong khi ở phía xa xa có ba người biểu diễn

xiếc đang biểu diễn trên không. Bên cạnh cái bàn lớn trên bục, một người chơi đàn luyt đang biểu diễn với nhạc cụ của anh ta, thêm vào âm thanh hỗn loạn trong sảnh đường bằng những giai điệu ngọt ngào.

Jenny để ý với một chút ngạc nhiên, có cả phụ nữ hiện diện nơi đây nữa, khoảng ba mươi người – là vợ của những hiệp sĩ, hoặc là những người hàng xóm, Jenny nghĩ như thế. Nàng dễ dàng tìm thấy Royce, vì ngoại trừ Arik ra, chàng là người đàn ông cao nhất trong đại sảnh. Chàng đang đứng không xa nàng lắm, nói chuyện với một nhóm quý ông và quý bà, trên tay chàng là một li rượu, chàng đang cười vì chuyện gì đó mà một người trong số họ đã nói. Nàng chợt nhận ra là nàng chưa bao giờ trông thấy chàng như thế này – cười nói và thư thả, trong lâu đài của chính mình. Đêm nay, chàng không giống với con dã thú chàng mang tên; chàng trông giống một quý tộc hùng mạnh, và một quý tộc cực kì đẹp trai, Jenny nghĩ với một chút xiu tự hào khi ánh mắt nàng lướt qua những đường nét sạm nắng, nổi bật của chàng.

Cảm thấy sự hiện diện của Jenny bởi sự giảm âm đột ngột trong đại sảnh, Royce đặt li rượu của chàng xuống, xin phép những vị khách, quay lại và khựng người. Một nụ cười chậm rãi đầy thần phục quét qua gương mặt chàng khi chàng nhìn thấy nàng công tước trẻ tuổi quyền quý đang đi về phía chàng trong bộ váy nhung màu lục lam với cổ áo cắt rất vừa và một cái váy xẻ ra ở giữa để lộ ra váy trong lấp lánh ánh vàng. Một cái áo choàng đồng bộ viền vàng vòng quanh vai nàng và được giữ lại bằng một chuỗi dây xích bằng vàng dát mỏng cài bằng lam ngọc. Nơi cái eo thon của nàng là một cái thắt lưng cong, cứng làm bằng vải sa tanh màu vàng viền màu lục lam và cài bằng lam ngọc. Mái tóc lỏng lẫ của nàng, rẽ ngôi giữa, thả xuống hai vai và lưng nàng trong những lọn sóng sang trọng và óng ánh, một sự tương phản mê hồn với bộ váy màu lục lam sẫm của nàng.

Muộn màng nhận ra chàng đang khiến cô dâu trẻ trung can đảm của chàng phải tiến về phía mình, chàng liền bước tới phía trước, gặp nàng giữa đường. Cầm lấy đôi bàn tay lạnh giá của nàng trong cả hai tay mình, chàng kéo nàng lại gần hơn, cười với nàng với sự thần phục không giấu giếm, “Nàng tuyệt đẹp,” chàng nói khẽ. “Hãy đứng yên một lát để tất cả bọn họ có thể nhìn ngắm nàng thoả thích.”

“Theo chỗ tôi được biết, thưa đức ông, một trong rất nhiều lí do mà ông từ chối cưới tôi – dấu cho tôi có là nữ hoàng Scotland – là bởi vì tôi xấu xí.” Jenny nhìn thấy sự nản lòng đầy ngạc nhiên trong đôi mắt xám của chàng và bản năng mách bảo nàng rằng đó là sự thật.

“Ta chắc chắn có nêu ra rất nhiều sự phản đối trong cuộc chất vấn giận dữ đó với Henry, nhưng ta đảm bảo không nói điều này.” Chàng lặng lẽ nói thêm, “Ta là rất nhiều loại người, Jennifer, nhưng ta không phải kẻ đui mù.”

“Trong trường hợp đó,” nàng đùa cợt trả lời, “tôi chấp nhận lời khen ngợi của ngài dành cho vẻ ngoài của tôi đêm nay.”

Có một sự nhấn mạnh đầy hàm ý trong giọng nói trầm của chàng khi chàng nói: “Và nàng có chấp nhận đầu hàng ta trong cả những chuyện khác nữa không?”

Nàng khẽ gật đầu như một nữ hoàng đang ban phát ơn huệ hoàng gia ột người thấp kém hơn nàng.

“Trong mọi chuyện – cho đến khi nào chúng ta còn ở dưới này.”

“Người đàn bà cứng đầu này,” chàng nói với vẻ nghiêm khắc giả vờ, rồi ánh mắt chàng nhìn nàng dịu dàng hơn, thân thiết hơn khi chàng nói thêm, “Bây giờ là lúc cô dâu và chú rể tham gia với các vị khách.” Đặt tay nàng lên chỗ khuỷu tay mình, chàng quay lại, và Jenny nhận ra trong khi chàng đang nói chuyện với nàng, những hiệp sĩ của chàng đã xếp thành một hàng đẳng sau chàng – rõ ràng là đã lên kế hoạch từ trước – để được giới thiệu chính thức với nữ chủ nhân mới của họ. Ở hàng đầu là Stefan Westmoreland, người gần như không nhìn đến nàng trừ khi là để quắc mắt giận dữ với nàng ở Merrick. Giờ đây, anh dành cho nàng một nụ hôn nhẹ, kiêu anh chị em trên má. Khi anh lùi lại và cười với nàng, Jenny đột ngột nhận ra anh giống Royce biết bao nhiêu, đặc biệt là khi anh cười. Tóc của Stefan có màu nhạt hơn của anh trai, nhưng anh không hề thiếu sức quyến rũ khi anh chủ định sử dụng nó – như anh đang làm bây giờ. “Chỉ một lời xin lỗi cho những rắc rối mà em đã gây ra cho chị thì không thể đủ, chị ạ, nhưng nó đã bị trì hoãn quá lâu rồi. Bây giờ em xin lỗi chị, một cách thành thực nhất, hi vọng một ngày nào đó chị sẽ tha thứ cho em trong trái tim chị.”

Lời xin lỗi quá chân thành và duyên dáng, đến nỗi Jenny không thể làm gì khác ngoài việc chấp nhận nó,

trong tinh thần của buổi tối nay và theo tiếng gọi của đức hạnh và nàng đã chấp nhận. Phần thưởng của nàng là một nụ cười không nén được cậu em chồng mới của nàng, anh nghiêng người lên trước và nói, “Tất nhiên, em không cần phải xin lỗi ông anh trai, bởi vì em đã làm cho anh ấy một việc quá tốt đẹp.”

Jenny không thể nhịn được trước lời nhận xét thái quá đó đến nỗi nàng phá lên cười.

Bên cạnh nàng, nàng cảm thấy Royce nhìn nàng, và khi nàng nhìn lại chàng, đôi mắt xám của chàng ăm ắp vì chấp thuận và một cái gì đó gần giống với niềm tự hào.

Arik là người tiếp theo, và mặt sàn đá dường như rung lên khi tên khổng lồ đáng sợ bước về phía trước, mỗi bước dài gấp đôi người đàn ông bình thường. Đúng như Jenny đoán trước, tên khổng lồ mặt lạnh như đá không hề tự hạ thấp mình bằng một lời xin lỗi, chứ chưa nói đến một bài phát biểu hào hiệp, hoặc thậm chí chỉ là một cái cúi đầu. Thay vào đó, anh ta đứng trước mặt nàng, nhìn nàng qua sống mũi của anh ta từ trên cao và rồi, với đôi mắt xanh xám kì lạ của anh ta, anh ta chỉ khẽ gật đầu cụt lủn. Rồi anh ta quay người bước đi, để lại Jenny cảm thấy như thể anh ta vừa mới chấp nhận nàng chứ không phải là ngược lại.

Nhìn thấy sự lúng túng ngạc nhiên của nàng, Royce cúi xuống và nói nhỏ trong tai nàng, “Đừng cảm thấy bị lãng nhệch – Arik cũng chưa bao giờ thực sự hạ cố thể trung thành với ta cả.”

Jenny nhìn vào đôi mắt xám đang cười của chàng và đột nhiên cả buổi tối như trải ra trước mặt nàng với tất cả những hứa hẹn và vui vẻ của một đêm đầu tiên của mùa xuân.

Những hiệp sĩ trong đội vệ sĩ riêng của Royce tiến lên tiếp theo. Ngài Godfrey, một người đàn ông cao ráo, đẹp trai ở độ tuổi gần ba mươi, là người đầu tiên và ngay lập tức được nàng yêu mến, bởi vì ngay sau khi hôn tay nàng, anh ta đã làm một việc hoàn toàn xóa đi sự căng thẳng trước đây của họ: quay lại để cho tất cả mọi người cùng nghe thấy, anh ta tuyên bố nàng là người phụ nữ duy nhất còn sống có đủ mưu trí và dũng cảm để lừa được toàn bộ quân đội. Rồi anh ta quay lại với nàng và nói với một nụ cười không giấu giếm, “Phu nhân, tôi tin tưởng rằng nếu có bao giờ phu nhân định trốn thoát khỏi Claymore như cách nàng đã làm trong doanh trại của chúng tôi vài tuần trước, thì phu nhân sẽ tha cho lòng tự tôn của chúng tôi bằng cách để lại một dấu vết tử tế hơn?”

Jenny đang chuẩn bị đón lấy li rượu Royce ấn vào tay nàng, giả vờ long trọng trả lời, “Nếu tôi có bao giờ tìm cách thoát khỏi đây, tôi sẽ xoay sở để làm việc đó cực kì dễ dàng, tôi đảm bảo đấy,” câu nói của nàng khiến Ngài Godfrey phá ra cười và hôn má nàng.

Ngài Eustace, một người đẹp trai có tóc màu vàng và đôi mắt màu nâu vui vẻ, hào hiệp tuyên bố rằng nếu tóc nàng mà thả xả ra khi đi trốn, thì họ có thể định vị được ngay ánh lửa rực rỡ đó và tìm thấy nàng bất kể nàng trốn ở đâu, điều này khiến cho Royce nhìn anh ta quở trách nhẹ nhàng. Vẫn không hề nản chí, Ngài Eustace cúi người về phía trước và nói đùa với Jennifer, “Công tước đang ghen đấy, nàng có thể nhìn thấy – vì sự tinh tường và cách nói chuyện hào hoa phong nhã của tôi.”

Từng người một, họ đến trước mặt nàng, những hiệp sĩ thiện chiến, hung ác mà trước đó có thể giết nàng chỉ với một lời từ chối của họ, nhưng giờ đây họ thề sẽ bảo vệ nàng, thậm chí có phải hi sinh mạng sống. Trong những bộ trang phục nhung và len, thay vì áo giáp xích và mũ sắt, những hiệp sĩ già hơn đối xử với nàng với kiểu cách lịch sự khác biệt trong khi một vài người trẻ hơn thực sự bày tỏ sự xấu hổ đáng yêu vì những việc họ đã làm: “Tôi tin là,” Ngài Lionel trẻ tuổi nói với Jennifer, “tôi đã không khiến cho công nương khó chịu quá mức khi tôi – khi tôi – cái đó, à, trói tay nàng lại và kéo –”

Jenny khúc khích cười và nhướn cặp lông mày của nàng lên, “và hộ tống tôi đến lều của mình vào cái đêm đầu tiên đó?”

“Vâng, hộ tống,” anh nói với một tiếng thở phào nhẹ nhõm.

Gawin, người cận vệ trẻ tuổi của Royce, là người cuối cùng được chính thức ra mắt nàng. Rõ ràng là quá trẻ và quá duy tâm để noi gương những hiệp sĩ già hơn và nhiều kinh nghiệm hơn và để cho dĩ vãng trôi vào dĩ vãng, cậu ta cúi đầu trước Jenny, hôn tay nàng, và nói với hiềm khích không che giấu, “Tôi cho rằng, phu nhân không thực sự cố ý làm chúng tôi chết rét khi cắt nát mấy cái chăn của chúng tôi ra.”

Nhận xét đó khiến cho Ngài Eustace, người đang đứng bên cạnh Jenny, thúi cho cậu ta một cú, và nói với cậu ta giọng khinh ghét, “Nếu đó là ý tưởng về sự hào hoa phong nhã của cậu, thì chẳng trách được Tiểu

thư Anne chỉ để mắt đến Roderick, chứ không phải cậu.”

Việc nhắc đến Roderick và Tiểu thư Anne đã khiến chàng trai trẻ chết lặng vì bị coi thường và ném một cái nhìn bực bội ngang qua căn phòng. Nhanh chóng nói lời xin lỗi với Jenny, Gawin vội vã đi về hướng một tiểu thư xinh đẹp đang nói chuyện với một người đàn ông mà Jenny không nhận ra, trông người đó hiền thiện hơn là hào hoa.

Royce nhìn chàng trai đi ra và liếc về phía Jenny với một cái nhìn hối lỗi hài hước. “Gawin mù mịt đầu óc trước cô gái trẻ đằng kia, và rõ ràng là mất cả lí trí nữa.” Chàng nói thêm và đưa tay ra, “Đến đây gặp gỡ những vị khách còn lại của chúng ta thôi, phu nhân.”

Nỗi sợ hãi chất chứa trong lòng Jenny về việc nàng sẽ được đón nhận như thế nào từ phía những người không bị ràng buộc bởi lời thề trung thành với Royce đã hoàn toàn biến mất trong suốt hai giờ đồng hồ tiếp theo khi nàng được giới thiệu với từng người. Những lời nói chưa từng có tiền lệ mà Royce đã nói trước đó trên những bậc cầu thang của lâu đài rõ ràng là được được truyền đi khắp nơi – cho tới cả những vị khách đến từ các lãnh địa lân cận – và mặc dù Jenny thỉnh thoảng vẫn bắt gặp một ánh nhìn ác ý, thì người đó cũng cẩn thận che giấu bằng một nụ cười lịch sự.

Khi tất cả những cuộc giới thiệu đã xong, Royce kiên quyết đòi Jenny phải ăn tối, và trên bàn ăn còn có nhiều cuộc nói chuyện hơn nữa – tất cả đều rất nhẹ nhàng và lịch sự, chỉ bị cắt ngang bởi những loạt kèn từ trên hành lang loan báo những món ăn mới đến từ nhà bếp.

Bà di Elinor đang vô cùng sung sướng, với hơn ba trăm khán giả để cùng bàn luận, mặc dù người nàng thường thấy bà ở gần lại không phải là ai khác ngoài Arik! Jenny quan sát bà, vui thích vì sự ham mê nói chuyện của người phụ nữ lớn tuổi với một người mà hoàn toàn không muốn nói chuyện với bất kì ai.

“Thức ăn có đáp ứng mong mỏi của ngài không, đức ông?” Jenny hỏi, quay sang Royce, chàng đang ăn đĩa thứ hai món công nướng và ngỗng nhồi.

“Có đầy đủ món ăn,” chàng nói với một cái cau mày nhẹ. “Nhưng ta đã hi vọng có những món ngon hơn từ nhà bếp của Prisham.” Vào lúc đó, người quản gia hiện ra ngay sau Royce, và Jenny lần đầu tiên nhìn thấy Albert Prisham khi ông ta nói bằng giọng lạnh lùng, trang trọng, “Tôi e là tôi có rất ít sự quan tâm đối với thức ăn, thưa đức ông.” Ông ta liếc nhìn Jennifer và nói, “Một cốc nước suýt, một chút ít thịt là đủ thoả mãn tôi rồi. Tuy nhiên, tôi cảm thấy chắc chắn là phu nhân của ngài sẽ tiếp quản cái bếp và tạo ra nhiều thực đơn cũng như công thức nấu nướng làm ngài hài lòng.”

Jenny vốn chẳng biết bất kì một công thức hay thực đơn nấu ăn nào hết, chẳng thềm để ý đến lời nhận xét đó, bởi vì nàng đang phải cố gắng kìm nén một sự căm ghét chột dạ lên đối với người đàn ông này. Đeo một sợi xích vàng quanh eo và mang một cây gậy màu trắng, thể hiện vị trí cao của ông ta, ông ta gầy hốc hác. Xương quai hàm của ông ta nhô ra bên dưới lớp da trắng và gần như trong suốt. Nhưng đó không phải là điều khiến Jenny thấy ác cảm với ông ta, mà là do sự lạnh lùng trong đôi mắt ông ta khi nhìn nàng. “Tôi tin rằng,” ông ta nói tiếp, thể hiện sự kính trọng trước Royce, nhưng chắc chắn không hề thân thiện hơn mức ông ta tỏ ra với Jennifer, “ngoài đồ ăn ra thì ngài đều được hài lòng với mọi thứ khác đêm nay?”

“Mọi thứ đều ổn,” Royce trả lời, đẩy ghế của chàng ra sau khi cuộc khiêu vũ bắt đầu ở phía bên kia của sảnh đường. “Nếu mai ông đã đủ khỏe, ta muốn xem các sổ sách kế toán, và ngày kia, ta sẽ đi thăm một vòng lãnh địa.”

“Chắc chắn rồi, thưa đức ông, nhưng ngày kia là ngày hai mươi ba, thường được gọi là Ngày phán xử. Ngài có muốn tôi hoãn việc đó lại chăng?”

“Không,” Royce nói ngay, bàn tay chàng đặt dưới khuỷu tay Jennifer khi chàng giục nàng đứng dậy. “Ta cũng muốn xem xem nó diễn ra như thế nào.”

Với một cái cúi chào trước Royce và một cái gật đầu cộc lốc về phía Jennifer, Ông Albert rút lui. Chống cây gậy của mình, ông ta đi thật chậm về phía phòng của ông ta.

Khi Jenny nhận ra Royce định khiêu vũ, nàng lùi lại và e dè nhìn chàng. “Tôi chỉ nhảy được rất ít, thưa công tước,” nàng giải thích, nhìn những người khiêu vũ đang quay tròn, sôi động và cố nhìn xem họ bước đi thế nào. “Có lẽ chúng ta không nên nhảy, bây giờ ý, khi mà có quá nhiều –”

Với một nụ cười, Royce giữ nàng thật chặt trong cánh tay mình. “Chỉ cần giữ chặt vào ta,” chàng nói và bắt đầu xoay nàng một cách thiện nghệ. Jenny ngay lập tức nhận ra chàng là một người khiêu vũ bậc thầy. Hơn nữa, chàng còn là một thầy giáo tuyệt vời – chỉ đến điệu nhảy thứ ba nàng đã có thể xoay và nhảy cùng nhịp với những người khác. Sau ba điệu này là hàng loạt những điệu nhảy khác, khi Stefan Westmoreland đòi nàng nhảy cùng, và rồi đến Ngài Godfrey và Ngài Lionel và toàn bộ những hiệp sĩ còn lại.

Nghẹn thở vì cười, Jenny lắc đầu từ chối khi Ngài Godfrey cố nài nàng thêm một điệu nữa. Royce cũng đã nhảy với vài quý bà khác, đã đứng ngoài rìa trong suốt nửa tiếng cuối và nói chuyện với các vị khách. Bây giờ chàng hiện ra ngay bên cạnh Jennifer như thể chàng cảm nhận được sự kiệt sức của nàng. “Jennifer phải nghỉ ngơi, Godfrey.” Gật đầu về phía Gawin, người dường như đang có một cuộc chuyện trò hăng máu với hiệp sĩ tên gọi Roderick trước sự hiện diện của Tiểu thư Anne, Royce lạnh lùng nói thêm, “tôi nghĩ anh nên mời Tiểu thư Anne nhảy thay vì – trước khi Gawin làm gì đó ngu ngốc để thu phục cô ta, chẳng hạn như thách đấu Roderick và bị giết.”

Ngài Godfrey nhanh chóng bỏ đi yêu cầu được nhảy cùng cô tiểu thư kia, và Royce đưa Jenny đi đến một góc yên tĩnh trong sảnh đường. Đưa cho nàng một li rượu, chàng tránh cho nàng khỏi cái nhìn của đám đông bằng cách đứng chắn ngay trước mặt nàng và chống tay vào bức tường chỗ gần đầu nàng.

“Cảm ơn,” nàng nói, hạnh phúc và e thẹn, ngực nàng phập phồng vì rạo sức. “Tôi thực sự cần nghỉ ngơi một lát.” Ánh mắt Royce nhìn một cách tán thưởng lên làn da ửng hồng nơi phía trên cổ áo hình vuông của bộ váy nàng mặc, khiến cho Jenny cảm thấy vừa thích thú vừa hồi hộp cùng một lúc. “Ông là một người khiêu vũ tuyệt vời,” nàng nói, và chàng miễn cưỡng ép mình phải nhìn vào mắt nàng. “Chắc hẳn ông đã khiêu vũ rất nhiều ở triều đình.”

“Và trên chiến trường nữa,” chàng nói với một nụ cười làm tiêu tan nghi ngờ.

“Trên chiến trường?” nàng nhắc lại, bối rối.

Chàng gật đầu, nụ cười nở lớn hơn. “Hãy nhìn bất kì một chiến binh nào đang cố tránh những mũi tên và ngọn giáo, nàng sẽ thấy những bước nhảy khiến nàng phải chóng mặt.”

Khả năng tự trào của chàng sưởi ấm trái tim Jenny, mà trái tim nàng thì đã nóng lên bởi những cốc rượu mạnh và hàng loạt những điệu nhảy. Tự vấn lương tâm, nàng nhìn sang một bên và nhìn thấy Arik chỉ cách họ vài mét. Không giống mọi người đang cười nói, ăn uống, hoặc là nhảy nhót, Arik đứng với hai cánh tay khoanh trước ngực, hai chân dang rộng, nhìn đăm đăm về phía trước với biểu hiện trên mặt gần như chết chóc. Và một bên của anh ta là Bà dì Elinor, nói chuyện thẩn thẩn với anh ta như thể mạng sống của bà phụ thuộc vào việc anh ta có đáp lại hay không vậy.

Royce dõi theo ánh mắt Jennifer. “Bà dì của nàng,” chàng nói đùa, “có vẻ như rất thích đùa với lửa.”

Được rượu khuyến khích, Jenny cười lại với chàng. “Arik đã bao giờ nói chuyện – ý tôi là nói những câu hoàn chỉnh chưa? Hay là đã cười bao giờ chưa?”

“Ta chưa từng nhìn thấy anh ta cười bao giờ. Và anh ta nói ít nhất có thể.”

Nhìn vào ánh mắt hấp dẫn của chàng, Jenny cảm thấy an toàn và yên tâm một cách kì lạ, nhưng nàng vẫn nhận thức được một cách không thoải mái rằng chồng nàng là một bí ẩn thực sự đối với nàng. Cảm nhận được từ tâm trạng thoải mái của chàng, rằng chàng sẽ sẵn lòng trả lời một câu hỏi, nàng khẽ hỏi, “Ông đã gặp anh ta như thế nào?”

“Chúng ta thực sự chưa bao giờ được giới thiệu một cách chính thức,” chàng nói đùa. Khi nàng tiếp tục nhìn chàng như đang chờ thêm thông tin, chàng đành phải nói, “Lần đầu tiên ta gặp Arik là tám năm trước, trong một trận chiến khốc liệt đã kéo dài suốt cả tuần lễ. Anh ta đang cố đánh bật sáu kẻ tấn công đang tách anh ta ra và chia đủ thứ gươm và cung tên về phía anh ta. Ta đã trợ giúp anh ta, và hai chúng ta đã hạ gục thành công những kẻ tấn công. Khi trận đánh kết thúc, ta đã bị thương, nhưng Arik không thêm cảm ơn ta lấy một lời vì sự giúp đỡ ấy. Anh ta chỉ nhìn ta và cười ngửa bỏ đi, lại lao mình vào trận một lần nữa.”

“Và tất cả chỉ có thể thôi sao?” Jenny hỏi, khi Royce rơi trở lại im lặng.

“Không hẳn. Ngày hôm sau, lúc gần hoàng hôn, ta lại bị thương một lần nữa, và lần này bị ngã ngựa. Khi ta cúi xuống để nhặt lên tấm khiên, ta nhìn lên và thấy một kỵ sĩ đang lao thẳng về phía mình, thương của hắn nhắm thẳng vào ngực ta. Ngay sau đó, kỵ sĩ bị chặt phăng cái đầu, và Arik cúi xuống nhặt lên cây rìu đầm máu của anh ta và cưỡi ngựa bỏ đi. Một lần nữa không thềm nói một lời.

“Những vết thương làm cho ta trở nên hoàn toàn vô dụng, và thêm hai lần nữa trong đêm đó Arik xuất hiện – cứ như là từ trong hư không – để giết chết những kẻ tấn công ta khi ta bị áp đảo. Ngày hôm sau, chúng ta đẩy lùi được quân thù và truy đuổi chúng. Ta nhìn sang thì đã thấy Arik cưỡi ngựa bên cạnh mình. Và anh ta luôn ở đó từ đó về sau.”

“Vậy là ông có được sự trung thành không phai mờ của anh ta vì đã cứu anh ta khỏi sáu kẻ tấn công?” Jenny kết luận.

Royce lắc đầu. “Ta nghi ngờ rằng ta đã chiếm được lòng trung thành không phai mờ của anh ta một tuần sau đó khi ta giết chết một con rắn lớn mò vào trong chăn của Arik mà anh ta không hề hay biết.”

“Ông không định nói với tôi,” Jenny khúc khích, “rằng người đàn ông khổng lồ đó sợ rắn đấy chứ.”

Royce giả đồ nhìn nàng như bị sỉ nhục. “Phụ nữ mới sợ rắn,” chàng giải thích một cách dứt khoát. “Đàn ông ghét chúng.” Rồi chàng làm hồng toàn bộ ấn tượng bằng một nụ cười trẻ con. “Tất nhiên, cả hai cũng chỉ là một mà thôi.”

Royce nhìn xuống đôi mắt màu xanh tươi cười của nàng, muốn hôn nàng, còn Jenny thì bị cuốn đi với con người dịu dàng, hóm hỉnh và dễ gần của chàng, bỗng buột miệng hỏi một câu hỏi đã ám ảnh nàng suốt ngày. “Ông có thực sự định để anh ta giết đứa trẻ ngày hôm nay không?”

Chàng hơi cứng người lại, rồi lặng lẽ nói, “Ta nghĩ đã đến lúc chúng ta đi lên lầu.”

Bối rối không biết tại sao chàng đột ngột quyết định như thế, hoặc chàng có định nói chuyện một khi họ đã ở trên đó hay không, Jenny dè dặt hỏi đầy nghi hoặc. “Tại sao?”

“Bởi vì nàng muốn nói chuyện,” chàng đều giọng nói, “và ta thì muốn đưa nàng lên giường. Trong trường hợp đó, phòng của ta thích hợp cho cả hai mục đích của chúng ta hơn là đại sảnh này.”

Suýt chút nữa thì nàng đã gây ra một cảnh chỉ càng khiến nàng hổ thẹn hơn (short of making a scene which would only humiliate her), Jenny biết rằng nàng không còn sự lựa chọn nào khác hơn là rời đại sảnh cùng với chàng. Một ý nghĩ nảy ra cho nàng trước khi nàng bước lên bậc cầu thang đầu tiên, và ánh mắt nàng chiếu vào chàng dò hỏi. “Họ sẽ không tìm cách đi theo chúng ta chứ –” nàng lấy cớ. “Ý tôi là, sẽ không có một nghi thức đi ngủ nào chứ, phải không?”

“Cho dù là có đi nữa, cũng chẳng hại gì cả,” chàng nhả nạt nói. “Đây chỉ là một phong tục cổ xưa thôi. Chúng ta luôn luôn có thể nói chuyện sau đó,” chàng nói một cách ẩn ý.

“Xin ông,” Jenny nói. “Chuyện này sẽ thành một trò hề mất, vì cả thế giới đều biết chúng ta đã – đã làm chuyện đó, và việc chúng ta đi ngủ chỉ càng khiến mọi chuyện bắt đầu lại.”

Chàng không trả lời nàng, nhưng khi họ đi ngang qua Arik và Bà dì Elinor, chàng dừng lại nói chuyện với Arik.

Việc cô dâu và chú rể chuẩn bị rời đi đã được mọi người chú ý ngay lập tức, tuy nhiên, vào lúc mà họ đi ngang qua cái bàn trên bục, khuôn mặt của Jenny đổ lạng lên trước những lời khuyến khích và lời khuyên nhủ tục tĩu được hét lên với Royce. Khi họ bắt đầu bước lên cầu thang, nàng liếc trộm qua vai và vui mừng nhận thấy Arik đã đứng chắn ngõ ở bậc cuối cùng, khoanh tay ngang ngực, và giữ nhiệm vụ canh gác của anh ta – rõ ràng là theo lệnh Royce – để ngăn những người dự tiệc đi theo họ.

Vào lúc Royce mở tung cánh cửa phòng ngủ của chàng, Jenny vừa kinh hoàng vừa bất lực. Trong một giây câm lặng, nàng theo dõi chàng đóng cửa, đôi mắt thẳng thốt của nàng ngạc nhiên nhìn vào căn phòng rộng rãi và cực kì xa hoa với cái giường có bốn cọc màn nhung và một đôi ghế to có tay vịn đặt trước mặt cái lò sưởi lớn. Ba cái tủ lớn, chạm trổ tinh vi đặt sát tường, một đống quần áo, Jenny biết mà không cần nhìn, và những cái khác rõ ràng là chứa tiền và những cửa cái khác, dựa theo kích thước những cái khoá to đùng của chúng. Một đôi giá cao bằng bạc cắm mấy ngọn nến đang cháy ở mỗi bên giường, và một đôi khác đứng

hai bên lò sưởi. Thảm treo trên các bức tường và còn có cả một tấm thảm trên sàn gỗ bóng loáng. Nhưng điều đáng kinh ngạc nhất về căn phòng là cái cửa sổ - một cửa sổ rộng lắp kính nhìn ra ngoài ban công và sẽ làm cho căn phòng vui tươi, thoáng đạt vào ban ngày.

Cánh cửa bên tay trái khép hờ và mở ra ban công; cánh cửa bên phải rõ ràng là để mở vào căn phòng Jenny đang ở. Cực kì cẩn thận tránh nhìn vào giường, nàng nhìn chăm chăm vào hai cánh cửa còn lại, và ngay lúc Royce chuyển động, nàng giật nảy mình và nói điều đầu tiên hiện lên trong đầu nàng: “M-mấy cái cửa này dẫn đến đâu?”

“Một cái dẫn đến nhà vệ sinh, còn cái kia thì dẫn tới tủ áo,” chàng trả lời, để ý đến cách nàng ngoảnh đi khỏi chiếc giường. Bằng một giọng điềm tĩnh tuy nhiên rõ ràng là ra lệnh, chàng nói, “Nàng có thể giải thích cho ta hiểu tại sao nàng lại có vẻ như sợ hãi việc ngủ cùng ta khi chúng ta đã là vợ chồng còn hơn cả trước đây, khi nàng có mọi thứ để mất không?”

“Khi đó tôi không có lựa chọn nào khác,” nàng nói một câu biện hộ đầy lo lắng, quay mặt nhìn chàng.

“Bây giờ cũng không,” chàng chỉ ra một cách hợp lí.

Miệng Jenny bỗng khô khốc. Nàng vòng cánh tay quanh người như thể nàng rất lạnh, đôi mắt nàng tuyệt vọng vì bối rối. “Tôi không hiểu,” nàng cố gắng giải thích, “Tôi chưa bao giờ đoán được ông sẽ làm gì. Thỉnh thoảng ông dường như rất tốt bụng và khá chừng mực. Và ngay khi tôi nghĩ ông cũng là người tốt – Ý tôi là người bình thường,” nàng nhanh chóng sửa lại, “thì ông lại làm những việc điên rồ và đưa ra những lời buộc tội vô lí.” Nàng giơ bàn tay lên như thể mong chàng hiểu cho. “Tôi không thể cảm thấy thoải mái bên một người đàn ông lạ lẫm đối với mình! Một người lạ đáng sợ, không thể lường trước được!”

Chàng tiến lên một bước rồi một bước nữa, và Jenny lùi từng bước từng bước, cho đến khi chân nàng chạm vào cái giường. Không thể tiến lên, chắc chắn là không thể lùi lại được, nàng đứng yên im lặng chống đối. “Ông đừng có chạm vào tôi. Tôi rất ghét ông chạm vào tôi!” nàng khàn giọng cảnh cáo.

Cặp lông mày đen của chàng nhíu lại, chàng vươn tay ra và túm chặt lấy cổ áo của nàng, nhìn thẳng vào mắt nàng khi chàng đưa tay xuống cho đến khi những ngón tay nằm trong rãnh sâu giữa ngực nàng. Chàng để tay ở đó, di chuyển lên xuống, vuốt ve hai bên ngực nàng, trong khi ngọn lửa nhỏ bắt đầu nhen nhúm khắp người Jenny, khiến cho hơi thở của nàng ngắt quãng và gấp gáp. Bàn tay chàng ép vào cổ nàng và da thịt nàng và ôm trọn lấy ngực nàng. “Bây giờ hãy nói với ta là nàng ghét ta chạm vào nàng,” chàng khẽ mời gọi, đôi mắt chàng vẫn giữ chặt lấy mắt nàng, những ngón tay chàng đùa nghịch với núm vú cứng lại của nàng.

Jenny cảm thấy như ngực nàng nở ra để đóng đầy trong tay chàng và nàng quay mặt sang một bên, nhìn chăm chăm vào đồng lửa trong lò sưởi, xấu hổ muốn chết vì đã không thể kiểm soát nổi cơ thể phản trắc của mình.

Chàng đột ngột kéo tay ra. “Ta bắt đầu nghĩ là nàng chắc hẳn rất thích khiêu khích ta, vì nàng làm thế tốt hơn bất kì ai mà ta biết.” Lừa bàn tay vào một bên tóc trong sự ghê tởm bản thân, Royce đi tới nơi chai rượu đã được hâm nóng gần lò sưởi và rót một ít vào cốc. Quay lại, chàng quan sát nàng trong im lặng. Sau một phút, chàng lặng lẽ nói, gần như xin lỗi khiến Jenny giật mình nhìn lại chàng, “Việc vừa xảy ra là lỗi tại ta và chẳng liên quan gì đến việc nàng ‘khiêu khích’ ta cả. Nàng chỉ là đưa đến cho ta một cái cớ để làm việc mà ta đã muốn làm từ giây phút đầu tiên nhìn thấy nàng trong bộ váy đó.”

Khi nàng vẫn im lặng, nhìn chàng đầy nghi hoặc, chàng nói với một tiếng thở dài bực bội, “Jennifer, cuộc hôn nhân này không phải là lựa chọn của chúng ta, nhưng sự việc đã xảy ra rồi, và chúng ta sẽ phải tìm cách sống hài hoà với nó. Chúng ta đã cư xử không đúng với nhau, và không điều gì có thể thay đổi việc đó. Ta hi vọng chôn vùi quá khứ, nhưng có lẽ tốt nhất là để nàng nói về nó như nàng đã quyết tâm làm. Vậy thì,” chàng nói như là đưa ra một kết luận, “hãy tiếp tục và đưa ra những lời chỉ trích của nàng. Nàng muốn biết điều gì?”

“Trước tiên là hai việc,” Jenny chanh chua trả lời. “Khi nào ông đi đến kết luận là tôi đã bị cư xử không đàng hoàng? Và làm thế quái nào mà ông lại có thể nói rằng tôi đã cư xử không tốt với ông?”

“Ta thích bỏ lại câu hỏi cuối cùng không trả lời hơn,” chàng nói một cách công bằng. “Trước khi ta đến gặp nàng tối nay, ta đã dành hai giờ trong chính căn phòng này, tìm hiểu tất cả những việc nàng đã làm, và ta

đã quyết định gạt sang một bên.”

“Thật là tử tế làm sao,” Jenny chế giễu. “Nhưng thưa đức ông, chuyện đã xảy ra là tôi chẳng làm gì, không gì hết khiến tôi phải cầu xin sự tha thứ của ông hay là nợ ông những lời giải thích, về chuyện đó. Tuy nhiên,” nàng nghiêng rằng sửa lại, “tôi sẵn lòng đưa ra bất kì lời giải thích nào mà ông muốn một khi ông đã cho tôi những lời giải thích của ông. Đồng ý chứ?”

Môi chàng cong lên một nụ cười miễn cưỡng khi Royce nhìn ngắm mỹ nhân mạnh mẽ trong bộ váy nhung màu lục lam, nàng đã hoàn toàn áp chế nỗi sợ bằng sự tức giận. Chàng đã cảm thấy đau đớn một cách sâu sắc khi nàng sợ chàng. Cố gắng kiềm chế nụ cười trên gương mặt, chàng gạt đầu. “Hoàn toàn đồng ý. Nàng có thể nói tiếp.”

Jenny không cần thêm sự khuyến khích nào. Quan sát gương mặt chàng, quan sát bất kì dấu hiệu nào của sự gian dối, nàng chợt hỏi, “ông có định để Arik giết cậu bé trong làng hôm nay hay không?”

“Không,” chàng nói cụt ngắn. “Ta không định.”

Thái độ thù địch và nỗi sợ của Jenny vơi đi một chút. “Vậy thì tại sao ông không hề nói gì?”

“Ta không cần phải nói. Arik không bao giờ hành động mà không có mệnh lệnh của ta. Anh ta dừng lại, không phải vì nàng đã hét lên, mà bởi vì anh ta đang chờ quyết định của ta.”

“Ông – ông không nói dối đấy chứ?” nàng hỏi, quan sát khuôn mặt bí hiểm của chàng.

“Nàng nghĩ sao?”

Jenny cắn môi, cảm thấy mình hơi xấu tính. “Tôi xin lỗi. Đó là một sự thô lỗ vô ích.”

Chấp nhận lời xin lỗi của nàng bằng một cái gạt đầu, chàng lịch sự nói, “Tiếp đi. Câu hỏi tiếp theo của nàng là gì?”

Jenny hít vào thật sâu và thở ra từ từ, biết rằng giờ đây nàng đã bước chân vào vùng đất dữ. “Tôi muốn biết tại sao ông bắt buộc phải sỉ nhục cha tôi và gia đình tôi bằng cách chứng minh ông có thể chọc thủng tuyến phòng thủ của Merrick và cướp tôi ra khỏi giường ngủ của chính mình?” Lờ đi tia giận dữ đột ngột loé lên trong đôi mắt chàng, nàng tiếp tục nói, “Ông đã chứng tỏ được kĩ năng và lòng dũng cảm trong những chuyện như vậy rồi. Vậy thì tại sao, nếu như đã có lúc nào đó ông mong chúng ta sống trong yên bình, tại sao lại cần phải chứng minh điều đó bằng một cách ti tiện, nhỏ mọn –”

“Jennifer,” chàng cắt lời nàng bằng giọng sắc lẹm, “cô đã biến ta thành thằng ngốc hai lần và khiến ta tự biến mình thành thằng ngốc một lần. Đó đúng là một kỉ lục đấy,” chàng khen ngợi một cách chế nhạo. “Bây giờ hãy hạ màn và bỏ qua vấn đề này đi!”

Được củng cố bằng một lượng lớn rượu và bản chất ngang bướng, Jenny quan sát sắc mặt chàng. Bất chấp giọng điệu chế giễu của chàng, vẫn có sự thù ghét trong đôi mắt xám của chàng nói cho nàng biết bất kể “âm mưu” chàng đang ám chỉ là gì thì nó cũng đã làm cho chàng hơn cả tức giận, nó tác động đến chàng sâu sắc tới mức khiến chàng cảm thấy cay đắng. Cố lờ đi sức hút nguy hiểm, mạnh mẽ dường như đang kéo nàng về phía chàng kể từ khi chàng bắt đầu trả lời các câu hỏi của nàng, nàng khẽ nói, “Tôi sẽ rất hạnh phúc hạ màn, nhưng trước tiên, tôi muốn hoàn toàn chắc chắn tôi đã làm gì mà khiến đáng bị những lời như thế.”

“Cô thừa biết ta đang nói đến cái gì.”

“Tôi không hoàn toàn – chắc chắn. Tôi ghét phải nhận việc mà mình không làm,” nàng nói, nâng li rượu của mình lên.

“Cô thật không tưởng. Cô có thể dối trá và nhìn thẳng vào mắt ta. Rất tốt,” chàng nói, giọng chàng toát lên vẻ mỉa mai. “Hãy chơi trò chơi này của cô cho đến cùng. Trước tiên, là âm mưu nho nhỏ của cô em gái cô – ta thề rằng cô ta chẳng đủ trí khôn để tự mặc quần áo – được thực hiện với sự giúp đỡ của cô và một cái gối lông vũ...”

“Ông đã biết về việc đó?” nàng nói, bị sắc vì rượu và cổ giấu một nụ cười.

“Ta khuyên cô không nên cười đâu,” chàng cảnh cáo.

“Tại sao không?” Jenny nhăn nhó nói. “Đối với tôi đó cũng là một “sự đùa cợt” như với ông vậy.”

“Ý cô là cô không biết gì hết về việc đó?” chàng quát, quan sát bộ dạng bị lộ tẩy trên má nàng, tự hỏi đó là do rượu hay là do nói dối.

“Nếu tôi đã biết,” nàng nói, trở nên nghiêm trang, “ông có nghĩ rằng tôi sẵn sàng trao đổi danh dự của mình chỉ vì mấy sợi lông vũ hay không?”

“Ta không biết. Cô có không?”

Nàng hạ cái ly xuống và buồn rầu nói, “tôi cũng không chắc. Để giúp nó trốn thoát, tôi nghĩ tôi có thể - nhưng chỉ khi mà tôi đã không còn cách nào khác để làm. Vì vậy tôi không phải chịu trách nhiệm trong việc lừa ông lần đó. Hai lần khác ông nói là gì?”

Chàng đập cốc rượu xuống bàn và bắt đầu đi về phía nàng.

“Tôi hiểu là ông muốn nói đến cuộc trốn chạy của tôi với William?” nàng vội nói một cách không thoải mái, bước lùi một bước trước biểu hiện giận dữ trong mắt chàng. “Tôi cũng không thể chịu trách nhiệm cho lần đó. Anh ấy đang đứng ngay trong rừng cây, và tôi không hề chú ý cho đến khi ông định đi cùng với Arik.”

“Phải,” chàng lạnh lùng nói, “và mặc dù cô đã biết về lời nhận xét liên quan đến nữ hoàng Scotland của ta, cô không hề biết rằng trong khi cô chạy trốn, ta đang nói với Graverley, như một tên dân đen, rằng ta định cưới cô. Và cô cũng không biết rằng cô sẽ phải đến một tu viện kín ngay sau đám cưới của chúng ta ở Merrick? Điều đó sẽ cùng lúc buộc chặt cuộc sống của ta vào cô và tước đi người thừa kế hợp pháp của ta? Và nếu cô chỉ nói dối với ta thêm một lần nữa thôi -” chàng tước lấy ly rượu từ tay nàng và kéo nàng vào cánh tay chàng.

“Ông đang làm cái gì?” nàng thì thào.

“Đủ rồi,” chàng nói cộc lốc, cúi đầu xuống và chiếm lấy môi nàng trong một nụ hôn thô bạo, làm nàng cứng họng. Trước sự ngạc nhiên của chàng, nàng không hề phản đối, thực tế, dường như nàng đang không hề biết chàng đang làm gì với nàng. Khi chàng ngẩng đầu lên nàng nhìn chăm chăm vào chàng với những biểu hiện trong đôi mắt màu xanh mà chàng chưa từng nhìn thấy trước đó.

“Ông đang làm cái gì?” nàng hốt hển một lần nữa.

“Cô nghe ta rồi đấy,” chàng nói một cách thô lỗ.

Một sự ám áp cực kì, phản bội lan khắp lỗ chân lông trên cơ thể Jenny khi nàng nhìn vào đôi mắt mê hoặc của chàng. “Tại sao?” nàng thì thào. “Tại sao ông lại nói với ông ta rằng ông định cưới tôi?”

“Lúc đó ta bị điên,” chàng nói lạnh lùng.

“Vì tôi?” nàng thì thầm, bị những điều trái tim mách bảo cuốn đi đến nỗi nàng chẳng biết mình đang nói gì.

“Vì cơ thể ngon lành của cô,” chàng nói một cách tàn nhẫn, nhưng ở đâu đó trong trái tim nàng, Jenny chấp nhận một cái gì đó khác... một lời giải thích khác đẹp đẽ đến nỗi nàng sợ phải nghĩ về nó. Nó giải thích tất cả mọi chuyện.

“Em đã không biết,” nàng nói đơn giản. “Em chưa bao giờ tưởng tượng là chàng lại muốn cưới em.”

“Và nếu cô đã biết, chắc cô sẽ bảo anh trai kế của cô đi và ở lại Hardin với ta đấy nhỉ?” chàng nhạo báng.

Đó là sự mạo hiểm lớn nhất trong đời mà Jenny đã từng làm, bởi vì nàng đã nói với chàng sự thật: “Nếu em - em đã biết những gì mà em sẽ cảm nhận sau khi bỏ đi, có lẽ em sẽ ở lại.” Nàng nhìn thấy quai hàm chàng cứng lại, và không suy nghĩ gì hết, nàng giơ tay lên chạm những đầu ngón tay vào bên má căng thẳng của chàng. “Xin đừng nhìn em như thế,” nàng thì thào, đôi mắt nàng nhìn sâu vào mắt chàng. “Em không nói dối chàng đâu.”

Cố gắng không mấy thành công lờ đi sự ngây thơ dịu dàng của sự đụng chạm đó và những kí ức ngọt ngào về cái cách mà nàng hôn lên những vết sẹo của chàng, Royce cộc lốc nói, “Và ta cũng đồ rằng cô chẳng biết gì hết về âm mưu của cha mình?”

“Em sẽ không đi đến tu viện kín nào hết, em sẽ đi cùng chàng vào sáng hôm sau,” nàng đơn giản nói. “Em sẽ không bao giờ làm việc gì... hạ cấp đến như thế.”

Tức giận điên cuồng vì sự dối trá không ngừng của nàng, Royce kéo nàng vào cánh tay chàng và hôn nàng, nhưng thay vì chống đối lại nụ hôn thô bạo, mang tính trừng phạt đó, nàng lại nhún chân lên và chào đón nó, bàn tay nàng trượt trên ngực chàng và vòng quanh cổ chàng. Đôi môi hé mở của nàng níu lấy môi chàng, di chuyển nhẹ nhàng, mềm mại trên miệng chàng, và trước sự ngạc nhiên của Royce chàng nhận ra nàng đang làm chàng mềm lòng. Và thậm chí cả khi đã nhận ra điều đó, chàng vẫn không thể ngăn cản nó được. Bàn tay chàng không còn túm chặt lấy cánh tay nàng nữa, chúng đã trượt lên lưng nàng trong cử chỉ vuốt ve êm ái, không ngừng nghỉ, vươn đến gáy nàng để giữ môi nàng chặt hơn vào cái miệng đói khát của chàng.

Và khi đam mê bùng cháy, thì dự cảm tội lỗi kinh khủng rằng chàng đã sai cũng bùng lên. Về tất cả mọi việc. Kéo miệng chàng khỏi miệng nàng, chàng ôm chặt lấy nàng vào mình, chờ cho hơi thở của mình trở lại bình thường. Khi đã có thể nói lại được, chàng khẽ đẩy nàng ra xa và đưa tay nâng cằm nàng lên, cần – muốn – nhìn vào đôi mắt nàng khi chàng hỏi nàng. “Hãy nhìn vào ta, Jennifer,” chàng dịu dàng nói.

Đôi mắt nàng đang nhìn chàng là đôi mắt ngây thơ và tin cậy một cách lạ lùng. Chàng không hỏi, mà là tuyên bố: “Nàng đã không hề biết một chút nào về âm mưu của cha nàng, phải không?”

“Không có âm mưu nào hết,” nàng nói một cách đơn giản.

Royce lùi ra sau và nhắm chặt mắt lại, cố chối cãi một sự thật hiển nhiên: Sau khi ép nàng đứng trong chính ngôi nhà của mình và chịu đựng sự sỉ nhục của những người của chàng, chàng đã kéo nàng ra khỏi giường, ép nàng cưới chàng, kéo nàng đi qua nước Anh, và để kết thúc một cách nhẹ nhàng, trong vòng một giờ qua, chàng đã tử tế đề nghị “tha thứ” cho nàng và “để quá khứ trở thành quá khứ.”

Đứng trước lựa chọn chà đạp những ảo tưởng của nàng về cha nàng hay là để nàng tiếp tục nghĩ chàng là một kẻ điên rồ tàn nhẫn, Royce đã chọn cách thứ nhất. Chàng không có tâm trạng để tỏ ra cao thượng – không thể khi phải trả giá bằng chính cuộc hôn nhân của chàng.

Vuốt mái tóc mượt mà của nàng, chàng cúi đầu và nhìn vào đôi mắt tin cậy kia, tự hỏi tại sao luôn luôn đánh mất lí trí trong những việc liên quan đến nàng.

“Jennifer,” chàng lặng lẽ nói, “Ta không phải là con quái vật như nàng có thể nghĩ. Có một âm mưu. Ít nhất nàng sẽ nghe những lời giải thích của ta chứ?”

Nàng gật đầu, nhưng nụ cười mà nàng dành cho chàng nói rằng nàng nghĩ chàng cực kì không đáng tin.

“Khi ta tới lãnh địa Merrick, ta chắc chắn rằng hoặc cha nàng hoặc một trong những lãnh chúa khác sẽ cố vi phạm thỏa hiệp đảm bảo cho sự an toàn của ta trong khi ta đến Scotland tổ chức hôn lễ. Ta đã cử quân canh gác các con đường dẫn tới Merrick và ra lệnh cho họ không cho phép nhóm người nào đi qua mà không tra hỏi.”

“Và họ không hề tìm thấy ai cố vi phạm thỏa hiệp,” nàng nói một cách chắc chắn.

“Không,” Royce thừa nhận. “Nhưng những gì họ phát hiện ra là có một đoàn người gồm một bà xơ với mười hai người hộ tống, có vẻ như đang vội vã tiến về Merrick. Trái ngược với những điều nàng tin tưởng,” chàng nói thêm với một nụ cười uể oải, “người của ta và ta không có thói quen quấy rối các tu sĩ. Mặt khác, theo lệnh của ta, họ chỉ tra hỏi đoàn người đó – bằng cách khiến cho bà xơ tin rằng họ ở đó để hộ tống bà ta. Đối lại, bà ta đã rất vui vẻ mà nói rằng bà ta đến là vì nàng.”

Đôi mày đẹp đẽ của Jenny nhíu lại một cách bối rối, và Royce gần như hối hận vì đã nói với nàng sự thật. “Nói tiếp đi,” nàng nói.

“Bà xơ và đoàn của bà ta đã bị chậm trễ vì cơn mưa ở miền bắc – nhân tiện, đó là lí do vì sao mà cha nàng và Đức cha Benedict ‘cao cả’ của nàng phải vẽ nên lời giải thích chẳng hợp lí chút nào về việc đức cha đột ngột bị ốm không thể chủ trì buổi lễ. Theo lời bà xơ, có vẻ như Tiểu thư Jennifer Merrick đã quyết định sẽ tu kín bởi cuộc hôn nhân không toại nguyện. Bà ta hiểu rằng ‘Người chồng’ đã quyết định sẽ chống lại mong muốn dâng hiến cuộc đời cho Chúa của cô tiểu thư, và vì thế bà ta sẽ tới để hỗ trợ Tiểu thư Jennifer bằng cách giúp cha nàng đưa nàng ra khỏi Merrick – và ra khỏi móng vuốt quỷ quyệt của chồng nàng – một cách bí mật.”

“Cha nàng đã đạt được sự trả thù hoàn hảo: vì cuộc hôn nhân của chúng ta đã được tiến hành trước đó, nên ta không thể huỷ hôn được nữa. Và tất nhiên sẽ không có chuyện li dị được. Không có cơ hội tái hôn, ta không thể sinh ra một người thừa kế hợp pháp, và do đó tất cả những thứ này – Claymore và tất cả mọi thứ mà ta có – sẽ được trả về cho nhà vua sau khi ta chết.”

“Tôi – tôi không tin ông,” Jenny nói thẳng thừng, và rồi với sự công bằng cảm động, nàng chữa lại, “Em tin rằng chàng tin như thế. Nhưng sự thật là cha em sẽ không bao giờ nhốt em suốt đời trong tu viện mà không cho em lựa chọn ngay từ đầu.”

“Ông ta sẽ làm, và ông ta đã định làm thế rồi.”

Nàng lắc đầu, lắc mạnh đến nỗi Royce chợt nhận ra là nàng không thể chịu đựng được việc phải tin điều đó. “Cha em... yêu em. Ông sẽ không làm thế. Ngay cả để trả thù chàng.”

Royce nhăn mặt, cảm thấy như tên Man rợ mà chàng vẫn bị gán cho vì đang cố đập đổ những ảo tưởng của nàng. “Nàng nói đúng. Ta – đó chỉ là một sự hiểu lầm.”

Nàng gật đầu. “Một sự hiểu lầm.” Nàng cười với chàng, một nụ cười êm dịu, ngọt ngào khiến cho tim chàng đập mạnh vì nó không giống với bất kì nụ cười nào khác mà nàng đã dành cho chàng. Nó chứa đầy sự tin cậy và chấp nhận và còn điều gì đó mà chàng chưa thể định nghĩa được.

Quay lại, Jenny đi tới cửa sổ, nhìn ra ngoài bầu trời không sao. Những ngọn đuốc chiếu sáng qua các lỗ châu mai và những cái bóng của lính gác được chiếu lên tường rõ ràng qua ánh sáng màu da cam. Tuy nhiên, trí óc nàng không để ở những ngôi sao và những người lính gác, hay ngay cả ở cha nàng; nó đang hướng về người đàn ông cao lớn, tóc đen đứng sau lưng nàng. Chàng đã muốn cưới nàng, và sự phát hiện đó đang dâng đầy trong nàng những cảm xúc nhói đau, ám ảnh đến nỗi nàng không thể chứa đựng nó thêm. Nó mạnh mẽ đến nỗi những ý thức như lòng yêu nước và sự thù hận trở nên tầm thường.

Nàng giơ tay ra, mãi mê dò theo hình bóng đẹp đẽ trên cái li lạnh toát với một ngón tay, nhớ lại tất cả những đêm không ngủ ở lãnh địa Merrick khi nàng không thể dứt chàng ra khỏi đầu óc nàng, khi cơ thể nàng cảm thấy trống rỗng và bị khuấy động và gào thét đòi chàng. Đằng sau nàng, nàng nghe thấy chàng bắt đầu tiến về phía nàng, và nàng biết điều gì sắp xảy ra giữa họ cũng chắc chắn như nàng biết nàng đã yêu chàng. Chứa tha thứ cho nàng, nàng yêu kẻ thù của gia đình mình. Nàng đã biết điều đó ở Hardin, nhưng khi đó nàng mạnh mẽ hơn bây giờ - và sợ hãi hơn. Sợ những việc có thể xảy đến nếu nàng yêu người đàn ông dường như chẳng xem nàng là gì ngoài một chút vui thú nhất thời. Nhưng cũng chắc chắn như Jenny biết mình yêu chàng, nàng biết chàng cũng yêu nàng. Điều đó giải thích mọi thứ - cơn giận của chàng, nụ cười của chàng, sự kiên nhẫn của chàng... những câu nói của chàng trong sân lâu đài.

Nàng cảm thấy sự hiện diện của chàng như thứ gì đó hữu hình ngay cả trước khi chàng chậm rãi luồn bàn tay từ phía sau lên phía trước nàng, kéo lưng nàng sát vào cơ thể chàng. Trong ô kính cửa sổ mất họ gặp nhau, và Jenny nhìn vào mắt chàng khi nàng đòi hỏi ở chàng một lời hứa sẽ giải thoát nàng khỏi mọi tội lỗi vì đã dâng cho chàng tình yêu và cuộc sống của nàng. Giọng nói nàng khẽ run vì xúc cảm, nàng hỏi, “Chàng có hứa với em là sẽ không bao giờ chống lại gia đình em?”

Câu trả lời của chàng là một tiếng thì thầm đau đớn. “Có.”

Sự êm dịu choáng váng quét qua nàng, và nàng nhắm chặt mắt, dựa sát vào chàng hoàn toàn đầu hàng. Chàng cúi đầu xuống, chà xát miệng chàng vào thái dương nàng, bàn tay chàng chậm chạp trượt lên để vuốt ve khuôn ngực đầy đặn của nàng. Miệng chàng vẽ một đường nóng bỏng xuống má rồi xuống tai nàng, lưỡi chàng khám phá từng đường nét trong khi tay chàng luồn vào trong áo váy nàng, khum tay ôm lấy ngực nàng, ngón tay cái của chàng chà xát núm vú cứng lại của nàng.

Bị cuốn đi bởi một biển xúc cảm tinh khôi, Jenny không hề chống cự khi chàng bao phủ môi nàng bằng miệng chàng, quay người nàng lại trong cánh tay chàng. Nàng không hề thấy xấu hổ hay tội lỗi khi bộ váy của nàng trượt xuống đến hông nàng hay khi chàng đến với nàng trên giường, đôi vai trần, cơ bắp của chàng ánh lên như đồng trong ánh nến khi chàng đè lên nàng, khéo léo tách đôi môi nàng ra cho lưỡi chàng. Với một tiếng rên đầu hàng, nàng vòng tay quanh cổ chàng, những ngón tay của nàng lùa vào mớ tóc xoắn ở gáy chàng, giữ miệng chàng gắn chặt vào miệng nàng khi nàng chào đón lưỡi chàng và đưa cho chàng lưỡi nàng. Sự hăng hái ngây thơ của nàng vượt xa khỏi sức chịu đựng của cơ thể đối khát của chàng. Quàng tay

quanh hông nàng chàng kéo nàng vào mối liên lạc run rẩy với hai bắp đùi cứng ngắc của chàng, chuẩn bị cơ thể nàng cho sự chiếm lĩnh mạnh mẽ của chàng. Bàn tay kia của chàng đỡ sau đầu nàng khi chàng đưa lưỡi mình vào miệng nàng một lần nữa và một lần nữa, buộc nàng phải đáp trả lại chàng những khoái cảm cấp thiết mà chàng dành cho nàng.

Khi nàng kéo miệng ra khỏi miệng chàng, chàng gần như rên lên vì thất vọng, nghĩ rằng chàng đã làm nàng sợ vì ham muốn không thể kìm chế được của mình – nhưng khi chàng mở mắt ra, điều chàng nhìn thấy trên mặt nàng không phải là sợ hãi hay rụt rè, mà là bối rối. Một cú co thắt nhẹ nhàng căng trong ngực chàng, chàng nằm yên hoàn toàn, quan sát nàng khi nàng ôm mặt chàng giữa hai bàn tay, những ngón tay run rẩy cung kính vuốt ve mắt chàng, xương gò má và quai hàm chàng, rồi nàng vươn lên hôn chàng với sự hăng hái gần bằng của chàng. Quay người trong tay chàng, nàng ấn chàng xuống gối, mái tóc nàng rủ xuống cả hai như một tấm vải trùm bằng sa tanh, nàng hôn mắt chàng, mũi chàng, tai chàng, và khi đôi môi nàng ngậm lại trên đầu ti chàng, Royce mất kiểm soát hoàn toàn. “Jenny,” chàng rên lên, bàn tay chàng xoa khắp lưng nàng và đùi nàng và hông nàng. Những ngón tay chàng lùa vào tóc nàng, kéo môi nàng vào trong cái miệng nóng bỏng của chàng. “Jenny,” chàng khàn giọng thì thào, lưỡi chàng xông vào miệng nàng, quần lẩy lười nàng khi chàng quay người nàng lại và phủ lên nàng. “Jenny,” chàng lầm bầm nóng bỏng khi chàng nghiêng ngấu ngực nàng và bụng và đùi nàng bằng miệng chàng. Chàng không thể ngừng gọi tên nàng. Nó vang lên như điệu nhạc trong trái tim chàng khi cánh tay nàng vòng quanh chàng và nàng nâng hông lên, sẵn sàng dâng mình cho cái đàn ông căng cứng của chàng; nó vang lên trong mạch máu chàng khi nàng chào đón cú đâm mạnh bạo đầu tiên của cơ thể chàng vào trong nàng; nó rung lên trong từng thớ thịt của chàng khi nàng hoà vào những cú đâm mạnh, liên tiếp của chàng; và nó bùng nổ trên đỉnh cao khi nàng hét lên, “Em yêu chàng”, móng tay nàng cắm vào lưng chàng, cơ thể nàng bị cuốn đi với từng đợt từng đợt sóng đề mê sung sướng.

Cơ thể chàng căng lên, không thể thoát ra được, Royce kéo môi chàng khỏi nàng và tì lên khuỷu tay, chờ cho cơn rung động của nàng dịu lại khi chàng nhìn xuống khuôn mặt xinh đẹp trong bóng tối của nàng. Và vì chàng không thể giữ mình thêm nữa, chàng đi vào nàng một lần cuối cùng, hỗn hển gọi tên nàng. Cơ thể chàng thúc mạnh lần nữa và lần nữa và lần nữa khi chàng truyền sự sống của chàng vào nàng, giữ chặt hông nàng với chàng và miệng nàng với miệng chàng.

Chàng nằm ngửa, ôm chặt vợ chàng một bên người, chàng chờ cho những nhịp đập loạn xạ trong tim dịu đi, bàn tay chàng xoa trên làn da mịn như sa tanh của nàng, trí óc chàng vẫn còn choáng váng vì cơn bùng nổ của cơ thể. Trong suốt những năm quan hệ tình ái vô nghĩa và lãng nhãng của chàng, không có thứ gì có thể chạm tới sự sung sướng cực độ mà chàng vừa trải qua.

Bên cạnh chàng, Jenny ngẩng đầu lên, và chàng cúi xuống, nhìn vào mắt nàng. Trong đôi mắt xanh sâu thẳm ấy chàng nhìn thấy cùng một sự bối rối và hoang mang mà chàng đã cảm nhận được. “Nàng đang nghĩ gì vậy?” chàng hỏi và cười dịu dàng với gương mặt đang ngược lên của nàng.

Một nụ cười đáp lại nở trên môi nàng khi những ngón tay của nàng lướt qua khuôn ngực thô ráp của chàng.

Chỉ có hai ý nghĩ trong đầu Jenny lúc đó, và, nàng thà thú nhận một trong hai ý nghĩ đó, hơn là phải thừa nhận rằng nàng thèm được nghe chàng nói yêu nàng. “Em đang nghĩ rằng,” nàng rầu rĩ nói, “nếu lúc ở Hardin... cũng giống như thế này... em không nghĩ là em sẽ đi cùng với William.”

“Nếu nó đã như thế này,” Royce phản đối, nụ cười của chàng mở rộng thành một nụ cười quỷ quyệt, “ta sẽ đuổi theo nàng.”

Không hề biết mình có thể dễ dàng khuấy động ham muốn của chàng, Jenny lướt những ngón tay xuống cái bụng phẳng lì của chàng. “Tại sao chàng không đuổi?”

“Lúc đó ta đã bị bắt,” chàng trả lời cộc lốc, rồi chàng nắm lấy bàn tay lạc lõng của nàng trong tay chàng, đuổi thẳng bên dưới lòng bàn tay mình để ngăn không cho nó đi xuống xa hơn, “vì đã từ chối trao nàng cho Graverley,” chàng nói thêm, thả tay nàng ra.

Hơi thở chàng đứt quãng khi một bàn tay của nàng trượt xuống một bên đùi chàng. “Jenny,” chàng cảnh cáo bằng giọng khàn khàn, nhưng đã quá muộn, ham muốn đã bùng lên trong chàng, khiến chàng cứng lại. Với một nụ cười ghen lại trước biểu hiện giật mình của nàng, chàng tóm lấy hông nàng và nâng người nàng lên, đặt nàng nhẹ nhàng nhưng vững vàng bên trên cái căng phồng của chàng. “Hãy tận hưởng bao

lâu cũng được, vợ yêu,” chàng đùa cợt, “ta hoàn toàn chịu sự điều khiển của nàng.” Tuy nhiên, nụ cười của chàng nhạt đi, khi vợ chàng cúi xuống, ngồi hẳn lên chàng, và ngọt ngào bao phủ miệng chàng bằng miệng nàng.

21. Judith Mcnaught - Chương 21

Chương 21

Một nụ cười nở trên mặt Jenny khi nàng đứng ở cửa sổ mở ra ban công, nhìn xuống sân lâu đài, trái tim nàng ngập tràn những kỉ niệm đêm qua. Căn cứ theo góc độ của mặt trời thì lúc đó đã là gần trưa, và nàng chỉ mới tỉnh dậy gần một giờ trước – đây là lần nàng dậy muộn nhất từ xưa tới nay.

Royce đã làm tình với nàng rất lâu và nhiều lần sáng nay, lần này với sự dịu dàng cực kì tinh tế và thận trọng khiến cho ngay cả lúc này mà mạch máu của Jenny vẫn loạn nhịp. Chàng không hề nói với nàng rằng chàng yêu nàng, nhưng chàng đã yêu nàng – ngay cả một người thiếu kinh nghiệm tình trường như nàng cũng có thể nhận ra, và nàng chắc chắn về điều đó. Còn có thể vì cái gì khác được khiến cho chàng hứa với nàng một điều như thế? Hay là chăm sóc nàng đến thể khi nàng ở trên giường của chàng?

Mãi miết trong suy nghĩ, Jenny không hề biết Agnes đã vào trong phòng. Nụ cười vẫn còn vương trong mắt nàng, Jenny quay lại phía người hầu đang cầm trên tay một bộ váy áo chưa vội nữa cho nàng, bộ này làm bằng vải casomia mềm mại màu kem. Mặc kệ vẻ nghiêm nghị, khó chịu của cô hầu, Jenny đã dứt khoát sẽ vượt qua mọi rào cản và kết bạn với những người hầu của nàng. Chắc chắn nếu nàng đã có thể làm mềm lòng một con sói, thì không có gì khó khăn trong việc kết bạn với người hầu cả.

Tìm kiếm điều gì đó để nói với cô hầu, nàng nhận bộ váy rồi chú ý đến cái bồn đặt trong góc phòng. Túm lấy đề tài có vẻ an toàn đó, nàng nói, “Cái bồn này đủ lớn cho bốn đến năm người ấy nhỉ. Ở nhà, chúng ta hoặc là tắm trên hồ, hoặc là tắm trong một cái chậu gỗ nhỏ chỉ chứa đủ nước đến bụng mà thôi.”

“Đây là nước Anh, thưa phu nhân,” Agnes trả lời khi cô ta nhặt lên bộ váy mà Jenny đã mặc tối qua. Jenny giật mình liếc mắt nhìn cô ta, không chắc chắn liệu giọng điệu của nàng có bị cho là kể cả hay không.

“Chẳng lẽ tất cả những ngôi nhà lớn ở nước Anh đều có những cái bồn tắm rộng như thế này và một lò sưởi thật sự và –” nàng giơ tay lên và làm thành một cử chỉ quét qua cả căn phòng xa hoa lộng lẫy với những màn nhung và thảm dày trải khắp sàn nhà, “và tất cả những thứ như thế này -?”

“Không, thưa phu nhân. Nhưng phu nhân đang ở Claymore, và Ông Albert – tổng quản ở đây và cũng đã là tổng quản cho chủ cũ – được lệnh phải giữ cho Claymore thích hợp với một vị vua. Các đồ bằng bạc được đánh bóng mỗi tuần, và không có một chút bụi nào được phép lưu trên các tấm màn, cũng như trên sàn nhà. Và nếu có gì đó bị hỏng, nó sẽ bị vứt đi ngay lập tức để thay thế cái mới.

“Chắc hẳn phải cần rất nhiều công sức thì mới giữ cho nó hoàn hảo đến thế,” Jenny nhận xét.

“Vâng, nhưng chủ nhân mới đã bảo Ông Albert những việc phải làm, và Ông Albert, một người cứng rắn, kiêu hãnh như ông ấy, sẽ làm những gì được bảo – bất kể trong lòng ông cảm thấy như thế nào về những việc đó.”

Lời nhận xét đáng chú ý cuối cùng nhuộm nhiều cay đắng và oán giận đến nỗi Jenny không thể tin là nàng đã nghe chính xác. Đôi lông mày nàng nhíu lại khi nàng đi vòng quanh để nhìn rõ hơn người hầu gái. “Agnes, ý cô là gì?”

Agnes rõ ràng là đã nhận ra cô ta nói quá nhiều, bởi vì cô ta trở nên trắng bệch và cứng ngắt, nhìn chăm chăm vào Jenny bằng đôi mắt sợ hãi. “Tôi không có ý gì cả, thưa phu nhân. Không có gì! Tất cả chúng tôi đều rất tự hào vì chủ nhân mới đã trở về nhà, và nếu tất cả những kẻ thù của ngài ấy tới đây, chắc chắn là chúng sẽ tới, chúng tôi sẽ tự hào được dâng hết lương thực và sức người và con cái chúng tôi cho những trận

chiến của ngài. Tự hào!” cô ta nói bằng giọng trầm, cực kì tuyệt vọng vẫn còn chứa đầy oán giận. “Chúng tôi là những thần dân tốt, trung thành, và không hề có những ý nghĩ xấu về chủ nhân vì những gì ngài ấy đã làm. Và chúng tôi cũng hi vọng ngài ấy không nghĩ xấu về chúng tôi.”

“Agnes,” Jenny khẽ nói, “cô không cần phải sợ ta. Tasē không phản bội lại những điều cô đã nói. Cô nói ‘những việc ngài ấy đã làm’ là ý gì?”

Người phụ nữ khốn khổ run mạnh đến nỗi khi Royce mở cửa và thò đầu vào trong để nhắc Jenny cùng chàng đi xuống nhà ăn trưa, thì Agnes đánh rơi bộ váy nhung. Chộp lấy nó, cô ta ào ra khỏi phòng. Nhưng khi cô ta kéo cánh cửa gỗ sồi nặng nề ra, cô ta liếc về phía Royce, và lần này Jennifer chắc chắn nhìn thấy cô ta làm dấu thánh một lần nữa.

Vẫn cầm bộ váy casomia trên tay, Jenny nhìn đăm đăm vào cánh cửa đóng, trán nàng nhăn lại suy tư.

Đại sảnh không còn mấy dấu vết của cuộc vui đêm qua; cái bàn dài chiếm hết cả căn phòng đã được dỡ xuống và dời đi. Thực ra, tàn dư duy nhất của bữa tiệc đêm qua là khoảng một tá hiệp sĩ vẫn còn đang ngủ trên những cái ghế dài dọc các bức tường, tiếng ngáy của họ trỗi lên trút xuống đều đặn. Bất chấp không khí rộn ràng này, Jenny để ý với một chút cảm thông là những người hầu di chuyển rất chậm chạp, và hơn một người đã không tránh được cú đá thẳng cánh từ một hiệp sĩ cầu nhàu trên ghế băng, khi anh ta không muốn giấc ngủ bị làm phiền.

Royce nhìn lên khi Jennifer tới bàn ăn và nhẹ nhàng, duyên dáng đứng bật dậy như một con mèo, khả năng này luôn làm nàng thấy ngưỡng mộ. “Chào buổi sáng,” chàng nói bằng giọng trầm, thân mật. “Ta tin là nàng ngủ rất ngon?”

“Vâng, rất ngon,” Jenny nói thì thào vì xấu hổ, nhưng đôi mắt nàng rạng rỡ và long lanh khi nàng ngồi xuống bên cạnh chàng.

“Chào cháu, cháu yêu quý!” Bà dì Elinor líu lo vui vẻ, khi bà nhìn lên lúc đang cắt một miếng thịt nhỏ nhắn từ cái đĩa thịt lạnh ngất trước mặt bà. “Sáng nay trông cháu có vẻ rất vui.”

“Cháu chào bà, Bà Elinor,” Jenny nói, gửi cho bà một nụ cười trấn an; rồi nàng bối rối nhìn lên nhìn xuống cái bàn khắp những người đàn ông im lặng đang có mặt: Stefan, Ngài Godfrey, Ngài Lionel, Ngài Eustace, Arik, và Cha Gregory. Nhận thức được sự im ắng lạ kì và những đôi mắt cúi gằm của họ, nàng nói với một nụ cười dè dặt, “Chào buổi sáng, mọi người.”

Năm gương mặt chậm rãi ngẩng lên nhìn nàng – những khuôn mặt nhợt nhạt, không thoải mái trong đó biểu hiện biến đổi từ đau đớn thần thờ cho đến bối rối mù mịt. “Chào buổi sáng, phu nhân,” họ nhắc lại một cách lịch sự, nhưng ba người nhăn nhó và hai người khác lấy tay che mắt. Chỉ có Arik là vẫn có vẻ bình thường sáng nay, tức là chẳng có biểu hiện gì cả, và hoàn toàn không nói một câu nào với bất kì ai. Hoàn toàn lơ anh ta đi, Jenny nhìn vào Cha Gregory, người dường như cũng chẳng khoẻ khoắn hơn những người khác là bao, rồi nàng nhìn vào Royce. “Chuyện gì xảy ra với bọn họ thế?” nàng hỏi.

Royce lấy inh một ổ bánh mì trắng và thịt nguội đặt trên bàn, và những người đàn ông miễn cưỡng làm theo. “Họ đang phải trả giá cho trận nhậu bí tỉ đêm qua và những cô ha- à, say xỉn,” Royce chữa lại, mỉm cười.

Jenny ngạc nhiên liếc nhìn Cha Gregory, ông ta vừa nâng một li rượu lên môi. “Cả Cha nữa ư, Cha Gregory?” nàng hỏi, và người đàn ông tội nghiệp bị sặc rượu.

“Ta mắc lỗi thứ nhất, phu nhân,” ông ta lắp bắp tủi hổ, “nhưng ta hoàn toàn không liên quan gì đến tội lỗi sau.”

Jenny không để ý đến những lời mà Royce đã nhanh chóng nuốt lại, nhìn cha xứ một cách bối rối, nhưng Bà dì Elinor nói lãnh lút, “Ta đã lường trước được sự bê bối này, cháu yêu ạ, và sáng sớm nay, ta đã đi xuống nhà bếp để chuẩn bị một liều thuốc bổ, nhưng ta chẳng tìm thấy đến một nhúm nghệ tây!”

Lời nhận xét về nhà bếp ngay lập tức khiến Royce chú ý, và lần đầu tiên chàng nhìn Bà dì Elinor với vẻ quan tâm. “Bà có thấy nhà bếp của ta còn thiếu những thứ gì khác không – những thứ có thể làm cho tất cả những thứ này –” chàng chỉ vào thứ súp nhạt nhẽo còn thừa từ tối qua, “vừa miệng hơn?”

“Chắc chắn rồi, công tước,” bà trả lời ngay lập tức. “Ta hơi kinh ngạc trước một cái bếp nghèo nàn ghê gớm đến thế. Có lá hương thảo và húng tây, nhưng lại không có nho khô, hay là gừng, cũng không có mâm xôi và những thứ khác nữa. Và ta không hề nhìn thấy một loại hạt nào, trừ một hạt dẻ mốc meo! Các loại hạt là những thứ gia vị tuyệt vời cho các loại nước sốt ngon lành và các món điểm tâm tuyệt cú –”

Ngay khi nhắc đến “các loại nước sốt ngon lành và các món điểm tâm tuyệt cú”, Bà dì Elinor lập tức trở thành tâm điểm chú ý của đám đàn ông. Chỉ có Arik vẫn điềm nhiên không quan tâm, tỏ ra thích thú với món thịt ngỗng lạnh ngắt anh ta đang ăn hơn là nước sốt béo và các món điểm tâm.

“Nói tiếp đi,” Royce mời bà, đôi mắt tính toán của chàng nhìn xoáy vào bà với sự vui thích chăm chú. “Bà có thể làm được những món gì – giả như khi đã có đủ các loại nguyên liệu cần thiết, tất nhiên?”

“Chà, để ta nghĩ,” bà nói, trán bà hơi nhăn nhó. “Cả thập kỉ rồi ta không điều khiển một căn bếp như khi ta làm trong lâu đài đáng yêu của chính mình, nhưng – đúng rồi, có món bánh thịt nướng vỏ cứng giòn tan và đáng yêu khi chúng tan trong miệng ta; và – lấy ví dụ món gà mà anh đang ăn,” bà nói với Ngài Godfrey, hài lòng với vị trí chuyên gia mới giành được của bà. “Thay vì nướng trên cái xiên và dọn ra khô và cứng như miếng vải thế kia, đáng lẽ nó nên được ninh cùng với một nửa nước suýt, một nửa rượu, cùng với cây đinh hương, vỏ nhục đậu khấu, thì là và hạt tiêu, rồi đặt trên một cái mâm để cho nước sốt thấm vào làm bánh mì tăng hương vị.

“Và có rất nhiều món có thể làm với hoa quả như táo, lê, và quả mận qua, nhưng ta cần thêm mật ong và quả hạnh và quả chà là để lên men và, cả mâm xôi nữa, nhưng như ta đã nói, chẳng thể tìm thấy một chút gì trong cái căn bếp đó cả.”

Royce nhìn bà chăm chú, món ngỗng hoàn toàn bị quên lãng. “Liệu bà có thể tìm thấy những thứ mà bà cần ở Claymore hay có lẽ trong chợ làng được không?”

“Phần lớn, ta nghĩ vậy,” Bà dì Elinor nhanh chóng trả lời.

“Trong trường hợp đó,” Royce nói bằng giọng ban bố sắc lệnh, “việc bếp núc bây giờ thuộc quyền bà, và chúng ta đều trông mong những bữa ăn ngon miệng trong tương lai.” Liếc về phía Ông Albert Prisham, người đang đứng gần cái bàn, Royce đứng dậy và thông báo với ông ta, “Ta vừa giao việc cai quản bếp núc cho Quý bà Elinor.”

Khuôn mặt gầy nhẳng của lão tổng quản thận trọng không biểu hiện điều gì, và ông ta cúi đầu lịch sự, nhưng bàn tay đặt trên cây gậy trắng nắm lại thành một nắm đấm khi ông ta đáp, “Như tôi đã nói, thức ăn rất ít quan trọng với tôi.”

“Ấy, nó phải là thứ cực kì quan trọng với ông, Ông Albert,” Bà Elinor thông báo với ông ta một cách trịnh trọng, “vì ông toàn ăn những thứ không đúng. Những người mắc bệnh gút không bao giờ nên ăn củ cải, những thức ăn béo, và pho mát cứng.”

Khuôn mặt ông ta cứng lại. “Tôi không mắc bệnh gút, thưa bà.”

“Rồi ông sẽ mắc!” Bà dì Elinor tiên đoán khi cả bà cũng đứng dậy, sẵn sàng bắt đầu cuộc săn lùng nguyên liệu trong vườn và rừng cây.

Ông Albert lờ bà đi và nói với chủ nhân của ông ta, “Nếu ngài đã sẵn sàng để bắt đầu chuyến đi thăm lãnh địa, chúng ta cần đi ngay lập tức.” Và khi Royce gật đầu, ông ta nói thêm một cách lạnh lùng, “Tôi tin rằng ngài sẽ không thấy ở đâu khác ngoài căn bếp mà thiếu sự quản lí của tôi.”

Royce ném cho ông ta một cái nhìn kì lạ, sắc lẻm, rồi chàng cười với Jenny và lịch sự hôn vào má nàng, nhưng chàng thì thầm trong tai nàng, “ta đề nghị nàng hãy ngủ trưa thật lâu, bởi vì ta đã định sẽ lại giữ nàng thức suốt đêm.”

Jenny cảm thấy hơi nóng bốc lên hai má nàng khi Arik đứng dậy, rõ ràng là định ở bên cạnh Royce trong chuyến đi thị sát. Royce ngăn anh ta lại. “Hãy đi theo Bà Elinor trong cuộc thám hiểm của bà ấy,” chàng nói, rồi với giọng hàm ý, kì cục chàng nói tiếp, “và không để điều gì thất lễ xảy ra nhé.”

Khuôn mặt Arik đông cứng lại trước mệnh lệnh rõ ràng bắt anh ta phải hộ tống một bà già. Anh ta bước đi, toát ra vẻ oán giận và bị xúc phạm, trong khi Bà Elinor vui vẻ đuổi theo bước chân anh ta. “Chúng ta

sẽ có khoảng thời gian vui vẻ, chàng trai ạ,” bà nói một cách háo hức, “mặc dù việc này có thể mất vài ngày, chứ không chỉ một đầu, vì chúng ta cần toàn bộ nguyên liệu cho các loại thuốc uống và thuốc bôi của ta, cũng như các loại gia vị cho thức ăn. Ta sẽ cần cây đinh hương để làm mềm cơ bắp, và nhục đậu khấu nữa, tất nhiên rồi! Anh biết đấy, nhục đậu khấu ngăn ngừa cơn đau bụng, cũng như các cơn tiêu chảy – và rồi cả hạt nhục đậu khấu, rất có hiệu quả đối với một lá lách yếu và bị lạnh. Và ta sẽ đặc biệt chăm sóc bữa ăn cho anh, vì anh không khỏe, anh biết không. Anh lúc nào cũng có tâm trạng ủ dột – ta đã để ý ngay lập tức...”

Ngài Eustace nhìn khắp các hiệp sĩ khác, cười tinh quái. “Lionel,” anh ta kêu to lên đủ để tên khổng lồ đang đi cũng nghe thấy, “anh có thấy là Arik của chúng ta lúc này trông ‘ủ dột’ hay không? Hay là ‘tức khí’ mới đúng?”

Ngài Lionel dừng nhai và quan sát cái lưng rộng cứng ngắc của Arik, đôi mắt ánh lên vui vẻ khi anh ta đáp lời sau một giây cân nhắc, “Arik trông tức điên.”

Ngài Godfrey vươn người dậy để tự mình nhìn. “Bị bắt nạt,” anh ta kết luận.

“Bị đau bụng,” Stefan Westmoreland nói thêm với một nụ cười. Chia sẻ sự thân mật, những người đàn ông nhìn về phía Jennifer, mời nàng tham gia trò vui của họ, nhưng nàng không cần phải từ chối bởi vì ngay lúc đó, Arik đã quay lại và ném một cái nhìn đen tối về phía bọn người đang tụ tập, cái nhìn có thể nghiền nát một tảng đá và dễ dàng hù dọa phần lớn những người đàn ông. Không may là, nó lại phản tác dụng trước các hiệp sĩ, họ nhìn trả lại anh ta và phá lên cười, tiếng cười của họ thoát ra khỏi những bức tường và vang mãi theo bước chân Arik ra ngoài trời.

Chỉ có chàng trai trẻ Gawin, người vừa mới đi đến kịp lúc để nhìn thấy Arik và Bà Elinor rời đi, là nói thay cho Arik. Quắc mắt nhìn đám đông khi anh ta ngồi xuống bàn, anh ta nói, “Đó không phải là một việc làm phù hợp với một hiệp sĩ – hộ tống một bà già đi loanh quanh để hái thảo dược và thu lượm các loại hạt. Đó là công việc của hầu gái, không phải một hiệp sĩ.”

Lionel dành cho chàng trai một cú thụi trêu đùa. “Chính cái ý nghĩ như thế khiến cho cậu suốt đời không được lòng Tiểu thư Anne, cậu nhóc. Nếu cậu mà hộ tống nàng đi loanh quanh để hái hoa, thì cậu sẽ được lòng nàng hơn nhiều so với việc xù lông nhím và cố gây ấn tượng với nàng bằng sức mạnh đàn ông của cậu – giống như cách cậu đã làm tối qua.”

Quay sang Jennifer, Ngài Lionel nói, “Cái kẻ nửa mùa này thích dùng vũ lực hơn là sự hào hoa. Cậu ta nghĩ nó đàn ông hơn, nàng thấy đó. Và trong khi cậu ta ra uy, thì Roderick khiêu vũ với Tiểu thư Anne và chiếm được trái tim nàng thiếu nữ. Nàng có thể thức tỉnh cậu ta bằng ý kiến của một phụ nữ được không?”

Nhảy cảm với nỗi hổ thẹn trai tráng của Gawin, Jenny nói, “Tôi không thể nói thay Tiểu thư Anne, nhưng với tôi, tôi chẳng thấy bất kì điều gì có thể khiến một phụ nữ ngoái nhìn Ngài Roderick.”

Sự biết ơn dâng lên trong đôi mắt Gawin trước khi anh ta bắn một cái nhìn tự mãn về phía đồng đội và rồi cắm cúi vào khẩu phần nhặt nhẻo của anh ta.

Jenny dành thời gian còn lại của buổi sáng và một phần buổi chiều trong buồng riêng cùng với những người thợ may mà Ông Albert đã thuê từ làng để giúp nàng may chỗ vải vóc. Người quản gia chắc chắn là làm việc hiệu quả, Jenny nghĩ khi nàng bối trong các hòm xiềng đã được mang đến cho nàng. Hiệu quả và lạnh lùng. Nàng không thích ông ta chút nào, mặc dù nàng không chắc chắn lắm là tại sao. Dựa vào những lời nói sáng nay của Agnes, có thể thấy tất cả gia nhân tại Claymore chắc chắn đều rất quý trọng người đàn ông gầy gò đó. Kính trọng và đôi chút sợ hãi. Bối rối trước những phản ứng kì lạ, cảm tính của nàng đối với mọi người nơi đây, và với sự im lặng kéo dài, khó chịu của những người phụ nữ trong phòng, nàng quan sát những cuộn vải sắc sỡ được dàn hàng ngang qua giường và vắt lên trên ghế. Chúng nằm đó như những mảnh đá quý lông rúc sáng – lụa hồng ngọc điểm vàng, viền vàng và bạc, nhưng thạch anh tím, vải bóng sa phía lưng linh như thể được dát kim cương, và sa tanh quý giá, sắc sỡ ở mọi sắc độ từ màu ngọc trai cho đến ngọc lục bảo đến đá mã não. Bên cạnh chúng là vải len mềm mại của Anh trong mọi kích thước và màu sắc, từ màu vàng nhạt nhất và màu đỏ tươi đến màu kem, xám, đồng, và đen. Còn có vải bông của Ý, kẻ dọc và ngang; vải lanh thêu đất tiền dành cho váy, và áo sơ mi, vải lanh mỏng, gần như trong suốt cho áo lót và quần áo trong; vải dệt mỏng tang cho khăn trùm; và da để may găng tay và dép đi trong nhà.

Ngay cả khi đã may đủ một tủ quần áo cho Royce và cho chính nàng cũng như Bà dì Elinor, Jenny vẫn không thể nghĩ ra hết cách sử dụng nhiều vải vóc như thế. Bị chi phối bởi tầm quan trọng của nhiệm vụ trước mắt, và bởi sự thiếu hiểu biết về thời trang của nàng, Jenny trở nên bối rối trước hai cái hòm lớn chứa đầy lông thú. “Ta nghĩ,” nàng nói to với Agnes khi cô ta đang ôm một đồng lông chồn lông lầy, “cái này có dùng để viền cái áo choàng làm bằng vải nhung xanh sẫm cho công tước.”

“Sa tanh màu kem,” Agnes buột miệng không kiềm chế được, rồi cô ta ngậm chặt miệng và khuôn mặt lại trở về vẻ nhún nhút thường ngày.

Jenny quay sang cô ta ngạc nhiên nhưng hài lòng vì người phụ nữ - mà nàng vừa mới biết cũng là thợ may cho bà chủ cũ của Claymore - cuối cùng cũng nói một câu tự nguyện. Cố gắng che giấu sự kém hào hứng với ý tưởng đó, Jenny nói, “Sa tanh màu kem ư? Thật à? Cô có nghĩ là công tước chịu mặc cái đó không?”

“Cho bà,” Agnes nói bằng giọng chán nản, như thể bị ép buộc phải nói vì những thôi thúc về thời trang bên trong cô ta đã lên tiếng trước việc sử dụng sai đồng lông chồn, “không phải cho ngài ấy.”

“Ồ,” Jenny nói, giật mình và hài lòng vì sự kết hợp vừa được gợi ý. Nàng chỉ về phía tấm lông thú trắng. “Còn cái đó?”

“Lông chồn ec-min để trang trí cho vải gấm màu ngọc bích thêu kim tuyến.”

“Và cho công tước?” Jenny khản khoản, mỗi lúc một thêm hài lòng.

“Nhưng xanh sẫm, nhưng đen, và nhưng màu nâu sẫm.”

“Ta chẳng biết gì về thời trang cả,” Jenny thừa nhận, mỉm cười vui vẻ trước lời gợi ý. “Khi ta còn nhỏ, ta chẳng quan tâm chút nào đến việc đó, và sau đó - suốt những năm gần đây - ta đã sống trong một tu viện, và quần áo duy nhất mà ta nhìn thấy ở đó là những bộ váy tu mà tất cả chúng ta đều mặc. Nhưng ta đã thấy cô có con mắt tuyệt vời về chuyện này, và ta rất vui lòng làm theo mọi gợi ý của cô.”

Quay lại, nàng ngạc nhiên trước vẻ mặt của Agnes, cái gì đó gần giống như một nụ cười, mặc dù Jenny hơi nghi ngờ đó là do lời thú nhận đã sống trong một tu viện của nàng nhiều hơn là do lời khen ngợi đối với Agnes. Hai người thợ may còn lại, cả hai đều giữ là những cô gái trẻ nghiêm trang, dường như cũng hơi bị mềm lòng một chút. Có lẽ họ thấy nàng ít “thù địch” đi vì nàng đã sống trong một nhà thờ Công giáo thiêng liêng trong suốt những năm qua.

Agnes bước lên phía trước và bắt đầu thu thập những mảnh vải, bao gồm cả vải lanh và vải bông đã được để riêng cho từng mục đích cụ thể. “Cô có thể thiết kế áo chàng và váy luôn không?” Jenny hỏi, cúi xuống hắt lên một cái áo choàng màu kem. “Ta chẳng có ý tưởng gì về kiểu dáng, mặc dù tất nhiên ta có thể giúp đỡ trong việc cắt may. Ta e là ta giỏi làm việc với kéo hơn với kim chỉ.”

Một âm thanh ghen ghét như là những tiếng rúc rích bị nén lại thoát ra từ một cô gái trẻ, và Jenny ngạc nhiên quay lại để nhìn cô thợ may tên Gertrude đang đỏ bừng mặt xấu hổ. “Cô vừa cười đấy à?” Jenny hỏi, hi vọng cô ta đã cười, bất kể lí do là gì, vì nàng mong mỗi tha thiết có được một kiểu thân thiết giữa phụ nữ với nhau ở đây. Gertrude lại càng xấu hổ hơn.

“Cô đã cười, đúng không? Có phải vì ta đã nói ta giỏi sử dụng kéo không?”

Môi của cô gái rung rung và đôi mắt cô ta gần như trợn lên khi cổ sức kìm nén tiếng cười trong bụng. Không hề biết nàng đang nhìn chăm chăm vào cô gái tội nghiệp, Jenny cố tưởng tượng xem điều gì khiến cho các cô hầu thấy buồn cười về chuyện nàng sử dụng kéo thành thạo. Một ý nghĩ loé lên, và miệng nàng há hốc. “Các cô đã nghe về chuyện đó rồi à? Về chuyện ta đã - đã làm với chủ nhân của các cô?”

Thực ra, đôi mắt của cô gái tội nghiệp còn mở to hơn, và cô ta nhìn vào bạn mình, nuốt trôi một tiếng cười, rồi nhìn lại Jennifer. “Vây là chuyện đó đúng phải không, thưa phu nhân?” cô ta thì thầm.

Đột nhiên hành động xấu xa đó cũng trở nên khá hài hước với Jenny. Nàng vui vẻ gật đầu: “Đó là một việc làm tồi tệ - còn tệ hơn cả việc khâu nghiền hai cánh tay áo của chàng và -”

“Phu nhân còn làm vậy nữa ư?” Và trước khi Jenny có thể trả lời, hai người thợ may bật ra một tràng cười và bắt đầu thúc vào sườn nhau, gật đầu đồng tình. Ngay cả đôi môi của Agnes cũng rung lên vì cười.

Khi hai cô gái trẻ đã đi ra, Jenny đi vào phòng Royce cùng với Agnes để đưa cho cô ta những quần áo của chàng làm mẫu để cô ta sử dụng nó lấy số đo cho những bộ quần áo mới. Có điều gì đó thân thiết và cảm động một cách kì lạ về việc quản lí những áo kếp và áo trong của chàng.

Chàng có đôi vai rộng khủng khiếp, Jenny nghĩ với một chút tự hào khi nàng cầm chiếc áo chen bằng len giơ lên cho Agnes – và nàng chợt để ý thấy chàng có quá ít quần áo nếu so với một người giàu có như chàng. Những bộ quần áo của chàng đều có chất lượng tuyệt hảo, nhưng chúng đã được mặc đi mặc lại rất nhiều – nó giống như một lời ngợi ca âm thầm đối với một người đàn ông có những mối quan tâm thường trực vượt xa hơn quần áo rất nhiều.

Rất nhiều áo sơ mi của chàng đã hơi bị sờn nơi cổ tay, và có hai cái bị thiếu cúc áo. Chàng thật sự cần đến một người vợ để chăm sóc những tiểu tiết như thế này, Jenny nghĩ với một nụ cười bất thường. Chẳng trách sao mấy tháng trước đây trong doanh trại chàng đã phản ứng một cách hài lòng như thế, khi nàng tự nguyện làm việc may vá. Một cảm giác tội lỗi sâu sắc chĩa vào nàng vì những tổn thất vô tình nàng đã gây ra cho số quần áo ít ỏi của chàng. Không như những cô hầu, nàng không còn thấy chuyện đó buồn cười nữa, và sự thật là việc đó đã làm nàng choáng váng và buồn phiền. Điều đó dường như khá kì lạ, nhưng cũng như rất nhiều chuyện ở Claymore đều kì lạ như thế với nàng.

Giờ đây khi sự trầm lặng khó chịu đã bị phá vỡ, Agnes dường như sẵn sàng nói chuyện với nàng rất lâu về cách xử lí các loại vải vóc, và khi cô đi ra, cô thật sự đã cười ngượng ngịu với Jenny, nhưng cả điều đó cũng làm nàng phiền muộn hơn là hài lòng.

Khi cô hầu đã đi ra, Jenny đứng nguyên tại chỗ trong phòng ngủ của Royce, trán nàng nhăn lại bối rối. Không thể tìm được câu trả lời, nàng choàng một chiếc áo choàng mỏng lên vai rồi đi ra ngoài để tìm kiếm những câu trả lời từ một người mà nàng cảm thấy dễ dàng nói chuyện cùng.

Ngài Eustace, Ngài Godfrey, và Ngài Lionel đều ở trong sân lâu đài, đang ngồi trên một ghé băng bằng đá, khuôn mặt họ nhể nhại mờ mờ, những thanh gươm lủng lẳng lơ lơ trên tay họ, rõ ràng là họ đang cố khôi phục sức khoẻ sau một đêm nhậu nhẹt và một buổi chiều tập luyện chuyên cần với gươm giáo. “Các anh có nhìn thấy Cha Gregory không?” Jenny hỏi.

Ngài Eustace nghĩ anh đã nhìn thấy cha xứ đang nói chuyện với người đánh xe, và Jenny bắt đầu đi về hướng anh chỉ, không biết chắc ngựa được giữ trong toà nhà nào trong số những toà nhà bằng đá được xây thành cụm xung quanh vành đai trong của tường thành. Có thể dễ dàng nhận ra kiến trúc cao, có ống khói chạm trổ của nhà bếp bên cạnh lâu đài. Bên cạnh bếp là nhà kho, nhà nấu rượu, và một nhà nguyện nhỏ rất dễ thương. Ngang qua sân là xưởng rèn nơi ngựa được đóng móng và Gawin đang bận rộn lau chùi khiến cho Royce, lờ đi hàng đồng thương và vũ khí đang chờ được sửa chữa bởi những người thợ rèn thấp kém hơn anh ta. Chuồng ngựa được đặt bên cạnh nó, và phía trên chuồng ngựa là một cái chuồng lợn cũ, và một chuồng chim bồ câu lớn, mà giờ chẳng còn con chim nào.

“Phu nhân đang tìm ai phải không?” Jenny quay người ngạc nhiên trước giọng nói của cha xứ. “Vâng, tìm cha đó,” nàng trả lời, cười vì sự hoảng loạn của chính mình. “Con muốn nói chuyện với cha về... vài việc,” nàng nói, cảnh giác liếc về phía khoảng một trăm người đang bận rộn làm những việc khác nhau trên sân lâu đài. “Nhưng không phải ở đây.”

“Có lẽ ta nên đi dạo một chút ra ngoài cổng chẳng?” Cha Gregory gợi ý, ngay lập tức hiểu ra mong muốn nói chuyện ở nơi không bị nhìn hoặc bị nghe lén của nàng.

Tuy nhiên, khi họ đi tới chỗ lính gác ở cổng, Jenny nhận được một thông báo kinh ngạc. “Tôi rất tiếc, thưa phu nhân,” người lính gác lịch sự kiên quyết từ chối, “nhưng tôi đã được lệnh không để phu nhân rời khỏi lâu đài trừ khi có công tước tháp tùng.”

Jenny chớp mắt giận dữ với anh ta. “Cái gì cơ?”

“Phu nhân không thể rời –”

“Ta đã nghe anh rồi,” Jenny nói, kiềm chế cơn tức giận của mình. “Ý anh là ta là – ta là tù nhân ở đây chứ gì?”

Người lính gác, một người lính đã có nhiều kinh nghiệm trận mạc nhưng lại chẳng có chút kinh nghiệm nào

trong việc đối đầu với các phu nhân quý tộc, bắn một cái nhìn báo động về phía cấp dưới của mình, anh này đã bước về phía trước, cúi người lịch sự, và nói, “Đây là một yêu cầu vì... à... vì an toàn của bà, thưa phu nhân.”

Nghĩ rằng anh ta muốn nói đến việc nàng không an toàn khi đi vào trong làng sau những chuyện đã xảy ra ngày hôm qua, Jenny vẫy vẫy tay trong không khí. “Ồ, nhưng ta không định đi xa hơn mấy cái cây kia và...”

“Tôi xin lỗi. Mệnh lệnh của đức ông rất nghiêm ngặt.”

“Ta hiểu rồi,” Jenny nói, nhưng nàng không hiểu gì hết, và nàng cũng không thích cái ý nghĩ bị cầm tù một chút xíu nào. Nàng bắt đầu quay đi, rồi nàng lại vòng về phía người lính gác không may. “Nói cho ta biết một chuyện,” nàng nói bằng giọng trầm, đáng ngại. “Cái... lệnh cấm này... là đối với tất cả mọi người rời khỏi toà lâu đài, hay là chỉ với ta thôi.”

Ánh mắt anh ta hướng tới đường chân trời. “Chỉ với bà thôi, thưa phu nhân. Và bà dì của bà nữa.”

Giận dữ và xấu hổ, Jenny quay đi, và nàng nhận ra rằng Royce đã ra lệnh cho Arik đi theo Bà dì Elinor – chắc chắn là để làm lính gác chứ chẳng phải người hộ tống.

“Ta biết một chỗ khác,” Cha Gregory vô tư gợi ý, kéo tay nàng và dẫn nàng đi ngang qua khoảng sân rộng.

“Con không thể tin được!” Jenny giận dữ thì thào. “Con là một tù nhân ở đây.”

Cha Gregory làm một cử chỉ bao quát toàn bộ khoảng sân bát ngát với tất cả mọi thứ trong đó bằng một bàn tay. “À, nhưng thật là một nhà tù lộng lẫy làm sao,” ông nhận xét với một nụ cười tán thưởng. “Đẹp hơn mọi toà lâu đài mà ta từng được thấy.”

“Một nhà tù,” Jenny thông báo với ông một cách u ám, “thì chỉ là một nhà tù mà thôi!”

“Có thể là,” vị cha xứ nói mà không hề tranh cãi với luận điểm của nàng, “chồng con có những lí do của ông ấy, không như những gì con nghĩ, về việc muốn giữ con trong vòng bảo vệ hoàn toàn của ông.” Không hề biết cha xứ đang dẫn mình đi đâu, nàng vẫn đi theo ông ta tới nhà nguyện. Ông ta mở cánh cửa và đứng lại cho nàng vào trước.

“Những loại lí do gì kia?” nàng hỏi ngay khi họ ở trong căn buồng tối, mát lạnh của nhà nguyện.

Cha Gregory chỉ tay vào một cái ghế bằng gỗ sồi bóng loáng và Jenny ngồi xuống. “Tất nhiên, ta không biết. Nhưng với ta công tước không có vẻ là một người hành động khinh suất vô lí.”

Giật mình, Jenny chăm chăm nhìn vào cha xứ. “Cha thích chàng phải không, thưa cha?”

“Đúng vậy, nhưng quan trọng hơn là, con có thích ông ấy hay không?”

Jenny giơ hai bàn tay lên. “Cho đến vài phút trước, khi con khám phá ra là con không thể rời khỏi sân lâu đài, con có lẽ đã trả lời là có.”

Cha Gregory khoanh tay lại, bàn tay và cổ tay bị giấu vào trong hai cánh áo trắng của bộ áo thầy tu. “Còn bây giờ?” ông hỏi, một bên lông mày màu vàng nhếch lên, “sau khi đã khám phá ra điều đó – con còn thích ông ấy không?”

Jenny nở nụ cười buồn bã và gật đầu một cách bất lực.

“Ta cũng nghĩ câu trả lời sẽ như vậy,” ông hóm hỉnh nói, ngồi vào cái ghế bên cạnh nàng. “Bây giờ thì, con muốn nói với ta chuyện bí mật gì thế?”

Jenny cắn môi, cố gắng nghĩ cách giải thích điều đó. “Cha có chú ý đến điều gì đó – à – kì quặc về thái độ của tất cả mọi người ở đây không? Không phải là với con, mà là với chồng con?”

“Kì quặc theo nghĩa nào?”

Jenny kể cho ông nghe việc nhìn thấy các cô hầu làm dấu thánh bất cứ khi nào Royce đến gần, và cũng nhắc đến việc nàng nghĩ thật kì lạ khi không có ai chào mừng chủ nhân của họ trở về ngày hôm qua. Nàng

kết thúc bằng cách kể cho cha xứ nghe niềm vui thích của mấy cô hầu khi nàng tình cờ xác nhận những lời đồn thổi về chuyện nàng làm hỏng quần áo và chặn màn của chàng.

Thay vì thấy chướng tai gai mắt vì sự phá hoại của Jenny, Cha Gregory lại nhìn nàng gần như là ngưỡng mộ. “Con đã thật sự - cắt nát mấy cái chặn của họ?”

Nàng gật đầu không mấy thoải mái.

“Con là một cô gái cực kì dũng cảm, Jennifer ạ, và ta cảm thấy rằng con sẽ còn cần đến nó trong tương lai khi phải đối đầu với chồng con.”

“Con chẳng dũng cảm gì hết cha à,” nàng thú nhận với một nụ cười nhản nhó. “Con không hề nghĩ đến chuyện vẫn còn ở đó để mà nhìn thấy phản ứng của chàng, vì Brenna và con đã lên kế hoạch chạy trốn vào sáng ngày hôm sau.”

“Trong bất cứ trường hợp nào con cũng không nên phá hỏng những cái chặn mà họ cần để giữ ấm, nhưng ta chắc là con cũng đã nhận ra sai lầm đó rồi,” ông ta nói thêm. “Bây giờ, ta có nên cố gắng lí giải cho câu hỏi về phản ứng “kì quặc” của những người dân làng với ông chủ mới của họ chưa?”

“Vâng, xin cha. Con có tưởng tượng ra mọi chuyện không?”

Cha Gregory đột ngột đứng lên, đi tới bên đồng nến ở trước một cây thánh giá trạm trổ công phu, và vẫn vơ vẩn thẳng một cây nến đã bị đổ trước đó. “Con không tưởng tượng gì hết. Ta cũng chỉ ở đây mới một ngày, nhưng những người ở đây đã không có cha đạo trong hơn một năm, bởi thế họ rất sẵn lòng nói chuyện với ta.” Cau mày, cha xứ quay sang nàng. “Con có biết rằng chồng con đã vây hãm chính nơi này tám năm về trước?”

Khi Jennifer gật đầu, trông cha xứ có vẻ nhẹ lòng.

“Rồi à, vậy thì, con đã bao giờ được chứng kiến một cuộc vây hãm chưa? Những chuyện sẽ xảy ra trong đó?” “Chưa à.”

“Chắc chắn nó chẳng phải là một cảnh tượng hay ho gì. Có người còn nói rằng ‘khi hai quý tộc tranh cãi với nhau, thì túp lều của những người nghèo sẽ cháy rụi,’ và đó là sự thật. Không chỉ có toà lâu đài và chủ nhân của nó phải gánh chịu hậu quả, mà còn cả những người tá điền và người hầu nữa. Mùa màng của họ bị kẻ những kẻ phòng ngự và những kẻ tấn công cướp đoạt, con cái họ bị giết trong cuộc xung đột, và nhà cửa của họ bị phá huỷ. Cũng không hiếm có những kẻ tấn công đã cố tình đốt phá làng mạc xung quanh toà lâu đài, để huỷ diệt các cánh đồng và bãi cỏ, và thậm chí là giết người, để tránh việc kẻ thù gia tăng quân số.”

Mặc dù chẳng có điều nào trong những việc này là hoàn toàn mới mẻ với Jenny, nhưng nàng chưa bao giờ tận mắt chứng kiến quá trình vây hãm hay là ngay sau đó. Tuy nhiên, bây giờ khi nàng đang ngồi trong một nhà nguyện nhỏ yên bình đặt trên chính vùng đất mà Royce đã từng vây khốn, thì hình ảnh của nó trở nên rõ ràng một cách khó chịu.

“Chắc chắn là chồng con đã làm một trong những việc nói trên khi ông ta vây hãm Claymore, và, trong khi ta có thể chắc chắn động cơ của ông ấy không hề mang tính cá nhân mà chỉ vì lợi ích tốt nhất cho Nhà vua, thì những người dân ở đây chẳng mấy quan tâm tới các vấn đề của quý tộc khi họ bị khánh kiệt vì một cuộc chiến, trong đó họ chẳng được lợi lộc gì nhưng lại mất đi mọi thứ.”

Jenny nghĩ về những bộ tộc vùng cao nguyên, họ chỉ chiến đấu và chiến đấu, không mấy may mắn về những mất mát, và nàng lắc đầu bối rối. “Ồ đây thật khác.”

“Không giống như các thành viên trong lãnh địa của con, đặc biệt là những người ở vùng cao nguyên, người dân thường nước Anh không được chia sẻ chiến lợi phẩm,” Cha Gregory nói, thấu hiểu sự hoang mang của nàng và cố gắng giải thích. “Theo luật pháp của nước Anh, tất cả đất đai thực ra đều thuộc về nhà vua. Từ đó nhà vua sẽ ban tặng từng vùng cho những quý tộc mà ông ta yêu thích như là phần thưởng cho lòng trung thành hoặc những cống hiến đặc biệt. Những quý tộc này chọn lựa địa điểm mà họ muốn và giao cho tá điền một phần đất đai của họ, đổi lại những người này phải làm việc hai hoặc ba ngày một tuần trên các cánh đồng của chủ hoặc là phục vụ trong khuôn khổ lâu đài. Tất nhiên, đôi lúc họ cũng phải đóng góp lương thực hoặc là sản phẩm làm ra.

“Những khi có chiến tranh hay nạn đói, vị lãnh chúa, về mặt đạo đức mà nói – chứ không bị ép buộc theo luật pháp – phải bảo vệ lợi ích của những thần dân và người hầu của họ. Đôi khi họ có làm, nhưng thông thường chỉ là vì lợi ích của chính họ mà thôi.”

Khi Cha Gregory rơi vào im lặng, Jenny chậm rãi hỏi, “Ý cha là họ sợ chồng con sẽ không bảo vệ họ? Hay cha muốn nói họ ghét chàng vì đã vây hãm Claymore và đốt cháy các cánh đồng?”

“Cả hai đều không.” Cha Gregory nói một cách buồn bã, “những người tá điền là một tập thể rất can đảm, và họ ý thức được rằng các cánh đồng sẽ bị đốt cháy mỗi một thế hệ hoặc là khi lãnh chúa của họ dính dáng đến một cuộc chiến với kẻ thù của ông ta. Nhưng trong trường hợp của chồng con, thì lại khác.”

“Khác?” Jenny nhắc lại. “Theo nghĩa nào ạ?”

“Ông ấy đã dành cả đời trong chiến trận, và họ lo sợ rằng tất cả những kẻ thù của ông sẽ từng người từng người một bắt đầu hướng tới Claymore để trả thù. Hoặc là ông ấy sẽ mời gọi họ tới đây để thỏa mãn niềm yêu thích chiến đấu của mình.”

“Thật lố bịch,” Jenny nói.

“Đúng vậy, nhưng để họ nhận ra điều đó thì còn mất nhiều thời gian đấy.”

“Vậy mà con đã tưởng họ phải tự hào bởi vì chàng là – chàng là một người hùng của nước Anh.”

“Họ tự hào. Và họ vui sướng và tự tin rằng ông ấy, không giống như người tiền nhiệm, sẽ sẵn sàng và có khả năng bảo vệ họ nếu cần thiết. Sức mạnh, quyền lực của ông ấy về mặt này là một ưu điểm rất lớn. Thực tế, họ hoàn toàn kính sợ ông ấy.”

“Chết khiếp chàng thì đúng hơn,” Jenny nói một cách khó chịu, nhớ lại phản ứng của mấy cô hầu trước sự hiện diện của chàng.

“Cả điều đó nữa, cũng là có lí do tích cực.”

“Con chẳng thấy họ có lí do gì phải sợ chàng đến như thế,” Jenny đáp lại với sự kết tội chắc chắn.

“À, nhưng mà họ có đó. Hãy thử đặt mình vào địa vị của họ: chủ nhân mới của họ là một người đàn ông được gọi là Sói – được đặt tên theo một con dã thú tàn bạo, chuyên cướp phá, tấn công và ngấu nghiến nạn nhân của nó. Hơn nữa, truyền thuyết – không phải sự thật, mà là những truyền thuyết – nói rằng ông ấy thô bạo với bất kì ai ngăn đường mình. Với tư cách là chủ nhân mới của họ, ông ấy cũng sẽ có quyền định đoạt thuế khoá và đương nhiên có quyền được ngồi phân xử những cuộc tranh cãi và đưa ra sự trừng phạt cho những kẻ sai trái. Bây giờ,” Cha Gregory nói với một cái nhìn sắc sảo, “dựa trên danh tiếng của ông ấy cho những sự đau khổ và độc ác đã làm, liệu ông ấy có phải là kiểu người mà con mong muốn sẽ định đoạt mọi thứ đó cho con không?”

Jenny giận dữ. “Ồ, nhưng chàng không gây ra đau khổ hay là tàn ác. Nếu chàng chỉ tệ bằng phân nửa như thế, em gái con và con đã phải chịu đựng một số phận đau đớn hơn nhiều khi ở trong tay chàng.”

“Đúng vậy,” cha xứ đồng tình, mỉm cười tự hào với nàng. “Giờ tất cả những việc chồng con cần làm là dành nhiều thời gian với người dân của ông ấy để họ có thể đưa ra những kết luận của riêng họ.”

“Cha làm ọi chuyện có vẻ rất dễ dàng,” Jenny nói, đứng lên và phủi áo váy.

“Và ta nghĩ sẽ như vậy. Hi vọng rằng chẳng bao lâu nữa những người dân này sẽ nhận ra ông ấy –”

Cánh cửa bật tung khiến cả hai người quay lại cùng lúc để nhìn thấy biểu hiện vui mừng lướt qua gương mặt giận dữ của Royce. “Không ai biết nàng ở đâu,” chàng nói, bước về phía Jennifer, tiếng bước chân đi ủng của chàng vang vọng trên mặt sàn gỗ bóng loáng của nhà nguyện. “Sau này, đừng bao giờ biến mất mà không nói với ai nàng đi đâu như thế nữa.”

Cha Gregory liếc nhìn khuôn mặt phẫn nộ của Jennifer và lịch sự xin phép rút lui.

Ngay khi cánh cửa đóng lại phía sau ông, Jenny quát lại, “tôi không biết là tôi đã thành tù nhân ở đây rồi đấy.”

“Sao nàng lại muốn ra khỏi toà lâu đài?” Royce hỏi, không thềm giả vờ như chàng không hiểu nàng muốn nói gì.

“Bởi vì tôi muốn nói chuyện riêng với Cha Gregory mà không bị tất cả người hầu trong sân theo dõi và nghe lén,” Jenny u ám thông báo với chàng. “Bây giờ, đến lượt ông trả lời câu hỏi của tôi. Tại sao tôi lại bị cấm rời nơi này? Đây là nhà tôi hay là nhà tù của tôi? Tôi sẽ không –”

“Nhà của nàng,” chàng ngắt lời, và trước sự bối rối hoàn toàn của nàng, chàng bỗng mỉm cười. “Nàng có đôi mắt xanh nhất trên đời,” chàng nói thêm với một tiếng cười trầm đục, tán thưởng. “Khi nàng giận, chúng biến thành màu xanh của vải nhung ướt.”

Jenny trợn mắt lên vì kinh tởm, nhất thời bị xoa dịu bởi câu trả lời của chàng rằng đây là nhà nàng. “Nhưng ướt á?” nàng nhắc lại giận dữ, hình mũi. “Nhưng ướt.”

Hàm răng trắng của chàng sáng loé trong nụ cười tàn phá. “Không à? Thế ta phải nói gì nào?” Nụ cười của chàng hấp dẫn không tả được, và Jenny trượt theo tâm trạng đùa cợt của chàng, “À, chàng có thể nói rằng màu của chúng như là –” nàng liếc về phía viên ngọc bích lớn ở trung tâm của cây thánh giá “ – màu ngọc bích vậy,” nàng nói. “Nói thế còn có âm điệu nữa.”

“À, nhưng mà ngọc bích lạnh lẽo lắm, trong khi mắt nàng ấm áp và biểu cảm. Ta có làm tốt hơn không?” chàng cười khúc khích khi nàng không còn đưa ra được lời tranh cãi nào về nhung ướt được nữa.

“Tốt hơn nhiều rồi,” nàng sẵn sàng đồng ý. “Chàng muốn nói tiếp chẳng?”

“Quyến rũ nàng bằng những lời khen á?”

“Chắc chắn rồi.”

Môi chàng cong lên vì cười. “Tốt thôi. Hàng mi nàng nhắc ta nhớ tới một cây chổi đầy bồ hóng.”

Jenny nở ra một tràng cười thánh thót như tiếng nhạc. “Một cái chổi!” nàng cười vui vẻ, lắc lắc đầu với chàng.

“Chính xác. Và làn da nàng trắng và mềm và mượt mà. Nó nhắc ta nhớ đến...”

“Vâng?” nàng thúc giục, vẫn cười.

“Một quả trứng. Ta có nên tiếp không?”

“Ôi, xin đừng,” nàng lẩm bẩm, cười ngặt nghèo.

“Ta nghĩ ta không làm tốt lắm nhĩ.” Chàng nói, cười với nàng.

“Em đã nghĩ là,” nàng nghẹn thở rầy la, “ngay cả cung đình nước Anh cũng đòi hỏi một mức độ hành xử kiểu cách nhất định. Chẳng lẽ chàng chưa bao giờ dành thời gian ở triều đình hay sao?”

“Càng ít càng tốt,” chàng khẽ nói, nhưng sự chú ý của chàng đã chuyển hướng tới đôi môi khô gợt đang cười của nàng, và không hề báo trước chàng kéo nàng vào lòng, miệng chàng đói khát và khẩn thiết trên miệng nàng.

Jenny cảm thấy nàng đang chìm trong dòng xoáy ngọt ngào, mê đắm của niềm khao khát của chàng, và nàng phải cố lắm mới kéo miệng mình khỏi chàng được. Đôi mắt chàng đã tối đi vì đam mê, nhìn sâu vào mắt nàng.

“Chàng vẫn chưa nói với em tại sao,” nàng run rẩy thì thào, “em lại bị cấm rời khỏi toà lâu đài.”

Bàn tay Royce từ từ trượt dọc cánh tay nàng khi chàng cuối đầu xuống với nàng một lần nữa. “Chỉ trong vài ngày nữa thôi...” chàng trả lời, hôn nàng giữa những câu nói, “cho đến khi ta chắc chắn là không còn rắc rối nào...” chàng kéo nàng lại chặt hơn nữa “... từ bên ngoài.”

Hài lòng, Jenny thả mình vào niềm sung sướng đến kì lạ được hôn chàng và cảm nhận cơ thể to lớn của chàng cứng lại vì ham muốn.

Mặt trời đã bắt đầu đi xuống khi họ băng qua sân lâu đài về phía đại sảnh. “Em tự hỏi Bà dì Elinor đã chuẩn bị gì cho bữa tối,” nàng nói, ngẩng lên cười với chàng.

“Vào lúc này,” Royce đáp lại với một cái nhìn đầy ý nghĩa, “sự ngon miệng của ta bị khuấy động bởi cái gì khác chứ không phải thức ăn. Tuy nhiên, nhân tiện nói về chuyện đó, bà di của nàng có thật sự giỏi việc bếp núc như bà ta đã nói không?”

Jenny liếc nhìn chàng do dự. “Nói thật với chàng, em không thể nhớ ai trong gia đình mình đã từng khen ngợi tài nấu nướng của bà. Bà luôn luôn được ca ngợi nhờ những phương thuốc – những người phụ nữ thông thái từ khắp đất nước Scotland thường tìm tới bà xin những liều thuốc bôi và công thức cho những thứ đại loại vậy. Bà di Elinor tin rằng thức ăn được chế biến, nấu nướng đúng cách, có thể xoá bỏ mọi loại bệnh tật, và từng loại thức ăn cụ thể thì có những công dụng chữa bệnh riêng.”

Royce chun mũi. “Thuốc bằng món ăn à? Ta chẳng hề biết chuyện đó chút nào.” Chàng liếc nàng một cái, như thể có điều gì đó chợt hiện ra trong đầu chàng: “Nàng có giỏi nấu ăn không?”

“Không hề,” nàng vui vẻ đáp lại. “Cắt gọt mới là sở trường của em.”

Royce thốt ra một tiếng cười lớn, nhưng chợt thấy bóng dáng của Ông Albert đang chạy về phía họ ngang qua sân, khuôn mặt chàng đã trở nên nghiêm khắc hơn cả thường ngày, dập tắt ngay niềm vui của Jenny. Đôi mắt lạnh lẽo, thân hình gầy nhẳng và đôi môi mỏng dính của người quản gia đã khiến cho ông ta trông có vẻ độc ác kiêu ngạo, ngay lập tức làm Jenny khó chịu. “Thưa công tước,” ông ta nói với Royce, “kẻ phạm tội ném bùn ngày hôm qua đã được mang tới đây.” Ông ta chỉ tay về phía xường rên ở đầu kia của sân, ở đó hai người lính gác đang giữ một cậu bé mặt trắng bệch trong tay họ, và một đám đông người hầu đang tụ tập. “Tôi có nên giải quyết chuyện này không ạ?”

“Không!” Jenny buột kêu, không thể kiềm chế nổi sự căm ghét với người đàn ông này.

Người quản gia quay từ Jennifer sang Royce với một tia nhỏ xú cảm tức trong đáy mắt. “Đức ông?” ông ta hỏi, phớt lờ nàng.

“Ta không có kinh nghiệm giải quyết những vụ vi phạm dân sự hay là mấy cái thủ tục này,” Royce nói với Jennifer, rào đón một cách rõ ràng. Họ đã đi đến rìa ngoài của đám đông đang ngày một tăng, và Jenny hướng cái nhìn khẩn khoản về phía chồng nàng, trí óc nàng vẫn còn nghe những lời Cha Gregory đã nói. “Nếu chàng không muốn giải quyết chuyện này, hãy để em làm thay chàng,” nàng nồn nóng tình nguyện. “Em đã thấy cha trong Ngày phán xử vô số lần rồi, và em biết phải làm thế nào.”

Royce quay về phía người quản gia. “Hãy giải quyết các thủ tục theo cách thông thường, và phu nhân của ta sẽ quyết định sự trừng phạt.”

Ông Albert nghiêng răng chặt đến nỗi xương gò má của ông ta nhô ra hơn nữa dưới lớp da, nhưng ông ta vẫn cúi đầu tuân lệnh. “Tuân lệnh, thưa đức ông.”

Đám đông rẽ ra để họ đi qua, và Jenny để ý thấy rằng tất cả mọi người đứng bên phía Royce đều di chuyển về phía sau nhiều hơn mức cần thiết để chàng đi qua – xa hẳn tầm với của chàng.

Khi họ đi tới trung tâm của vòng tròn, Ông Albert không mất chút thời gian nào trong việc chuẩn bị thực thi công lí. Với cái nhìn lạnh toát lên cậu bé đang sợ sệt, cánh tay cậu bị giữ chặt bởi hai người lính, Ông Albert nói, “Người bị kết tội cố tình tấn công nữ chủ nhân của Claymore, một tội ác nghiêm trọng nhất theo luật lệ nước Anh – và người đáng bị trừng phạt ngay ngày hôm qua. Như thế sẽ dễ dàng hơn cho người khi phải đối mặt với nó ngày hôm nay,” lão quản gia nhanh chóng kết thúc, khiến cho Jenny nghĩ vẫn vợ rằng ông ta vừa khiến sự ân xá của Royce trở thành một sự tra tấn cố ý.

Những giọt nước mắt tràn trề trên gương mặt cậu bé, và ở rìa của đám đông một người phụ nữ mà Jenny lập tức đoán là mẹ của cậu bé, đang dùng bàn tay che mặt lại và bắt đầu nức nở. Chồng bà đứng bên cạnh bà, khuôn mặt đông cứng, đôi mắt ánh lên nỗi đau đớn vì đứa con trai.

“Người có chổi không, nhóc con?” Ông Albert quát.

Đôi vai nhỏ của cậu bé rung lên vì cơn nức nở uất nghẹn, cậu bé gục đầu xuống và lắc đầu.

“Nói to lên!”

“K –” cậu dùng vai áo chen để quét đi những giọt nước mắt tủi hổ trên khuôn mặt. “Không.”

“Tốt nhất là người không chối,” lão quản gia lại nói gần như là tử tế, “vì chết đi trong khi tâm hồn dối trá thì người sẽ bị nguyên rửa muôn kiếp.”

Khi nhắc đến từ chết, người mẹ thổn thức của cậu lao mình ra khỏi cánh tay níu giữ của chồng và chồm về phía con trai bà ta, vòng cánh tay quanh cậu bé, nép đầu cậu vào ngực bà. “Vậy thì cứ làm cho rồi đi!” bà ta khóc lóc tức tưởi, quắc mắt nhìn vào những lính gác gươm giáo sẵn sàng. “Đừng có dọa nạt thằng bé nữa,” bà ta thổn thức, nắm chặt cậu bé trong tay mình. “Các người không thấy nó đã quá sợ rồi ư –” bà ta lại khóc nức nở, giọng bà hạ xuống gần như một lời thì thầm run run. “Làm ơn... tôi không muốn thằng bé... sợ hãi.”

“Hãy gọi cha xứ,” Ông Albert quát.

“Ta không hiểu,” Royce cắt ngang bằng giọng lạnh như băng khiến cho bà mẹ của cậu bé càng ôm chặt cậu hơn và khóc dữ hơn, “tại sao chúng ta lại cần một bài cầu kinh vào thời điểm không thích hợp này.” (why we need to have a mass said at this unlikely hour. – chả hiểu gì luôn)

“Không phải là cầu kinh, mà là một lời thú tội,” lão quản gia nói, không hề nhận ra Royce đã cố ý hiểu lầm lí do gọi Cha Gregory của ông ta. Quay sang bà mẹ của cậu bé, Ông Albert nói, “Ta cho rằng đứa con trai ti tiện của bà đương nhiên muốn được tự cứu mình bằng sự ban phước cuối cùng của Nhà thờ?” người phụ nữ gật đầu bất lực khi không thể nói được qua làn nước mắt của mình.

“Không!” Royce quát, nhưng người mẹ kích động đã gào lên, “Có! Đó là quyền của nó! – Nó có quyền được ban phước lần cuối cùng trước khi chết!”

“Nếu nó chết,” Royce nhấn mạnh một cách lạnh lùng, “thì đó là do bị nghẹt thở vì cánh tay bà. Lùi lại và để cho cậu ta thở đi!”

Một niềm hi vọng đau đáu hiện lên trên mặt bà mẹ, bà ta nao núng khi nhìn quanh những khuôn mặt căng thẳng của đám đông, và bà ta nhận ra không có một ai có cùng niềm hi vọng hão huyền vào một sự ân xá như bà. “Ngài định làm gì với nó, thưa đức ông?”

“Đó không phải là quyết định của ta,” Royce đáp lại, sự tức giận của chàng lại dâng lên khi chàng nghĩ lại những cái tên mà bọn họ đã ném vào vợ chàng ngày hôm qua. “Vì vợ ta mới là người bị cậu ta tấn công, nên điều đó phụ thuộc vào nàng.”

Thay vì thấy nhẹ lòng, người mẹ lấy tay che miệng, đôi mắt hoảng sợ của bà ta dính lấy Jenny, và Jenny không còn có thể đứng nhìn người phụ nữ tội nghiệp ấy tự tra tấn mình vì sự hoang mang thêm nữa, nàng quay sang cậu bé và nói nhanh, nhưng không hề thiếu độ lượng, “Tên em là gì?”

Cậu bé nhìn chằm chằm vào nàng qua đôi mắt sưng nước, cả người cậu rung lên. “J-Jake. Thưa p-phu nhân.”

“Ta hiểu rồi,” Jenny nói, điên cuồng nghĩ xem cha nàng sẽ xử lí tình huống này như thế nào. Nàng biết rằng tội lỗi không thể không bị trừng phạt, vì như thế sẽ nuôi dưỡng thêm nhiều tội lỗi khác và khiến chồng nàng trở thành kẻ yếu đuối. Mặt khác, độc ác quá cũng không thể được, đặc biệt khi cậu bé còn quá nhỏ thế này. Cố gắng tạo cho đứa trẻ một sự bào chữa nàng nhẹ nhàng nói, “Đôi khi, khi chúng ta rất háo hức về một việc gì đó, chúng ta làm những việc mà mình không định làm. Có phải em cũng thấy giống như thế khi ném cục đất đi không? Có lẽ em không định ném ta bằng cái đó đúng không?”

Jake nuốt nước bọt hai lần, yết hầu của cậu nhảy lên nhảy xuống trên cái cổ dài, gầy nhom. “Cháu – cháu –” cậu nhìn vào khuôn mặt cứng nhắc của công tước và chọn cách không nói dối – “Cháu luôn luôn ném trúng đích đã ngắm,” cậu đau khổ thừa nhận.

“Thật sao?” Jenny nói, trì hoãn thêm thời gian và suy nghĩ thêm cách giải quyết khác.

“Vâng ạ,” cậu thừa nhận trong một tiếng thì thào. “Cháu có thể ném trúng giữa hai mắt của một con thỏ bằng một viên đá và giết nó chết nghéo nếu nó đứng đủ gần để nhìn thấy. Cháu không bao giờ ném trượt.”

“Thật vậy à?” Jenny nhắc lại, bị ấn tượng. “Ta cũng đã từng cố nhắm một con chuột ở khoảng cách bốn mươi bước và đã giết được nó.”

“Thật á?” Jake hỏi, hoàn toàn bị ấn tượng.

“Ừ – à, bỏ qua đi,” nàng nhanh chóng sửa lại trước cái nhìn khiển trách của Royce. “Em không định giết ta, phải không?” nàng hỏi, và để khiến cho cậu bé ngốc nghếch thừa nhận như thế, nàng nhanh chóng nói thêm, “Ý ta là, em không muốn phạm phải tội ác giết người khiến cho linh hồn em bị đọa đầy mãi mãi phải không?”

Cậu bé dứt khoát lắc đầu trước câu hỏi ấy.

“Vậy thì đó chỉ là một giây phút quá hững hờ, phải không nào?” nàng thúc giục, và trước sự hài lòng của nàng, cuối cùng cậu bé cũng gật đầu.

“Và tất nhiên là em quá đỗi tự hào với kỹ năng của mình nên có lẽ muốn biểu diễn trước tất cả mọi người một chút?”

Cậu bé rụt rè rồi miễn cưỡng gật đầu.

“Đó, mọi người thấy đó!” Jenny nói và nhìn quanh đám đông căng thẳng, chờ đợi và cất cao giọng nói với nỗi vui mừng, “Cậu bé không định làm điều xấu gì cả, và ý định thì cũng quan trọng gần như là tội lỗi vậy.” Quay sang Jake, nàng nghiêm giọng nói, “Tất nhiên là vẫn cần phải có hình thức phạt nào đó, và vì em rất giỏi trong việc ném này, ta nghĩ cần phải dùng nó vào việc tốt hơn. Bởi vậy, Jake, trong vòng hai tháng tới mỗi buổi sáng em phải đến giúp những người thợ săn đi săn. Và nếu không còn cần thêm thịt tươi nữa, thì em phải đến lâu đài và giúp ta ở đó. Trừ những ngày Chủ nhật, tất nhiên. Và nếu –”

Jenny ngừng lời vì kinh ngạc khi bà mẹ đang khóc lóc của cậu bé ném mình đến trước chân nàng, vòng cánh tay bà ta qua chân nàng và thổn thức, “Cảm ơn, phu nhân, cảm ơn bà. Bà là một vị thánh. Chúa phù hộ bà, cảm ơn –”

“Không, đừng làm thế,” Jenny tha thiết nói trong vô vọng khi người phụ nữ kiệt sức vì khóc lóc nâng vạt váy của Jenny lên và hôn vào đó. Chồng bà ta, với mũ trong tay, đi đến đỡ vợ mình, đôi mắt ông ta sáng lên vì những giọt nước mắt khi nhìn vào Jenny.

“Nếu ông bà cần con trai cho việc đồng áng của mình,” nàng nói với ông ta, “cậu bé có thể thực hiện... ờ... hình phạt của cậu vào buổi chiều thay vì buổi sáng.”

“Tôi –” ông ta nói bằng giọng khàn đục, rồi ông ta hắng giọng, vươn vai, và nói trong cảm động, “sẽ luôn cầu nguyện cho bà mỗi ngày trong suốt cuộc đời mình, thưa phu nhân.”

Mỉm cười, Jenny nói, “Và cả chồng ta nữa chứ, ta hi vọng thế.”

Người đàn ông tái xanh, nhưng ông ta cố gắng nhìn vào mắt người đàn ông đen tối, dữ dội đứng bên cạnh nàng và chân thành nói, “Vâng, và cả ngài nữa, thưa đức ông.”

Đám đông tan rã trong sự im lặng kì quái, lén lút liếc nhìn Jenny qua vai họ, trong khi nàng đang tự hỏi liệu hai tháng có quá dài hay chẳng. Trên đường đi vào đại sảnh, Royce im lặng đến nỗi nàng nhìn chàng đầy căng thẳng. “Trông chàng có vẻ ngạc nhiên,” nàng nói vẻ hiểu biết, “khi em nhắc đến hình phạt hai tháng.”

“Ta đã ngạc nhiên,” chàng thú nhận với một chút hài hước. “Trong một lúc, ta đã tưởng nàng định chúc mừng cậu bé đó vì cú ngã chuẩn và định mời cậu ta dùng bữa cùng.”

“Chàng nghĩ thế là quá dễ dãi à?” nàng vui vẻ nói khi chàng mở cánh cửa gỗ gồi nặng nề của đại sảnh, đứng sang một bên để nàng vào trước.

“Ta không biết. Ta không có chút kinh nghiệm nào trong việc đối đãi với những người tá điền và duy trì trật tự này. Tuy nhiên, Prisham đáng lẽ phải hiểu biết hơn là nhắc tới hình phạt cái chết chứ. Đó là chuyện không chấp nhận được.”

“Em ghét ông ta.”

“Ta cũng vậy. Ông ta là quản gia trước đây, và ta giữ ông ta lại. Ta nghĩ đã đến lúc cần tìm một người thay thế ông ta rồi.”

“Em hi vọng là sẽ sớm thôi?” Jenny thúc giục.

“Vào lúc này,” chàng nói, và Jenny không kịp nhìn thấy tia sáng quỳnh quệ nhá lên trong mắt chàng, “Ta có những vấn đề quan trọng hơn cần làm.”

“Vậy sao, là gì vậy?”

“Mang nạng lên giường sau đó ăn tối – theo đúng thứ tự như thế.”

“Dậy nào, cô nàng ngủ nướng –” Tiếng cười khúc khích của Royce đánh thức Jenny. “Đêm nay thật là đẹp,” chàng nói với nàng khi nàng trở mình và uể oải cười với chàng. “Một đêm dành cho yêu đương và bây giờ –” chàng cắn nhẹ vào tai nàng đùa nghịch “ – là ăn uống.”

Vào lúc Royce và Jenny đã đi xuống lầu, rất nhiều hiệp sĩ đã ăn xong và cái bàn ăn đã được dọn và kê gọn vào chỗ của chúng dọc bức tường. Chỉ còn những hiệp sĩ có đặc quyền ăn ở bàn chính trên bục là dường như vẫn muốn nán nã thêm.

“Bà của tôi đâu?” Jenny hỏi họ khi Royce dẫn nàng ngồi xuống bên cạnh chàng ở trung tâm cái bàn.

Ngài Eustace nghiêng đầu về cái cổng tò vò bên trái. “Bà ấy đã đi vào bếp để hướng dẫn mấy đầu bếp nấu nướng các món cho ngày mai rồi. Tôi không nghĩ,” anh ta thêm vào với một nụ cười, “là bà ấy nhận thức được khối lượng thức ăn khổng lồ chúng tôi có thể ăn nếu chúng ngon miệng.”

Jenny nhìn quanh những cái khay trên bàn, phần lớn chúng đã trống không, và nàng thở ra một tiếng nhẹ nhõm. “Chúng có – ngon không vậy?”

“Xứng đáng dành cho các vị thần,” hiệp sĩ nói quá lên với một nụ cười. “Hỏi bất kì ai mà xem.”

“Trừ Arik,” Ngài Godfrey nói với một cái nhìn ghê tởm về phía tên khổng lồ, anh ta xé phăng cả một con ngỗng và đang ăn đến miếng cuối cùng.

Lúc đó, Bà dì Elinor ào vào trong sảnh, khuôn mặt rạng ngời một nụ cười. “Xin chào công tước,” bà nói với Royce. “Chào cháu, Jennifer.” Rồi bà đứng ở cạnh bàn, chiếu toả sự hài lòng hoàn toàn của bà tới những người quanh bàn, những khay thức ăn trống rỗng, và thậm chí cả những người hầu đang lau dọn cái bàn. “Tất cả mọi người đều có vẻ thực sự thích những món ăn của ta đấy nhỉ.”

“Nếu bọn em biết anh chị định xuống dưới này và làm sôi động bữa ăn bởi sự hiện diện của hai người,” Stefan nói với anh trai, “thì bọn em đã để phần cho hai người nhiều hơn.”

Royce dành cho em trai một cái nhìn châm biếm. “Thật vậy sao?”

“Không,” Stefan vui vẻ nói. “Đây, ăn cái bánh tạc này đi này, nó sẽ cải thiện tâm tính của anh.”

“Ta chắc chắn vẫn còn gì đó ngon lành trong bếp,” Bà dì Elinor nói, vỗ hai bàn tay nhỏ bé cực kì vui sướng trước thành công của những nỗ lực của bà. “Ta sẽ xem xem trong khi đi lấy một ít thuốc đắp. Bánh tạc sẽ cải thiện tâm tính của tất cả mọi người, trừ Arik.”

Ném một cái nhìn hài hước về phía những người đồng đội, Stefan nói thêm, “Chẳng có gì có thể cải thiện tâm tính anh ta đâu, ngay cả cảnh thông cũng không.”

Việc nhắc đến cảnh thông khiến cho tất cả bọn họ cười như thể họ đang chia sẻ một câu đùa đặc biệt thú vị nào đó, nhưng khi Jenny liếc nhìn Royce, trông chàng có vẻ cũng bối rối như nàng vậy. Bà dì Elinor đưa ra câu trả lời khi bà lại đi vào cùng với một người hầu mang những khay thức ăn nóng hổi cùng với bát và một miếng vải. “Ôi trời, đúng rồi, hôm nay Arik và ta đã mang về mọi loại thảo dược. Vào lúc chúng ta trở về, cánh tay cậu ta chất đầy những cành cây dễ thương, phải không nào?” Bà nói một cách rạng rỡ.

Bà dừng lại để cầm cái bát và miếng vải lên khỏi cái khay của người hầu, và để hạn chế những tiếng cười, người phụ nữ lớn tuổi bắt đầu đi về phía Arik với món thuốc đắp của bà. “Cậu chẳng có được một ngày vui vẻ phải không?” Bà ngâm nga, đặt cái bát bên cạnh Arik và nhúng miếng vải vào đó. “Và ai mà trách cậu được?”

Tổ ra thương cảm và tội lỗi, bà nhìn Jenny và buồn bã nói, “Arik và ta đã vô tình đụng phải một con nhện khổng khiếp nhất mà ta xui xẻo lắm mới gặp!”

Biểu hiện của Arik trở nên đáng sợ khi anh ta nhìn bà dì miếng vải vào trong bát qua khoé mắt hẹp, nhưng Bà dì Elinor vẫn nói tiếp một cách vô tư, “Cái sinh vật nhỏ bé độc ác ấy đã cắn Arik tội nghiệp khi cậu ta chẳng làm bất kì điều gì khiến nó tức giận ngay dưới cái cây có mạng của nó. Mặc dù,” bà nói thêm, quay sang nhìn chăm chăm vào tên khổng lồ và giơ ngón tay ra lúc lắc trước mặt như thể anh ta là một cậu bé sáu tuổi, “Ta nghĩ cậu thật là hư vì đã trả đũa nó theo cách đó.”

Dừng lời để dì miếng vải vào cái bát, bà nói với anh ta một cách nghiêm nghị, “Ta có thể hiểu tại sao cậu lại xé toang cái mạng nhện bằng tay không, nhưng ta không nghĩ việc cậu đổ tội cho cái cây là hợp lí, cũng như việc đồn nó bằng cây rìu của cậu!” Bà ta hướng cái nhìn ngờ ngác về phía Ngài Godfrey, đôi vai anh ta đang rung lên vì cười, và rồi đến Ngài Eustace, đôi vai anh này cũng run rẩy và mái tóc vàng thì gần chạm tới mặt bàn khi anh ta cố giấu khuôn mặt cười của mình. Chỉ có Gawin là thật sự cảnh giác khi bà dì Elinor nói tiếp. “Đây, cậu bé thân mến, hãy để ta đắp cái này lên m-”

“KHÔNG!” Arik đập nắm đấm lên bàn gỗ, khiến cho những cái khay nảy lên. Đứng phắt dậy khỏi bàn, anh ta chạy ra khỏi sảnh đường, cơ thể cứng lại vì tức tối.

Bị tác động, Bà dì Elinor nhìn anh ta chạy đi, rồi bà quay lại với những người ngồi quanh bàn và rầu rĩ nói, “Cậu ta sẽ không đến nổi gât gổng thế, ta chắc chắn, nếu mà cậu ta chịu ăn uống theo chỉ dẫn của ta. Nó sẽ giải quyết việc đi ngoài của cậu ta – những vấn đề về đường ruột của cậu ta,” bà nhanh nhẹn sửa lại vì những người đang ăn, “Ta nghĩ ta đã giải thích rất rõ ràng cho cậu ta hôm nay rồi mà.”

Sau bữa ăn Royce lao vào thảo luận những vấn đề đàn ông với những hiệp sĩ của chàng – từ việc cần thêm bao nhiêu người để giúp người thợ rèn sửa chữa những mũ và giáp sắt của những người lính cùng về với Royce, hay là liệu cái máy bắn đá lớn dùng trong chiến đấu có đủ nguồn cung cấp đá quanh đây hay không.

Jenny chú ý lắng nghe, yêu cái uy quyền lặng lẽ khi Royce nói chuyện và nói chung là hưởng thụ một cách không ngờ đến niềm vui của việc là một phần trong gia đình của chính nàng. Nàng đang nghĩ thật ám áp và lạ lùng làm sao, thì Royce tạm ngừng giữa chừng cuộc thảo luận về đề tài máy bắn đá và quay sang nàng cười vẻ hối lỗi. “Chúng ta đi ra ngoài nhé? Đêm nay là một đêm tháng Mười rất đẹp – quá đẹp để chỉ quanh quẩn bàn luận những chuyện khiến nàng buồn tẻ.”

“Em không thấy buồn tẻ,” Jenny khê nói, tự giác cười với đôi mắt chàng.

“Ai mà đoán được,” chàng đùa cợt, “cùng chính người phụ nữ đã từng cố vạch một đường trên mặt ta bằng con dao của ta lại có thể trở thành một người vợ ngoan như thế này?” Không chờ câu trả lời của nàng, Royce quay sang những hiệp sĩ khi chàng lịch sự đỡ Jennifer đứng dậy. Sau khi nhắc nhở họ tập hợp trong sân sau bữa sáng mai để luyện tập bốn ngày một lần, Royce hộ tống Jennifer ra khỏi sảnh.

Sau khi họ ra đi, Ngài Eustace quay sang những người khác và nói với một nụ cười, “Các anh đã bao giờ thấy Royce cho phép mình hưởng thụ một cuộc đi dạo dưới trăng trước đây chưa?”

“Trừ khi anh ấy dự đoán một cuộc tấn công đêm của kẻ thù,” Ngài Lionel cười nói.

Ngài Godfrey, người già nhất trong nhóm, không hề cười. “Anh ấy đã mong chờ một cuộc tấn công kể từ khi đến đây.”

22. Judith Mcnaught - Chương 22

Chương 22

“Chúng ta đang đi đâu đây?” Jenny hỏi.

“Lên trên đó ngắm cảnh,” Royce nói, chỉ tay lên những bậc thang dốc dẫn lên tường thành, một vành đai bằng đá bao quanh các bức tường của lâu đài, chạy qua cả mười hai ngọn tháp, cho phép những người lính gác đi lại dọc theo chu vi của lâu đài.

Cố gắng tăng lờ những người lính gác đang canh ở khoảng giữa hai toà tháp dọc tường thành, Jenny nhìn ra thung lũng đầy ánh trăng, làn gió mát rượi thổi tung tóc trên vai nàng. “Ồ trên này thật đẹp,” nàng khẽ nói, quay sang chàng. “Claymore rất đẹp.” Sau một phút, nàng lại nói, “Đường như nó không thể công phá được. Em không thể tưởng tượng được làm thế nào mà chàng đã hạ được nó. Những bức tường này quá cao và đá thì quá trơn. Làm sao chàng vượt tường thành được?”

Cặp lông mày của chàng nhướn lên trên đôi mắt xám vẻ hài hước. “Ta không vượt tường. Ta đào đường hầm bên dưới chúng, chống hầm bằng xà gỗ rồi thiêu huỷ cả đường hầm. Khi những cây xà sập xuống, thì cả bức tường thành cũng sập.”

Miệng Jenny há hốc kinh ngạc, rồi nàng nhớ lại điều gì đó: “Em nghe nói chàng đã làm thế ở Lâu đài Glenkenny rồi. Việc đó có vẻ cực kì nguy hiểm.”

“Đúng vậy.”

“Vậy tại sao chàng lại làm thế?”

Gật một lọn tóc trên má nàng, Royce nhẹ nhàng nói, “Bởi vì ta không biết bay, mà đó là cách duy nhất để lọt được vào sân trong.”

“Vậy thì rất có thể là,” nàng nhanh trí chỉ ra, “một ai đó nữa cũng sẽ vào đây bằng cách đó.”

“Họ có thể thử,” chàng nói với một nụ cười, “nhưng sẽ thật là ngốc khi làm thế. Ngay phía trước chúng ta, cách tường thành vài mét, ta đã cho xây dựng một hệ thống đường hầm dày đặc, những đường hầm này sẽ sập bất kì lúc nào nếu những kẻ đột nhập có thử làm như cách ta đã làm. Khi tái thiết lại lâu đài này,” chàng nói, vòng cánh tay qua eo nàng và kéo nàng lại phía chàng, “ta đã cố gắng thiết kế lại nó theo cách mà ngay cả ta cũng không thể đột phá được. Tám năm trước, những bức tường này không được làm bằng thứ đá trơn láng thế này.” Chàng gật đầu về phía những tháp canh nhô cao lên trên bức tường từng quãng một. “Tất cả những ngọn tháp này trước đây đều hình vuông. Bây giờ chúng hình tròn.”

“Tại sao?” Jenny tò mò hỏi.

“Bởi vì,” chàng nói, dừng lại một lát để đặt một nụ hôn nồng ấm trên trán nàng, “tháp tròn chẳng có điểm tựa nào cho lính treo lên cả. Còn những tháp vuông, như ở nhà nàng tại Merrick, thì đặc biệt dễ treo, như nàng đã biết...” Jenny há miệng toan nói một lời khiển trách thích đáng vì chàng đã gợi lại đề tài này, nhưng nàng lại chỉ thấy mình bị hôn. “Nếu kẻ thù không thể treo qua tường cũng như đào hầm bên dưới,” chàng lẩm bẩm trên môi nàng, khi lại hôn nàng lần nữa, “thì cách duy nhất còn lại là cố phóng hỏa. Đó là lí do tại sao,” chàng thì thầm khi kéo nàng lại gần hơn, “tất cả các toà nhà trong sân đều được lợp ngói, thay vì mái rạ.”

Tức thở vì những nụ hôn của chàng, Jenny lùi lại trong tay chàng. “Chàng thật quá kỹ lưỡng, phu quân của em ạ,” nàng ý nhị nói đùa.

Một nụ cười đáp lại nàng hiện ra trên khuôn mặt rám nắng của chàng. “Những gì là của ta, thì ta sẽ giữ thật chặt.”

Những lời lẽ của chàng nhắc nàng nhớ đến những vật sở hữu của chính nàng mà nàng không thể giữ được – những thứ đáng lẽ sẽ thuộc về con cái của họ.

“Có chuyện gì vậy?” Royce hỏi, quan sát biểu hiện ủ rũ của nàng.

Jenny nhún vai và khẽ nói, “Em chỉ đang nghĩ tất nhiên chàng muốn có con, và –”

Nâng mặt nàng lên gần mặt chàng, Royce nhỏ nhẹ nói, “Ta muốn có con với nàng.” Nàng chờ đợi, cầu cho chàng nói câu “Ta yêu nàng,” nhưng khi chàng không làm thế, nàng cố gắng tự nói với mình rằng điều chàng đã nói cũng gần như câu “Ta yêu nàng.”

“Em đã có rất nhiều của cải – đồ trang sức và những thứ như vậy –” nàng tiếp tục trong tiếu nuối, “những của cải thuộc về mẹ của em mà đáng lẽ sẽ thuộc về con của chúng ta. Nhưng em không nghĩ cha em sẽ đưa chúng cho em bây giờ. Em không phải một kẻ tay trắng về nhà chồng, chàng biết đấy, nếu chàng có đọc thoả thuận hôn nhân.”

“Thưa quý bà,” chàng nói khô khan, “chắc chắn bà không phải là kẻ tay trắng rồi.”

Cảm thấy thực sự bị xem thường khi chợt nhận ra nàng bước vào cuộc hôn nhân này chỉ với một bộ váy bẩn thỉu bụi đất trên người, nàng quay mình trong tay chàng, nhìn qua thung lũng. “Em chẳng có gì cả. Em đã đến với chàng còn tệ hơn cả một người hầu thấp kém nhất, chẳng có lấy một con cừu để làm của hồi môn.”

“Không có cừu,” chàng đồng tình. “Tài sản duy nhất của nàng chỉ là một động sản nhỏ bé xinh đẹp nhất trên toàn nước Anh, tên gọi Cây Sồi Lớn – được đặt tên bởi những cây sồi khổng lồ gác cửa nơi đó.” Chàng nhìn khuôn mặt thẳng thốt của nàng và nói thêm với một nụ cười tinh quái, “Henry đã tặng nó cho nàng như là món quà cho cô dâu. Nó sẽ là của hồi môn của nàng.”

“Ngài ấy... thật là... tử tế,” Jenny nói, cảm thấy cực kì khó khăn khi nói về Vua nước Anh như thế.

Royce liếc nghiêng sang nàng về chằm biếm. “Ông ấy đã lấy nó từ ta.”

“Ồ,” Jenny nói, chưng hửng. “Tại sao?”

“Đó là hình phạt dành cho ta vì hành động liên quan đến vụ bắt cóc một phụ nữ Scotland trẻ tuổi từ một tu viện.”

“Em cũng không chắc lắm là chúng em đang ở trên đất của tu viện.”

“Theo lời tu viện trưởng của nàng thì nàng đang ở đó.”

“Thật sao?” nàng hỏi, nhưng Royce không nghe thấy nàng. Đột nhiên chàng chăm chăm nhìn ra phía thung lũng, cơ thể chàng căng thẳng và cảnh giác.

“Có chuyện gì sao?” Jenny lại hỏi, lo lắng nhìn theo hướng nhìn của chàng, nhưng không thể thấy bất kì điều gì không bình thường.

“Ta nghĩ,” chàng lạnh lùng nói khi nhìn vào vệt sáng gần như vô hình xa xa trong làng, “buổi tối vui vẻ của chúng ta có vẻ sẽ bị chen ngang rồi. Chúng ta có khách.” Thêm sáu đốm sáng tí hon nữa xuất hiện trong tầm nhìn, rồi một tá nữa và thêm hai lần như thế.

“Ít nhất có một trăm người, có thể còn hơn. Cưỡi ngựa.”

“Khách –” Jenny bắt đầu nói, nhưng giọng nàng bị chìm đi vì người lính gác ở xa xa phía bên phải nàng đã nâng kèn lên và thổi một hồi xé tai. Hai mươi lăm người lính khách, cũng đang đứng gác dọc tường thành, quay sang hướng anh ta, và một giây sau, sau khi đã xác nhận những gì người lính gác nhìn thấy, họ cũng nâng kèn của mình lên và buổi đêm yên tĩnh đột ngột bị xé toạc vì những hồi kèn báo điềm gở. Trong vài giây những người lính tủa vào trong sân lâu đài vũ khí sẵn sàng, một vài người vừa chạy vừa mặc quần áo. Jenny lo lắng quay sang nhìn Royce. “Có chuyện gì vậy? Họ có phải là kẻ thù không?”

“Ta nghĩ đó là đội quân từ Merrick.”

Ngài Godfrey và Stefan nhảy bổ lên những bậc cầu thang của tường thành, mang theo gươm dài bên mình, và toàn bộ cơ thể Jenny bắt đầu run rẩy. Những thanh gươm. Máu đỏ.

Royce quay sang ra lệnh cho người đội trưởng, rồi chàng quay lại với Jennifer, nàng đang nhìn đăm đăm vào những ánh lửa nhảy múa, bàn tay ôm chặt lấy miệng.

“Jennifer,” chàng khẽ nói, nhưng đôi mắt nàng ngược lên nhìn chàng đã chứa đầy hoảng sợ cực độ, và chàng ngay lập tức nhận ra chàng phải đưa nàng ra khỏi nơi này, bởi vì rõ ràng là với nàng đây giống như sự chuẩn bị ột trận chiến thực sự.

Hàng trăm ngọn đuốc được thắp sáng trong sân và trên tường thành, và toàn bộ khung cảnh đã sáng lên như ban ngày khi Royce nắm lấy tay nàng và đưa nàng xuống cầu thang vào trong đại sảnh.

Đóng cánh cửa phòng ngủ phía sau, chàng quay sang nàng, và nàng nhìn vào chàng với nỗi thống khổ tê tái. “Chẳng phải chàng nên ở ngoài đó – với người của mình sao?”

“Không. Người của ta đã trải qua những tình huống thế này cả ngàn lần rồi.” Chàng đặt hai bàn tay lên đôi vai cứng ngắc của nàng, nói với nàng bằng một giọng bình tĩnh, quả quyết, “Jennifer, nghe ta này. Người của ta đã được lệnh không tấn công trừ khi đích thân ta ra lệnh.” Nàng rung mình như thể từ “tấn công”

là tất cả những gì nàng nghe thấy, và Royce lắc người nàng thật nhẹ. “Nghe ta nói,” chàng ra dút khoát. “Ta đã đặt vài người trinh sát trong rừng gần con đường. Trong vài phút nữa, ta sẽ biết chính xác số người đang tiếp cận lâu đài. Ta không nghĩ đó là một đội quân trừ khi cha nàng ngu ngốc hơn ta tưởng. Hơn nữa, ông ấy không có thời gian kêu gọi vũ trang trong những người đồng bào Scot nóng tính của nàng và tập hợp đủ một đội quân có vũ khí. Ta nghĩ đây chỉ là một nhóm người từ Merrick, bao gồm cả Lãnh chúa Hastings, Lãnh chúa Dugal, và cha nàng. Xem xét đến tình huống dở khóc dở cười mà ta đã đặt cha nàng vào khi cướp nàng khỏi Merrick, tất nhiên là ông ấy sẽ muốn xông vào đây và dựng lên một màn lòng tự trọng bị tổn thương của người vô tội. Hơn nữa, ông ta sẽ cứu vãn được một ít danh dự nếu có thể vào được Claymore ngay cả khi phải đi cùng với một lá cờ trắng và một quý ông trong triều đình Anh từ Phòng Ngồi sao.”

“Và nếu đó là một nhóm người đến trong hoà bình,” nàng điên cuồng hỏi, “thì chàng sẽ làm gì?”

“Ta sẽ hạ cây cầu xuống và mời họ vào trong,” chàng nói cộc lốc.

Những ngón tay của nàng bấm chặt vào cơ bắp trên cánh tay chàng. “Xin đừng – đừng làm tổn thương đến họ –”

“Jennifer –” chàng cứng rắn nói, nhưng nàng đã vòng tay quanh người chàng, dựa mình vào chàng. “Xin đừng làm họ đau,” nàng kích động kêu lên. “Chàng đã hứa với em! Em sẽ làm bất kì điều gì chàng muốn... bất kì điều gì... nhưng xin đừng làm họ bị tổn thương.”

Cấu tiết, Royce kéo nàng ra khỏi người chàng và giữ lấy cằm nàng. “Jennifer, thứ duy nhất bị tổn thương đêm nay chính là lòng tự hào của ta. Phải kéo cổng sắt lên, hạ cầu xuống và để cha nàng khệnh khạng đi vào trong đại sảnh của ta là một đòn sỉ nhục không thể tả nổi với ta.”

“Chàng đã chẳng thềm quan tâm đến lòng tự tôn của cha em,” Jenny cãi lại, “khi chàng đột nhập vào toà tháp ở Merrick và kéo em ra khỏi đó. Chàng nghĩ việc đó sẽ khiến cho ông cảm thấy thế nào. Chẳng lẽ chỉ có lòng tự hào của chàng là quá vĩ đại đến nỗi không thể gạt đi được, cho dù chỉ vài giờ, chỉ một lần này?”

“Không.”

Chỉ một từ đó, được nói ra với sự quả quyết lạnh lẽ, cuối cùng đã thức tỉnh Jenny khỏi cơn hoảng loạn quần trí của nàng. Thở ra một hơi dài, đều đặn, nàng tựa trán vào ngực chàng và gật đầu. “Em biết chàng sẽ không làm hại gia đình em. Chàng đã hứa với em mà.”

“Phải,” chàng trấn an nàng, kéo nàng vào trong vòng tay chàng và trao nàng một nụ hôn ngắn ngủi. Quay ra cửa, chàng dừng tay lại trên nắm đấm cửa. “Hãy ở nguyên trong này, cho đến khi ta gọi nàng,” chàng yêu cầu dút khoát. “Ta sẽ gọi cha xứ đến để làm chứng rằng chúng ta đã kết hôn đúng luật và đàng hoàng, nhưng ta nghĩ những sứ thần của hai vua chúng ta sẽ muốn gặp nàng để chắc chắn nàng được an toàn và khoẻ mạnh.”

“Tốt thôi,” nàng đồng ý và nhanh chóng nói thêm, “Cha chắc hẳn rất tức giận, nhưng William thì nên tính hơn và ít khi mất bình tĩnh. Em muốn được gặp anh ấy trước khi họ rời đi – để nói chuyện với anh ấy và chuyển thư cho Brenna. Chàng để anh ấy lên đây được không?”

Chàng gật đầu. “Nếu làm thế được, ta sẽ làm.”

Những giọng nói dần ông tức tối vang rền trong sảnh đường, vắng tới tận phòng ngủ, nơi Jenny đang đi đi lại lại, chờ đợi, nghe ngóng, cầu nguyện. Giọng nói của cha nàng, sang sảng và giận dữ, được hoà theo bởi giọng của các anh nàng, của Lãnh chúa Hastings, và Lãnh chúa Dugal. Giọng nói trầm đục, cứng rắn và uy quyền của Royce, vang lên giữa cơn hỗn loạn, và rồi mọi thứ chìm vào im lặng... một sự im lặng kì quái báo điềm gở.

Biết rằng nàng có thể chứng kiến mọi chuyện nếu rời khỏi phòng ngủ này và đi vào hành lang phía trên đại sảnh, Jenny đi tới cánh cửa rồi lưỡng lự. Royce đã hứa với nàng sẽ không hại bất kì người nào trong gia đình nàng, và tất cả những gì chàng yêu cầu để đổi lại là nàng ở nguyên đây. Thật là sai trái khi không làm theo ý chàng.

Giật cánh tay nàng khỏi cánh cửa, Jenny quay người đi, rồi nàng lại do dự lần nữa. Tuy nhiên, nàng có thể tuân theo lời chàng mà vẫn nghe ngóng được bằng cách mở cửa ra một chút mà không rời khỏi phòng.

Nàng xoay nắm cửa một cách cẩn trọng, mở nó ra khoảng năm phân...

“Cha Gregory đã làm chứng cho đám cưới của đôi trẻ,” Bá tước Hastings, sứ thần đến từ triều đình của Vua Henry đang nói. “Có vẻ như Claymore đã tôn trọng triệt để những điều khoản trong thoả thuận, mặc dù không chính xác như tinh thần của nó, trong khi đó ngài, Lãnh chúa Merrick, bằng cách âm mưu giấu con gái khỏi người chồng hợp pháp của cô ấy, đã phá vỡ thoả thuận cả về mặt tinh thần lẫn thực tế.”

Sứ thần của Scotland lăm răm gì đó để xoa dịu và hoà giải, nhưng giọng nói của cha nàng lại vang lên giận dữ. “Đồ con heo Anh! Con gái ta đã lựa chọn đến tu viện, nó đã khấn cầu ta làm việc đó. Nó được chuẩn bị để làm đám cưới, nhưng đó là quyền thiêng liêng của nó được chọn Chúa Trời làm chủ đời mình. Không vị vua nào có thể từ chối nó quyền được dâng hiến đời mình cho cuộc sống ẩn dật và phụng sự Chúa, và người biết điều đó! Hãy mang nó xuống đây,” ông hét lên. “Nó sẽ nói cho người biết đó là lựa chọn của chính nó!”

Những lời lẽ của ông cửa vào trái tim Jenny như một lưỡi gươm sắc nhọn. Rõ ràng là, ông đã thực sự định nhốt nàng suốt đời, và không hề định nói cho nàng biết điều đó; ông đã sẵn sàng hi sinh đời nàng để trả thù. Khi làm việc đó, ông đã dành nhiều sự căm thù ột kẻ xa lạ hơn là tình yêu cho chính nàng.

“Hãy mang nó xuống đây! Nó sẽ nói với người rằng ta đã nói sự thật!” cha nàng lại thét lên. “Ta yêu cầu mang nó xuống đây! Tên Man rợ không dám làm thế là vì hắn biết vợ hắn căm thù hắn và sẽ xác nhận những lời ta nói.”

Giọng nói trầm của Royce chứa đầy sự quả quyết bình tĩnh mà cảm thấy được an ủi khi hoà lẫn vào nỗi đau mà sự phản bội của cha nàng gây ra trong nàng. “Jennifer đã nói với tôi sự thật, và sự thật là nàng không hề dính dáng gì đến âm mưu của ông. Nếu ông có chút lòng trắc ẩn nào dành cho nàng, thì ông sẽ không ép buộc nàng tới đây và gọi ông là kẻ dối trá ngay trước mặt ông.”

“Hắn nói dối!” Malcolm gào lên. “Jennifer sẽ chứng minh điều đó!”

“Tôi rất tiếc phải làm phiền lòng phu nhân của ông,” Bá tước Hastings ngắt lời, “nhưng cả Bá tước Dugal và tôi đều đồng ý rằng cách duy nhất để giải quyết triệt để vấn đề là nghe chính miệng bà nhà nói ra. Không, thưa công tước,” ông ta nói nhanh, “trong tình hình này, sẽ tốt hơn nếu để Bá tước Dugal và tôi hộ tống phu nhân xuống đây – để... ờ... tránh tình trạng ép cung từ cả hai bên. Xin vui lòng chỉ dẫn cho Bá tước Dugal và tôi đường tới phòng của bà nhà...”

Jenny đóng cánh cửa và cúi đầu vào nó, thì một bên má lên nẹp cửa bằng sắt, cảm thấy như thể nàng bị xé ra thành từng mảnh.

Sảnh đường chứa đầy sự căng thẳng và hận thù khi nàng bước về phía trước giữa hai người hộ tống. Những người lính từ Merrick, Claymore, và những người lính của Vua Henry và Vua James xếp hàng dọc các bức tường. Gần lò sưởi, cha của Jennifer và các anh trai nàng đang đứng đối diện với Royce, và tất cả mọi người đều đang nhìn vào nàng.

“Công tước –” Bá tước Hastings bắt đầu nói, quay sang Jennifer, nhưng cha nàng đã sốt ruột ngắt lời. “Con gái tội nghiệp của ta,” ông nói, “Hãy nói với những tên gốc này rằng đó là ước nguyện của chính con được tìm sự an ủi nơi tu viện, còn hơn phải chịu đựng suốt đời với... với tên khốn kiếp này. Hãy nói với họ rằng con đã yêu cầu ta, cầu xin ta để con làm thế, và con đã biết –”

“Con không biết gì hết,” Jenny kêu lên, không còn chịu đựng được cái nhìn trung thực và thương yêu giả tạo trên mặt ông được nữa. “Không gì hết!”

Jenny nhìn thấy Royce bước về phía trước, nhìn thấy cái nhìn trấn an trên đôi mắt xám của chàng, nhưng cha nàng vẫn chưa nói xong.

“Dừng lại!” ông rống lên, lao về phía Jennifer với cảm xúc hỗn độn vừa tức giận vừa không thể tin được trên mặt. “Ý mi là gì, mi không biết gì hết sao? Cái đêm mà ta báo i biết mi sẽ phải cưới con quái vật này, mi đã van xin ta để mi trở về tu viện Belkirk.” Jenny tái mét khi lời cầu xin đã bị lãng quên của nàng, được nói ra trong hoảng loạn và đã bị cha nàng gạt đi vì không thể thực hiện được, vang vọng trong trí não nàng... Con sẽ trở lại tu viện, hay tới chỗ Bà dì Elinor, hay bất cứ đâu mà cha nói...

“Con – con đã nói như thế,” nàng nói lắp bắp, ánh mắt nàng lướt qua mặt Royce, chứng kiến mặt chàng cứng lại thành một chiếc mặt nạ phần nộ lạnh băng.

“Đó! Thấy chưa,” cha nàng hét lên.

Jenny cảm thấy Bá tước Hastings cầm tay nàng, nhưng nàng kéo tay ra. “Không, làm ơn, xin hãy nghe em,” nàng kêu lên, ánh mắt dính chặt vào những mạch máu phập phồng trên má Royce và ánh nhìn bạo lực trong đôi mắt chàng. “Xin hãy nghe em,” nàng van xin chàng. “Em đã nói vậy với cha em. Em đã quên mất lời nói của mình bởi vì –” nàng quay đầu sang phía cha mình, “bởi vì cha đã không thèm nghe lời con nói. Nhưng con không bao giờ, không bao giờ đồng ý với bất kì âm mưu nào làm đám cưới với chàng trước, rồi sau đó trốn tới một tu viện kín. Hãy nói với chàng đi,” nàng khóc. “Nói với chàng rằng con chưa bao giờ đồng ý.”

“Jennifer,” cha nàng nói, nhìn vào nàng với sự cay đắng và khinh miệt, “Con đã đồng ý khi con cầu xin ta cho con trở về Belkirk. Ta đã chỉ chọn cho con một tu viện an toàn hơn, xa cách hơn mà thôi. Ta chưa bao giờ nghi ngờ rằng trước tiên con phải tuân lệnh đức vua của chúng ta mà cưới con heo đó. Con cũng đã biết rõ thế. Đó là lí do vì sao lúc đầu ta đã từ chối yêu cầu của con.”

Jenny nhìn từ khuôn mặt kết án của cha nàng sang khuôn mặt lạnh như đá của Royce, và nàng có một cảm giác thất bại thảm hại hơn bất kì lúc nào khác trong đời. Quay người, nàng nâng váy lên và bắt đầu chậm rãi hướng về phía cái bụi như thể đang đi trong ác mộng.

Đằng sau nàng, Bá tước Hastings hắng giọng và nói với cha nàng và Royce, “Có vẻ như đây chỉ là một trường hợp hiểu lầm từ cả hai bên. Nếu ông cho phép chúng tôi được trú tạm một đêm trong lâu đài, Claymore, sáng sớm mai chúng tôi sẽ xuất phát.”

Tiếng ủng va vào sàn đá vang lên khi tất cả mọi người bước ra ngoài. Jenny đã gần đi đến cuối cầu thang khi những tiếng thét và tiếng gào của cha nàng khiến máu nàng đông cứng: “TÊN KHỐN NẠN! Người đã giết nó! Ta sẽ giết –” Âm thanh trái tim đập thình thịch của Jenny choáng hết mọi thứ khi nàng quay lại và bắt đầu chạy xuống cầu thang. Khi nàng chạy qua bàn ăn, nàng nhìn thấy những người đàn ông đang cúi xuống cái gì đó gần cửa, và Royce, cha nàng, và Malcolm đều đang lăm lăm gươm trong tay.

Và khi những người đàn ông quỳ gần cửa chậm rãi đứng lên và lùi lại...

William đang nằm trên sàn, cán dao trời lên khỏi ngực, một vũng máu loang ra xung quanh anh. Tiếng thét của Jenny xé toạc không khí khi nàng chạy bổ về phía thân hình ngã sóng xoài đó. “William!”

Lao mình xuống bên cạnh anh, gào lên tên anh, nàng điên cuồng tìm kiếm một nhịp đập, nhưng không hề có, và đôi tay nàng sờ soạng khắp cánh tay và khuôn mặt anh trai. “William, xin dừng! William –” đôi mắt Jenny dính chặt lấy con dao, hình ảnh một con sói được khảm vào cán dao.

“Hãy bắt tên khốn kiếp đó!” cha nàng hét lên đằng sau nàng, cố tấn công bất thành lính vào Royce khi chàng đang bị lính của nhà vua ngăn giữ.

Bá tước Hastings nói sắc lém, “Con dao của con trai ông đang ở trên sàn. Chắc hẳn là anh ta đã rút ra. Chẳng có vụ bắt giữ nào ở đây cả. Buông Claymore ra,” ông ta quát những người lính.

Royce đến bên nàng, “Jenny –” chàng căng thẳng bắt đầu, nhưng nàng đã xoay người cúi xuống như một thầy tu (she whirled on her heels like a dervish), và khi nàng ngẩng lên, trong tay nàng là con dao của William.

“Mi đã giết anh ấy!” nàng rít lên, đôi mắt nàng sống động với nỗi đau và những giọt nước mắt và sự giận dữ khi nàng chậm chậm đứng thẳng người.

Lần này Royce không hề đánh giá thấp khả năng hay ý đồ của nàng. Với đôi mắt vẫn dán chặt vào mắt nàng, chàng quan sát cử động của nàng khi nàng tấn công. “Hãy thả con dao xuống,” chàng khẽ nói.

Nàng giơ nó lên cao hơn, nhắm thẳng vào trái tim chàng, và nàng kêu lên, “Mi đã giết chết anh trai ta.” Con dao vung lên trong không khí, và Royce tóm chặt lấy cổ tay nàng, xoáy con dao cho rơi xuống sàn nhà, nhưng ngay cả khi đó, chàng vẫn làm tất cả để giữ được nàng.

Điên cuồng vì đau khổ và thương tiếc, nàng lao mình vào chàng, đâm vào ngực chàng bằng hai nắm đấm của mình khi chàng ôm chặt nàng vào lòng. “Mi là đồ quỷ!” nàng gào lên kích động khi họ mang anh trai nàng ra ngoài. “Con quỷ, con quỷ, con quỷ!”

“Nghe ta nói!” Royce ra lệnh, túm chặt cổ tay nàng. Đôi mắt nàng ngược lên nhìn chàng long lên vì cảm hận và vì những giọt nước mắt không rơi. “Ta đã bảo anh ta ở lại nếu anh ta muốn nói chuyện với nàng.” Royce buông hai tay nàng ra và nhanh chóng nói nốt, “Khi ta bắt đầu quay lưng lại để dẫn anh ta lên lầu, anh ta đã vươn tay đến con dao của mình.”

Jennifer giơ một tay lên tát thẳng vào một bên mặt chàng với tất cả sức lực của nàng. “Dối trá!” nàng rít lên, ngực nàng căng phồng. “Mi muốn trả thù bởi vì mi tin rằng ta đã cấu kết với cha ta! Ta nhìn thấy điều đó trên mặt mi. Mi đã muốn trả thù và mi đã giết chết người đầu tiên xuất hiện trên đường đi của mi!”

“Ta đã nói với nàng, anh ta đã rút dao ra!” Royce kêu lên, nhưng thay vì làm nàng bình tĩnh, thì điều đó chỉ càng khiến nàng giận dữ thêm – và nàng có lí do chính đáng để làm thế: “Ta cũng đã chìa dao vào mi,” nàng kêu lên phần nộ, “nhưng mi đã cướp nó dễ dàng như cướp món đồ chơi trẻ con! William chỉ bằng nửa mi, nhưng mi chẳng thêm thêm cướp dao của anh ấy, mi đã giết chết anh ấy!”

“Jennifer –”

“Mi là đồ dã thú!” nàng thì thào, nhìn vào chàng như thể chàng là cái gì đó bẩn thỉu.

Khuôn mặt trắng bệch vì tội lỗi và ăn năn, Royce cố gắng thêm một lần nữa để thuyết phục nàng. “Ta xin thề với nàng, ta –”

“Thề sao –” nàng rít lên khinh khỉnh. “Lần cuối cùng mi thề thốt với ta, đó là lời thề sẽ không làm hại đến gia đình ta!”

Cái tát thứ hai của nàng đập vào má chàng với đủ lực khiến cho đầu chàng bị đánh sang một bên.

Chàng để nàng đi, và khi cánh cửa phòng nàng đóng sầm lại, Royce đi đến bên lò sưởi. Gác chân đi ủng lên một khúc củi, chàng dặt ngón tay vào thắt lưng và nhìn đăm đăm vào ngọn lửa, trong khi những hoài nghi về ý định của anh trai nàng giáng xuống chàng.

Chuyện đó đã xảy ra quá nhanh; William đã ở rất gần phía sau chàng khi Royce đứng nơi cửa nhìn những vị khách không mời của chàng rời đi. Từ góc mắt mình, Royce đã liếc thấy một con dao trượt ra khỏi vỏ của nó, và phản ứng của chàng là theo bản năng. Nếu chàng đã có đủ thời gian để suy nghĩ – hoặc là nếu William đã không ở gần sau lưng chàng đến mức ấy – hẳn là chàng đã phản ứng ít bản năng hơn và cẩn trọng hơn.

Tuy nhiên, giờ đây, khi hồi tưởng lại, chàng nhớ lại một cách rõ ràng rằng chàng đã đánh giá chàng trai trẻ đó trước khi mời anh ta ở lại để gặp Jenny, và lúc đó chàng đã nghĩ anh ta không phải là kẻ hung hãn.

Giơ một bàn tay lên, Royce ấn ngón cái và ngón trỏ vào giữa sống mũi chàng và nhắm mắt lại, nhưng chàng không thể khước từ một sự thật: hoặc là những cảm nhận ban đầu của chàng về sự vô hại của William là sai, hoặc là chàng vừa giết chết một chàng trai trẻ chỉ vì anh ta đã rút dao ra cảnh giác trong trường hợp Royce định lừa anh ta. Nỗi hoài nghi của Royce đã dâng lên thành một tội lỗi không thể tha thứ được. Chàng đã đánh giá những người đàn ông và sự nguy hiểm của họ với chàng trong suốt mười ba năm qua, và chàng chưa bao giờ sai lầm. Đêm nay chàng đã đánh giá William vô hại.

23. Judith Mcnaught - Chương 23

Chương 23

Trong một tuần sau đó, Royce phát hiện ra chàng phải đối mặt với bức tường thành đầu tiên mà chàng không thể tìm được cách nào để công phá – đó là bức tường lạnh lẽo mà Jennifer đã dựng nên để ngăn giữa nàng và chàng.

Đêm cuối cùng, chàng đã tìm đến nàng, nghĩ rằng nếu chàng làm tình với nàng, đam mê có thể làm nàng mềm lòng. Nhưng việc đó không thành công. Nàng chẳng hề chống lại chàng, nàng chỉ đơn giản quay mặt khỏi chàng và nhắm chặt mắt lại. Khi chàng rời khỏi giường của nàng, chàng cảm thấy như mình chính là tên dã thú mà nàng đã nói. Đêm qua, trong lúc tức tối và hoang mang, chàng đã cố đương đầu với nàng về chuyện của William, tìm kiếm một trận gây gổ - nghĩ rằng sự tức giận có thể làm tan băng khi mà việc ngủ với nàng không làm được. Nhưng Jennifer phớt lờ việc gây gổ; trong sự câm lặng xa cách nàng bước vào trong phòng ngủ của nàng và cài then cửa.

Giờ đây, khi ngồi bên cạnh nàng trong bữa tối, chàng liếc về phía nàng, nhưng không thể nghĩ ra điều gì để nói với nàng hay bất kì ai. Không phải là chàng cần nói chuyện, vì những hiệp sĩ của chàng hoàn toàn ý thức được sự câm lặng giữa Royce và Jennifer nên họ cố khoả lấp nó bằng thái độ vui vẻ. Thực ra, người duy nhất không nhận thức được bầu không khí đó chính là Bà Elinor và Arik.

“Ta thấy là mọi người đều rất thích món thịt hầm của ta,” Bà Elinor nói, nhìn vào những khay và đĩa trống không, có vẻ như tảng lờ thực tế là Jennifer và Royce chỉ ăn rất ít. Tuy nhiên, nụ cười của bà xịu xuống, khi bà nhìn vào Arik, anh ta vừa xới tái một con ngỗng khác. “Trừ cậu, cậu bé tội nghiệp,” bà nói với một tiếng thở dài. “Cậu là người cuối cùng nên ăn thịt ngỗng! Nó chỉ làm trầm trọng thêm vấn đề của cậu thôi, cậu biết đó, ta đã bảo với cậu đúng như thế. Ta đã làm món thịt hầm ngon lành đó cho cậu, thế mà cậu chẳng thèm đụng vào.”

“Xin bà đừng để ý đến chuyện đó, thưa bà,” Ngài Godfrey nói, đẩy đĩa của mình sang một bên và vỗ vỗ vào bụng. “Chúng tôi đều ăn cả, và nó quả là ngon!”

“Rất ngon,” Ngài Eustace nhiệt thành tuyên bố.

“Tuyệt vời,” Ngài Lionel hoạ theo.

“Quá tuyệt,” Stefan Westmoreland nhiệt liệt đồng tình với một cái liếc nhìn lo lắng về phía anh trai.

Chỉ có Arik vẫn giữ im lặng, bởi vì Arik luôn luôn im lặng. Tuy nhiên, ngay khi Bà Elinor rời khỏi bàn, Godfrey đã vòng trở lại với Arik trong giận dữ. “Điều tối thiểu anh có thể làm là ném một chút chứ. Bà ấy đã làm nó dành riêng cho anh mà.”

Rất chậm rãi, Arik đặt cái cẳng ngỗng xuống và quay cái đầu to lớn về phía Godfrey, đôi mắt màu xanh của anh ta lạnh đến nỗi Jenny vô tình nín thở thật lâu, chờ đợi một cơn bùng nổ giận dữ nào đó.

“Đừng chú ý đến anh ta, phu nhân Jennifer,” Godfrey nói, chú ý đến sự lo lắng của nàng.

Sau bữa tối, Royce rời đại sảnh và dành cả một giờ nói chuyện với lính gác một cách không cần thiết. Khi chàng trở lại, Jennifer đang ngồi cạnh đồng lửa giữa các hiệp sĩ của chàng, nàng ngồi nghiêng so với chàng. Chủ đề của câu chuyện rõ ràng là về nỗi ám ảnh của Gawin với Tiểu thư Anne, và Royce thở dài nhẹ nhõm khi chàng nhận thấy một nụ cười nhẹ chạm tới môi Jennifer. Đó là lần đầu tiên nàng mỉm cười trong suốt bảy ngày qua. Thay vì tham gia vào nhóm đó và mạo hiểm làm hỏng tâm trạng của nàng, Royce tựa vai vào khung cửa tò vò bằng đá, ở ngoài tầm nhìn của nàng, và ra hiệu ột người hầu mang cho chàng một li rượu.

“Nếu tôi mà là một hiệp sĩ,” Gawin giả thích với nàng, hơi nghiêng người về phía trước, khuôn mặt trẻ trung của cậu ta căng thẳng vì lòng mong mỏi đối với Tiểu thư Anne, “Tôi đã có thể thách đấu Roderick trong những trận đấu thương ở dưới làng!”

“Tuyệt,” Ngài Godfrey đùa bỡn, “và rồi Tiểu thư Anne có thể khóc sụt sùi bên thân thể đã chết của cậu, sau khi Roderick kết liễu cậu.”

“Roderick không mạnh hơn tôi!” Gawin quyết liệt nói.

“Những trận đấu thương mà cậu nói là gì thế?” Jennifer hỏi, cố làm cậu ta sao lãng một chút khỏi nỗi hằn học với Ngài Roderick.

“Đó là một sự kiện hàng năm được tổ chức trong thung lũng mỗi khi mùa màng đã xong. Những hiệp sĩ từ khắp nơi – à, trong khoảng cách bốn hoặc năm ngày đi đường, đều tham gia.

“Ồ, tôi hiểu,” nàng nói, mặc dù nàng đã nghe rất nhiều những cuộc chuyện trò rôm rả về cuộc đấu thương từ những người hầu rồi. “Và tất cả các anh sẽ tham gia chứ?”

“Chúng em sẽ tham gia,” Stefan Westmoreland trả lời, và đoán trước được câu hỏi không nên lời của nàng, anh khê khàng nói thêm, “Royce thì không. Anh ấy nghĩ chúng rất vô ích.”

Nhịp tim của Jenny nhảy lên khi nhắc đến tên chàng. Ngay cả bây giờ, sau tất cả những việc chàng đã làm, khuôn mặt thô ráp của Royce vẫn khiến tim nàng gào thét gọi chàng. Đêm qua nàng đã thức đến sáng, chiến đấu chống lại nỗi thôi thúc ngu ngốc đi tìm chàng và yêu cầu chàng bằng cách nào đó xoa dịu nỗi đau trong tim nàng. Thật ngu xuẩn làm sao khi yêu cầu chính cái người đã gây ra nỗi đau ấy chữa lành nó, vậy mà ngay trong bữa tối nay, khi ống tay áo của chàng chạm vào cánh tay nàng, nàng đã muốn lao vào vòng tay ấy mà khóc lóc.

“Có lẽ Phu nhân Jennifer hoặc là Bà Elinor,” Eustace nói, kéo Jennifer ra khỏi cơn mơ màng buồn thảm của nàng, “có thể gợi ý cho cậu cách gì đó bớt mạo hiểm với tính mạng hơn để chiếm được trái tim của Tiểu thư Anne – mà không cần phải đấu thương với Roderick?” Nhướn lông mày lên, anh ta quay sang Jennifer.

“Chà, để tôi nghĩ một lát,” Jenny trả lời, vui mừng vì có điều gì đó để tập trung suy nghĩ bên cạnh cái chết của anh trai nàng và sự phản bội tàn ác của chồng nàng. “Bà Elinor, bà có ý kiến gì không ạ?”

Bà dì Elinor đặt tấm khăn sang một bên, nghiêng đầu về một phía, và háo hức nói, “Ta biết rồi! Vào thời của ta có một tập quán (a customer of long standing) đã gây ấn tượng rất mạnh với ta khi ta là một thiếu nữ.”

“Thật ư, thưa bà?” Gawin nói. “Tôi nên làm gì đây?”

“À,” bà nói, mỉm cười khi nhớ lại kí ức cũ. “Cậu sẽ cưỡi ngựa đến trước cổng nhà Tiểu thư Anne đó và gào lớn hết sức rằng cô ấy là thiếu nữ xinh đẹp nhất trên toàn vương quốc.”

“Cái đó thì có lợi gì?” Gawin bối rối hỏi.

“Thì,” Bà dì Elinor giải thích, “cậu sẽ thách thức bất kì hiệp sĩ nào trong lâu đài đó dám không đồng ý với cậu phải bước ra và gặp cậu. Tất nhiên, sẽ có vài người chấp thuận lời thách thức – để cứu vãn thể diện với những quý cô của họ. Và,” bà vui vẻ kết thúc, “những hiệp sĩ mà cậu đánh bại sẽ phải đến trước mặt Tiểu thư Anne và quỳ xuống và nói, ‘ta phủ phục trước sự duyên dáng và vẻ đẹp của nàng!’”

“Ôi, bà ơi,” Jenny khúc khích, “họ thực sự đã làm như thế vào thời của bà ư?”

“Gần như vậy! Tại sao ư, vì nó vẫn còn là một tập quán cho đến tận gần đây.”

“Và tôi chắc chắn rằng,” Stefan Westmoreland hào hiệp nói, “rất nhiều hiệp sĩ đã bị những người theo đuổi bà đánh bại, và phải quỳ xuống trước mặt bà.”

“Thật là những câu nói tốt đẹp!” Bà Elinor tán thưởng, “Ta cảm ơn cậu. Và điều đó chứng minh rằng,” bà nói thêm với Gawin, “tinh thần hiệp sĩ không hề bị dẹp sang một bên!”

“Tuy nhiên, điều đó cũng chẳng giúp được tôi,” Gawin thở dài ngao ngán. “Cho đến khi tôi chính thức được phong tước, tôi không thể thách đấu bất kì một hiệp sĩ nào. Roderick sẽ cười vào mặt tôi nếu tôi dám làm thế, và ai có thể trách hấn ta được?”

“Có lẽ sẽ có cách nào đó nhẹ nhàng hơn là đánh đấm giúp cậu chiếm được trái tim cô ấy,” Jenny chen vào đầy cảm thông.

Royce lắng nghe chú tâm hơn, hi vọng có manh mối nào đó giúp chàng làm nàng mềm lòng.

“Chẳng hạn gì việc gì, thưa phu nhân?” Gawin lại hỏi.

“À, như là âm nhạc và các bài ca...”

Đôi mắt Royce nhúu lại chán nản trước ý nghĩ phải hát cho Jenny nghe. Giọng nam trầm của chàng chắc chắn sẽ khiến ọi con chó săn trong vùng sủa và cắn vào chân chàng.

“Chắc là cậu đã học thổi sáo, hay là một loại nhạc cụ nào đó, khi còn là một tiểu đồng đúng không nào?” Jenny hỏi Gawin.

“Không, thưa phu nhân,” Gawin thú nhận.

“Thật sao?” Jenny ngạc nhiên nói. “Tôi tưởng nhạc lí là một phần chương trình học của các tiểu đồng chứ.”

“Tôi đã được gửi đến chỗ ngài Royce để làm tiểu đồng,” Gawin tự hào thông báo với nàng, “chứ không phải đến lâu đài của một đôi vợ chồng quý tộc nào khác. Và ngài Royce đã nói rằng trong trận chiến thì sáo là thứ vô dụng như là một cái cán dao không có lưỡi – trừ khi tôi định vung nó quanh đầu và phóng vào đối phương.”

Eustace bắn cho cậu ta một cái nhìn đen tối vì đã làm xấu mặt Royce hơn nữa trong con mắt Jennifer, nhưng Gawin lại quá chú mục vào vấn đề với Tiểu thư Anne nên không chú ý. “Còn việc gì khác mà tôi có thể làm với nàng nữa chăng?” Gawin hỏi.

“Tôi có rồi,” Jennifer nói. “Thơ! Cậu có thể xin gặp nàng và – và ngâm một bài thơ cho nàng – bài nào mà cậu đặc biệt thích đó.”

Royce cau mày, cố nhớ lại những bài thơ, nhưng bài duy nhất mà chàng có thể nhớ được là thể này:

Có một nàng tre trẻ tên May

Chơi trò sắp ngựa trên bãi cỏ thật hay...

Gương mặt Gawin trùng xuống và cậu ta lúc lắc đầu. “Tôi không nghĩ là mình biết một bài thơ nào – À phải! Ngài Royce đã dạy tôi một bài lần nọ. Nó thế này, “Có một nàng tre trẻ tên May –”

“Gawin!” Royce quát trước khi chàng kiểm chế được mình, và khuôn mặt Jennifer đành lại trước âm thanh giọng nói của chàng. Nhỏ tiếng hơn, chàng nói, “Đó không phải là - ờ - loại văn thơ mà Phu nhân Jennifer nhắc đến đâu.”

“Vậy thì, tôi nên làm gì bây giờ?” Gawin nói. Với hi vọng thần tượng của cậu sẽ nghĩ ra được cách nào đó nam tính hơn để chinh phục phụ nữ, cậu ta hỏi Royce, “Ngài đã làm gì khi lần đầu tiên ngài muốn gây ấn tượng với một quý cô – hay lúc đó ngài đã là một hiệp sĩ rồi và có thể chứng tỏ khí phách của mình trên trường đấu danh dự?”

Không còn hi vọng gì được quan sát Jennifer trong bí mật, Royce đi về phía đám đông và tựa vai vào tường ống khói, đứng ngay bên cạnh nàng. “Ta vẫn chưa phải là một hiệp sĩ,” chàng mỉm mai đáp lại, nhận lấy một li rượu mà người hầu mang đến cho chàng.

Jennifer nhìn thấy một cái nhìn hài hước được trao đổi từ Stefan sang Royce và không cần phải băn khoăn về các chi tiết vì Gawin đã kiên quyết hỏi, “Lúc đó ngài bao nhiêu tuổi?”

“Tám, theo ta nhớ.”

“Ngài đã làm gì để gây ấn tượng với cô ấy?”

“Ta... ờ... sắp xếp một cuộc thi với Stefan và Godfrey để có thể làm kinh ngạc cô thiếu nữ đó với kĩ năng mà lúc đó ta rất tự hào.”

“Loại thi đấu gì vậy?” Bà Elinor hỏi, hoàn toàn mải mê.

“Một cuộc thi nhỏ nước bọt,” Royce trả lời một cách ngắn gọn, quan sát thái độ của Jenny, tự hỏi liệu nàng có đang cười vào tính trẻ con của chàng hay không.

“Và anh chiến thắng chứ?” Eustace cười lớn.

“Chắc chắn rồi,” Royce tuyên bố cộc lốc. “Lúc đó tôi đã có thể nhổ xa hơn bất kì chú bé nào ở Anh. Hơn nữa,” chàng nói thêm, “tôi đã cẩn thận hỏi tội Stefan và Godfrey rồi.”

“Tôi nghĩ tôi sẽ đi nghỉ bây giờ,” Jenny lịch sự nói khi nàng đứng lên.

Royce bỗng quyết định thông báo với tất cả mọi người tin tức mới, còn hơn là phải giữ bí mật với Jennifer khi mà họ đã sẵn nói về đề tài ấy rồi. “Jennifer,” chàng nói, cũng bằng giọng nhã nhặn trước đó của nàng, “cuộc đấu thương hàng năm được tổ chức tại đây đã bị biến thành một cuộc thi đấu hoàn chỉnh trong năm nay. Trong tinh thần hiệp ước hoà hoãn giữa hai nước, Henry và James đã quyết định cả người Scot cũng

sẽ được mời tới tham gia.” Không giống như cuộc đấu thương, thường chỉ là cuộc so tài giữa hai hiệp sĩ, một cuộc thi đấu là một trận chiến giả, với hai bên đối thủ tấn công lẫn nhau từ hai phía cánh đồng, trang bị vũ khí – mặc dù bị giới hạn về loại vũ khí và kích thước. Kể cả khi không có sự thù hằn hiểm độc giữa hai bên đối thủ, thì những cuộc thi đấu cũng đã rất nguy hiểm trong suốt bốn trăm năm qua, giáo hoàng đã thành công trong việc ngăn cấm các cuộc thi đấu trong gần hai thế kỷ.

“Một người đưa tin từ Henry đã đến đây hôm nay để xác nhận những sự thay đổi này,” Royce nói thêm. Khi nàng tiếp tục tỏ ra lãnh cảm một cách lịch sự với chàng, Royce nhấn mạnh, “Quyết định này đã được hai vị vua của chúng ta đưa ra cùng lúc với thoả thuận hoà hoãn.” Chỉ đến khi chàng nói thêm, “Và ta sẽ phải tham gia cuộc đấu,” thì nàng dường như mới hiểu tầm quan trọng của những gì chàng vừa nói. Khi nàng đã hiểu, nàng nhìn vào chàng giận dữ, rồi nàng quay lưng lại chàng và rời khỏi sảnh đường. Royce quan sát nàng bỏ đi, và trong sự bối rối hoàn toàn, chàng đi theo nàng, bắt kịp nàng đúng lúc nàng mở cửa vào phòng ngủ.

Chàng giữ cửa cho nàng rồi theo nàng vào trong và đóng cửa lại. Trước mặt các hiệp sĩ của chàng, nàng đã giữ im lặng, nhưng giờ đây, khi chỉ có hai người, nàng đối mặt với chàng với sự cay đắng gần như còn hơn cả cái đêm William chết: “Tôi hiểu là những hiệp sĩ từ miền nam Scotland cũng sẽ tham dự vào bữa tiệc nhỏ này?”

“Phải,” chàng quả quyết nói.

“Và nó chẳng còn là một cuộc đấu thương nữa? Mà giờ đã thành một cuộc thi đấu?” nàng nói thêm. “Và tất nhiên, đó là lí do vì sao mà ngài phải tham gia?”

“Ta tham gia bởi vì ta đã được ra lệnh phải làm điều đó!”

Sự giận dữ suy kiệt khỏi gương mặt nàng, để lại một gương mặt trắng bệch như tờ giấy và đầy tuyệt vọng.

Nàng rùng mình. “Tôi có một người anh trai nữa đấy – Tôi không yêu anh ấy bằng William đâu, nhưng ít nhất anh ấy cũng mang lại cho ngài chút niềm vui trước khi bị ngài kết liễu. Anh ấy cũng gần to bằng ngài.” Cầm nàng run rẩy và đôi mắt nàng long lanh nước mắt. “Và còn có cha tôi nữa – mặc dù ông già hơn ngài nhiều, nhưng cũng giỏi như một hiệp sĩ vậy. Cái chết của ông sẽ mua vui cho ngài. Tôi hi vọng thế,” giọng nàng rạn vỡ, “ngài sẽ hồi tâm – có lẽ,” nàng sửa lại, tỏ rõ ý nghĩ của nàng rằng chàng chẳng có một trái tim, “không giết chết em gái tôi. Con bé là tất cả những thứ mà tôi còn trên đời này.”

Biết rằng nàng không muốn chàng chạm vào nàng, nhưng Royce vẫn không thể ngăn mình kéo nàng vào vòng tay chàng. Khi nàng căng người lên nhưng không chống trả, chàng ôm lấy đầu nàng, giữ nàng dựa vào ngực chàng, tóc nàng như tấm vải sa tanh trong tay chàng. Chàng rên rỉ, “Jenny, xin nàng, xin nàng đừng làm thế! Đừng cam chịu như thế nữa. Hãy khóc đi, vì Chúa. Gào thét với ta một lần nữa, nhưng đừng nhìn vào ta như kẻ sát nhân thế.”

Và rồi chàng hiểu ra.

Chàng hiểu ra lí do thật sự khiến chàng yêu nàng, và khi điều đó xảy ra: trí óc chàng trở lại nơi trắng cỏ đó, khi một thiên thần ăn mặc như cậu tiểu đồng nhìn vào chàng bằng đôi mắt xanh sáng long lanh và nhẹ nhàng nói với chàng, những điều mà họ đã nói về ông, những điều họ nói ông đã làm – là không đúng. Tôi không tin.

Giờ đây nàng đã tin tất cả mọi chuyện về chàng, và nàng có lí do chính đáng để làm thế. Nhận thức được điều đó khiến chàng đau đớn gấp hàng ngàn lần những vết thương mà chàng đã phải nhận.

“Nếu nàng khóc,” chàng thì thầm, vuốt ve mái tóc óng ả của nàng, “nàng sẽ cảm thấy tốt hơn.” Nhưng bản năng mách bảo rằng chàng vừa mới gợi ý một điều không tưởng. Nàng đã phải chịu đựng quá nhiều, và đã kìm giữ những giọt nước mắt quá lâu, đến nỗi Royce không tin bất kì điều gì có thể ép nàng phải rơi nước mắt nữa. Nàng đã không khóc khi kể về cái chết của người bạn thân, Becky, nàng cũng không khóc bên xác William. Một cô bé mười bốn tuổi đã có đủ lòng can đảm để đương đầu với người anh đang mang vũ khí của nàng trên đầu trường danh dự sẽ không khóc vì người chồng mà nàng căm thù. Chắc chắn là không khi nàng đã không khóc vì người bạn thân hay kể cả người anh trai của nàng. “Ta biết nàng sẽ không tin điều này,” chàng đau đớn thì thào, “nhưng ta sẽ giữ lời hứa của mình. Ta sẽ không làm hại gia đình nàng, hay bất kì thành viên nào trong lãnh địa của nàng trong cuộc thi đấu. Ta thề đấy.”

“Xin hãy buông tôi ra,” nàng ghen giọng nói.

Chàng không thể chịu đựng hơn nữa, cánh tay chàng xiết chặt hơn. “Jenny,” chàng thì thầm, và Jenny muốn chết đi cho rồi, bởi vì ngay cả bây giờ, nàng vẫn thấy yêu cái cách mà tên nàng vang lên trên môi chàng.

“Đừng bao giờ gọi tôi như vậy nữa,” nàng nói, hốt hển.

Royce thở dài một cái đau đớn. “Có ích gì chẳng nếu ta nói rằng ta yêu nàng?”

Nàng thoát ra khỏi chàng, nhưng chẳng còn chút tức giận nào trên mặt nàng. “Có ích cho ai kia chứ?”

Cánh tay của Royce buông thõng. “Nàng nói đúng,” chàng đồng ý.

Jenny rời nhà nguyện hai ngày sau sau khi nói chuyện với Cha Gregory, ông đã đồng ý ở lại Claymore cho đến khi một vị cha xứ thường trực được bổ nhiệm. Những hiệp sĩ của Royce đang luyện tập như mọi sáng, tập trung vào những kỹ năng thích hợp với cuộc đấu. Trong hàng giờ đồng hồ, họ luyện tập trên lưng ngựa, phi ngựa qua mương và các đồng bao tải cát, nhảy lên yên mà không cần chạm tới cái bàn đạp. Phần còn lại cũng những giờ luyện tập ngoài trời, họ dành để tập với hình nhân gỗ (quyntain) – một cột trụ cắm xuống đất với một thanh ngang được giữ cân bằng đến nỗi chỉ một cú chạm tay nhẹ nhàng cũng khiến nó xoay tròn. Một đầu của thanh ngang treo một bộ giáp sắt với khiên. Còn đầu kia là một túi cát rất dài và rất nặng. Từng người một, lập đi lập lại, mỗi hiệp sĩ sẽ cưỡi ngựa về cuối sân và xông tới hết tốc lực, mỗi lần từ một góc khác nhau, vào “hiệp sĩ” trên thanh xà ngang. Trừ khi thương của họ đánh trúng vào ngực của “hiệp sĩ”, nếu không thanh xà sẽ xoay và kỵ sĩ sẽ bị túi cát to tống bay đi – và cái đó thì không bao giờ trượt mục tiêu.

Thông thường, mọi hiệp sĩ đều đâm trượt, tùy thuộc vào góc độ và chướng ngại vật ở trước mặt hình nhân. Tất cả các hiệp sĩ, trừ chồng nàng, Jenny đã nhận ra điều này. Không như những hiệp sĩ khác, Royce ít tiêu tốn thời gian với hình nhân mà dành nhiều giờ với Zeus hơn, như lúc này chàng đang làm. Từ góc mắt, nàng quan sát Royce ở phía bên kia của khoảng sân, đôi vai trần lực lưỡng của chàng lấp loáng trong ánh nắng mặt trời khi chàng điều khiển con ngựa chiến nhảy qua những độ cao được nâng dần lên, rồi chàng phi ngựa hết tốc độ trong khi vòng nó theo hình số tám hoàn chỉnh.

Trước đây, nàng đã có thể tưởng chừng những cuộc luyện tập hàng ngày này, nhưng khi cuộc thi đấu thử mở hiện ra phía trước, thì những gì chỉ đơn thuần là bài tập trước đây, giờ trở thành những kỹ năng chết người mà người của Royce có thể thi thố một cách hoàn hảo trước mặt các đối thủ của họ. Nàng quá mãi mê khi lén lút quan sát chồng nàng đến nỗi không hề nghe thấy Godfrey đến bên nàng. Anh ta nhận xét, nhìn theo hướng mắt nàng, “Zeus vẫn chưa trưởng thành như con ngựa cha nó. Nó thiếu một năm luyện tập.”

Jenny giật nảy người trước những lời đầu tiên của anh ta, rồi nàng nói. “Với tôi trông nó rất tuyệt vời.”

“Đúng vậy, nó rất tuyệt,” Godfrey đồng tình. “Nhưng hãy nhìn chỗ đầu gối của Royce kia – đó, nàng có thấy anh ấy phải di chuyển nó lên trước thế nào trước khi Zeus biết mà rẽ không? Thor sẽ rẽ mà chỉ cần cú chạm không hơn thế này...” Đưa tay ra, Godfrey ấn ngón tay cái vào cánh tay Jenny rất khẽ. Cảm giác tội lỗi dâng lên trong lòng Jenny khi nàng nghĩ đến cái chết của con ngựa tuyệt vời do nàng gây ra; những lời tiếp theo của Godfrey không hề làm nó thuyên giảm: “Trong chiến trận, phải điều khiển con ngựa của mình cứng ngắc như Royce đang làm giống như trong cuộc đấu, thì chỉ có con đường chết.”

Eustace và Gawin, vừa mới xuống ngựa, liền đến đứng cùng họ, và Gawin – đã nghe thấy lời nhận xét của Godfrey, nhanh chóng bị phạt ý thay cho Royce. “Chẳng có gì phải lo đâu, phu nhân,” cậu ta khoe khoang. “Ngài Royce là chiến binh vĩ đại nhất còn sống – rồi phu nhân sẽ thấy điều đó trong trận đấu.”

Nhìn thấy những người đang nhìn mình từ bên kia sân, Royce kéo Zeus ra khỏi vòng và cưỡi ngựa về phía họ. Vì Godfrey và Gawin đã che khuất Jenny, chàng không nhận ra nàng cho đến khi dừng lại trước mặt đám người và Gawin kêu lên, “Hãy để phu nhân Jennifer nhìn thấy ngài thi đấu với hình nhân!”

“Ta chắc rằng,” Royce từ chối sau một cái nhìn dò hỏi trước khuôn mặt biểu lộ sự không liên can một cách lịch thiệp của vợ chàng, “phu nhân Jennifer đã xem đủ tất cả chúng ta làm chuyện đó rồi.”

“Nhưng,” Godfrey nói với một nụ cười ý nghĩa khi anh ta lặp lại đề nghị của Gawin, “tôi dám cá là nàng chưa bao giờ thấy anh đâm trượt. Nào – hãy cho chúng tôi thấy nó sẽ thế nào đi.”

Với một cái gật đầu miễn cưỡng, Royce vòng Zeus theo một đường tròn hoàn hảo và dẫn nó phi về phía trước tới điểm dừng.

“Ông ta sẽ cố tình đâm trượt ư?” Jenny hỏi, co rúm người lại bất chấp cảm xúc của mình khi nghĩ đến tiếng thịch bệnh hoạn vang lên mỗi khi túi cát hất văng một hiệp sĩ đâm trượt.

“Hãy quan sát,” Gawin nói một cách tự hào, “sẽ chẳng có hiệp sĩ nào có thể làm như thế đâu –”

Vào lúc đó, ngọn thương của Royce đã thúc một cú trời giáng vào vai của “hiệp sĩ”, chứ không phải vào tấm khiên, và túi cát xoay như chớp – và đánh trượt Royce khi chàng thụt xuống một bên con ngựa vẫn đang phi nước đại. Jenny khó khăn lắm mới không vỗ tay tán thưởng trong sự kinh ngạc.

Ngơ ngác, nàng nhìn vào Eustace trước, rồi đến Godfrey mong được giải thích; “Đó là phản xạ của ngài ấy,” Gawin tự hào nói. “Ngài Royce có thể di chuyển tất cả các cơ bắp của ngài chỉ trong chớp mắt.”

Giọng nói cười cợt của Royce vọng lại với nàng, nhắc nàng nhớ đến một trong những đêm hạnh phúc nhất trong đời nàng: Hãy xem bất kì một chiến binh nào nhảy tránh những mũi thương và nàng sẽ thấy những bước nhảy khiến nàng chóng mặt.

“Ngài ấy cũng nhanh nhẹn như thế –” Gawin vụt tay để nhấn mạnh “ – với một con dao hay là một thanh gươm hoặc cây gậy.”

Lần này, kí ức của Jenny trôi về con dao lồi ra trên ngực William, và điều đó đã xua đi mọi kí ức ngọt ngào khác. “Đúng là một mảnh khoe hay với hình nhân đấy,” nàng nói không cảm xúc, “tuy nhiên, điều đó chẳng ích lợi gì trên chiến trường cả, vì ông ta không bao giờ có thể đu vào một bên mình ngựa như thế trong bộ áo giáp.”

“Ồ, nhưng ngài ấy có thể!” Gawin vui vẻ nói. Rồi khuôn mặt của anh ta xịu xuống khi Phu nhân Jennifer lịch sự bỏ đi.

“Gawin,” Godfrey giận dữ nói, “sự thiếu hiểu biết của cậu làm tôi sợ đấy. Đi mà đánh bóng giáp của Royce đi và ngâm miệng lại!” Anh ta ghé tởm quay người đi về phía Eustace và nói thêm, “Sao Gawin có thể sáng suốt như thế trong chiến đấu mà trong những chuyện khác lại thành một tên dần dộn được nhỉ?”

24. Judith Mcnaught - Chương 24

Chương 24

“Phu nhân nghĩ ngoài đó có bao nhiêu người?” Agnes hỏi, đứng bên cạnh Jenny trên bức tường thành. Agnes đã làm việc rất chăm chỉ trong suốt tuần qua đến mức Jenny phải kiên quyết yêu cầu cô ta bước ra khỏi cửa để hít thở không khí trong lành.

Jenny nhìn vào quang cảnh do mệnh lệnh của Vua Henry gây ra, ông ta đã ra lệnh cho Sói phải tham gia vào cuộc thi đấu mà trước đây chỉ là “một cuộc đấu thương địa phương.”

Hàng ngàn quý tộc, hiệp sĩ, và khán giả từ khắp các nước Anh, Scotland, Pháp, và xứ Wales đã đến, và toàn bộ thung lũng cũng như các ngọn đồi xung quanh giờ đây đầy rẫy những cái lều đủ màu sắc rực rỡ và nhà rạp mà mỗi người mới đến đều dựng nên theo ý họ. Jenny nghĩ, trông chúng như một biển sắc màu với những lá cờ kẻ sọc và chấm.

Để trả lời cho câu hỏi của Agnes, Jenny cười uể oải. “Ta đoán có sáu hoặc bảy ngàn người. Có lẽ còn nhiều hơn.” Và Jenny biết tại sao họ lại ở đây: họ ở đây vì hi vọng sẽ được thi thố tài năng của mình trước mặt con Sói huyền thoại của Henry.

“Nhìn kia, lại có thêm một nhóm nữa,” Jenny nói, gật đầu về hướng đông, ở đó những kỵ sĩ và những người chạy bộ đang di chuyển. Họ thường đến đây theo nhóm xấp xỉ một trăm người trong suốt tuần, và giờ đây Jenny đã quá quen với cách di chuyển của một đoàn người ngựa của Anh. Đầu tiên một nhóm nhỏ đi đến, bao gồm người thổi kèn báo hiệu để thông báo cuộc viếng thăm của chủ nhân lừng lẫy của anh ta cho những người xung quanh. Công việc của nhóm đầu tiên này là đi đến Claymore và thông báo giờ đến của chủ nhân họ - điều này giờ đây chẳng còn ý nghĩa gì bởi vì mỗi một căn phòng ở Claymore, từ sáu mươi căn nhà ở cổng (from the sixty in the gatehouses) cho đến căn phòng gác xép nhỏ xíu phía trên sảnh đường, đều đã đầy chật các vị khách quý tộc. Toà lâu đài đông đảo đến nỗi tất cả đám gia nhân và người thấp tầng các vị khách buộc phải ở bên ngoài cổng, họ phải tự dựng lều ỉnh.

Sau những người thổi kèn và người đi thám tính là một nhóm lớn hơn, gồm có lãnh chúa và phu nhân, cười trên những con ngựa được phủ vải xa hoa. Rồi đến một nhóm gồm người hầu và các xe ngựa chứa lều, và tất cả mọi thứ mà nhà quý tộc cần đến: vải trải bàn, đĩa tách, đồ trang sức, chai lọ, xoong nồi, giường chiếu, thậm chí cả thảm thêu.

Trong suốt bốn ngày qua mọi thứ đã trở nên một cảnh tượng thông thường với Jenny. Các gia đình quý tộc, đã quen với việc đi lại hàng trăm kilômét giữa các toà lâu đài của họ, chẳng thấy phiền hà gì với việc di chuyển quãng đường xa như thế tới nơi sẽ diễn ra cuộc thi đấu lớn nhất trong đời họ.

“Chúng tôi chưa bao giờ được trông thấy cảnh như thế này – không ai trong chúng tôi cả,” Agnes nói.

“Những người dân làng có làm như ta bảo họ không?”

“Vâng, thưa phu nhân, và chúng tôi sẽ đời đời ghi ơn bà. Tại sao ư, vì chỉ trong một tuần lễ qua chúng tôi đã kiếm được nhiều tiền hơn số tiền cả đời chúng tôi có thể kiếm được, và không một ai dám thử đối xử với chúng tôi giống như cách mọi năm họ vẫn làm khi đến tham gia cuộc đấu.”

Jenny mỉm cười và gạt tóc khỏi phía sau cổ nàng, để cho ngọn gió lạnh cuối tháng Mười thổi qua gáy. Khi những gia đình đầu tiên đến thung lũng và những cái lều bắt đầu được dựng lên, những người nông dân bị trưng dụng vật nuôi của họ, và những gia đình khốn khổ này chỉ được trả một vài đồng bạc lẻ vì công nuôi dưỡng.

Jenny đã khám phá ra chuyện đó, và giờ đây mỗi một căn nhà trong thung lũng, và tất cả vật nuôi, đều được dán một vật biểu trưng là đầu một con sói – vật biểu trưng này Jenny đã lấy từ tất cả lính gác, hiệp sĩ, thợ rèn vũ khí, và ở bất cứ nơi nào khác mà nàng có thể tìm được chúng. Sự hiện diện của vật biểu trưng hàm ý rằng mọi đồ vật có mang nó đều hoặc là của Sói hoặc nằm dưới sự bảo trợ của chàng. “Chồng ta,” nàng đã giải thích khi đưa các vật biểu trưng cho hàng trăm người hầu và tá điền được tập trung trong sân lâu đài, “sẽ không cho phép bất kì ai đối xử tồi tệ với người của chàng. Các người có thể bán mọi thứ theo ý muốn, nhưng” nàng mỉm cười khuyên nhủ họ, “nếu ta là các người, ta mà có thứ gì đó mà ai cũng muốn có, thì ta sẽ chỉ bán cho người nào trả giá cao nhất – chứ không phải người đầu tiên trả ta bất kì giá nào.”

“Khi tất cả chuyện này kết thúc,” Jenny trả lời, “ta sẽ tìm xem chúng ta có thể mua những khung cửa mới mà ta đã kể với mấy người phụ nữ trong làng ở đâu. Nếu những đồng tiền mà họ kiếm được trong tuần lễ này được đầu tư vào những khung cửa mới này, thì lợi nhuận từ việc dệt vải sẽ ngày càng nhiều hơn nữa.” Jenny nói thêm, “Nghĩ lại thì, vì cuộc thi đấu đã được định sẽ tổ chức hàng năm, tất cả mọi người nên nghĩ đến việc nuôi thêm gia súc và làm thêm cả các thứ khác nữa, để sang năm còn bán. Mọi người sẽ kiếm được nhiều tiền lắm đấy. Ta sẽ bàn việc này với công tước và các quản gia của ta, rồi ta sẽ giúp mọi người lên kế hoạch các người muốn.”

Agnes nhìn nàng với đôi mắt mơ màng. “Phu nhân là phúc lành mà Thượng Đế đã gửi tới cho chúng tôi, phu nhân à. Tất cả chúng tôi đều nghĩ như thế, và chúng tôi vô cùng xin lỗi đã đối xử với bà như thế khi bà mới đến. Tất cả mọi người đều đã biết việc tôi trở thành nữ tì của phu nhân, và mỗi ngày họ đều yêu cầu tôi phải đảm bảo là phu nhân biết được chúng tôi biết ơn bà biết chừng nào.”

“Cám ơn,” Jenny nói một cách đơn giản. Với một nụ cười châm biếm, nàng nói thêm, “Mặc dù công bằng mà nói thì tất cả những ý tưởng về lợi nhuận mang lời từ các cuộc thi đấu và việc dệt vải và mọi thứ khác nữa có được là vì ta là một người Scot – chúng ta là những kẻ rất tần tiện, cô biết đó.”

“Phu nhân giờ đã là người Anh rồi, và xin thứ lỗi cho tôi nói thẳng. Phu nhân đã cưới chủ nhân của chúng tôi và điều đó khiến cho bà trở thành một trong chúng tôi.”

“Ta là người Scot,” Jenny lặng lẽ nói. “Và chẳng có gì thay đổi được điều đó, cũng như ta chẳng hề muốn thay đổi.”

“Vâng, nhưng ngày mai, trong cuộc thi đấu,” Agnes nói với giọng kiên quyết nhưng lo lắng, “chúng tôi hi vọng, tất cả chúng tôi ở Claymore và dân làng – đều hi vọng rằng phu nhân sẽ ngồi bên phía chúng tôi.”

Jenny đã cho phép tất cả các người hầu trong lâu đài được đi xem đấu trận vào ngày mai, cũng là ngày quan trọng nhất, hay những ngày tiếp sau, và một bầu không khí căng thẳng vì háo hức đã lan toả khắp bốn bức tường lâu đài trong những người đang sống hoặc làm việc tại đây.

Nàng không cần phải trả lời câu hỏi không nói ra của Agnes về việc nàng định ngồi ở đâu trong trận đấu bởi một nhóm kị sĩ sẵn sàng hộ tống nàng đã đến. Nàng đã nói với Royce nàng định đến thăm lều trại của người Merrick ở rìa phía đông của thung lũng, và chàng đã đồng ý – bởi vì chàng không còn lựa chọn nào khác, Jenny biết điều đó – nhưng với điều kiện là nàng phải được người của chàng hộ tống tới đó. Trong sân lâu đài nàng nhìn thấy “đội hộ tống” mà Royce rõ ràng cho rằng cần thiết: tất cả mười lăm vệ sĩ riêng của chàng, bao gồm cả Arik, Stefan, Godfrey, Eustace, và Lionel đều cưỡi ngựa, vũ khí sẵn sàng.

Ở khoảng cách gần, Jenny thấy thung lũng chứa đầy những căn lều màu sắc sặc sỡ và các nhà bạt trần trụi còn sống động và mang không khí lễ hội nhiều cả khi nàng đứng nhìn trên tường thành. Bất kì ở đâu có lều chõng, là ở đó người ta đều luyện tập thi đấu, và trước mỗi căn lều của một hiệp sĩ, cờ và thương của ông ta đều được cắm xuống đất. Và màu sắc ở khắp mọi nơi: những căn lều kẻ sọc đỏ và vàng và xanh dương; những lá cờ và khiên và vật biểu trưng được trang trí với chim ưng đỏ, sư tử vàng, và những thanh ngang màu xanh lục – một vài thứ còn được bao phủ gần như hoàn toàn bởi rất nhiều biểu tượng khiến Jenny không thể nén được cười.

Qua những khe hở ở cửa các căn lều lớn, nàng thoáng nhìn thấy những tấm thảm thêu đẹp đẽ, và vải len trắng muốt phủ qua những bàn ăn nơi hiệp sĩ và toàn bộ gia đình của họ ngồi dùng bữa tối bằng những cái đĩa bạc và uống rượu từ những chiếc cốc khảm đá quý. Một vài gia đình ngồi trên những cái đệm lụa dày dặn; một vài người khác có cả những chiếc ghế đẹp như trong sảnh đường của Claymore.

Rất nhiều lần, những lời chào hỏi được xướng lên từ những người bạn tới một hoặc vài hiệp sĩ của Royce, nhưng mặc dù đội hộ tống của nàng không bao giờ ngừng chân, họ vẫn mất gần cả giờ để đi ngang qua thung lũng tới con dốc ở phía đông. Cũng như trong đời sống thực, người Scot không chịu hoà mình vào những người Anh mà họ ghét cay ghét đắng, vì trong khi thung lũng là lãnh địa của người Anh, thì ngọn đồi phía bắc thuộc về người Scot. Hơn nữa, ngọn đồi phía tây thuộc về người Pháp. Vì đồng bào của nàng là một trong những người cuối cùng tới Claymore, cho nên họ dừng lều ở phía sau ngọn đồi phía bắc, cao hơn hẳn những người khác. Hoặc có lẽ, Jenny vu vơ nghĩ, cha nàng thích vị trí đó bởi vì nó sẽ bằng cách nào đó đặt ông gần ngang hàng với nền lâu đài Claymore.

Nàng nhìn xung quanh vào “lều trại của những kẻ thù nghịch của nhau”, chỉ tồn tại trong thời gian hoà hoãn. Lịch sử thù hằn hàng thế kỉ đã tạm thời được đặt sang một bên vì tất cả các bên đều phải tuân theo truyền thống cổ xưa đảm bảo cho sự an toàn của bất kì hiệp sĩ nào đi qua và ngụ lại trong khi tham dự cuộc thi đấu. Như thể đọc được ý nghĩ của nàng, Stefan nói bên cạnh nàng, “đây là có lẽ lần đầu tiên trong hàng thập kỉ qua có rất nhiều người từ cả ba quốc gia cùng ngụ trên một lãnh thổ mà không phải để đánh nhau.”

“Tôi cũng nghĩ cùng một điều như vậy,” Jenny thừa nhận, giật mình vì câu nhận xét của anh. Mặc dù anh ta luôn luôn đối xử với nàng một cách lịch thiệp, Jenny vẫn cảm thấy một sự không bằng lòng ngày càng gia tăng của anh ta với nàng kể từ khi nổ ra cuộc chiến tranh lạnh giữa nàng với anh trai anh ta. Nàng đoán anh ta nghĩ nàng rất vô lí. Có lẽ - nếu anh ta không nhắc nhở nàng một cách đau đớn đến vậy về Royce mỗi khi nàng nhìn vào anh ta – nàng đã cố gắng hơn trong việc thiết lập một mối quan hệ triu mến với anh ta giống như với Godfrey, Eustace và Lionel. Ba người đó can trọng đứng giữa hai chiến tuyến, nhưng những hành xử của họ rõ ràng cho thấy họ hiểu được những lí lẽ của nàng trong cuộc đối đầu. Họ cũng tin rằng cuộc xích mích giữa Royce và nàng tuy đúng là bị kích, nhưng không phải là không hàn gắn được. Nhưng Jenny không hề biết rằng em trai của Royce, không giống như những người bạn của chàng, biết chính xác

Royce cảm thấy như thế nào về cuộc chiến tranh lạnh giữa hai người và chàng đã hối hận sâu sắc đến thế nào về những hành động của mình.

Lí do của thái độ nồng ấm ngày hôm nay của Stefan chẳng có gì là khó hiểu với Jenny: cha nàng đã gửi thư cho nàng thông báo ông đã đến ngày hôm qua, và Brenna đã thêm vào đó một bức thư của chính cô – một bức thư mà Jenny đã chuyển ngay cho Stefan, vẫn còn đóng kín.

Jenny đã phúc đáp cho cha nàng, nói với ông rằng nàng sẽ đến thăm trong hôm nay. Nàng muốn cố gắng giải thích, và xin lỗi, vì phản ứng quá kích động và không thích hợp của nàng trước việc ông định đưa nàng tới tu viện kín. Hơn hết, nàng tới đây để cầu xin ông sự tha thứ cho vai trò của nàng trong cái chết của William. Bởi vì nàng chính là người đã yêu cầu Royce bảo William ở lại. Và chắc chắn những lời nói của nàng về tu viện đã làm William buồn lòng cũng như làm Royce tức giận.

Nàng không hề trông chờ cha nàng, hay những người đồng bào của nàng, tha thứ cho nàng, nhưng nàng cần phải giải thích. Thực tế, nàng đã trông mong sẽ bị đối xử như một kẻ bị ruồng bỏ, nhưng khi nàng xuất hiện trước cửa lều của Merrick, nàng ngay lập tức nhìn thấy không phải như vậy. Cha nàng đi đến cửa lều của ông, và trước khi Stefan Westmoreland có thể xuống ngựa để giúp nàng, Lãnh chúa Merrick đã tự mình với tay lên eo của Jennifer. Những người khác ra khỏi lều của họ, và đột nhiên Jenny thấy nàng được bao bọc bởi những cái ôm và vỗ tay của Garrick Carmichael và Hollis Fergusson. Ngay cả Malcolm cũng đặt cánh tay trên vai nàng.

“Jenny,” Brenna kêu lên khi cuối cùng cũng đến được chỗ chị gái cô. “Em nhớ chị quá,” cô nói thêm, rồi ôm Jenny thật chặt.

“Chị cũng nhớ em lắm,” Jenny nói, giọng nàng khàn đi vì cảm động trước sự đón tiếp tử tế mà nàng nhận được.

“Vào trong đi, con gái,” cha nàng nói, và trước sự kinh ngạc của Jenny chính ông mới là người xin lỗi vì đã hiểu lầm ý nguyện của nàng muốn đến một nhà tu kín hơn là sống cùng chồng nàng. Điều này đáng lẽ phải làm nàng thấy khá hơn, thì lại khiến nàng còn tội lỗi hơn gấp bội.

“Cái này là của William,” cha nàng nói, đưa cho nàng con dao dùng để trang trí của William. “Ta biết nó yêu con nhiều hơn tất cả chúng ta, Jennifer, và nó sẽ muốn con có vật này. Nó sẽ muốn con mang vật này vào ngày mai thay mặt nó trong cuộc thi đấu.”

“Vâng –” Jenny nói, đôi mắt nàng mờ đi vì nước mắt, “Con sẽ mang.”

Rồi ông kể với nàng họ đã chôn cất William như thế nào trong một nấm mộ bình thường trên một vùng đất bình thường; ông kể với nàng những lời cầu nguyện họ đã nói cho vị lãnh chúa tương lai dũng cảm của Merrick, người đã bị giết trước khi lên ngôi. Vào lúc mà ông nói xong, Jenny cảm thấy như thể William lại chết một lần nữa – quá sống động trong trí óc nàng.

Khi đã đến giờ phải đi, cha nàng chỉ vào một cái hòm ở góc lều của ông. “Đây là những thứ thuộc về mẹ con, con gái,” ông nói với nàng khi cha của Becky và Malcolm tha cái hòm ra ngoài. “Ta biết con sẽ muốn có chúng, đặc biệt là khi con phải cùng chung sống với kẻ đã giết chết anh trai con. Chúng sẽ an ủi con, và là một lời nhắc nhở rằng con đã và sẽ luôn luôn là nữ bá tước của Rockbourn. Ta đã mạn phép,” ông nói thêm, khi Jenny rời đi, “dùng lá cờ của chính con, lá cờ Rockbourn, để treo bên cạnh cờ hiệu của ta trên khán đài của chúng ta trong trận chiến ngày mai. Ta đã nghĩ con cũng mong có lá cờ đó ở phía trên con, trong khi con ngồi xem chúng ta chiến đấu chống tên sát nhân đã giết chết William thân yêu của con.”

Jenny quá tê tái vì nỗi đau khổ và tội lỗi nên nàng không thể nói gì được, và khi họ bước ra khỏi lều của cha nàng trong ánh chiều xế tà, nàng khám phá ra rằng tất cả những người mà lúc đến nàng chưa nhìn thấy đều đã đến chờ đợi được chào hỏi nàng. Như thể toàn bộ dân làng sống quanh Merrick đã đến, cùng với toàn bộ họ hàng của nàng (along with every male relation she possessed). “Chúng tôi rất nhớ cô, tiểu thư,” người thợ rèn nói.

“Ngày mai chúng tôi sẽ khiến cô tự hào,” một người anh họ xa thậm chí chưa bao giờ thích nàng nói. “Cũng như cách cô làm chúng tôi tự hào bởi làm một người Scot.”

“Vua James,” cha nàng tuyên bố với nàng bằng giọng nói sang sảng để mọi người đều nghe thấy, “đã bảo ta

chuyển lời chào trân trọng của cá nhân người tới con và lời cổ vũ để con không bao giờ quên những cánh đồng và ngọn núi ở quê nhà.”

“Quên ư?” Jenny trả lời bằng giọng thì thào hoảng hốt. “Làm sao con có thể quên được?”

Cha nàng ôm nàng thật lâu và thật dịu dàng, một cử chỉ vượt ra khỏi tính cách của ông khiến cho Jenny gần như muốn quỳ xuống mà cầu xin để không phải trở về Claymore nữa. “Ta tin rằng,” ông nói thêm khi dẫn nàng ra chỗ ngựa của nàng, “bà dì Elinor của con đã chăm sóc tất cả mọi người chu đáo?”

“Chăm sóc chúng con ư?” Jenny trống rỗng lặp lại.

“À...” ông nhanh chóng sửa lại một cách lơ đãng, “tức là bà ấy có làm những thuốc uống và thuốc bôi trong khi ở cùng với con không? Để đảm bảo sức khỏe cho con ấy?”

Jenny lơ đãng gật đầu, nắm chặt con dao của William, vẫn lơ nghĩ đến những chuyến đi vào rừng để hái thảo dược của bà dì. Nàng định trèo lên ngựa thì cái nhìn tuyệt vọng, khẩn thiết của Brenna cuối cùng cũng nhắc nàng nhớ đến lời nhắc đã được lựa lời cẩn thận của Brenna gửi cho nàng tối qua. “Thưa cha,” nàng nói, quay sang ông, và nàng không hề phải giả bộ mong muốn, “liệu – liệu có thể nào cho Brenna về cùng với con và ở lại Claymore một tối được không ạ? Chúng con sẽ cùng tới chỗ thi đấu với nhau.”

Trong một giây khuôn mặt cha nàng đanh lại, rồi một nụ cười nhẹ xuất hiện trên môi ông và ông khẽ gật đầu. “Con đảm bảo an toàn cho nó chứ?” ông nói thêm sau một giây suy nghĩ.

Jenny gật đầu.

Trong vài phút sau Brenna và Jenny đã cưỡi ngựa ra đi cùng với độ hộ tống vũ trang của họ, Bá tước Merrick vẫn đứng ở ngoài cửa lều với Malcolm, quan sát nhóm người.

“Cha có nghĩ đã thành công không?” Malcolm nói, cái nhìn lạnh lẽo giận dữ của anh ta dính chặt vào lưng Jenny.

Bá tước Merrick gật đầu và trả lời cộc lốc, “nó đã được nhắc nhở về nghĩa vụ của nó, và tinh thần trách nhiệm sẽ giúp nó vượt qua bất kể sự mê đắm nào đối với gã Đồ tể đó. Nó sẽ ngồi trong khán đài của chúng ta và nó sẽ cổ vũ cho chúng ta chống lại lũ người Anh trong khi chòng nó và tất cả người của hắn nhìn vào.”

Malcolm chẳng thèm giấu giếm sự ghê tởm của anh ta đối với con riêng của bố dượng khi anh ta cạnh khoe hỏi, “nhưng liệu nó có vui mừng khi chúng ta giết chết hắn trên trường đấu không? Con nghi ngờ đấy. Vào cái đêm chúng ta đến Claymore, thực tế là nó đã quăng mình trước mặt hắn ta để mà cầu xin hắn tha thứ cho nó vì đã yêu cầu cha gửi nó tới một tu viện.”

Bá tước Merrick quay ngoắt, đôi mắt ông như hai tảng băng. “Dòng máu của ta chảy trong huyết quản nó. Nó yêu ta. Nó sẽ làm theo ý muốn của ta – nó đã làm rồi, mặc dù nó chẳng hề nhận ra điều đó.”

Sân lâu đài được chiếu sáng bởi ánh đuốc màu da cam và chứa đầy những vị khách cười nói và những người hầu mề mải theo dõi Royce phong tước hiệp sĩ cho người cận vệ của Godfrey. Vì có tới sáu trăm vị khách và ba trăm chú hầu cùng đây tở tham dự, nên buổi lễ đã được quyết định dời ra ngoài sân lâu đài, thay vì diễn ra trong nhà nguyện.

Ở đường biên ngoài gần phía trước, Jenny đứng lặng lẽ, một nụ cười mờ nhạt hiện ra trên môi nàng khi những nỗi đau của nàng tạm thời được gạt qua một bên bởi buổi lễ và vẻ phô trương đi kèm với nghi lễ này. Người cận vệ, một chàng trai trẻ lực lưỡng tên là Bardrick, đang quỳ trước mặt Royce, mặc một chiếc áo chên dài màu trắng được dùng làm biểu tượng, áo choàng và khăn bịt đầu màu đỏ, áo khoác màu đen. Anh ta đã nhịn ăn trong hai mươi bốn giờ qua và dành cả đêm trong nhà nguyện để cầu nguyện và suy ngẫm. Lúc mặt trời mọc, anh ta đã xưng tội với Cha Gregory, nghe giảng kinh, và chịu ban phước thánh.

Giờ đây những hiệp sĩ khác và vài phu nhân khách mời tham dự vào “lễ trang bị” cho anh ta bằng cách mang về phía trước mỗi người một phần bộ áo giáp mới sáng bóng, từng người lên một, và đặt chúng bên cạnh anh ta trước chân Royce. Khi mẩu áo giáp cuối cùng được đặt xuống, Royce nhìn vào Jenny, người đang cầm đôi thúc ngựa bằng vàng – biểu tượng dành riêng cho các hiệp sĩ, vì không có ai được phép mang chúng ngoài các hiệp sĩ đã được thụ phong.

Vén chiếc váy dài bằng nhung màu xanh lục, Jenny đi về phía trước và đặt chúng trên cổ gần nơi chân Royce. Khi nàng làm như thế, đôi mắt nàng nhìn thấy đôi cựa bằng vàng ở gót đôi ủng da cao trên đầu gối Royce, và nàng chợt tự hỏi liệu lễ phong tước của chàng trên cánh đồng Bosworth có được hoành tráng như thế này hay không.

Godfrey mỉm cười với nàng khi anh ta bước tới trước mang theo vật cuối cùng và cũng là vật trang bị quan trọng nhất: một thanh gươm đặt ngang trên hai bàn tay anh ta. Khi nó được đặt bên cạnh Bardrick, Royce cúi về phía trước và hỏi anh ta ba câu hỏi bằng giọng nói trầm, cứng rắn của chàng mà Jenny không thể nghe rõ ràng. Bất kể câu trả lời của Bardrick là gì nó cũng đã làm Royce hài lòng, bởi vì chàng đã gật đầu. Tiếp theo là hành động gõ nhẹ sống gươm lên vai theo truyền thống, và Jenny vô thức nín thở khi Royce giơ cánh tay lên thành một đường cung thật rộng và đánh thẳng vào mặt Bardrick một cú trời giáng.

Cha Gregory nhanh chóng tuyên bố lời ban phước của nhà thờ cho hiệp sĩ mới và không khi rộ lên những lời chúc tụng khi “Ngài” Bardrick đứng lên và con ngựa của anh ta được dẫn tới phía trước. Theo truyền thống, anh ta phải cười lên con chiến mã mà không được chạm tới bàn đạp, rồi anh ta làm hết sức có thể để cười ngựa vòng quanh khoảng sân đông đúc, tung các đồng tiền cho đám người hầu:

Phu nhân Katherine Melbrook, một cô gái da ngăm đen dễ thương chỉ nhỉnh hơn Jenny vài tuổi, đến bên nàng và mỉm cười khi cô ta theo dõi người hiệp sĩ nhảy trên lưng ngựa của mình theo bản nhạc của những người hát rong. Trong một tuần qua, Jenny đã rất ngạc nhiên khi phát hiện ra nàng cũng thích một vài người Anh – thậm chí còn ngạc nhiên hơn bởi vì họ dường như đã chấp nhận nàng.

Đó là một sự thay đổi kì diệu trong ứng xử của họ so với cái đêm kí kết thoả thuận hôn nhân ở Merrick đến nỗi nàng vẫn còn hơi nghi ngờ về chuyện đó. Tuy nhiên Katherine Melbrook là một ngoại lệ duy nhất, vì cô quá cởi mở và thân thiện đến nỗi Jenny đã yêu mến và tin tưởng cô ngay từ đầu, khi cô vui vẻ tuyên bố: “Những người hầu bàn tán rằng phu nhân là một cái gì đó ở giữa một thiên thần và một vị thánh.” Cô nói đùa, “Chúng tôi còn được kể rằng phu nhân đã sa thải quản gia của mình vì đã đánh một trong những người hầu hai ngày trước đây. Và rằng một cậu bé vô lại với tài ném đá bách phát bách trúng đã được đối xử còn hơn cả khoan dung.”

Tình bạn của họ nảy nở từ đó, và Katherine thường ở bên Jenny, giúp nàng giải quyết một số vấn đề và sai khiến người hầu những khi Jenny và Bà di Elinor quá bận rộn ở đâu đó.

Giờ đây cô kéo sự chú ý của Jenny khỏi Ngài Bardrick khi đùa nghịch nói, “Phu nhân có biết rằng ngay cả bây giờ, phu quân của cô vẫn đang dõi theo cô với cái nhìn mà ngay cả người chồng không chút lãng mạn của tôi cũng mô tả là âu yếm.”

Bất chấp cảm nghĩ của bản thân, Jenny liếc nhìn theo hướng Katherine Melbrook đang nhìn.

Royce đang bị bao quanh bởi một nhóm các vị khách, trong đó có cả Đức ông Melbrook, nhưng dường như chàng đang mãi miết với câu chuyện giữa những người đàn ông.

“Ông ấy quay đi ngay khi bà quay sang nhìn,” Katherine khúc khích cười. “Tuy nhiên, tối nay ông ấy đã không hề quay đi khi Đức ông Broughton đặt tay lên váy của cô. Trông ông ấy cực kì ghen tuông. Ai mà đoán được,” cô vui vẻ tán gẫu, “rằng con Sói hung bạo của chúng ta lại bị thuần hoá như một con mèo chỉ sau có hai tháng kết hôn chứ?”

“Ông ta không phải mèo,” Jenny nói trước khi nàng có thể ngừng lời, và nàng nói với một cảm xúc khiến ặt Katherine xịu xuống.

“Tôi – xin tha lỗi cho tôi, Jenny, chắc hẳn cô đang ở trong tình thế nan giải. Chúng tôi đều hiểu cả, thật sự rất hiểu.”

Đôi mắt Jenny mở to cảnh giác khi những cảm xúc riêng tư của nàng với Royce bằng cách nào đó đã bị mọi người phát giác. Bất chấp cuộc chiến tranh lạnh giữa họ, hơn một tuần trước đây họ đã đồng ý với nhau rằng, khi những vị khách không trông đợi bắt đầu đến tham dự cuộc thi đấu, họ sẽ không để lộ những cuộc cãi vã trước khách khứa. “Tất cả mọi người đều hiểu ư?” Jenny cẩn trọng nhắc lại, “Về cái gì kia?”

“Về việc ngày mai cô sẽ thấy khó khăn như thế nào – khi ngồi trong khán đài của chồng mình trên đấu trường, dành cho ông ấy lời chúc phúc của cô trước mặt tất cả đồng bào của cô.”

“Tôi không hề có ý định làm việc đó,” Jenny nói với sự quả quyết bình thản.

Biểu hiện của Katherine thì không có gì là bình thản cả. “Jenny, cô không định ngồi bên phía đối diện – với những người Scot đấy chứ.”

“Tôi là một người Scot,” Jenny nói, nhưng bụng dạ nàng vẫn xoắn lại.

“Giờ đây cô đã là một Westmoreland – ngay Chúa Trời cũng định rằng một người phụ nữ phải trung thành với chồng của mình!” Trước khi Jenny có thể đáp lại, Katherine đã nắm lấy hai vai nàng và nói một cách tuyệt vọng, “Cô không thể biết sẽ gây ra chuyện gì nếu công khai về hứa với đối thủ của ông ấy đâu! Jenny, đây là nước Anh và chồng cô là – là một huyền thoại! Cô sẽ biến ông ấy thành một trò hề! Tất cả mọi người đang yêu mến cô sẽ khinh bỉ cô vì việc này, thậm chí cả khi họ chế nhạo chồng cô vì đã không thể khuất phục nổi vợ của chính mình. Làm ơn đi, tôi khẩn xin cô – đừng làm điều đó!”

“Tôi – tôi phải đi nhắc ông ấy mấy việc.” Jenny tuyệt vọng trả lời. “Trước khi chúng tôi biết mình sẽ có quá nhiều khách khứa, đêm nay đã được định là ngày để các chư hầu tới Claymore tuyên thệ trung thành.”

Đằng sau Jenny, hai người hầu của nàng nhìn chằm chằm phía sau nàng như thể họ vừa bị tát, rồi họ chạy về phía người thợ rèn đang đứng với hai tá người giữ ngựa của Claymore. “Lệnh bà,” một trong những người hầu kêu lên giận dữ và bất bình, “sẽ ngồi với bốn người Scot vào ngày mai. Bà ấy sẽ chống lại chúng ta!”

“Anh nói dối!” một người giữ ngựa trẻ tuổi kêu lên, anh ta đã được Jenny băng bó và chữa trị bàn tay bị bỏng ngày hôm qua. “Phu nhân sẽ không bao giờ làm việc đó. Bà là người của chúng ta.”

“Phu quân,” Jenny nói khi nàng đến bên Royce, và chàng quay lại với nàng ngay lập tức, cắt ngang câu nói của Đức ông Melbrook lại giữa chừng. “Chàng đã nói,” Jenny nhắc nhở chàng, không thể gạt bỏ những lời của Katherine về cách chồng nàng nhìn nàng ra khỏi đầu. Jenny bàng hoàng nghĩ, có vẻ như thực sự có điều gì đó trong đôi mắt chàng khi chàng nhìn vào nàng...

“Ta đã nói gì?” chàng khẽ hỏi.

“Chàng đã nói tất cả mọi người thường đi ngủ sớm vào đêm trước cuộc đấu,” Jenny giải thích, khôi phục lại sự điềm tĩnh và một gương mặt biểu lộ sự lịch thiệp vô cảm giống như nàng đã thể hiện từ sau cái chết của William. “Và nếu chàng đã nói là tất cả mọi người đều làm thế, thì tốt nhất là nên tiến hành tuyên thệ trung thành sớm đi trước khi quá muộn.”

“Nàng cảm thấy không khoẻ ư?” chàng hỏi, đôi mắt nhúu lại của chàng quan sát khuôn mặt nàng.

“Không,” Jenny trả lời. “Chỉ hơi mệt thôi.”

Nghi thức tuyên thệ trung thành được diễn ra trong đại sảnh, nơi tập trung tất cả chư hầu của Royce. Trong vòng gần một giờ, Jenny đứng cùng với Katherine, Brenna, Stefan và những người khác, theo dõi mỗi chư hầu tiến đến Royce từng người một. Thể theo tục lệ cổ xưa, mỗi người bọn họ quỳ xuống trước mặt chàng, đặt hai bàn tay của ông ta trong tay Royce, khiêm tốn cúi đầu, và thề trung thành với chàng. Cử chỉ đó ngay lập tức được nhận ra là một hành vi thể hiện sự quy phục, vẫn thường được mô tả trong các bức tranh của các vị quý tộc tôn quý với những thần dân thấp kém hơn họ. Jenny đã được nhìn thấy sự kiện này ở Merrick, thì luôn luôn nghĩ rằng đó là một sự nhún nhường không cần thiết đối với chư hầu. Cả Katherine Melbrook dường như cũng nghĩ như vậy khi cô lặng lẽ nhận xét. “Một chư hầu chắc hẳn sẽ cảm thấy bị hạ phẩm giá vì việc này.”

“Nó phải như vậy,” Đức ông Melbrook nói, rõ ràng không cùng chia sẻ cảm nghĩ không thích thú trước hành động này.

“Tuy nhiên, chính ta cũng sẽ ở vào vị trí như thế trước mặt Vua Henry, cho nên nàng thấy đó, nó không hẳn là một hành vi sỉ nhục như các nàng nghĩ. Tuy nhiên,” ông ta chữa lại sau một giây suy nghĩ, “có lẽ cảm giác sẽ rất khác khi nàng là một quý tộc đang quỳ trước mặt vua của nàng.”

Ngay khi vị chư hầu cuối cùng đã quỳ xuống và nói lời tuyên thệ, Jenny lặng lẽ rút lui và đi lên lầu. Agnes chỉ vừa mới giúp nàng mặc xong bộ áo ngủ bằng vải gai mịn màu trắng có thêu những bông hồng lụa màu hồng thì Royce gõ cửa và bước vào phòng ngủ của nàng. “Tôi sẽ xuống chỗ Bà Elinor xem bà ấy có cần gì không,” Agnes nói với Jenny, rồi cô ta khẽ nhún đầu gối cúi chào Royce.

Nhận ra bộ váy ngủ gần như trong suốt, Jenny chộp lấy bộ váy nhung màu bạc và nhanh chóng choàng vào người. Thay vì chế nhạo cử chỉ đoan trang đó – hay là đùa cợt với nàng về nó – như chàng đáng lẽ sẽ làm những lúc họ vui vẻ hạnh phúc bên nhau, Jenny nhận thấy khuôn mặt đẹp trai của chàng vẫn vô cảm hoàn toàn.

“Ta muốn nói chuyện với nàng về vài việc,” chàng lặng lẽ bắt đầu, khi nàng thắt sợi dây lưng. “Đầu tiên là về những vật biểu trưng mà nàng phân phát cho đám dân làng –”

“Nếu ông tức giận về chuyện đó, tôi cũng không đổ tội cho ông đâu,” Jenny trung thực nói. “Đáng lẽ tôi phải hỏi ý kiến ông hoặc là Albert trước. Đặc biệt là vì tôi phân phát chúng nhân danh ông. Lúc đó ông đang bận, và tôi – tôi thì không thích Albert.”

“Ta không hề tức giận, Jennifer,” chàng lịch thiệp nói. “Và sau cuộc thi đấu ta sẽ sa thải Prisham. Thực ra, ta tới là để cảm ơn nàng vì đã chú ý đến vấn đề đó và đã giải quyết một cách xuất sắc. Hơn hết, ta cảm ơn vì nàng đã không tỏ lộ sự căm ghét của nàng với ta trước mặt đám gia nhân.”

Lòng dạ Jenny chao đảo trước từ cảm ghét, khi chàng nói tiếp, “thực ra nàng đã làm ngược lại.” Chàng liếc về phía cánh cửa nơi Agnes vừa đi ra và mĩa mai nói thêm, “chẳng có ai làm dấu thánh khi đứng gần ta nữa. Kể cả người nữ tì của nàng.”

Jenny gật đầu, nàng không hề biết rằng chàng cũng chú ý tới chuyện đó, nên không thể nghĩ ra điều gì để nói.

Chàng do dự rồi cong môi chế giễu nói thêm. “Cha nàng, anh trai nàng, và ba người Merrick khác đã lần lượt thách đấu ta trong cuộc đấu thương ngày mai.”

Những tình cảm khao khát chàng đã dấy lên trong lòng Jenny kể từ khi Katherine nhận xét về sự âm thầm âm thầm của chàng với nàng đã biến mất hoàn toàn sau những lời nói tiếp theo của chàng:

“Ta đã chấp thuận.”

“Tất nhiên,” nàng nói với sự cay đắng không giấu giếm.

“Ta không còn lựa chọn nào khác,” chàng căng thẳng nói. “Vua của ta đã dứt khoát ra lệnh cho ta không được phép từ chối bất kì lời thách đấu nào từ gia đình nàng.”

“Ông sẽ có một ngày cực kì bận rộn đấy nhỉ,” nàng nhận xét, dành cho chàng một cái nhìn lạnh lẽo. Mọi người đều đã biết là cả Scotland và Pháp mỗi bên đã chọn ra hai hiệp sĩ dũng mãnh nhất của họ, và Royce cũng sẽ phải đối đầu với họ ngày mai. “Ông đã chấp nhận bao nhiêu trận đấu tất cả?”

“Mười một,” chàng cộc lốc nói, “ngoài cuộc thi đấu trận giả ra.”

“Mười một,” Jenny nhắc lại, giọng nói gay gắt của nàng chứa đầy sự hoang mang và nỗi đau đớn vô tận vì sự phản bội của chàng. “Con số thông thường chỉ là ba. Tôi hiểu rằng ông cần gấp bốn lần bạo lực so với những người đàn ông khác để cảm thấy dũng cảm và mạnh mẽ?”

Khuôn mặt chàng trắng bệch trước những lời nói đó. “Ta chỉ chấp nhận những trận đấu mà ta buộc phải chấp nhận. Ta đã từ chối hơn hai trăm lời thách đấu khác.”

Một tá những câu trả miêng chua cay nhảy lên môi nàng, nhưng Jenny chẳng còn lòng dạ nào mà nói chúng ra. Nàng cảm thấy trong lòng như đang chết dần khi nàng nhìn vào chàng. Royce quay người rời đi, nhưng hình ảnh con dao của William nằm trên chiếc hòm cạnh tường đột nhiên khiến nàng cảm thấy gần như tuyệt vọng để biện hộ cho hành động của người anh đã chết của nàng. Khi chồng nàng với tay lên nắm cửa, nàng nói, “tôi đã nghĩ đi nghĩ lại rồi, và tôi cho rằng William đã với tay vào con dao của anh ấy không phải vì anh ấy muốn dùng nó, mà bởi vì anh ấy chỉ cần thận giữ mình khi ở một mình với ông trong sảnh đường. Hoặc có lẽ vì anh ấy sợ cho sự an toàn của tôi. Rõ ràng là ông đã rất tức giận với tôi khi đó. Nhưng anh ấy không bao giờ cố tấn công ông đâu – không bao giờ tấn công ông từ sau lưng.”

Đó không phải là một lời tố cáo, mà chỉ là một tuyên bố kết luận, và mặc dù Royce không hề quay mặt lại với nàng, nàng nhìn thấy đôi vai chàng cứng lại như thể đang chống lại nỗi đau đớn khi chàng nói. “Ta cũng đã kết luận như thế vào đêm hôm ấy,” Royce nói, gần như nhẹ nhõm khi nói ra được điều đó. “Từ góc mắt

mình, ta nhìn thấy con dao được rút ra sau lưng, và ta phản ứng lại hoàn toàn theo bản năng. Đó là một phản xạ có điều kiện. Ta xin lỗi, Jennifer.”

Người phụ nữ mà chàng đã cưới không chấp nhận lời hứa của chàng, hay tình yêu của chàng, nhưng thật kì lạ, nàng lại chấp nhận lời xin lỗi của chàng. “Cám ơn,” nàng đau đớn nói, “vì đã không cố thuyết phục tôi hay chính mình rằng anh ấy là một tên sát nhân. Điều đó sẽ khiến chúng ta – ông và tôi dễ dàng...” Giọng nói của Jenny lạc đi khi nàng nghĩ đến những gì sẽ xảy ra giữa họ, nhưng tất cả những gì nàng có thể nghĩ được là những tình cảm họ đã từng có – và đã mất. “Khiến cho ông và tôi – dễ dàng đối xử lịch thiệp với nhau hơn,” nàng kết thúc một cách khập khiễng.

Royce thở ra một hơi dài và quay đầu nhìn nàng. “Và đó là tất cả những gì nàng còn muốn ở ta?” chàng hỏi, giọng chàng lạc đi vì xúc cảm. “Sự lịch thiệp ư?”

Jenny gật đầu vì nàng không thể nói được gì. Và vì nàng gần như tin rằng cái nhìn trong mắt chàng là sự đau đớn – một nỗi đau vượt qua nỗi đau của chính nàng. “Đó là tất cả những gì tôi muốn,” cuối cùng nàng cũng nói lại được.

Cơ bắp ở cuối cổ họng chàng chuyển động như thể chàng định nói gì, nhưng chàng chỉ có thể gật đầu cụt lủn. Rồi chàng bỏ đi.

Giây phút cánh cửa đóng lại sau lưng chàng, Jenny nắm chặt cái cọc giường, những giọt nước mắt trào ra khỏi đôi mắt nàng như những dòng sông nóng hổi. Đôi vai nàng rung lên dữ dội, giật cục vì những cơn thổn thức mà nàng không còn khống chế được nữa; chúng xé toang ngực nàng và nàng vòng hai cánh tay quanh cây cột, nhưng đầu gối không còn đủ sức đỡ thân mình nàng nữa.

25. Judith Mcnaught - Chương 25

Chương 25

Những khán đài có mái vòm và ghế ngồi từ thấp đến cao được dựng lên khắp bốn bề xung quanh cánh đồng rộng lớn tổ chức cuộc đấu và đã đông nghịt những quý bà và quý ông ăn diện lộng lẫy khi Jenny, Brenna, Bà dì Elinor, và Arik đi đến. Những lá cờ bay phấp phới trên đỉnh mỗi khán đài, biểu thị gia huy của tất cả những người ngồi trong đó, và khi Jenny nhìn xung quanh, tìm kiếm lá cờ của chính nàng, nàng ngay lập tức xác nhận rằng điều Katherine đã nói là đúng: khán đài của gia đình nàng không ở chung với những người khác mà được đặt đối diện với người Anh - ở vị trí đối đầu trực tiếp.

“Kìa, cháu gái – huy hiệu của cháu kìa,” Bà dì Elinor nói, chỉ tay về khán đài phía bên kia cánh đồng. “Mau đến chỗ cha cháu thôi.”

Arik nói, làm ba người phụ nữ giật mình chết khiếp trước âm thanh bùng nổ của giọng nói anh ta, “Cô ngồi đây –” anh ta ra lệnh, chỉ về khán đài nơi huy hiệu của Claymore phấp phới tung bay.

Jenny biết rõ đó là mệnh lệnh của tên khổng lồ, chứ không phải của Royce – mà cho dù là của chàng thì nàng cũng sẽ không tuân lệnh – nên nàng lắc đầu. “Ta sẽ ngồi bên dưới gia huy của chính mình, Arik. Những cuộc chiến với các người đã khiến cho khán đài của chúng ta bỏ trống quá nhiều người đáng lẽ phải ở đó. Khán đài của Claymore thì đã chật kín rồi.”

Nhưng nó không hề chật kín. Không hoàn toàn. Có một cái ghế to, giống như một cái gai ở trung tâm của khán đài rõ ràng đang để trống. Chiếc ghế đó dành cho Jenny, nàng biết điều đó. Bụng dạ nàng xoắn lại khi nàng cưỡi ngựa đi qua nó, và ngay khi nàng làm thế, tất cả sáu trăm người khách của Claymore và tất cả người hầu, dân làng trên cánh đồng dường như đều quay đầu nhìn theo nàng, trước tiên là với sự kinh hoàng, rồi đến thất vọng, và, với phần đông, là sự giận dữ.

Khán đài của lãnh địa Merrick nằm giữa khán đài của MacPherson và Duggan, tung bay lá cờ chim ưng và hình trăng lưỡi liềm. Thêm vào sự khổ sở ngày càng tăng của Jenny, ngay khi những người ngồi ở phía đối diện nhìn thấy nàng đang cười ngửa về phía họ, một trận cổ vũ đinh tai nhức óc vang lên mỗi ngày một to hơn theo khoảng cách được rút ngắn giữa họ. Jenny nhìn chăm chăm trống rỗng về phía trước và ép mình chỉ được nghĩ tới William.

Nàng ngồi xuống ngay hàng đầu tiên, ở giữa Bà dì Elinor và Brenna, và ngay khi nàng ổn định chỗ ngồi, những người đồng bào của nàng, bao gồm cả cha của Becky, bắt đầu vỗ vào vai nàng và tự hào chào đón nàng. Những người mà nàng biết – và cả những người nàng không biết – từ những khán đài xung quanh nàng cũng xếp hàng trước mặt nàng để chào hỏi hoặc là yêu cầu được giới thiệu với nàng. Trước đây nàng chỉ mong mỗi được người của mình chấp nhận; nhưng ngày hôm nay, nàng được tôn vinh và yêu mến như một nữ anh hùng của dân tộc bởi hàng ngàn người Scot.

Và tất cả những gì nàng phải làm để đạt được điều đó là công khai sỉ nhục và phản bội chồng nàng.

Nhận thức đó khiến cho dạ dày nàng co thắt và bàn tay nàng đầm đìa mồ hôi. Nàng chỉ mới ở đây chưa đầy mười phút nhưng Jenny không nghĩ rằng nàng có thể chịu đựng thêm vài phút nữa mà không phát ốm thực sự.

Và đó là trước khi đám đông trước mặt nàng cuối cùng cũng giãn ra, và nàng thấy mình trở thành trung tâm chú ý của gần như mọi con mắt bên phía khán đài của người Anh. Bất cứ nơi nào nàng nhìn vào, người Anh đều hoặc là nhìn vào nàng, chỉ trỏ, hoặc là kêu gọi người khác chú ý vào nàng.

“Hãy nhìn này,” Bà dì Elinor vui vẻ nói, gật đầu về phía những người Anh đang giận dữ, tức tối, “hãy nhìn vào những cái mũ tuyệt vời mà tất cả chúng ta đều mang! Đúng như ta mong đợi – tất cả chúng ta đều bị tinh thần của ngày hôm nay cuốn đi và đã mặc đúng thứ là một ở thời kì thanh xuân của chúng ta.”

Jenny ép buộc nàng phải ngừng đầu lên, ánh mắt nàng mù quáng dõi theo một biển mái vòm sặc sỡ, những lá cờ phấp phới, và những tấm khăn trùm lay động bên kia cánh đồng. Có những chiếc mũ hình chóp nhọn với khăn trùm dài quét mặt đất; những chiếc mũ có hai bên cánh, những chiếc mũ có hình trái tim, như những sừng dê kết hoa viền xếp nếp, và cả những chiếc mũ trông như thể hai miếng vải trùm được căng ra hai bên bằng những chiếc dũa dài cắm vào tóc của các quý bà. Jenny nhìn mà không nhìn vào chúng, khi nàng lơ đãng nghe những điều bà Elinor nói, “và trong khi cháu nhìn xung quanh, cháu yêu, hãy ngẩng cao đầu, vì cháu đã đưa ra sự lựa chọn của mình – mặc dù theo ta là sự lựa chọn sai lầm – và bây giờ cháu phải cố mà theo nó thôi.”

Jenny hướng đầu về phía bà. “Bà vừa nói gì cơ, bà Elinor?”

“Điều mà ta sẽ nói nếu cháu có hỏi ta trước: chỗ của cháu là ở bên cạnh chồng cháu. Tuy nhiên, chỗ của ta là ở bên cạnh cháu. Vì thế ta ở đây. Và Brenna thân yêu cũng ở bên cháu nữa, mặc dù ta rất nghi ngờ là con bé đang mưu đồ một chuyện điên rồ là ở lại bên em chồng cháu.”

Đầu của Brenna cũng đảo một vòng và cô cũng nhìn chăm chăm vào Bà dì Elinor, nhưng Jenny đang quá chìm đắm vào tội lỗi của mình và không còn sức lực để tâm đến Brenna được nữa.

“Bà không hiểu William, bà Elinor. Cháu yêu anh ấy.”

“Và anh ấy cũng yêu chị nữa.” Brenna xúc động nói, và Jenny cảm thấy hơi khá hơn cho đến khi Brenna nói thêm, “Không giống như cha, anh ấy yêu chị nhiều hơn sự căm thù anh ấy dành cho ‘kẻ thù của chúng ta’”

Jenny nhắm chặt mắt lại. “Làm ơn,” nàng thì thào với cả hai người. “Đừng làm điều này với chị. Chị - chị biết điều gì là đúng...”

Tuy nhiên, nàng không cần phải nói thêm nữa, vì một hồi kèn chợt vang lên khi đội kèn cưỡi ngựa tiến vào cánh đồng, theo sau là người truyền lệnh, ông ta chờ cho đến khi mọi người im lặng thì mới bắt đầu tuyên bố luật lệ:

Cuộc thi đấu sẽ được mở màn bởi ba trận đấu thương, người truyền lệnh hô to, ba trận đấu diễn ra giữa sáu hiệp sĩ đã được đánh giá là mạnh nhất trên toàn vương quốc. Jenny nín thở, rồi chậm chậm thở ra: hai đấu sĩ đầu tiên là một hiệp sĩ người Pháp và một người Scot; trận đấu thứ hai là Royce đấu với một người

Pháp tên DuMont; và trận thứ ba là Royce đấu với Ian MacPherson – con trai của “chồng hứa hôn” trước đây của Jenny.

Đám đông trở nên điên cuồng; thay vì phải chờ cả ngày hay thậm chí hai ngày để được trông thấy Sói, họ sẽ được trông thấy chàng hai lần trong vòng giờ đầu tiên.

Luật lệ lúc đầu có vẻ rất bình thường: hiệp sĩ đầu tiên giành được ba điểm sẽ thắng trận; mỗi lần một hiệp sĩ đâm đối thủ đủ mạnh để làm gãy cây thương của mình thì giành được một điểm. Jenny đồ rằng mỗi hiệp sĩ sẽ cần đến ít nhất là năm lần tấn công để đạt được ba điểm, đó là trong trường hợp giữ thẳng bằng cây thương hoàn toàn thành công, nhắm mục tiêu trên con ngựa đang phi nước đại, và đâm đối thủ chính xác vào bên phải để làm vỡ cây thương – đặc biệt là khi bề mặt trơn láng của áo giáp đã được thiết kế để làm cây thương trượt đi. Ba điểm, và phần thắng, sẽ được dành cho hiệp sĩ nào thực sự quật ngã đối thủ khỏi ngựa.

Hai tuyên bố tiếp theo khiến cho đám đông gầm lên tán thưởng còn Jenny thì nổi da gà: cuộc đấu thương sẽ diễn ra theo kiểu Đức, chứ không phải kiểu Pháp – tức là người ta sẽ dùng những cây thương lớn thông thường chứ không phải là cây thương gỗ mềm – và đầu nhọn chết người của cây thương sẽ không bị bịt vòng bảo vệ.

Những tiếng gầm háo hức của đám đông lớn đến nỗi người truyền lệnh phải dừng một lúc lâu mới tiếp tục nói tiếp được, ông ta tuyên bố rằng cuộc thi đấu trận giả sẽ diễn ra ngay sau ba trận đấu thương và những cuộc đấu thương còn lại sẽ tiếp diễn trong suốt hai ngày sau đó. Tuy nhiên, ông ta nói thêm, do tiếng tăm của các hiệp sĩ tham gia, các cuộc đấu thương sau cuộc thi đấu trận giả sẽ được tổ chức theo tầm quan trọng của các hiệp sĩ nếu có thể định đoạt được.

Lại một lần nữa đám đông gào lên phấn khích. Thay vì phải chứng kiến những hiệp sĩ vô danh đấu với những kẻ còn kém tiếng tăm hơn, họ sẽ được chứng kiến những người giỏi nhất đầu tiên.

Bên ngoài đấu trường, các đốc quân đã kết thúc việc kiểm tra các mối buộc yên để đảm bảo rằng không có hiệp sĩ nào định sử dụng thủ thuật, ngoài khả năng cưỡi ngựa tài hoa và sức mạnh cơ bắp, để giữ vững trên yên ngựa. Hải lòng, đốc quân trưởng ra tín hiệu, và những người truyền lệnh rút khỏi đấu trường, và những hồi trống, sáo, và kèn lại vang lên, thông báo tất cả các hiệp sĩ sẽ tiến vào đấu trường.

Ngay cả Jenny cũng không thể không choáng váng trước hình ảnh tiếp theo: sáu hiệp sĩ dàn hàng ngang diễu hành vào đấu trường, giáp trụ đầy đủ, cưỡi trên những con ngựa chiến hiên ngang tô điểm bằng những dây cương và chuông bạc lấp lánh, tấm phủ đầu sắc sỡ, và được phủ mình bằng lụa và nhung tuyệt hảo, thể hiện gia huy của hiệp sĩ. Những bộ giáp được đánh bóng sáng lên trong ánh mặt trời chói lọi đến nỗi Jenny phải nheo mắt lại trước khi mắt nàng trông thấy những tấm áo choàng và khiên trang trí huy hiệu của đủ các con vật từ sư tử, hổ, chim ưng, và gấu cho đến rồng và kì lân; những huy hiệu buồn tẻ khác được thiết kế bằng những đường kẻ sọc và hình khối, hoặc trắng sao; thậm chí có cả những hình hoa lá.

Sự pha trộn loá mắt của các màu sắc kết hợp với âm vang náo nhiệt của đám đông vui vẻ đến nỗi Bà đi Elinor vỗ tay đen đét cổ vũ ột hiệp sĩ người Anh cưỡi ngựa đi qua với một cái gia huy có ba con sư tử đang chồm lên, hai bông hồng, một con chim ưng và một đường kẻ màu xanh lục.

Vào bất kì lúc nào khác, Jenny sẽ nghĩ đây là cảnh tượng huy hoàng nhất mà nàng từng chứng kiến. Cha nàng và anh trai kế của nàng cưỡi ngựa ngang qua khoảng bốn trăm hiệp sĩ theo đánh giá của nàng. Tuy nhiên, chồng nàng không hề xuất hiện, và cặp đấu sĩ đầu tiên đã vào hẳn trường đấu trong tiếng gầm thất vọng “Sói! Sói!”

Trước khi thi đấu, mỗi cặp hiệp sĩ tiến về phía khán đài nơi vợ hay người yêu của anh ta đang ngồi. Hạ đầu mũi thương, họ chờ đợi nghi thức chúc phúc từ người đó – khăn quàng, mảnh ruy băng, khăn trùm, hay thậm chí là ống tay áo, mà người phụ nữ buộc lên mũi thương một cách tự hào. Sau khi đã giành được điều đó, họ cưỡi ngựa sang hai phía đối diện nhau của trường đấu, chỉnh lại mũ sắt, tấm che mặt, kiểm tra trọng lượng cây thương, và cuối cùng chờ đợi hồi kèn khai cuộc. Ngay khi kèn vang lên, họ thúc chân vào ngựa của mình và lao về phía trước. Cây thương của người Pháp đâm nhẹ và chính giữa cái khiên của đối thủ, người Scot lao đảo trên yên nhưng vẫn giữ được. Cần đến năm lượt nữa trước khi người Pháp cuối cùng cũng hất được đối thủ xuống đất giữa một đồng chân bọc thép và vũ khí, kèm theo những tiếng hò reo diếc tai.

Jenny hầu như không chú ý đến kết quả, cho dù người hiệp sĩ ngã xuống thực sự ở ngay dưới chân nàng. Nhìn chăm chăm vào đôi bàn tay nắm chặt trên đầu gối mình, nàng chờ đợi, nghe thấy tiếng kèn một lần nữa.

Khi tiếng kèn vang lên, đám đông trở nên điên cuồng, và bất chấp mong muốn không nhìn của chính nàng, nàng ngẩng đầu lên. Tiến vào trong trường đấu, với con ngựa phủ vải đỏ rực rỡ, là hiệp sĩ người Pháp mà nàng đã đặc biệt chú ý trong cuộc diễu hành, một phần là vì ông ta rất to lớn và cũng vì tấm bảo vệ khuỷu tay của ông ta cực lớn, xếp chồng lên nhau và xoè ra ở các góc khiến Jenny nhớ đến đôi cánh dơi. Giờ đây nàng cũng để ý rằng mặc dù ông ta mang một cái vòng cổ nam tước đẹp đẽ ở phía trước, chẳng có gì là “lạ lùng” hay đẹp đẽ trong cái đường nét kinh khủng của một con rắn đang tấn công được trang trí trên giáp che ngực của ông ta. Ông tay xoay con ngựa về phía một khán đài trong hành động xin chúc phúc thông thường, và khi ông ta làm thế, âm thanh của đám đông bắt đầu tắt lịm.

Một cơn rung mình khiếp hãi khiến Jenny nhanh chóng chuyển hướng nhìn, nhưng không cần phải nhìn Jenny vẫn biết là cuối cùng Royce cũng đã tiến vào đấu trường – bởi vì đám đông đột ngột trở nên câm lặng một cách kì quái. Câm lặng đến nỗi từng hồi kèn xé toạc không khí yên tĩnh như những hồi chuông báo tử. Không thể ngăn nổi mình nữa, Jenny ngẩng đầu lên và quay người; những gì nàng nhìn thấy khiến cho tim nàng ngừng đập: đối lập với không khí vui vẻ và màu sắc rực rỡ ở khắp mọi nơi, chàng nàng đóng khung trong màu đen hoàn toàn. Con ngựa đen của chàng được phủ vải đen, vải bạt đầu màu đen, và trên tấm khiên của Royce chàng không thể hiện gia huy của mình. Thay vào đó là đầu của một con sói đang nhe nanh.

Ngay cả với Jenny, là người đã thân thuộc với chàng, trông chàng vẫn đáng sợ khi chàng bắt đầu cưỡi ngựa ngang qua đấu trường. Nàng nhìn thấy chàng nhìn quanh khán đài của mình, và nàng cảm nhận được sự nhăm lẩn thoáng qua của chàng khi chàng nhìn một người phụ nữ ngồi vào chiếc ghế ở chính giữa khán đài mà đáng lẽ dành cho Jenny. Nhưng thay vì đi về phía ấy, hay về phía ít nhất một ngàn người phụ nữ khắp đấu trường đang háo hức vẫy những tấm khăn và ruy băng của họ vào chàng, Royce quay đầu Zeus hướng về phía đối diện.

Trái tim Jennifer đập thình thịch vào mạng sườn với những tiếng thùm thụp muốn bện khi nàng nhận ra chàng đang tiến thẳng đến nàng. Đám đông cũng nhìn thấy điều đó, và lại trở nên im lặng lần nữa, quan sát. Trong khi tất cả mọi người ở khán đài Merrick bắt đầu hét lên nguyện rửa chàng, Royce cưỡi Zeus tới khoảng cách một cây thương trước mặt Jenny và dừng ngựa. Nhưng thay vì hạ mũi thương về phía trước xin nàng sự chúc phúc mà chàng biết nàng sẽ không ban cho, chàng đã làm một việc làm nàng choáng váng hơn nữa, một việc mà nàng chưa từng nhìn thấy trước đó: Chàng ngồi đó, Zeus không ngừng di chuyển bên dưới chàng, và chàng nhìn vào nàng, rồi chàng khéo léo nhưng chậm rãi xoay cây thương của chàng, ghì chặt phần cuối cây thương xuống mặt đất.

Đó là một lời chào! Trái tim nàng thét lên. Chàng đang chào nàng, và Jenny cảm nhận được một nỗi đau đón và kinh hoàng vượt qua mọi thứ, kể cả cái chết của William. Nàng đã nâng được nửa người trên ghế, không biết phải làm gì, và rồi giây phút ấy trôi qua. Kéo Zeus vòng lại, Royce cưỡi ngựa ngang qua hiệp sĩ người Pháp về phía cuối đấu trường, ông ta đang chỉnh lại tấm che mặt trên mũ sắt, đội lại nó cẩn thận trên cổ, và gấp tay lại như để kiểm tra trọng lượng của cây thương.

Royce dừng ngựa đối diện với đối thủ, hạ tấm che mặt, nắm lấy thương của chàng... và bất động. Một sự bất động hoàn toàn – chết chóc, lạnh lẽo và vô cảm; căng thẳng và chờ đợi...

Ngay khi tiếng kèn đầu tiên vang lên, Royce cúi mình xuống, thúc cựa vào Zeus, và phi nước đại thẳng về phía đối thủ của mình. Ngọn thương của chàng đâm thẳng vào tấm khiên của người Pháp với lực mạnh đến nỗi tấm khiên bật sang một bên và hiệp sĩ bị giật lùi lại trên lưng ngựa, tiếp đất bằng chân phải của anh ta mà không cách nào còn lành lặn được. Kết thúc, Royce cưỡi ngựa về hướng đối diện của trường đấu và chờ đợi, đối mặt với lối vào. Lại bất động một lần nữa.

Jenny đã nhìn thấy Ian MacPherson đấu thương trước đây và cho rằng anh ta rất giỏi. Anh ta cũng tiến vào đấu trường trong cảm giác chết chóc như Royce trong quần áo màu xanh thẫm và vàng của nhà MacPherson, con ngựa của anh ta phi như bay.

Nàng để ý thấy từ góc mắt nàng, Royce không hề rời mắt khỏi Ian MacPherson, và có điều gì đó trong cái cách chàng nhìn anh ta cho Jenny thấy rằng chàng đang đánh giá lãnh chúa tương lai của Lãnh địa

MacPherson, và rằng chàng không hề đánh giá thấp mối đe dọa từ Ian. Jenny chợt phát hiện ra rằng Royce và Ian là hai hiệp sĩ duy nhất trang bị áo giáp kiểu Đức, các góc cạnh bên ngoài của bộ giáp ôm sát thân thể. Thực tế, sự trang trí duy nhất trên áo giáp của Royce quá nhỏ, chỉ là miếng kim loại lõm vào bằng đồng thau với kích thước một nắm đấm, ở mỗi bên vai chàng.

Nàng nghiêng đầu nhìn khuôn mặt Royce và gần như có thể cảm thấy cái nhìn tàn nhẫn trong đôi mắt nháu lại của chàng hướng theo Ian. Nàng mãi mê nhìn đến nỗi không hề để ý thấy Ian MacPherson đã kéo cương ngựa ngay trước mặt nàng và trong một giây dài vô tận đầu thương của anh ta hạ xuống chỗ nàng...

“Jenny!” Cha của Becky nắm một bên vai nàng, kéo nàng chú ý vào Ian. Jenny ngược lên và thốt lên ngạc nhiên, bàng hoàng, nhưng Bà di Elinor đã kêu lên một tiếng vui mừng thái quá: “Ian MacPherson!” bà kêu lên, giật tấm khăn trùm của bà ra, “Cậu đã luôn luôn là người đàn ông hào hoa nhất,” và hơi nghiêng sang một bên, bà buộc chặt tấm khăn màu vàng và ngọn thương gươm lên của hiệp sĩ.

Khi Ian đi đến chỗ của anh ta trên đấu trường đối diện với Royce, Jenny lập tức chú ý đến sự thay đổi tư thế đứng của Royce: chàng vẫn vô cảm như trước – nhưng giờ đây chàng hơi cúi người về phía trước, núp mình, hăm dọa - sẵn sàng phóng toàn bộ sức lực vào kẻ dám xin lời chúc phúc từ vợ chàng. Tiếng kèn vang lên, những mũi thương chét chóc loé lên – và ngay khi Royce chuẩn bị tấn công, Ian MacPherson gầm lên một tiếng thét xung trận lạnh sống lưng và tấn công. Một cây thương vỡ vụn khi va chạm vào tấm khiên và một giây sau cả Ian và con ngựa xám mạnh mẽ của anh ta đổ nhào, đâm sầm vào mặt đất, rồi lăn qua một đồng bụi.

Một tiếng gào diếc tai vang rền trong đám đông, nhưng Royce không đứng lại để thưởng thức sự tán thưởng kích động đó. Không thèm đếm xỉa gì đến đối thủ đã ngã ngựa của chàng, cận vệ của anh ta đang giúp anh ta đứng lên, Royce lái Zeus vòng quanh và phi ngựa ra khỏi đấu trường. Cuộc đấu trận giả sẽ diễn ra tiếp theo, và đó là thứ mà Jenny sợ hãi nhất, vì ngay cả ở nhà nàng, chúng cũng chỉ kém hơn các trận đấu thật một chút với hai nhóm lực lượng đối lập nhau lao vào nhau từ hai đầu sân đấu. Thứ duy nhất ngăn cản họ biến nó thành một cuộc tàn sát đúng nghĩa chỉ là một vài luật lệ, nhưng khi người truyền lệnh thông báo những luật lệ của cuộc đấu tiếp theo, nỗi sợ hãi của nàng tăng lên gấp mười lần. Như thường lệ, các loại vũ khí có đầu nhọn đều bị cấm mang vào trường đấu. Tấn công một người từ phía sau hay là tấn công vào ngựa cũng bị cấm. Đồng thời cũng có luật cấm tấn công vào một người đang giở mũ ra để nghỉ giải lao – tuy nhiên, mỗi hiệp sĩ chỉ được phép nghỉ giải lao hai lần, trừ khi con ngựa hất anh ta xuống đất. Bên thắng là bên nào giữ được số người trên lưng ngựa hoặc không bị thương nhiều nhất.

Ngoài ra, không còn luật lệ nào khác, không có dây thừng hay hàng rào nào ngăn cách hai bên một khi trận chiến đã bắt đầu. Không có gì. Jenny ngừng thở, biết rằng sẽ còn một luật lệ nữa sẽ được công bố, và khi điều đó xảy ra, trái tim nàng trùng xuống: ngày hôm nay, người truyền lệnh nói, bởi khả năng và tiếng tăm của các hiệp sĩ, gươm bản rộng cùng với thương đã được làm cùn đều được phép sử dụng.

Hai đoàn người gồm hơn một trăm hiệp sĩ mỗi bên – một bên do Royce dẫn đầu, bên kia do DuMont dẫn đầu – tiến vào đấu trường từ hai phía đối diện nhau, theo sau là những người cận vệ mang theo thương và gươm bản rộng dự trữ.

Toàn bộ cơ thể Jenny bắt đầu run rẩy khi nàng nhìn qua bên phía người của hiệp sĩ DuMont: cha nàng đang ở đó, cả Malcolm và MacPherson và một tá những người thuộc lãnh địa khác mà nàng có biết vật biểu trưng của họ. Cánh đồng đã được phân ra một bên là của người Anh và phía bên kia là người Pháp và người Scot. Cũng giống như trong đời thực, những người đàn ông được phân chia về hai phía đối địch trên đấu trường giống như trong một trận chiến. Nhưng mọi chuyện đáng lẽ không phải như thế này, trái tim nàng gào thét; một cuộc thi đấu là để giành vinh quang cá nhân và mang tính biểu diễn, nó không phải là chuyện một bên giành chiến thắng trước kẻ thù. Các cuộc đấu giữa những kẻ thù – như trước đây đã từng có – là những cuộc tắm máu! Jenny cố gắng làm mình bình tĩnh, nhưng không thể được; mỗi bản năng trong người nàng đều đang gào thét dự cảm một điều kinh khủng sắp xảy ra.

Tiếng kèn vang lên ba hồi, và Jennifer bắt đầu cầu nguyện điên cuồng cho sự an toàn của những người mà nàng quen biết. Sợi dây thừng tạm thời chia cắt cánh đồng làm hai, được kéo căng ra; hồi kèn thứ tư xé toạc không gian, và sợi dây thừng bị kéo đi. Hai trăm con ngựa lao rầm rập trên cánh đồng, mặt đất rung lên dưới chân chúng khi những thanh gươm bản rộng và thương được gươm lên – và rồi điều đó xảy ra: hai

mười người đồng bào của Jenny, do cha nàng và anh trai nàng dẫn đầu, tách khỏi hàng tấn công và hướng thẳng vào Royce, vung gươm lên tìm kiếm sự trả thù.

Tiếng hét của Jenny bị lấn át bởi những tiếng hò hét bất bình giận dữ từ phía những Anh khi người Scot bao vây Royce như Người cưỡi ngựa trong kinh Khải huyền. Trong những phút tiếp theo, Jenny chứng kiến màn biểu diễn kinh khủng nhất về tài đấu kiếm và sức mạnh mà nàng đã từng được biết đến: Royce chiến đấu như phát rồ, phản xạ của chàng quá nhanh, động tác của chàng quá mạnh mẽ, chàng đã khiến năm người đàn ông ngã ngựa cùng chàng khi cuối cùng họ cũng lúi được chàng xuống. Và cơn ác mộng càng tồi tệ hơn nữa; không hề biết mình đã đứng lên cùng với những người khác trong khán đài, nàng cố gắng nhìn xuyên qua đám đàn ông và kim loại, tai nàng lùng bùng vì những tiếng va, đập, nghiêng của gươm và khiên. Những hiệp sĩ của Royce đã nhìn thấy chuyện gì đang xảy ra và bắt đầu tìm đường đến với chàng, và rồi – từ góc nhìn của Jenny – trông như thể toàn bộ triển vọng của cuộc chiến đã thay đổi. Royce nhào lên bổ xuống trong đám đàn ông như một con quỷ báo thù, chàng giữ chặt thanh gươm trong cả hai bàn tay khi chàng giơ chúng lên quá đầu và vung nó bằng tất cả sức mạnh của chàng – vào cha nàng.

Jenny không thể nhìn thấy cú xoay gươm của chàng nhắm vào một người khác thay vì cha nàng, bởi vì nàng đã bưng lấy mặt và hét vào bàn tay mình. Nàng cũng không thể nhìn thấy máu chảy ra bên dưới áo giáp của Royce do vết thương sâu hoắm mà anh trai nàng đã gây ra khi anh ta đâm con dao được giấu kín vào phần hở nơi cổ giữa mũ sắt và tấm che ngực của Royce; nàng không thể nhìn thấy họ đâm xuyên qua lớp giáp mỏng trên đùi chàng, hay khi họ che chàng khỏi tầm nhìn của mọi người và nện vào lưng và vai và đầu chàng.

Tất cả những gì nàng nhìn thấy khi đã ngẩng mặt lên là, bằng cách nào đó, cha nàng vẫn đứng trên đôi chân ông, còn Royce đang tấn công MacPherson và hai người khác như một người điên cuồng loạn, đâm và chém... và bất kì nơi đâu chàng đánh tới, người đổ xuống những con cừu bằng kim loại.

Jenny lao ra khỏi ghế của nàng, gần như ngã vào Brenna, cô cũng đang bị chặt mắt lại. “Jenny!” Bà dì Elinor kêu lên, “Ta không nghĩ cháu nên –” nhưng Jenny không chú ý nữa; cổ họng nàng đắng nghét. Mắt nàng mờ đi vì nước mắt, nàng chạy tới con ngựa của mình và giật sợi dây cương khỏi bàn tay người giữ ngựa...

“Nhìn kia, phu nhân!” anh ta kêu lên phấn khích, giúp nàng lên yên và chỉ vào Royce trên đấu trường, “phu nhân đã từng nhìn thấy ai như thế trong đời chưa?” Jenny ngược lên một lần nữa và nhìn thấy thanh gươm của Royce chém xuống vai một người đàn ông Scotland. Nàng nhìn thấy cha nàng, anh trai nàng, cha của Becky và một tá người Scot khác đang đứng dậy khỏi mặt đất loang lổ những máu.

Nàng nhìn thấy những cái chết đang xảy đến.

Viễn cảnh đó tra tấn nàng khi nàng đứng nơi cửa phòng ngủ của mình, khuôn mặt xanh xao của nàng tì vào khung cửa, cánh tay nàng vòng quanh người, cố bằng cách nào đó giữ lại tất cả những nỗi đau đớn và sợ hãi trong người. Một giờ đã trôi qua kể từ khi nàng rời khỏi đấu trường, và cuộc đấu thương đã bắt đầu tiếp đó ít nhất nửa giờ. Royce đã nói chàng đã chấp nhận tất cả mười một lời thách đấu, và chàng đã đấu hai trận trước đó. Dựa trên lời thông báo của người truyền lệnh thì các cuộc đấu thương sau trận giả sẽ bắt đầu bằng những đấu sĩ giỏi nhất, và Jenny chắc chắn rằng các cuộc đấu của Royce sẽ tiếp sau ngay cuộc thi đấu trận giả. Nàng nghĩ với sự đau đớn dần vật, Vua Henry còn cần gây ấn tượng như thế nào nữa để chứng minh cho tất cả mọi người thấy rằng, nhà vô địch lừng danh của ông ta có thể đánh bại bất kì gã Scot ngu ngốc nào dám thách thức chàng, cho dù chàng có kiệt sức đến đâu.

Nàng đã đếm được năm cuộc đấu – nàng có thể kể ra bằng những tiếng reo ghê gớm vang lên trong đám đông khi mỗi một kẻ thua trận rút khỏi đấu trường. Sau bốn trận nữa, Royce sẽ ra khỏi đấu trường; và vào lúc đó chắc sẽ có ai đó báo cho nàng biết bao nhiêu người của nàng đã bị chàng đả thương hay là giết chết. Khi nàng đưa tay lên vuốt những giọt nước mắt trên má nàng không hề mảy may suy nghĩ sẽ có điều gì xảy đến cho Royce; chàng bất khả chiến bại. Nàng đã nhìn thấy điều đó trong suốt những cuộc đấu thương của chàng từ khi bắt đầu cuộc thi đấu. Và... Chưa tha thứ cho nàng... nàng đã rất tự hào. Ngay cả khi chàng đối mặt với Ian MacPherson, nàng cũng đã quá đổi tự hào...

Trái tim và trí óc của nàng bị giằng xé bởi lòng trung thành bị chia xẻ, nàng đứng nguyên tại chỗ, không thể nhìn thấy đấu trường nhưng vẫn nghe được những việc đang xảy ra. Dựa trên tiếng kêu gào kéo dài,

ghê gớm từ đám đông – một âm thanh ngày càng to hơn sau mỗi trận đấu – họ đã không được mãn nhãn trước màn biểu diễn của kẻ chiến bại trong mỗi trận. Rõ ràng là những người Scot của nàng chẳng đáng được hưởng đến một tràng pháo tay lịch sự...

Nàng giật nẩy người khi cánh cửa phòng ngủ của nàng mở tung ra và đập vào tường. “Mặc áo khoác vào,” Stefan Westmoreland thét lên, “chị trở lại đấu trường với tôi ngay nếu không tôi sẽ kéo chị tới đó!”

“Tôi sẽ không quay lại đó,” Jenny chống đối, lại đi đến cửa sổ. “Tôi chẳng còn lòng dạ nàng mà reo mừng trong khi chồng tôi nghiền nát gia đình tôi thành từng mảnh, hay là –”

Stefan nắm lấy vai nàng và xoay người nàng lại, giọng nói của anh hoang dại: “Để tôi nói cho chị biết chuyện gì đang xảy ra! Anh trai tôi đang ở ngoài cánh đồng đó, chết dần chết mòn! Anh ấy đã thề sẽ không ra tay với người thân của chị và, ngay khi chúng nhận ra điều đó trong trận đấu, những người đồng bào yêu quý của chị đã tàn sát anh ấy!” anh nói qua hai kẽ răng, rung lắc nàng. “Họ đã đâm chém anh ấy trong trận đấu! Và giờ đây anh ấy đang đau thương – Chị có nghe những tiếng gào thét không? Họ đang chế giễu anh ấy. Anh ấy bị thương quá nặng, tôi không nghĩ là anh ấy còn nhận biết được điều gì khi bị hất xuống ngựa. Anh ấy nghĩ anh ấy có thể áp đảo họ bằng kỹ thuật trong cuộc đấu thương, nhưng anh ấy không thể, và còn thêm mười bốn người Scot nữa đã thách đấu anh ấy.”

Jenny nhìn chăm chăm vào anh ta, mạch máu nàng bắt đầu đập như điên dại, nhưng cơ thể nàng cứng đờ trên mặt đất, như thể nàng đang cố gắng chạy trốn khỏi một cơn ác mộng.

“Jennifer!” anh rên rỉ, “Royce đang để bọn họ giết chết anh ấy.” Bàn tay anh ta bóp chặt vào cánh tay nàng đau đớn, nhưng giọng nó vỡ ra thống khổ. “Anh ấy đang ở ngoài đó, chết vì chị. Anh ấy đã giết anh trai chị và đang phải trả giá –” Lời nói của anh bị cắt ngang vì Jennifer đã lao ra khỏi vòng kiềm toả của anh và bắt đầu chạy...

Garrick Carmichael nhổ nước bọt xuống mặt đất cạnh Royce khi ông ta cưỡi ngựa ra khỏi đấu trường, chiến thắng ngạo nghễ, nhưng Royce lơ đi sự lăng mạ đó. Chàng lão đạo, ngờ ngợ nhận biết rằng tiếng kêu của đám đông đã chìm xuống rồi lại vang lên đỉnh tai như cú óc một cách khó hiểu. Run rẩy, chàng giơ tay lên và kéo chiếc mũ sắt ra; chàng cố gắng chuyển nó sang cánh tay trái, nhưng cánh tay chàng buông thõng bất lực một bên người, và chiếc mũ rơi xuống đất. Gawin đang chạy về phía chàng – không, không phải Gawin – một người nào đó trong chiếc áo khoác màu xanh dương, và chàng nheo mắt, cố gắng tập trung, tự hỏi liệu đó có phải là đối thủ tiếp theo của chàng hay không.

Qua tầm nhìn đã bị làm mờ đi vì mồ hôi và máu và trí óc mơ hồ vì đau đớn, trong một giây Royce đã nghĩ là chàng nhìn thấy một hình dáng phụ nữ đang chạy – chạy về phía chàng, mái tóc xoã tung bay quanh nàng, lấp lánh trong ánh mặt trời màu đỏ óng và chói lọi. Jennifer! Trong sự bàng hoàng, chàng nheo mắt một lần nữa, cố nhìn, trong khi tiếng hò reo vỡ tai của đám đông càng to hơn và to hơn.

Royce thẳm reo lên trong lòng, cố vươn mình tới trước bằng cánh tay phải chưa bị gãy của chàng. Jennifer đã quay lại – bây giờ, để chứng kiến sự thất bại của chàng. Hay là cái chết của chàng. Ngay cả khi ấy, chàng cũng không muốn nàng nhìn thấy chàng chết quỳ gối, và với chút sức lực cuối cùng mà chàng có thể có được, chàng đã đứng thẳng dậy trên đôi chân mình. Chàng vươn tay ra quệt mắt bằng mu bàn tay, tầm nhìn của chàng rõ hơn, và chàng nhận ra mình không hề tưởng tượng. Jennifer đang chậm chậm tiến về phía chàng, và một sự im lặng kì quái toả ra trên đám đông.

Jenny cố ngăn một tiếng thét khi nàng tiến đến đủ gần để nhìn thấy cánh tay bị gãy của chàng lủng lẳng một bên người. Nàng dừng trước mặt chàng, và tiếng hét của cha nàng từ một bên đấu trường vang lên khiến nàng quay đầu về phía cây thương nằm bên chân Royce. “Hãy dùng nó đi!” cha nàng thét. “Hãy dùng cây thương, Jennifer.”

Royce đã hiểu tại sao nàng lại đến: nàng đến là để kết thúc nhiệm vụ mà những người họ hàng của nàng đã bắt đầu; để làm điều mà chàng đã làm với anh trai nàng. Chàng quan sát nàng, không hề cử động, chú ý đến những giọt nước mắt đang tràn trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng khi nàng chậm rãi cúi xuống. Nhưng thay vì cầm lấy cây thương của chàng hay con dao của nàng, nàng cầm lấy bàn tay chàng bằng cả hai tay rồi ấn môi mình vào đó. Trong cơn choáng vì đau đớn và bàng hoàng, Royce cuối cùng cũng hiểu ra rằng nàng đang quỳ trước mặt chàng, và một tiếng rên thoát ra khỏi lồng ngực chàng: “Em yêu,” giọng chàng vỡ ra, bàn tay xiết chặt, cố gắng khiến nàng đứng lên, “đừng làm điều này...”

Nhưng vợ chàng không hề lắng nghe. Trước mặt bảy ngàn người đang theo dõi, Jennifer Merrick Westmoreland, nữ bá tước Rockbourn, quỳ xuống trước mặt chồng nàng trong một cử chỉ công khai hạ mình tuân phục, khuôn mặt nàng vẫn dựa vào bàn tay chàng, đôi vai nàng rung lên vì thổn thức. Vào lúc mà nàng đứng lên được, chẳng còn ai trong số khán giả là chưa nhìn thấy hành động của nàng. Nàng đứng lên, lùi lại một bước, ngược khuôn mặt đầm nước mắt lên nhìn chàng, và vươn thẳng hai vai.

Niềm tự hào dâng tràn trong cơ thể bầm dập của Royce – bởi vì bằng cách nào đó nàng đã có thể đứng thẳng dậy tự hào – một cách hiên ngang – như thể nàng vừa được phong hiệp sĩ bởi một vị vua.

Gawin, trước đó bị bàn tay Stefan trên vai kiềm giữ, ngay lập tức chạy về phía trước khi anh thả tay ra. Royce quàng một cánh tay lên vai người cận vệ và rời khỏi đấu trường.

Chàng rời đi cùng với những lời hò reo tán tụng cũng lớn như khi chàng đánh ngã DuMont và MacPherson.

Trong căn lều của chàng bên rìa đấu trường, Royce từ từ, miễn cưỡng mở mắt ra, khích lệ bản thân trước cơn đau mà chàng biết sẽ đến khi chàng tỉnh táo lại. Nhưng chẳng có cơn đau nào hết.

Chàng có thể nói dựa theo tiếng động bên ngoài là các cuộc đấu vẫn đang tiếp diễn, và chàng hoang mang tự hỏi Gawin đang ở đâu, khi chàng nhận ra bàn tay phải của chàng đang được ai đó nắm giữ. Chàng quay đầu nhìn theo hướng đó, và trong một giây chàng đã nghĩ mình đang mơ: Jennifer đang cúi đầu trên mặt chàng, khuôn mặt nàng được bao quanh bởi những tia sáng mặt trời chói lọi rực rỡ chiếu vào trong lều từ đằng sau nàng. Nàng đang cười với chàng với đôi mắt dịu dàng âu yếm đến mức làm chàng choáng váng. Như thể từ một nơi xa xăm, chàng nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng của nàng, “Mình chàng đã trở lại, tình yêu của em.”

Đột nhiên chàng hiểu ra lí do chàng nhìn thấy nàng được bao phủ bởi ánh hào quang, lí do chàng không hề cảm thấy đau đớn chút nào, và lí do cho câu nói và cái nhìn dịu dàng không tưởng được của nàng với chàng. Chàng nói to, giọng cộc cằn, bình thản: “Ta chết rồi.”

Nhưng hình ảnh ở trước mặt chàng lác đác và cẩn thận ngồi xuống giường bên cạnh chàng. Vươn người về phía trước, nàng vuốt một lọn tóc khỏi trán chàng và mỉm cười, nhưng hàng mi dày của nàng trĩu nước. “Nếu chàng chết,” nàng nói đùa bằng giọng đau khổ, “thì em đoán là em sẽ phải ra ngoài đấu trường kia để mà giết chết anh trai kế của em.”

Những ngón tay nàng mát lạnh trên trán chàng, và có cái gì đó chắc chắn là rất người khi hông nàng sát lại một bên người chàng. Có lẽ nàng chẳng phải là một ảo ảnh thần thánh nào hết; có lẽ chàng vẫn chưa chết, Royce quyết định như thế. “Nàng sẽ làm thế nào nào?” chàng hỏi – đó là một mẹo, để xem phương pháp của nàng là thần thánh hay là trần tục.

“Chà,” ảo ảnh nói, cúi xuống chàng và nhẹ nhàng chạm đôi môi mềm mại của nàng vào môi chàng, “lần cuối cùng em làm thế... em đã kéo tấm che mặt ra... và làm thế này –” Royce hỗn hển khi lưỡi nàng ngọt ngào chuôi vào miệng chàng. Chàng chưa chết. Thiên thần chắc chắn không hôn chàng như thế này. Cánh tay còn lạnh của chàng vươn lên vai nàng kéo nàng xuống, nhưng ngay khi chàng định hôn nàng, một ý nghĩ khác xuất hiện trong đầu và chàng nhú mày: “Nếu ta chưa chết, thì tại sao ta lại không đau đớn?”

“Bà Elinor,” nàng thì thầm. “Bà đã trộn một loại thuốc đặc biệt, và chúng em đã ép anh uống cái đó.”

Những vật cản cuối cùng trong trí óc chàng được gỡ bỏ, với một tiếng thở phào sung sướng, chàng kéo nàng xuống, hôn nàng, lòng chàng reo vang khi môi nàng mở ra và nàng hôn lại chàng với cả trái tim mình. Khi cuối cùng chàng cũng để nàng rời khỏi, cả hai đều nín thở, mong muốn nói những lời đáng lẽ phải được nói ở những hoàn cảnh khác tốt đẹp hơn là một căn lều đang run lên vì tiếng reo hò của đám đông.

Sau một phút Royce Royce bình tĩnh hỏi, “Ta bị thương nặng không?”

Jenny nuốt nước bọt và cắn môi, đôi mắt nàng tối đi vì đau đớn bởi những vết thương chàng phải chịu vì nàng.

“Tệ đến thế sao?” chàng khàn khàn nói đùa.

“Vâng,” nàng thì thào. “Tay trái của chàng bị gãy, và ba ngón tay nữa. Những vết thương ở cổ và xương cổ, tác phẩm của Malcolm, rất dài và sâu nhưng không còn chảy máu nữa. Vết rách ở chân chàng là tệ nhất.”

Nhưng chúng em đã làm máu ngừng chảy rồi. Đầu chàng bị sưng một cục to tướng – rõ ràng đã bị khi mũi sắt rơi ra – và chắc chắn là,” nàng nói đầy cảm hận, “khi một tên đồng hương đồ tể khác của em tấn công chàng. Thêm vào đó chàng bị thâm tím khủng khiếp ở khắp mọi nơi.”

Lông mày chàng nhúu lại đùa giỡn. “Nghe cũng có vẻ không tệ lắm.”

Jenny bắt đầu cười vào lời nhận xét đó, nhưng chàng lại nói thêm bằng giọng lạnh lẽ, đầy ý nghĩa. “Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo?”

Nàng ngay lập tức hiểu chàng đang hỏi điều gì, và nàng nhanh chóng xem xét khả năng chàng sẽ phải chịu thêm nhiều vết thương về mặt thể xác nữa nếu chàng quay lại đấu thêm một trận đấu nữa, rồi cân nhắc đến sự tổn thương trầm trọng lòng kiêu hãnh của chàng nếu chàng không quay lại. “Điều đó phụ thuộc vào chàng,” nàng trả lời sau một giây, không thể kiểm soát được sự căm giận đối với cha nàng và anh trai khỏi giọng nói của nàng khi nàng nói thêm, “Tuy nhiên, ở trên cái “đấu trường danh dự” mà gia đình em đã bôi nhọ ngày hôm nay, có một hiệp sĩ tên là Malcolm Merrick đã thách đấu với chàng một giờ trước.”

Royce xoa những đốt ngón tay trên má nàng và nhẹ nhàng hỏi, “Liệu ta có thể hiểu từ lời nhận xét đó là nàng thực sự nghĩ ta giỏi đến mức có thể đánh bại hẳn ta với cái khiên được buộc dính vào vai ta qua cánh tay bị gãy?”

Nàng nghiêng đầu sang một bên. “Chàng có làm được không?”

Một nụ cười uể oải hiện ra nơi khoé miệng chàng, và đôi môi gợi cảm của chàng cong lên với chỉ một câu nói. “Chắc chắn rồi.”

Đứng bên ngoài lều bên cạnh Arik, Jenny nhìn theo khi Royce vươn tay ra cầm lấy cây thương trong tay Gawin. Chàng liếc nhìn nàng, do dự trong một giây – một sự ngập ngừng có ý nghĩa nào đó – rồi chàng kéo Zeus và bắt đầu cười ngựa về trắng cỏ. Đột nhiên Jenny hiểu ra điều chàng mong mỗi nhưng đã không yêu cầu, và nàng gọi to tên chàng.

Nàng nhanh chóng chạy tới lều của Royce và chộp lấy cái kéo họ đã dùng để cắt những miếng vải buộc vết thương cho chàng. Chạy trở lại bên con ngựa chiến màu đen giờ đây đang bồn chồn cào cào chân trước xuống đất, nàng dừng lại và nhìn lên người chồng đang mỉm cười của nàng. Rồi nàng cúi xuống cắt một miếng dài từ viền váy lụa màu xanh của nàng, vươn tay ra để buộc chặt nó quanh phần cuối cây thương của Royce.

Arik đi bên nàng và họ cùng nhìn chàng cười ngựa trở lại đấu trường, trong khi đám đông reo hò cổ vũ. Ánh mắt Jenny dính chặt vào dải vải màu xanh sáng phấp phới nơi cây thương của chàng, và bất chấp tất cả tình yêu nàng dành cho chàng, một cơn đau uất nghẹn dâng lên cổ họng nàng. Chiếc kéo lủng lẳng trong tay nàng giống như một biểu tượng nặng nề cho việc nàng vừa làm: kể từ lúc nàng buộc chặt miếng vải trên cây thương của Royce, nàng đã cởi bỏ mọi ràng buộc với đất nước của nàng.

Nàng nuốt nước bọt thành tiếng, rồi nhảy lên kinh ngạc khi bàn tay mở rộng của Arik chột đặt lên đỉnh đầu nàng. Nặng nề như một cây búa, bàn tay ở đó một lát, rồi trượt xuống má nàng, kéo mặt nàng lại phía anh ta. Đó là một cái ôm.

“Cháu không cần phải lo chúng ta sẽ đánh thức công tước đâu, cháu gái,” Bà dì Elinor quả quyết nói với Jenny. “Anh ta sẽ còn ngủ hàng giờ nữa.”

Một đôi mắt xám choàng mở, nhìn khắp căn phòng, rồi nhìn đầy ngưỡng mộ vào người phụ nữ can đảm, tóc đỏ óng đang đứng cạnh lối cửa ra vào phòng nàng, lắng nghe bà dì của nàng.

“Kể cả khi đã uống chỗ thuốc ta đưa cho,” Bà dì Elinor tiếp tục nói khi bà đi đến bên những lọ và bột đặt trong một cái hộp, “thì bất kì người đàn ông nào sau khi đã bị thương như thế mà lại tiếp tục tham gia thêm năm trận đấu thương nữa sẽ phải ngủ suốt cả đêm. Mặc dù,” bà nói thêm với một nụ cười rạng rỡ, “anh ta cũng chẳng mất nhiều thời gian đánh tan tác bọn họ. Anh ta có sức chịu đựng thật đáng nể,” bà mỉm cười ngưỡng mộ, “và tài ba biết bao. Ta chưa bao giờ từng thấy ai giỏi như vậy.”

Vào lúc này Jenny lo lắng đến sức khỏe của Royce hơn là sự thất bại của chàng khi chàng trở lại trường đấu. “Chàng sẽ đau đớn khủng khiếp khi chàng thức giấc. Cháu ước cháu có thể cho chàng uống nhiều hơn thứ thuốc bà đã cho chàng uống lúc này, trước khi chàng quay trở lại đấu trường ấy.”

“À, đúng, nó sẽ giúp ích một chút, nhưng mà như thế thì không khôn ngoan đâu. Hơn nữa, nhìn vào những vết sẹo trên cơ thể anh ta, thì anh ta đã quá quen chịu đau rồi. Và như ta đã nói với cháu, dùng quá liều thứ thuốc ta đưa cho cháu không an toàn đâu. Nó có những tác dụng phụ không mong muốn, ta rất tiếc phải nói vậy.”

“Tác động kiểu gì cơ ạ?” Jenny hỏi, vẫn hi vọng làm được điều gì đó giúp chàng.

“Đó là,” Bà dì nói giọng tàn nhẫn, “nó sẽ khiến cho anh ta không có khả năng chăn gối trong vòng một tuần.”

“Bà Elinor,” Jenny nói dứt khoát, sẵn sàng hi sinh niềm hạnh phúc được làm tình với chàng vì sức khỏe của chàng, “nếu đó là tất cả những điều đáng lo thì xin bà hãy làm nhiều thuốc hơn đi ạ.”

Bà dì Elinor do dự, rồi miễn cưỡng gạt đầu, nhặt một lọ thuốc bột trắng từ trên nắp hộp lên.

“Thật là tiếc,” Jenny hài hước nói, “vì bà không thể thêm thứ gì đó vào chỗ thuốc này – thứ gì đó khiến cho chàng bình tĩnh khi cháu kể với chàng rằng Brenna đang ở đây và rằng con bé và Stefan muốn làm đám cưới. Chàng đã tha thiết mong một cuộc sống yên bình,” nàng nói thêm với một tiếng cười mệt mỏi, “vậy mà cháu nghĩ chàng đã gặp phải nhiều rắc rối hơn mọi lúc trong đời kể từ khi chàng để mắt đến cháu.”

“Ta chắc chắn là cháu nói đúng,” Bà dì Elinor đáp lại chẳng giúp ích được gì. “Nhưng mà, Ngài Godfrey đã bật mí cho ta nghe rằng công tước của anh ta đã cười nhiều hơn mọi lúc trong đời kể từ khi biết cháu, cho nên cháu chỉ cần hi vọng là công tước hưởng thụ niềm vui đủ để đền bù cho cả một cuộc đời đầy biến cố.”

“Ít nhất,” Jenny nói, đôi mắt nàng tối đi vì đau đớn khi nàng liếc nhìn tấm giấy da trên bàn được gửi đến từ cha nàng, “chàng sẽ không phải sống trong nỗi lo thường trực là cha cháu sẽ tấn công chàng để giải thoát Brenna và cháu. Ông đã từ mặt cả hai đứa cháu.”

Bà dì Elinor nhìn cô cháu đầy cảm thông, rồi bà nói một cách triết lý, “Cha cháu luôn là một người đàn ông nhiều thù hận hơn là tình yêu, cháu gái yêu quý, chỉ có cháu là không bao giờ nhận ra điều đó. Nếu cháu có hỏi ta, ta sẽ nói người ông ta yêu nhất là bản thân mình. Nếu không phải như thế, ông ta đã không bao giờ cố gả cháu đi, trước hết là cho lão già Balder rồi đến lão MacPherson. Ông ta chẳng bao giờ quan tâm đến cháu ngoài việc để đạt được những mục đích ích kỷ của chính ông ta. Brenna đã nhìn ra con người thật sự của ông ta vì ông ta không phải là cha đẻ của con bé, do đó con bé không bị mù quáng vì tình yêu.”

“Thêm vào đó, chẳng phải những điều cháu làm hôm nay đã khiến ông ta đối xử tàn tệ với con cái của cháu. Ông ta chẳng hề mong muốn có đứa cháu nào nếu chúng được sinh ra bởi công tước.”

“Cháu – cháu không tin,” Jenny nói, không thể ngừng tự tra tấn mình vì tội lỗi. “Chúng cũng là con của cháu nữa mà.”

“Đối với ông ta thì không,” Bà dì Elinor nói. Giờ một cái li nhỏ lên trước ánh sáng, bà nheo mắt đánh giá lượng bột trong đó, rồi bà thêm vào một chút nữa. “Loại bột này, nếu dùng một lượng nhỏ trong vòng vài tuần, sẽ có thể khiến một người đàn ông bất lực hoàn toàn. Đó là lí do tại sao,” bà nói tiếp khi đổ một ít rượu vào li thuốc, “cha cháu muốn ta đi cùng cháu tới Claymore. Ông ta muốn chắc chắn chồng cháu không thể sinh con với cháu. Ta cũng đã nói với ông ta rằng điều đó có nghĩa cháu cũng sẽ không thể có con, nhưng ông ta chẳng thèm quan tâm đến điều đó.”

Hơi thở của Jenny đông cứng, đầu tiên là kinh hoàng trước những hành động của cha nàng rồi sau đó là trước ý nghĩ bà dì Elinor có thể đã làm theo những chỉ dẫn của cha nàng. “Bà – bà đã không cho chút nào vào đồ ăn và đồ uống của chồng cháu đấy chứ?”

Không ý thức được cái nhìn căng thẳng, chết chóc chiếu vào bà từ trên giường, Bà dì Elinor chậm rãi ngoáy đều hỗn hợp đó bằng một cái thìa. “Trời ơi, không, và ta sẽ không làm thế. Nhưng ta không thể nghĩ ra rằng,” bà nói thêm, cẩn thận mang li rượu tới bên giường, “khi cha cháu quyết định không để ta đến Claymore nữa, là vì ông ấy đã có những kế hoạch tốt hơn thế. Giờ lên giường và cố ngủ một chút đi,” bà kiên quyết ra lệnh, không biết rằng bà vừa mới thêm vào nỗi đau của Jenny bằng cách nói cho nàng biết cha nàng đã thực sự có ý định nhốt nàng vĩnh viễn trong một nhà tu kín.

Bà dì Elinor chờ cho đến khi Jenny đi vào trong phòng của nàng. Hải lòng vì cô cháu gái sẽ có được chút nghỉ ngơi cần thiết, bà quay sang công tước, rồi thở hắt ra, bà tay bà giờ lên cổ họng cảnh giác trước ánh

mắt hằm hằm của chàng nhìn vào li rượu bà đang cầm. “Ta thà chịu đau còn hơn, bà già” chàng nói cộc lốc. “Mang ngay cái thứ thuốc đó ra khỏi phòng ta. Ra khỏi vùng đất của ta,” chàng dứt khoát nói.

Hồi phục từ cơn chấn động nhất thời, Bà Elinor chậm rãi mỉm cười đồng tình. “Chính xác là những điều mà ta nghĩ anh sẽ nói, chàng trai,” bà vui vẻ thì thầm. Bà quay đi, rồi trở lại, và lần này đôi lông mày bạc trắng nhú lại với nhau thành một đường nghiêm khắc. “Ta hi vọng,” bà khiển trách, “đêm nay anh hãy quan tâm đến mấy mũi khâu của ta một chút – trong khi anh kiểm tra chắc chắn liều thuốc của ta không làm điều gì tệ hại với anh.”

Bị vướng víu vì cánh tay và các ngón tay bị băng bó, Royce mất vài phút mới mặc được cái áo choàng vải casomina màu xám và buộc chặt chiếc thắt lưng đen quanh eo. Chàng khẽ khàng mở cánh cửa phòng ngủ của Jenny, nghĩ rằng nàng hoặc là đã ngủ hoặc đang ngồi trong bóng tối, cố gắng lấy lại bình tĩnh trước tất cả những việc đã xảy ra với nàng hôm nay.

Nàng không làm cả hai việc đó, chàng nhận ra khi bị bắt gặp trên ngưỡng cửa. Ngọn nến mờ heo đang cháy trên chân nến trên tường và nàng đang đứng yên lặng cạnh cửa sổ, khuôn mặt hơi ngước lên, dường như đang nhìn ra ngoài thung lũng sáng ánh đuốc, hai tay chắp sau lưng. Với khuôn mặt trái xoan thanh tú và mái tóc đỏ-vàng xoã trên vai, Royce nghĩ rằng trông nàng giống hệt bức tượng nữ thần tuyệt đẹp đang ngước nhìn thiên đường mà chàng đã nhìn thấy ở Ý. Khi chàng nhìn vào nàng, chàng cảm thấy mình thấp kém trước sự dũng cảm và tinh thần của nàng. Chỉ trong một ngày, nàng đã phản bội cả gia đình và đất nước mình và quỳ gối trước chàng trong con mắt của bảy ngàn người; nàng đã bị tước quyền thừa kế và bị vỡ mộng – nhưng nàng vẫn có thể đứng cạnh khung cửa sổ nhìn ra thế giới bên ngoài với một nụ cười nở trên môi.

Royce do dự, đột nhiên không biết phải tiến tới nàng như thế nào. Vào lúc mà chàng ra khỏi đấu trường, chàng gần như đã sụp đổ, và chẳng có cơ hội nào để nói chuyện với nàng cho đến tận bây giờ. Suy xét mọi sự hi sinh của nàng cho chàng, “cảm ơn” có lẽ là quá ít. “Ta yêu nàng” vang lên trong đầu chàng, nhưng nói to những từ đó ra có vẻ như không hoàn toàn thích hợp. Và nếu, bằng cách nào đó, nàng đã không còn nghĩ về chuyện nàng vừa mất cả gia đình và quê hương trong vòng một ngày, thì chàng chẳng muốn nhắc nhở nàng về chuyện đó chút nào.

Chàng quyết định để cho tâm trạng của nàng lựa chọn thay chàng, và chàng bước lên trước, phủ bóng lên bức tường bên cạnh cửa sổ.

Ánh mắt nàng bay đến với chàng khi chàng đi về phía nàng và dừng lại bên cạnh cửa sổ. “Em nghĩ,” nàng nói, cố gắng giấu nỗi sợ hãi, “rằng sẽ chẳng ích gì nếu em cứ kiên quyết ép chàng trở lại giường?”

Royce tựa bên vai lạnh lẽo của chàng vào tường và kìm nén ý muốn đồng ý trở lại giường – miễn là chàng có nàng đi cùng. “Chẳng ích gì đâu,” chàng khẽ nói. “Nàng đang nghĩ gì khi nhìn ra ngoài cửa sổ thế?”

Trước sự ngạc nhiên của chàng, câu hỏi đó làm nàng lúng túng. “Em – không nghĩ gì cả.”

“Vậy thì nàng đang làm gì?” chàng hỏi, sự hiếu kỳ gia tăng.

Một nụ cười rầu rĩ chạm đến đôi môi mời gọi của nàng, và nàng liếc nhìn chàng trước khi quay lại với cửa sổ. “Em đang... nói chuyện với Chúa Trời,” nàng thú nhận. “Đó là một thói quen của em.”

Ngạc nhiên và hơi buồn cười, Royce nói, “Thật sao? Thế Chúa sẽ nói gì?”

“Em nghĩ,” nàng khẽ trả lời, “Người sẽ nói, ‘Không có chi.’”

“Vì điều gì?” Royce nói đùa.

Ngước mắt lên nhìn chàng, Jenny long trọng trả lời, “Vì chàng.”

Sự hài hước biến khỏi khuôn mặt Royce và chàng kéo nàng sát vào ngực chàng với một tiếng rên. “Jenny,” chàng hôn hên thì thầm, vùi mặt vào mớ tóc thơm mát của nàng. “Jenny, ta yêu nàng.”

Nàng lại tan chảy trong chàng lần nữa, dâng hiến cơ thể cho sự chiếm hữu mạnh mẽ của chàng, dâng đôi môi nàng cho nụ hôn bạo liệt, ngẫu nhiên của chàng, rồi nàng giữ mặt chàng giữa hai bàn tay mình. Hơi lúi lúi lại sau trong cánh tay chàng, đôi mắt xanh thẳm của nàng nhìn sâu vào mắt chàng, vợ chàng trả lời bằng giọng khàn khàn, “Phu quân ơi, em nghĩ là em yêu chàng nhiều hơn.”

Thoả mãn và hoàn toàn hài lòng, Royce nằm trong bóng tối ôm chặt Jenny một bên mình, đầu nàng đặt trên vai chàng. Bàn tay chàng lười biếng vòng quanh đường cong nơi eo nàng khi chàng nhìn vào lò sưởi bên kia căn phòng, nhớ lại hình ảnh của nàng ngày hôm nay khi nàng chạy đến bên chàng trên trường đấu, mái tóc nàng tung bay trong gió. Chàng nhìn thấy nàng quỳ trước mặt mình, rồi chàng nhìn thấy nàng đứng lên, đầu ngẩng cao tự hào, nhìn vào chàng chan chứa yêu thương và những giọt nước mắt không hề hổ thẹn long lanh trong mắt nàng.

Royce nghĩ, thật kì lạ làm sao, sau khi trải qua hàng trăm chiến thắng trong các trận chiến thực sự, thì khoảng khắc huy hoàng nhất mà chàng đã từng biết lại đến với chàng trên một trận địa giả khi chàng đứng một mình, không ngựa, và đã bị đánh bại.

Sáng nay, cuộc sống của chàng lạnh lẽo như cái chết. Đêm nay, chàng ôm ấp niềm vui trong cánh tay mình. Một ai đó hoặc một cái gì đó – cho dù là định mệnh hay vận số hay Chúa Trời của Jenny – đã nhìn xuống chàng sáng nay và thấy được nỗi thống khổ của chàng. Và, vì một lí do gì đấy, Jenny đã được trả về với chàng.

Nhắm mắt lại, Royce đặt một nụ hôn lên vầng trán mịn màng của nàng. Chàng thầm nghĩ, Cảm ơn.

Và trong trái tim chàng, chàng có thể thề rằng đã nghe thấy một giọng nói trả lời, Không có chi.

26. Judith Mcnaught - The End

Kết

Tháng 1, năm 1499

“Đại sảnh trống rỗng như thế này kì cục quá,” Stefan nói đùa, liếc nhìn về phía hai mươi lăm người vừa kết thúc bữa ăn tối no nê, trong đó có cả mười lăm vệ sĩ riêng của Royce.

“Những con gấu nhảy múa đâu rồi, em yêu?” Royce châm biếm, đặt cánh tay lên lưng ghế của Jenny và cười với nàng. Bất chấp lời nói đùa về những chú gấu của chàng, Royce chưa từng bao giờ tận hưởng một mùa Giáng Sinh như chàng đã có năm nay.

Nàng cười, bàn tay đặt lên bụng, “trông em cứ như là em vừa nuốt phải một con ấy.”

Bất chấp việc nàng đang mang thai, Jenny vẫn khẳng khái rằng Claymore và mọi dân cư của nó đều nên kỉ niệm mười bốn ngày từ Đêm Giáng sinh cho đến Lễ Phục sinh theo cách truyền thống, tức là giữ “căn nhà rộng cửa.” Kết quả là, trong suốt tám ngày qua, tiệc tùng diễn ra không ngớt, và bất kì vị khách qua đường nào đến cánh cổng của Claymore đều được chào đón như người nhà. Đêm qua, lâu đài đã có một buổi lễ ăn mừng rất lớn dành cho người hầu và lính của Royce, cũng như các dân làng. Bữa tiệc có âm nhạc và các bài hát mừng Giáng sinh của những người hát rong, biểu diễn xiếc gấu, hề, nhào lộn, và thậm chí cả một vở kịch Chúa Giáng sinh nữa.

Jenny đã lấp đầy cuộc sống của chàng với tiếng cười và tình yêu, và nàng sẽ tặng cho chàng, có thể vào bất kì giây phút nào sắp tới đây, đứa con đầu tiên của họ. Sự thoả mãn của Royce là vô biên – nhiều đến nỗi cả trò hề của Gawin cũng không làm chàng thấy phiền đêm nay. Để chiều theo ý muốn kỉ niệm mùa Giáng sinh theo cách truyền thống của Jenny, Gawin đã đảm nhận vai trò Lãnh chúa Nghịch đảo – có nghĩa là trong vòng ba ngày, cậu ta sẽ ngồi ghế chủ tọa trên cái bàn cao, ở đó vai trò mới cho phép cậu ta nhại lại chủ nhân của mình, ban ra những mệnh lệnh kì quặc, và nói chung là cố gắng làm và nói những điều mà có thể khiến Royce tống khứ cậu ta khỏi Claymore.

Vào lúc này, Gawin đang ngồi uể oải trên ghế của Royce ở giữa bàn, cánh tay vòng qua lưng ghế bà di Elinor nhái theo cách Royce đang ngồi cạnh Jennifer. “Công tước,” cậu ta nói, nhại lại giọng nói khản trương của Royce khi chàng muốn được tuân lệnh ngay lập tức, “có vài người trong chúng tôi muốn được trả lời ột câu đó.”

Royce nhướn mày về phía cậu ta và chờ đợi câu hỏi một cách cam chịu.

“Có đúng là,” Gawin hỏi, “ngài được gọi là Sói bởi vì ngài đã giết con quái vật ấy lúc tám tuổi và đã ăn mất nó trong bữa tối không?”

Jenny cười khùng khục, và Royce ném cho nàng một cái nhìn chống đối giả vờ. “Thưa lệnh bà,” chàng nói, “bà cười như thế có phải vì nghi ngờ tôi không đủ khỏe để giết con thú ấy vào lúc quá nhỏ tuổi hay chẳng?”

“Không, thưa đức ông,” Jenny khúc khích cười, chia sẻ một cái nhìn hiểu biết với Godfrey, Eustace, và Lionel, “nhưng đối với một người thà bỏ bữa còn hơn phải ăn những thức ăn không ngon, tôi không thể tưởng tượng cảnh đức ông ăn mất của bất cứ cái gì!”

“Nàng nói đúng,” chàng cười.

“Thưa ngài!” Gawin lại hỏi, “xin cho cậu trả lời ngay ạ. Ngài ăn phần nào của con vật không thành vấn đề. Quan trọng là ngài mấy tuổi vào lúc ấy. Huyền thoại thì mơ hồ về tuổi của ngài từ bốn đến mười bốn.”

“Thật vậy à?” Royce giả vờ ngạc nhiên.

“Tôi nghĩ câu chuyện là sự thật,” Jenny nói, nhìn chàng chế giễu. “Ý em là cái phần nói về chàng giết một con sói lúc còn là đứa trẻ ấy.”

Đôi môi Royce cong lên. “Henry đã gán cho ta cái tên Sói ở Cánh đồng Bosworth.”

“Bởi vì ngài đã giết một con ở đó!” Gawin tuyên bố.

“Bởi vì,” Royce chỉnh lại, “có quá nhiều trận đánh và quá ít thức ăn để giữ da thịt trên đồng xương của ta. Vào lúc kết thúc trận chiến, Henry nhìn vào bộ khung gầy nhẳng của ta và bộ tóc màu đen của ta rồi nói ta khiến ông ấy nhớ đến một con sói đói.”

“Tôi không nghĩ —” Gawin lại nói, nhưng Royce đã cắt ngang với một cái nhìn đàn áp ngụ ý rõ ràng là chàng đã ngăn trở hề của Gawin tối nay rồi.

Jenny, cẩn trọng che giấu những cơn đau dồn dập đến với nàng, liếc nhìn về phía Bà dì Elinor rồi gật đầu thật khẽ. Tựa vào Royce, nàng khẽ nói, “Em nghĩ em nên đi nghỉ. Không cần đứng lên.” Chàng xiết tay nàng rồi gật đầu đồng ý.

Khi Jenny đứng lên, bà dì Elinor cũng làm theo, nhưng bà dừng lại bên cạnh Arik một lát, bàn tay đặt trên lưng ghế. “Cậu vẫn chưa mở quà của mình, chàng trai,” bà nói với anh ta. Tất cả mọi người đã trao đổi quà ngày hôm nay, nhưng Arik đã vắng mặt cho tới bữa tối.

Trông có vẻ cực kì không thoải mái khi trở thành trung tâm chú ý, anh ta lúng túng mở gói quà, liếc nhìn sợi xích bạc nặng nề với một vật nhỏ, tròn treo lủng lẳng trên nó, rồi lấy tay che đi. Một cái gật đầu ngắn gọn, cứng ngắc biểu hiện “lòng biết ơn sâu sắc” của anh ta, nhưng bà dì Elinor không chịu bỏ qua. Khi anh ta bắt đầu đứng lên bà liền cười và nói với anh ta, “Có một ít hương hoa nho trong đó đấy.”

Đôi mày rậm của anh ta nhíu lại, và mặc dù anh ta nói bằng giọng thấp nhất, giọng nói vẫn vang vang. “Tại sao?”

Dựa sát vào tai anh ta, bà thì thầm vẻ hống hách, “Bởi vì bọn răn rất ghét hương hoa nho. Đó là một thực tế.”

Bà quay ra đi cùng với Jenny, do đó không nhìn thấy điều kì lạ đang diễn ra trên khuôn mặt Arik, nhưng tất cả những người khác trên bàn đều để ý thấy, và họ há hốc miệng mà nhìn. Trong một giây, khuôn mặt của Arik dường như vẫn nghiêm nghị, rồi nó bắt đầu giãn ra. Những nếp nhăn xuất hiện hai bên mắt và mống mắt dâng lên bên dưới chúng. Cặp môi luôn vạch một đường thẳng nghiêm nghị khẽ cong lên, một bên mép đầu tiên, rồi đến bên kia, rồi hàm răng trắng lộ ra...

“Trời ơi!” Godfrey kêu lên, đánh động Lionel và cả Brenna trong nỗi hào hứng của mình.

“Anh ta sắp cười rồi! Stefan nhìn kia! Arik của chúng ta sắp —”

Godfrey ngưng bật vì Royce, người vẫn đang quan sát Jennifer, nghĩ rằng nàng định đến ngồi bên lò sưởi, đột ngột gạt cái ghế của chàng ra, trong tay vẫn cầm li rượu, và sải bước đến những bậc cầu thang dẫn lên hành lang phía trên.

“Jennifer,” chàng nói, giọng chàng đánh lại cảnh giác, “nàng đang đi đâu đấy?”

Một giây sau, Bà dì Elinor lộ đầu xuống và vui vẻ trả lời, “nó sắp sinh cho ngài một đứa con đấy, công tước ạ.”

Những người hầu trong đại sảnh quay sang trao đổi cho nhau những cái nhìn vui vẻ, và một trong số họ vội vã chạy đi loan tin cho những người trong nhà bếp.

Bà dì Elinor cảnh cáo bằng giọng kiên quyết hướng thẳng vào Royce khi chàng bắt đầu bước lên cầu thang, “Đừng có mà lên đấy. Ta không phải là người thiếu kinh nghiệm trong mấy việc này, và anh sẽ chỉ cản trở thêm thôi. Và đừng có lo gì hết,” bà phần khởi nói thêm, khi thấy khuôn mặt tái nhợt của Royce. “Việc mẹ Jenny chết trong khi sinh chẳng liên quan gì ở đây cả.” Ly rượu của Royce rơi xuống sàn.

Hai ngày sau, những người hầu, tá điền, và hiệp sĩ đang quỳ trong sân lâu đài không còn vui vẻ trước sự ra đời của người kế thừa Claymore được nữa. Họ thức suốt đêm, đầu cúi xuống cầu nguyện. Đứa trẻ vẫn chưa ra đời, và tin tức được truyền ra từ những người hầu sợ hãi trong sảnh đường ngày càng xấu đi. Và cũng chẳng phải là tin tức tốt lành gì khi công tước – người hiếm khi đặt chân vào nhà nguyện – lại vừa mới bước vào trong đó hàng giờ trước và trông vừa đau đớn vừa sợ hãi.

Những gương mặt ngẩng lên trong hi vọng khi cánh cửa dẫn tới sảnh đường mở toang, rồi họ cứng lại cảnh giác khi Bà Elinor hộc tốc chạy tới nhà nguyện. Một lát sau, công tước lao qua mấy cánh cửa, chạy như bay, và mặc dù không ai có thể nói gì từ khuôn mặt hốc hác của chàng, nó cũng không phải là một tín hiệu tốt lành gì.

“Jenny,” Royce thì thầm, cúi xuống nàng, bàn tay chàng đặt hai bên gối.

Đôi mắt xanh của nàng mở ra, cười mệt mỏi với chàng khi nàng thì thầm. “Chàng đã có một đứa con trai.”

Royce nuốt nước bọt, gạt những lọn tóc xoăn khỏi má nàng. “Cám ơn nàng, vợ yêu của ta,” chàng nói một cách bất lực, giọng nói vẫn còn thô ráp vì hai ngày kinh hoàng mà chàng vừa trải qua. Chàng cúi xuống và bao phủ miệng nàng bằng miệng chàng, nụ hôn vừa dịu dàng vừa róng riết của chàng chan chứa tình yêu và niềm hạnh phúc vì nàng đã khoẻ lại.

“Chàng nhìn thấy con chưa?” nàng hỏi khi chàng đã nhấc môi khỏi miệng nàng.

Royce đứng lên, tới bên chiếc nôi gỗ nơi đứa con trai vừa chào đời của chàng đang say ngủ. Vươn tay ra, chàng chạm vào bàn tay nhỏ xíu của đứa bé bằng ngón tay mình, rồi chàng liếc nhìn Jenny, cặp lông mày nhíu lại cảnh giác. “Nó có vẻ - nhỏ bé quá.”

Jenny khúc khích cười, nhớ lại thanh gươm bản rộng nặng nề chuôi cán hồng ngọc mà Royce đã cho làm ngay khi nàng kể với chàng nàng đã mang thai. Nàng trêu, “Đúng là bây giờ thì con hơi nhỏ để mang thanh gươm của nó.”

Một tia vui vẻ vụt sáng trong mắt chàng. “Nó không bao giờ có thể nâng nổi thanh gươm mà Arik đang làm cho nó.”

Nụ cười của nàng trở thành một cái cau mày khó hiểu khi nàng quay đầu ra cửa sổ và nhận ra, mặc dù trời gần như đã tối, hàng trăm ngọn nến vẫn đang sáng rực trong sân lâu đài. “Có chuyện gì sao?” nàng hỏi, nhớ lại những ngọn đuốc đã được thắp lên trong cái đêm cha nàng lần đầu tiên đến Claymore.

Royce miễn cưỡng rời con trai và tiến đến bên cửa sổ, rồi chàng đi sang giường nàng. “Họ vẫn đang cầu nguyện,” chàng nói, trông có vẻ hơi bối rối. “Ta đã cử bà dì của nàng xuống nói với họ mọi chuyện đều ổn cả. Chắc hẳn bà ấy đang nấn ná ở đâu đó.” Chàng ừ ừ nói thêm, “Cứ theo cái cách mà ta chạy phăng phăng từ nhà nguyện tới đây khi bà ấy đến báo tin cho ta vài phút trước, e là họ sẽ chẳng tin bà ấy mất.”

Jenny mỉm cười và giơ tay lên cho chàng, và Royce hiểu ngay. “Ta không muốn nàng bị lạnh đâu,” chàng cảnh cáo, nhưng vẫn cúi xuống, nâng nàng khỏi giường, chần lóng thú và mọi thứ. Một lát sau, chàng bế nàng ra ban công.

Trên khoảng sân phía dưới, người thợ rèn chỉ tay về phía ban công và kêu lên. Những người đang cầu nguyện và đang khóc từ từ đứng dậy, khuôn mặt vui sướng của họ ngược lên nhìn Jenny, và đột nhiên không khí bị xé toạc bởi những lời reo vang ầm ĩ.

Giơ tay lên trong cái vẫy chào trấn an, Jennifer Merrick Westmoreland nhìn xuống người dân của nàng, và không một ai còn chối bỏ nàng nữa. Họ hò hét to hơn khi chồng nàng nâng nàng lên cao hơn và sát vào chàng hơn, và rõ ràng là bất kì ai cũng có thể nhìn thấy nữ công tước Claymore được yêu mến như thế nào bởi những người nàng thương.

Jenny khóc khi nàng cười lại với họ. Sau rốt thì, chẳng phải mỗi ngày một người phụ nữ đều có được một vương quốc trong mơ như thế.

Độc giả thân mến,

Tôi vô cùng sung sướng được viết Vương quốc của những giấc mơ cho các bạn. Những người đã đọc Whitney, My Love, chắc hẳn đã nhận ra ngay từ đầu rằng Royce Westmoreland chính là tổ tiên của Clayton Westmoreland. Kể từ khi Whitney, My Love được xuất bản, tôi đã nhận được những lá thư, yêu cầu tôi viết nhiều hơn về gia tộc Westmoreland. Thay vì viết những cuốn truyện tiếp theo, tôi đã quyết định đưa các bạn ngược dòng thời gian, trở về gặp công tước đầu tiên của gia tộc Westmoreland. Một khi đã quyết định như thế, tôi đã mất khá nhiều thời gian để xây dựng được một nhân vật đủ nhiệt huyết để trở thành tổ tiên của Clayton Westmoreland. Tuy nhiên, tôi tin rằng Royce Westmoreland đã không làm các bạn thất vọng.

Gần như tất cả độc giả đều viết cho tôi yêu cầu viết phần tiếp theo hay những phần phát triển thêm của các câu chuyện yêu thích của họ - cho dù đó là tiểu thuyết lịch sử hay hiện đại. Mặc dù hiện nay tôi chưa có những kế hoạch như thế cho bất kì cuốn sách nào khác của mình, tôi vẫn không tả xiết được niềm vui các bạn đã mang đến cho tôi, vì các bạn đã yêu mến các nhân vật trong mỗi cuốn sách đến nỗi mong tôi viết nhiều hơn về tất cả họ. Đối với một nhà văn mà nói thì không còn lời khen tặng nào đẹp đẽ hơn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vuong-quoc-cua-nhung-giac-mo>